หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
วันเสาร์ที่ ๒๔ สิงหาคม ๒๕๕๖ เวลา ๑๓.๐๐ น.
ณ วัดศรีอภัยวัน ต.นาอ้อ
อ.เมืองเลย จ.เลย

ไอ้ตรงนั้นน่ะ บ่ต้องเคน(ถวายพระ)พระหรอกอันนั้น บ่ต้องเคน(ถวายพระ) แล้วมัน มันๆ

นิสสัคคิยปาจิตตีย์

เออ ถ้ารับแล้วใช่บ่ได้ ใช้ในงานไม่ได้ เออ เป็นเงิน

นิสสัคคิยปาจิตตีย์

เออ ฮึม

ได้เคี้ยวหมากแล้ว.. อาจารย์ เออ อาจารย์เพิ่นมา มาแต่วัดอาจารย์ผจญ(หลวงพ่อผจญ อสโม)พู้น(โน้น)ล่ะ เออ เพิ่นเคี้ยวหมากแข่งกันอยู่เนี่ยแหละ

คนโบราณเขา มีหมากพลูบุหรี่ หมากและพลูของสู่กันเคี้ยว
ข้าวและน้ำของสู่กันกิน อย่าสะหวงแหนไว้ในใจขี้ตระหนี่
ต้องมีใจแผ่กว้างปันให้แก่ผู้ง ลุงและป้าอาวอาเพิ่น
จั่งหล่ำเฮาเด้อ เพิ่นหล่ำเฮา แลเฮา ดูแลเฮา
ยิ่งเฒ่าแก่แล้วอย่างนี้ ต้องอาศัยลูกอาศัยหลานน่ะ
ไปไสมาไสแล้ว อาศัยลูกอาศัยหลานจูงไป จับแขนไปย่างไป
ถ้าบ่อาศัยลูกอาศัยหลานเนาะ(นะ) มันจะล้ม บ่แม่น
บ่แม่นหนุ่มปานใด๋เด้เนี่ย ยังไม่ๆ แก่เลยเหรอ

เออ มัน ๘๐ กว่าแล้ว ๘๕ แล้ว ย่างเข้าแล้วเดือน ๖ มัน ย่างเข้ามาตั้งแต่เดือน ๖ มานี่แล้ว ๘๕ แต่ก่อน ๘๔ ๘๕ พอถึงเดือนเกิดเราแล้ว กำลังย่างเข้า ๘๖ มาเนี่ย เดือน ๖ เดือน ๗ เดือน ๘ เดือน ๙ แล้วสิ น่ะเออ ๔ เดือน ๕ เดือนแล้วก็ ๘๕ เข้ามา ๘๘ เอ้า โอ้ มันธรรมดาเพิ่นแล้ว แต่ใจมันสู้อยู่ไว้ย ใจมันสู้ เขาเอาไปไหนก็ไปหมด ไปกรุงเทพกรุงไท ไปที่ไหนก็ไปหมด

เราเป็นพุทธบริษัท ผู้นับถือพระรัตนตรัย เป็นที่พึ่ง อันยอดเยี่ยมของๆ เรา ก็ไม่ได้พึ่งอย่างอื่น พึ่งพระรัตนตรัย คือ พึ่งพระพุทธเจ้า พึ่งพระธรรม พึ่งพระสงฆ์เท่านั้นเป็นที่พึ่งทางใจ

บ้านเมืองแต่โบราณ แต่โบราณเพิ่นพึ่งผี
อยู่ไฮ่อยู่นา กะเฮ็ดหอผีไว้ให้ เฮ็ดหอนั่นไว้ให้
อยู่ฮั้วอยู่สวนเพิ่นกะเฮ็ด เฮ็ดหอไว้ ปลูกหอยอ โฮงไว้ให้
ตามถนนหนทางบ่อนใด๋มัน รถล้มหลายๆ รถอะไรหลายๆ
กะไปปลูกหอไว้ให้อยู่ป่า พวกหมอหลายน้า
ผู้ไปเห็นหอเห็นนั้น กะหักดอกไม้ไปใส่หักไปบูชา

แต่ว่าที่พึ่งไม่ประเสริฐ ที่พึ่งอันนั้น เป็นที่พึ่ง ไม่ประเสริฐ เหมือนพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ อันนี้เป็นที่พึ่ง ไตรสรณคมน์ อันนี้เป็นแก้ว

แก้ว คือ พระพุทธเจ้า
แก้ว คือ พระธรรม คำสั่งคำสอน
แก้ว คือ พระสงฆ์

แก้ว ๓ ลูกเนี่ย ครอบจักรวาล แก้วอันนี้ครอบจักรวาล ประเทศไหนๆ มีพระพุทธ พระธรรมพระสงฆ์เป็นที่พึ่งได้ เออ ค่อยยังชั่วหน่อยอ่ะ ถ้าไม่มีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ก็ไปไหว้ผี ไปไหว้ผีแล้ว มันออกอย่างนั้นอย่างนี้มา อยากกินไก่ อยากกินหมู อยากกินเป็ดกินไก่ อ้า เอาก็ไปฆ่ามาให้เขากิน แล้วปะเนี่ย บ่ประเสริฐ ทำอย่างนั้นไม่ประเสริฐ เขาขอกินเป็ดกินไก่

ก็หาให้เขากิน บาปนั้นเป็นผู้ใดได้บาปนั้น เอ้าเป็นผู้ใดได้บาปเนี่ยบาปอ่ะ ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต แล้วเฮา(เรา)เป็นผู้ใดได้บาปเนี่ย ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ถ้าถือผิดไปแล้ว

เฮา(เรา)เป็นผู้รับบาปแทนเขา

อือ อ้า สมัยนี้ค่อยยังชั่วหน่อย ค่อยยังชั่วหน่อยเพราะว่ามีตลาดอยู่ทางนาอ้อ เขาก็มีตลาด อยู่ทาง ทางนี้ก็มีตลาด มีไปหมดเมืองเลยเพิ่นมีตลาด ภัตตาคารร้านอาหารเหรอมีหมด ซี้น(เนื้อสัตว์)แห้ง ปลาตาย บ่อึด(ไม่ขาดแคลน) บ่ยาก(ไม่ลำบาก) ปะเนี่ย ไปทั้งจังหวัด ตลาดพู้น(โน้น) ก็บ่อึด(ไม่ขาดแคลน) ปลาเขาแช่เย็นมาแล้ว เขาแช่เย็นมาแล้วใช้ตู้เย็น เขาใช้ตู้เย็นไม่ก็เอา ไม่ก็เอารถไปส่ง รถคอนเทนเนอร์เขาใหญ่ๆ เนาะ(นะ) เกณฑ์มาแล้ว ไปลงที่ไหน ก็รุมกัน มาเอาปลาที่ตายแล้ว เขาแช่เย็นมา

เออ นี่ก็ยังพอดีใจกับเน้อ พวกเราไม่ได้ฆ่า แต่ว่าคนอื่นเป็นคนฆ่า ก็บริสุทธิ์โลด นับวันนับว่าผู้นี้ก็ได้กินกับเขานะ เขาก็เอาเข้ามาส่งเนี่ย ปลา ปลาที่เขาแช่เย็นมาแล้ว มีปลาอะไรต่ออะไร ปลา ปลาๆ อะไร หิมะ ปลาหิมะน้ำแข็งน้ำเขิงแช่มา เขาเอามายังไงได้ไง หรือจะมาเครื่องบิน ซะก่อน แช่มาในตู้เครื่องบิน แล้วเอาลงแล้วปะเนี่ย ก็ไปแย่งกัน ตลาดแย่งกันรุมซื้อเอา ผู้ใดมีเงินเขาก็ซื้อกักตุนไว้ มีคนเขาช่วยอยู่ ถ้าไม่ได้สั่ง ไม่ได้สั่งเขาทำมาเอง ทางวัดไปเอาก็ได้อยู่ ทางวัดก็ไปเอาตลาดเขาพู้น(โน้น)ล่ะ อืม ปลาแช่น้ำแข็ง หอยแช่น้ำแข็ง แช่เย็นมาหมด เรียบร้อยบ่ได้ฆ่า ดี สมัยเราเป็นโยมอยู่พู้น(โน้น) โอ้ย

ถ้าจะเฮ็ด(ทำ)บุญ เฮ็ด(ทำ)หยังนี้ เฮ็ด(ทำ)บุญเฮียน(บ้าน)

เฮ็ด(ทำ)บุญบ้าน เฮ็ด(ทำ)บุญแจกข้าว
ไปซื้อหนองปลาเขา ไปซื้อสระปลาเขา ไปปั๊มเอา ไปดูดเอา
จับมาขังไว้ในหม้อลัวะๆๆ อยู่งั้นล่ะ สิฟาดข้าวฟาดน้ำหมู่นี้
ก็หมดเท่ามีปลาไปขังไว้ให้เขากินน่ะ

มีไก่ มีหมูแล้วก็ว่ากันไปตามเรื่อง สมัยก่อน บ่คือสมัยนี้ สมัยนี้ดี ไม่ได้ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตเขา จัดการมาให้เอง ไม่ได้สั่ง เป็นอาหารบริสุทธิ์ได้อยู่ แต่ก่อน เออ ซื้อหนองปลาเขา ซื้อฝายเขา แต่ก่อนเอาปลามาขังไว้ซะก่อนจะค่อยฟาดเข่า(เข้า) หรือว่าลงแขกกัน ถ้าว่าตัวมาคิดเบิ่ง(ดู)อดีตที่ผ่านมา

โอ้ย เรานี่ไม่ใช่ทำบาปน้อยๆ ฆ่าเป็ด ฆ่าไก่ ฆ่าหมู มีแต่งการแต่งงาน เนี่ยหมูตาย เป็นตัวๆ วัวตายเป็นตัวๆ เอามาเลี้ยงแขก โอ้ เป็นระยะเนี่ย โอ้ ตายแล้ว นี่ล่ะอย่างว่า มาบวชเป็นระยะก็รู้จักเรื่องราว โอ้ มันเป็นอย่างงี้เอง ชาวโลกเรา

มาอีกแล้วหนอ เพิ่นบอกแม่เพิ่นมาจากทางไหน ไปก่อนนะ พวกเดียวกันบ่ คนละหมู่ เอ้าๆ บ่เป็นหยังหรอก อ่ะ เพิ่นจะกลับ เออ

นั่นแหละพวกเราเป็นชาวพุทธ ต้องพยายามให้บริสุทธิ์ ให้ทำบุญสุนทานกัน ทำอะไรๆ ก็ดี แต่งการแต่งงานก็ดีหาแต่ของที่ตายเหล่านั่นแหละมาเลี้ยงกัน อย่าไปโง่มัน อ่ะ ไม่อด ไม่ได้สั่งเขาหรอก เขาหามาเอง รถคอนเทนเนอร์มา เขาส่งเอง

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
วันอาทิตย์ที่ ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๖ เวลา ๑๓.๐๐ น.
ณ วัดศรีอภัยวัน ต.นาอ้อ
อ.เมืองเลย จ.เลย

หมดแล้ว จะเว่า(พูด)แล้ว เป็นธรรมเนียมของชาวพุทธทั้งหลาย ไม่ว่าพระ ว่าเณร อุบาสก อุบาสิกาทั้งหลายก็เหมือนกันมาด้วยกัน นัดหมายกัน นัดหมาย วันนั้นจะไปที่นั่นๆ นัดหมายกันแล้วก็มาตามความนัดหมาย เออ

น้ำใจลูกหลานไทย น้ำใจประเสริฐ
งามล้ำ งามเลิศ หาดูได้ยาก ในโลกโลกาแลหนา
งามหน้า งามตา งามกิริยา งามมารยาท
งามเชื้อ งามชาติ งามวาสนา
งามจิต งามใจ งามในศรัทธา
เหลือกินเหลือใช้ ไหลมาเทมา ให้ร่ำรวยมหาศาล
ซื้อง่ายขายคล่อง เข้าตามทำนอง ครองธรรม

แต่ว่าอย่าไปทุจริตเขา เอาแต่ของบริสุทธิ์ ได้มาเป็นของบริสุทธิ์จึงใช้ ถ้าได้มาในของไม่บริสุทธิ์ อย่าเอาไปใช้ มันจะมาชวนเอาหมู่หนี มันจะมาเอาชวนเงินที่บริสุทธิ์ของเราหนีไป หากถ้ามันได้ของบริสุทธิ์ จึงเก็บจึงกำเอาไว้ ฝากไว้เป็นหลักเป็นฐาน ก็จะเจริญรุ่งเรืองด้วยทรัพย์ศฤงคาร บริวาร แก้วเก้านวรัตน์ทั้งหลายทั้งปวงน่ะ มันก็ไหลมาเทมาเอง เพราะเราได้มาในความบริสุทธิ์ ของนี้ของบริสุทธิ์ เอาจากหัวใจแท้ๆ มาทำ ถ้าเอาของบริสุทธิ์มา มาทำบุญนั่นแหละมันจะมาชวนเอาหมู่หนี อ้า มาชวนเอาหมู่หนีของไม่บริสุทธิ์น่ะ เอาแต่ของบริสุทธิ์ มาใช้มาจ่ายอะไรก็ดี ถ้าไปฉ้อ ไปฉล ไปโกงเขามา อะไรในทำนองนี้ มันดิ้น มันร้อน มันมาชวนหมู่หนี อ้า ของไม่บริสุทธิ์มันมาชวนเอาหมู่หนี หนีไปชิปหายไป มีวิธีมาเอาหมู่ หมู่มาเอามันไป ชื่อว่าโกงเขามา ฉ้อฉลเขามา กระบัด(ฉ้อโกง)เขามา ไม่บริสุทธิ์ เราไม่ได้ของบริสุทธิ์ไปไว้ในกระเป๋าเรา ในกระเป๋าของเรามันดิ้น ยุกยิกๆ อยากจะ อยากจะไป เฮอะๆ เออ มีหลายอย่างที่มันมาชวนหมู่ มา ไปซื้อหวยกันหนา ไปซื้อเบอร์กันหนา ฝันอย่างนี้ๆ คงจะรวย อืม อ้า

แห่ไปๆ นั่นน่ะมันมาชวนเอาหมู่หนี เพิ่นชวนเอาหมู่หนีจากกระเป๋าเรา เพราะการพนันนั่นอย่างหนึ่ง กินเหล้าอย่างหนึ่ง อ้า เล่นการพนันอย่างหนึ่ง ทำให้เสีย ให้กระเป๋าเราแบนไป หมดไปเท่าไหร่คราวนี้ คราวหน้าก็เอาอีก ไม่หลาบ ไม่รู้จักว่าของไม่ๆ บริสุทธิ์ เพิ่นไม่ให้เอามาใช้ อันนี้หลวงปู่หล้า(หลวงปู่หล้า เขมปัตโต) เพิ่นบอกอยู่ อย่านะลูกหลานเอย อย่าไปฟัง อ้า คำบ้าน คำเมือง เขาสับส่อ(สับปลับ) เลยเห็นเขา เฮ้ตรงไหน ก็ไปกับเขา เอา เอาสักหน่อยแน่ บางทีมันออกมา เฮอะๆ จะๆ ได้เงินได้ทอง น่ะเนี่ยความอยากของเรานั่นแหละ มันพาให้หมู่หนี ให้ทรัพย์สินเงินทองในกระเป๋าเราร้อน เดือดร้อน หายาก มาด้วยความเหนื่อยยากลำบาก รับจ้างรับไว้ อ้า ทำงานทำการเหงื่อไหลไคลย้อย หามายากเหลือเกิน ก็ควรเก็บมันไว้ อย่าให้มันดิ้นๆ อยากได้อยากรวยๆ ไม่สมอกสมใจ อ้า ถ้าไปคิดอย่างนั้นนั่นแหละ ความคิดอย่างนั้น มันพาให้มาเอาหมู่หนีไป ไม่ ไม่ได้สมเป้าปรารถนา วางลงไปทีไร ตั้ง ๑๐๐ ๒๐๐ ๕๐๐ ๑,๐๐๐ ๒,๐๐๐ ๓,๐๐๐ ลงไป ตัวไหนมัก(ชอบ)หลาย ตัวนั้นมันก็ชวนเอาหมู่ไปหลาย พอ เฮอะ เออ เวลาออกมา หน้าเหลืองไปเลย หน้าเหี่ยวไปเลย โอ้ย ว่าจะได้ บ่ได้จ้อยว่ะเฮ้ย หนีไปจ้อย อ่ะ ชวนเอาหมู่ไป ได้มาในทางที่ไม่ชอบ ประกอบกิจการไม่ถูกต้อง เป็นมิจฉาชีพ เป็นอาชีพที่ไม่บริสุทธิ์ มันไม่หวงเท่าไหร่ ถ้าเงินทองที่เราหามาด้วย ด้วยหยาดเหงื่อแรงงาน ก็รู้จักกระเหม็ดกระแหม่ รู้จักเก็บหอมรอมริบเอาไว้ แพง(สงวน)เอาไว้ อย่าให้มันไหลหนีเทหนี เออ

อย่าไปฟังคำบ้านคำเมือง เพิ่นสับส่อ(สับปลับ)เด้อ
ถ้าฟังความอี่บ่ฮู้(รู้)มันเสียซู้ผู้มัก(ชอบ)กันเด้อ

เออ มันไหลหนี เทหนี อันนี้ขอฝากด้วย อย่าไปฟังคำยุให้รำ ตำให้รั่ว ยั่วให้แตก แยกให้ออก มันเป็นอย่างงั้น อ้า ความอยาก ถ้ามีความอยากหลาย มันก็ไปหลาย อยากรวยหลาย มันก็ไปหลาย เอาสัก ๑,๐๐๐ ๒,๐๐๐ ๓,๐๐๐ ไว้ ตัวนี้ชอบใจเหลือเกิน หึ อยู่ในปากของเรามันก็ยังไหลไปอยู่ ไหลไปเทไป เออ เนี่ยเว่า(พูด)ไปแล้ว น้ำตาล น้ำ น้ำผึ้งมาแล้ว

(ฉันน้ำ) เอาไว้โน่นล่ะ เออ

ของไม่ควรประเคนก็อย่าประเคน ถ้าประเคนไว้ กินให้หมดภายใน ๗ วัน มันกินไม่หมดสิปะเนี่ย ทำไง แจกหมู่แจกพวกกิน ช่วยกันให้มันหมด เพราะมันรับประเคนมาแล้ว ถ้ารับประเคนมาแล้วกินได้ภายใน ๗ วันขวดหนึ่ง ขวดหนึ่งมันกินไม่หมดสิปะเนี่ย เออ มันก็เป็น

นิสสัคคีย์ ของนั้นเป็นนิสสัคคีย์

ของเก็บข้ามวันข้ามคืนไป

นิสสัคคียปาจิตตีย์
ปาจิตติยัง

มันเกิน ๗ วัน รับประเคน ได้ ๗ วันอย่างน้อย ผู้ที่ไม่รู้จักวินัย ก็เก็บไว้เกิน ๗ วัน ก็ยังกินไปเรื่อยอยู่แน่ะ กินของไม่บริสุทธิ์แล้ว ของมันเกิน เออ กำหนดกาลมัน สัตตาหะ อ้า

มันๆๆ ดึงดูดเอาไป เอาหมู่ไป นี่แหละขอให้ทุกคนได้ยินจากเสียงนี้แล้วไปจำเอา จำเอาไว้มันจะดึงดูดเอาไป ดูดเอาเงินหนีจากกระเป๋าเราไป อ้า ไม่ไปคิดเสียดายทีหลังหรอก โอ้ย เสียเงินให้เขานี่ ๕๐๐ เสียเงินไปนี่ ตั้ง ๑,๐๐๐ ๒,๐๐๐ ๓,๐๐๐ ตัวไหนที่ชอบใจหลาย ตัวนั่นล่ะ มันดึงเอาหลาย ดึงเอาเงินจากกระเป๋าเราไป ถ้าไม่ชอบ ไม่ ไม่เล่น ไม่ชอบ เขาว่าอะไรก็ไม่เล่น ไม่ชอบ นั่น ไม่ให้มันดึง มันก็ดึงไปไม่ได้ เอาไปไหน เอาไปเก็บไว้ได้อยู่อย่างเก่า

ได้มีน้อยก็ใช้น้อยค่อยบรรจง
ถ้ามีน้อยใช้มากเกินประมาณ น่ะ มันจะยากลง

เหนื่อย จนลงๆ เพราะการเล่นหวยเล่นเบอร์ อ้า เล่นบัตรเล่นหวย อ้า มันดึงเอาหมู่ไป นั่นอย่างนั้นล่ะ อย่าไปฟังคำมันเด้อ อืม เทวดามาบอกซะก่อน เทวดามาบอกซะก่อน อ้า ตัวนั้นเด้อ ตัวนี้เด้อ เทวดามาบอกในฝัน

เทวดาจัญไร ก็มายุให้รำ ตำให้รั่ว
ยั่วให้แตก แยกให้ออก ให้ลูกแทงหนัก

อันนี้ขอฝาก อย่าไปฟังคำฝันปรุงของตัวเอง อย่าไปฟังคำเล่าลือของตัวเองของผู้อื่นเขา อืม ใจของเรานั่นแหละ เป็นทรัพย์สมบัติเดิมๆ เรา หายากเหลือเกิน หยาดเหงื่อแรงงานน่ะ เราทำงานเหงื่อออกทุกวันๆ แล้วก็ยังจะมาเสียคำยุ คำยุยงผู้อื่นเขา มันจะเป็นยังไงล่ะต่อไป ออกมาแล้วมันได้แต่ โอ้ยๆ อยู่นั่นแหละ อ้า ผิดตัวเดียว ผิด ๒ ตัว ผิด ๓ ตัวไป นั่นแหละเรียก มันจะไหลไปเทไป ไหลมาเทมา ให้ๆ กระเหม็ดกระแหม่ อันนี้หลวงปู่หล้า(หลวงปู่หล้า เขมปัตโต)เพิ่นสอน

หลวงปู่หล้า(หลวงปู่หล้า เขมปัตโต) เพิ่นสอนลูกศิษย์ลูกหา ไม่ให้ยินดีในการเล่นหวยเล่นเบอร์ ไม่ยินดีในการพนันทุกชนิด เพิ่นไม่ให้แตะต้องมันเลย เพิ่นเว่า(พูด)เรื่องของเพิ่นเอง ไปซื้อลอตเตอรี่กับเขา อืม ซื้อเขามาแล้วตัวเดียวก็ไม่ถูก ไม่มีสักตัวอยู่ในหวยล่ะ ไม่มี นี่ เราฝันไปหรือเขาบอกมา เชื่อความเขลาปัญญาของเรา ฝันของคนมันจนตัวเอง ระวังๆ ให้ดีๆ ให้กระเหม็ดกระแหม่ ให้เก็บ ให้กำ

มีน้อยใช้น้อยค่อยบรรจง
ถ้ามีน้อยไปใช้มากมันจะยากลง

มันจะลำบากตัวเอง แถก(ดิ้นรน)ไป ไปไหนทุกวันนี้ เสียเงินทั้งนั้นแหละ เสียเงินค่ารถ เสียเงินค่าหวย ค่าอะไรเสียไปเรื่อยๆ คึด(คิด)เสียดายตามภายหลัง ก็คึด(คิด)เสียดายอยู่ นึกเสียดายตังค์ไหมล่ะ นึกเสียดายตังค์ไหมล่ะ โอ้ย ถ้ารู้อย่างนี้ไม่ซื้อสักกะใบ อ้า จะได้เงินไว้ใช้สอยนะ ในสิ่งจำเป็น สิ่งจำเป็น

ไม่ควรซื้อก็อย่าไปพิไรๆ ซื้อ
อย่าไปพิไรซื้อให้เป็นมื้อเป็นคราวทั้งคาวหวาน

อ้า

ถ้ามีน้อยใช้น้อยค่อยบรรจง
ถ้ามีน้อยใช้มากมันจะยากลง

อืม ให้กระเหม็ดกระแหม่เอาไว้ เก็บงำเอาไว้ ใช้ไปบุญกุศลอย่างนี้ไม่เป็นไรหรอก มารวมใส่ขันให้หลวงปู่นี่ ก็เป็นเงินหลายหมื่นอยู่ปะเนี่ย หลายพันเหรอ อันนี้เก็บ อืม เก็บเข้าตู้ ใช้จ่ายเฉพาะเจดีย์ อย่างอื่นอย่าไปใช้จ่ายมัน เออ ไม่จำเป็นอะไรหรอก อืม เนี่ยๆ เขาที่เอาเงิน เขามีอยู่เนี่ยๆ วิหารเจดีย์ เจดีย์ เป็นเงินตั้งเป็นพันๆ ล้าน

อืม โอ้ มันไม่ใช่ธรรมดานะ ถ้าไม่ กระเหม็ดกระแหม่จะได้ไหนมาให้เขา เขาเอาค่าแรงงานเท่านั้นเท่านี้ ไม่มีจ่ายทำไงล่ะ

เขาจะมารื้อเอาของเราไปเนาะ(นะ) อืม ให้มันจบซะก่อนจึงค่อยใช้ ด้วยประการฉะนี้

(สาธุ) พอแล้ว เฮอะๆ จำไว้ จื่อ(จดจำ)ไว้

มีน้อยใช้น้อยค่อยบรรจง
ถ้ามีน้อยใช้มากจะยากลง

อืม ทุกข์เราเอง เป็นหนี้เป็นสินเขา เวลาเขามาทวงเพิ่นหรอกจึง นั่น อ้า อันนี้เอาไปแจกครูบาอาจารย์ เพิ่นกินข้าวบ่อิ่ม

ให้รับพรก็ให้แล้ว อะไรก็ให้แล้ว อ้า ให้ไปหมดทุกอย่างแล้ว โอ้ มารถหลายคันนะเนี่ย ทั้งพระ ทั้งเณร เป็นเงินค่ารถเท่าไหร่ หรือเหมาเขามา

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
คณะศรัทธาธรรม ไหว้พระ ทำบุญวัดที่ ๙
วันพฤหัสบดีที่ ๑๒ กันยายน ๒๕๕๖ เวลา ๑๓.๐๐ น.
ณ วัดศรีอภัยวัน ต.นาอ้อ
อ.เมืองเลย จ.เลย

โอวาท มันไม่มีโอวาท หน่า เออ ไม่มีโอวาท เทศน์ดีเอง เขาก็จับอยู่ต่อ ไอ้แถวกรุงเทพกรุงไท โรงพยาบงพยาบาล มหาวิทยาลัยที่ไหน เขาดึงไปเลย ดึงไปเลย ก็เอาปัญญาที่มองเรา เอาเราๆๆ ในกรุงเทพฯ นี่ มีเจ้าฟ้า เจ้าคุณ นับตั้งแต่สมเด็จฯ มา สมเด็จฯ นั้น สมเด็จฯ นี่ มาเทศน์ให้ฟัง แล้วเราจะเอาบ้านนอกไปเทศน์ในกรุงนี้ทำยังไงอ่ะ เออ อ่ะ หลับตาสู้เอา ไม่มีอะไรหรอก ชาวพุทธทั้งหลาย พวกเราเป็นชาวพุทธ ผู้นับถือพระพุทธเจ้า นับถือพระธรรม นับถือพระสงฆ์เป็นที่รัตนตรัย

พระรัตนตรัยของเรา จุดประสงค์ของชาวพุทธทั้งหลายก็ไม่มีอะไรอีก นอกจากเรื่องขัดเกลาจิตใจตัวเองเท่านั้นแหละ ขัดเกลาจิตใจตัวเองให้บริสุทธิ์ผุดผ่อง อืม เช่นว่า เออ อะไร ขัดเกลาเครื่องขัดเกลา

ทานัง เทติ สีลัง รักขะติ ภาวะนานัง ภาเวตตะวา
เอกัจโจ สัคคัง คัจฉะติ เอกัจโจ โมกขัง คัจฉะติ นิสสังสะยัง

แค่เนี้ยความประสงค์ของชาวพุทธทั้งหลาย ให้มี

ทานัง เทติ สีลัง รักขะติ ภาวะนานัง ภาเวตตะวา

เป็นเครื่องขัดเกลาจิตใจให้สะอาดหมดจดจากอาสวกิเลส เออ เครื่องเศร้าหมองอยู่ในหัวใจเรา ถ้าขัดเกลาวันนี้ให้ดีแล้ว ปัญหาเรื่องอื่น ไม่มีปัญหา เออ สบายมาก ถ้าหากเอา ทาน ศีล ภาวนาเข้ามาขัดเกลาใจตัวเองอยู่แล้ว

อ้า เกิดความสบายขึ้น ไม่มีปัญหา เรื่องอื่นไม่มีปัญหา ทั้งการบ้านการเมืองก็ไม่มีปัญหา อ้า สบาย เบากายสบายจิตดี ไม่มีทุกข์โทษทางอื่น ที่มาปรุงใจเราให้ออกจากศีลธรรมออกจากพระรัตนตรัยไม่มี ความโลภ ความโกรธ ความหลง เหล่านี้เป็นปัญหา ทำให้อยู่ร่วมกันไม่มีความสุข ไม่มีความสงบสุข ถ้ามีความโลภอยู่ในหัวใจ การปฏิบัติงานทางอื่นก็อาจจะเกิดเป็นทุจริตขึ้นมา เป็นทุจริตขึ้นมาได้เพราะความโลภ ทำให้ปฏิบัติงานไม่สะอาดเท่าที่ควร เพราะความโลภ

โลภโมโทสัน

อยากเก็บ อยากกำ อยากกอบ อยากโกย อยากโกงอยากกิน อยู่ด้วยกันเอารัดเอาเปรียบกันเหล่านี้ มันเกิดจากความโลภทั้งนั้นเลย อ้า ถ้าฆ่าความโลภได้แล้วอยู่เป็นสุข ฆ่าความโลภ ฆ่าความโกรธ ฆ่าความหลง ฆ่าความอิจฉาริษยาภายในหัวใจเราลงไปแล้ว เราก็เป็นคนซื่อ ซื่อสัตย์สุจริตต่อหมู่คณะและในวงการของเราทุกวงการนั่นแหละ ฆ่าความโลภ ฆ่าความโกรธ ฆ่าความหลงได้แล้ว ทุกวงการนั้นอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข ว่า

นัตถิ สันติปะรัง สุขัง

ความสุขอื่นยิ่งกว่าความสงบไม่มี อืม แปลว่าไม่มีแหล้ว (จริง ทีเดียว) นัตถิแปลว่าไม่มี สันติความสงบสุข ไม่มี อย่างอื่นไม่มี ถ้าฆ่าความโลภ ความโกรธ ความหลงได้แล้ว อยู่ร่วมกันอย่างพี่อย่างน้อง อย่างสายโลหิต

ฟัง อ้า อันนั้นอยู่เลยเรื่อยๆ ฟังเปิดอยู่เรื่อยๆ เปิดเรื่องการต่างประเทศ เราฟังอยู่ทางศาสนาได้ข่าววันนี้แหละ ปกครองบ้านเมือง จะปกครองบ้านเมืองบริสุทธิ์ยุติธรรมอย่างดีได้ก็เอาธรรมของพระพุทธเจ้า เข้าไปปฏิบัติตามศีลธรรม ศีล สมาธิ ปัญญาเป็นเครื่องขัด เป็นเครื่องเกลาจิตใจให้สะอาด ไม่ลุอำนาจแก่ความโลภ ไม่ลุอำนาจแก่ความโกรธ ไม่ลุอำนาจแก่ความหลง เหตุที่จะมีปัญหาเกิดขึ้น ก็เพราะเรื่องความโลภ ความโกรธ ความหลงเนี่ย ทับ ทำอะไร ก็ทำอะไรลงไป ปฏิบัติงานอะไรก็ดี

ถ้ามีทุจริตเกิดขึ้น ก็เรียกว่ามีความโลภ ลุอำนาจแก่ความโลภถึงได้ทำงานทุจริต ไม่บริสุทธิ์ยุติธรรมเท่าที่ควร แล้วมีปัญหาไหม เออ ถ้ามีความโลภเกิดขึ้น แม้บริษัทห้างร้านทั้งหลาย พ่อค้าพ่อขายทั้งหลาย เออ สังคมของเราจะเป็นยังไง มีความกินแหนงแคลงใจกัน ก็เพราะความเอารัดเอาเปรียบกันนี่แหละ ผ่านความโลภพาให้เอารัดเอาเปรียบหมู่ ความโกรธจะเกิดพยาบาทอาฆาตกันขึ้น ธรรมดามันก็เป็นไปอย่างงั้น เป็นไปตามสายของมัน ถ้ามีความโลภ มีความโกรธ มีความหลง มีอคติ ลำเอียงแล้ว ปฏิบัติงานก็ผิดไปแหละ ผิดออกจากทำนองคลองธรรม เฉออกไปนอกลู่นอกทาง อ้า นอกลู่นอกทางปฏิบัติผิดจากการงานทุกอย่าง เออ เออ ก็ทำให้สังคมวุ่นวาย ไม่บริสุทธิ์ใจ ทำงานร่วมกันไม่บริสุทธิ์ใจเลยเมื่อล่ะ เอ้ โอ้ว่า นัต(ถิ) เออ สู้ว่า ความบริสุทธิ์ยุติธรรมเนี่ยเป็น เพิ่นไว้ว่า

นัตถิ สันติปะรัง สุขัง

อยู่รวมกันอย่างเห็นอกเห็นใจ ไม่นอกใจกัน แม้ภายในครอบครัวของเราก็เหมือนกัน ถ้านอกใจกันออกไปแล้ว นอกลู่นอกทางกันมีอะไรเกิดขึ้นล่ะ โอ้ย มีปัญหา ยุ่งเหยิง ผู้หญิงนอกใจผู้ชาย ผู้ชายนอกใจผู้หญิงไป การเงินการทองทั้งหลายก็รั่วไหลสิปะเนี่ย รายรับรายจ่ายไม่บริสุทธิ์ผุดผ่อง เออ สามีไปได้รับเงินรับทองมาจากทางอื่น ก็ไม่แจ้งให้ภรรยาทราบ ภรรยาไปได้รายรับรายจ่ายทางอื่นมา ก็ไม่ได้แจ้งให้สามีทราบ ยังมาอุ๊บอิ๊บ ภาษาง่ายๆ เขาว่าอุ๊บอิ๊บกัน ไม่แจ้งความสะอาดให้กันฟัง นอกใจกัน แม้แต่ภายในหัวใจกัน นอกใจกันอีก เรื่องทรัพย์สิน

เงินทองก็นอกใจกันอีก ได้เงินได้ทองมาจากทางไหน เก็บซ่อนไว้ซุกไว้ อ้า ถ้าหากคิดไว้ไกลๆ นู้นล่ะ คิดไว้ไกลๆ นู้นล่ะ หากไม่มั่นคงเมื่อไหร่ เราจะได้มีเงินมีทองส่วนตัวบ้าง อะไรทำนองนี้ไม่ใช่ๆ อย่างงั้น ผู้นับถือพระรัตนตรัยเนี่ยซื่อสัตย์ สุจริต บริสุทธิ์ยุติธรรมแน่ะ ในการเงินการทองใช้จ่ายอะไรๆ มีอะไรจ่าย อะไรใช้อะไร บริสุทธิ์ใจ เปิดอกให้กันดูได้ เออ ไม่ ไม่กินแหนงแคลงใจว่า คู่ผัว ผัวเมียไม่ได้แบ่งหัวใจให้ผู้อื่นเลยมีคนเดียวเท่านี้ แม้การค้าการขายร่วมกันอะไรๆ การงานอะไรๆ ก็เหมือนกันทุกอย่าง เปิดเผยให้กันฟังทุกอย่าง อ้า ไม่ปกปิดกันเลย เออ แล้วก็อยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข

นัตถิ สันติปะรัง สุขัง

ความสุขอื่นยิ่งกว่าความสงบไม่มี ความแตกแยกสามัคคีซึ่งกันและกัน ปกครองเฉพาะครอบครัวของตัวเองก็ ปกครองไม่อยู่ แล้วคนนอกเหนือจากครอบครัวของเราออกไปละ ซื่อสัตย์หรือเปล่า ถ้าจะซื่อสัตย์ก็ซื่อสัตย์ บริสุทธิ์ ยุติธรรม กันขึ้นไปหมดทั้งหมดทุกฝ่าย

เพราะอย่างนั้น หลวงปู่เอาหลักอันนี้ล่ะ มาบริหารงานทำงานใหญ่ๆ อยู่เดี๋ยวนี้ ทำงานใหญ่ๆ สร้างเจดีย์ขึ้นต่อกับวิหาร ต่อเป็นพื้นเดียวกันไป ใช้เงินต้องเป็นล้านๆ แต่ว่า เขาก็เมตตาหรอก ตั้งร้อยกว่าล้าน ๑๒๐ ๑๓๐ ล้านหรืออะไรนั่นแหละ โอ้ย มันจะมากเกินไป จะหาเงินไม่ทัน ลดลงมาน้อยเถอะ ลดลงมาๆ ถ้าเอา ถ้าเอาหลายหลวงปู่ไม่มีทางได้อื่นแหละ อ้า มีแต่หาไปเทศน์นั้น ไปเทศน์นี้หวังจะบอกแต่บุญไปอย่างงั้นล่ะ

มันจะทันหรือไม่ทันแน่ะ พากันลดลงมาๆ จาก ร้อยกว่าล้าน ๑๒๐ ๑๓๐ โอ้ ลดลงมาๆ อ้า เหลืออยู่ ๑๐๙ ล้านแล้วก็ลดลงมาอีกเป็น ๑๐๘ ล้านปะเนี่ย ถ้าเอาๆ ลดอีกไม่ได้ล่ะหลวงปู่เอย เพราะว่ามันแพง ของมันแพง ตี(เสา)เข็มแต่ละต้นนี่ แพงมาก ใช้อิฐหินปูนทรายทุกอย่าง มันมีแต่ของแพงๆ ลดอีกไม่ได้ ลดให้ ๑๐๘ ล้าน เอาล่ะ แต่มันเหลือบ่ากว่าแรง ก็เอาล่ะขนาดเนี้ย หาทันก็จะได้จ่าย หาไม่ทันนี่ทำยังไงล่ะ เป็นหนี้กันเนาะ(นะ) อ้า เป็นหนี้กันเอา ก็...คนเดียวหรอก เป็นโยมมีคนเอามาให้อยู่เรื่อยๆ ๒ แสน ๓ แสน ๔ แสน ๕ แสนก็มี

แต่ต้นเสาอ่ะ มันต้นหนึ่ง ต้นหนึ่งๆ มันตั้ง ๕๕,๐๐๐ ขึ้นไป ต้น ๒ มันตีลงลึก ตีลงจนถึงบาดาลนู้น อ้า เพราะฉะนั้นต่อต้นเสามัน มันก็หลายต้นขึ้นมาอย่างนี้ แต่ช่างเถอะ อันนี้ก็พอหาได้หรอก ก็พอถูไถกันได้ อ้า ความภาระอันหนักนี้ลุล่วงมาแล้ว ลดมาอยู่ เดี๋ยวนี้มาลดอยู่เท่าไหร่ ๑๐๘ ล้าน เดี๋ยวนี้ก็ลดจาก ๑๐๘ ล้านลงมาแล้ว เออ อยู่ลงมาถึง ๕๐ ๖๐ ล้านไหม มันลงไหม อ้า มันลดลงมาๆ เรื่อย จ่ายไปเรื่อย ลดมาเรื่อย

เพราะฉะนั้น งานใหญ่ๆ ทุกบาททุกสตางค์ เราก็ไปเก็บเก็บหมดทุกอย่าง เข้าบัญชีให้หมด ถ้าจะเบิกจะจ่ายเรื่องอะไรๆ ก็ต้องแจ้งรายจ่ายมา อ้า เราก็จ่ายตามต้องการ ไม่ได้เก็บ ไม่ได้กำมี ไปตรวจดูบัญชี มี บัญชีที่ฝากไว้ ฝากไว้ในธนาคาร เขาเลื่อนมาที่ศาลากลางก็มีนะ บัญชีมาอยู่ทางศาลากลางก็มีนะ ทางธนาคารรับผิดชอบ ไปอยู่ธนาคารทั้งหลาย เขารับผิดชอบไป อยากทราบว่าทางวัดได้เงินมาจากไหน ก็ไปดูเอาในบัญชีนู้นล่ะ

ไม่ได้เก็บ ไม่ได้กำ ไม่ได้กอบ ไม่ได้โกย ไปทางอื่นเลย

มีเก็บ อ้า เอาไว้ใช้จ่ายในเรื่องการก่อสร้าง เออ เรื่องค่าฝืน ค่าไฟ ค่าโทรศัพท์ พัดลมอะไรทั้งหลายทั้งปวง ก็มีมาหลายอย่าง โรงครัว โรงอาหาร เลี้ยงแขกเลี้ยงคนก็มีอีก จ่ายอีกเหมือนกัน ที่มีก็รายจ่าย ก็พอคุ้มปาก คุ้มท้อง คุ้มหมู่ คุ้มพวกได้อยู่ ไม่เก็บ ไม่กำ ไม่กอบ ไม่โกย ไม่โกง ไม่กิน เงินของการก่อสร้างเอาเข้าบัญชีก่อสร้างให้หมด ให้เอามาใส่ตู้นั่นล่ะๆ ถึงวันเวลามา ธนาคารมาเปิดเอา นับยอดเข้าบัญชี เออ เท่านี้ล่ะ

ความซื่อสัตย์ของเรามีอยู่ก็ได้รับความสนับสนุน จากศรัทธาเจ้าภาพ ทางกรุงเทพฯ บ้าง ตามจังหวัดอื่นบ้าง เพิ่นมาช่วยเหลืออยู่ ก็ธรรมดาเราก็เดินทางมา เพิ่นเอารถมา เมื่อเช้าเนี่ยเพิ่นมาจากจังหวัดอะไร เมื่อเช้าเนี่ยมาจาก จากกรุงเทพฯ... อุบลฯ... อ้า ศรี ศรีสะเกษมากันหลาย เออ เพิ่นก็มาใส่ตู้ให้ อันนี้แหละความบริสุทธิ์ของการก่อสร้าง อืม เออ นี่ โอ้ วันนี้เพิ่นจะหามาให้อีกนั่นแน่ะ

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
วันศุกร์ที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๕๖ เวลา ๒๐.๐๐ น.
ณ วัดป่าม่วงไข่ ต.สานตม
อ.ภูเรือ จ.เลย

เป็นการดี เป็นการถูกต้องแล้ว ฟังพระเจริญปริตตมงคลครบสูตรไปแล้ว วันนี้จะเล่าเรื่องบางอย่างให้เข้าใจสักหน่อย เพราะว่าเราเกิดมาในโลก มีความอุปถัมภ์บำรุงจากพ่อ จากแม่ ตั้งแต่วันเข้าถึงปฏิสนธิมา อุ้มท้อง อยู่กี่เดือน ๙ เดือนนี่เต็มกำหนดแล้ว แต่บางคนก็ ๑๐ เดือน พระสีวลีนั่นเพิ่นอยู่ในท้องแม่ตั้ง ๗ ปีนะ ในท้องแม่ตั้ง ๗ ปีน่ะ แม่อุ้มอยู่อย่างงั้นนะ เกิดเป็นพระสีวลีขึ้นมา เกิดขึ้นมาก็ไม่ใช่ธรรมดา

มีปาฏิหาริย์ เดินไปกรอกน้ำ เดินไปเอง ไปกรอกน้ำมาถวายพระ อืม อ้า กรอกน้ำใส่แก้ว ใส่เหยือก ใส่ขวด ใส่อะไรที่มันมีน่ะ คนทั้งหลายก็ โอ้ยๆๆ เด็กน้อย มองตามว่าจะล้มไปเฉยๆ น่ะ ผู้มีบุญวาสนา สมบรูณ์แล้วทั้งหลาย บารมีสมบรูณ์แล้วทั้งหลาย ย่อมมีปาฏิหาริย์ขนาดนั้น พระพุทธเจ้าของเราก็เหมือนกัน ท่านเกิดขึ้นมา ก้าวไปได้ ๗ ก้าว ก้าวไปได้ ๗ ก้าว เดินไปเฉยๆ ไปเฉยๆ ยกมือขึ้นนิ้วเดียว อือ ยกมือขึ้นนิ้วเดียว เป็นชาติสุดท้ายเราแล้ว เราไม่เกิดอีกแล้ว ความเกิดเป็นทุกข์ทุกข์มาก อืม ไม่ได้ทุกข์แต่เรา แม่ก็ทุกข์ด้วยเหมือนกัน อุ้มท้องตั้ง ๙ เดือน ๑๐ เดือน อันนั้นอยู่ในท้องแม่ตั้งกี่ปี เฮ้อ นานมากอยู่ในท้องแม่ แก่แล้ว บารมีแก่แล้วจึงค่อยออกมา ไม่ล้มไม่หกล้มเลย เดินไปได้เลย อืม นั่นผู้มีบารมีแก่กล้า มันเป็นอย่างงั้นเพราะฉะนั้น คุณพ่อ คุณแม่ เป็นผู้เลี้ยงดูอุ้มชูเรามาเวลาทำบุญใหญ่ๆ ควรอุทิศ กัลปนาผลที่เกิดจากการกระทำครั้งนี้ ให้แก่ผู้บังเกิดเกล้าเราด้วย ผู้เลี้ยงดูอุ้มชูเรามา

ไม่ได้เดินได้เหมือนท่านหรอก อุ้ม แม่อุ้มไปอุ้มมาซะก่อนแล้วก็ จึงใหญ่กล้าหน้าบานขึ้นมา จึงใหญ่โตขึ้นมาตลอดปลอดภัยมา

หย้ำ(เคี้ยว)ข้าวคายบาย(จับ)ข้าวป้อน

เลี้ยงดูอุ้มชู มีอะไรงอแงเวลาไหน ก็เอานมยัดใส่ปากให้ดูดนมอยู่นั้น กี่เดือนกี่ปี ถึงจะเลิกจากการกินนมแม่แม่อุ้มแม่พาไปมาแล้ว ขี้ออกมาแม่รังเกียจไหม ไม่รังเกียจ เยี่ยวออกมาช่างมัน ซักเอา ต๋บ(ซัก)เอา ทำความสะอาดเอา ทั้งขี้ทั้งเยี่ยวออกมาพร้อมกันก็มีเวลาท้องเสีย เวลาท้องเสียแล้วไม่ได้นอนแหละ แม่ไม่ได้นอนแหละ พ่อแม่มีบุญคุณต่อเรา เพิ่นจึงยกย่องให้เป็นพระ เป็นพระ แม่ก็เป็นพระ พ่อก็เป็นพระของลูก เลี้ยงดูอุ้มชู เลี้ยงมาพาใหญ่โตขึ้นมาได้ อีกได้บวชเรียนเขียนอ่านในศาสนาอีกด้วย

นี่ก็เป็นบุญใหญ่โตของพ่อของแม่เหมือนกันแม่ก็ไม่ได้ห่วงใยสิแค่นั้น อืม ห่วงใยอยู่ ๒ คนแล้ว มีลูกอยู่ ๒ คนผู้ชายได้บวชให้พ่อ ให้แม่อีกด้วย มาสร้างวัดวาศาสนา เป็นถิ่นเป็น

หลักเป็นฐาน ได้ที่พึ่งของประชาชนอีกด้วย ประชาชนทั้งหลายก็มีเคารพเลื่อมใสนับถือ ไม่ให้ลำบาก ทุกข์ยากลำบากยังไงญาติโยมก็ไม่ทิ้ง ดูแลอยู่อย่างงั้นล่ะ อืม เพิ่นก็เป็นใหญ่เป็นโต บวชมาจนได้เป็นพระเถระ ผู้หลักผู้ใหญ่เป็นที่เคารพนับถือของประชาชนทั่วไป ทุกจังหวัด มาแล้วก็ต้องไปเรียกอาจารย์ขันตี(หลวงพ่อขันตี ญาณวโร)ซะก่อน เป็นกราบอาจารย์ขันตีซะก่อน อาจารย์พุธ(หลวงพ่อพุธ ฐานิโย) หลวงพ่อพุธ เหมือนกันองค์หนึ่งอยู่ทางโน้น เป็นเนื้อนาบุญของโลก

อะนุตตะรัง ปุญญักเขตตัง โลกัสสะ

เพิ่นว่าเป็นเนื้อนาบุญของโลก ผู้ใดได้สงเคราะห์สงหาตามมีตามได้ บุญไม่น้อยเลย บุญมีมากได้อุปถัมภ์บำรุงผู้บังเกิดเกล้า เต็มความสามารถ ของตนๆ ที่ได้บวชเป็นพระ เป็นเณรมาอีก ก็เป็นเพิ่มพลังใจ ให้พ่อให้แม่อีก พ่อแม่ก็มีกำลังใจมากแล้วก็บวชตามลูกชายด้วย พ่อจนตาย ได้มาเผาอยู่ที่วัดด้วยกันน่ะนะ แม่ก็เหมือนกันบวชเป็นชีมา อายุได้ ๙๐ ปี แก่กว่าเราอีกหลายปีอืม นั่นความลำบากยากแค้นใดๆ แบกคำแพง(แก้วตาดวงใจของพ่อแม่)แบกหาม กลัวจะลูกจะไม่มีอยู่มีกิน ทุกข์ยากลำบาก บุกเบิกอะไรๆ ไร่นาสาโทอะไรๆ ทุกข์ขนาดไหนก็บ่ว่า ขอให้ลูกปลอดภัย ขอให้ได้เป็นท้าว เป็นโท เป็นร่มโพธิ์ ร่มไทร เลี้ยงลูกมาพาลูกใหญ่ ด้วยหยาดเหงื่อแรงงานจริงๆ คิดดูสิ คิดดูให้ดีๆ สิ พวกเราทุกคน เป็นอย่างงั้นกันทุกคน พ่อแม่เลี้ยงดูอุ้มชูเราลำบากขนาดไหนอือออกมา ท่านขี้เกียจรังเกียจไหม เยี่ยวออกมาขี้เกียจรังเกียจไหม มันต๋บ(ซัก)ได้ ทำความสะอาดได้หรอกช่างมันเถอะ หาอะไรๆ ซะก่อน กินจนอิ่มซะก่อน จึงจะไปชำระทำความสะอาดให้ ขนาดนั้นนะ ลูกผู้มีบุญคุณ ระลึกถึงตรงนี้ให้มากๆ ระลึกถึงพ่อแม่อุ้มเลี้ยงดูอุ้มชูเรามา ต๋บ(ซัก)ผ่า(ผ้า)ขี้

ตี่(แยก)ผ่า(ผ้า)เยี่ยว ขี้มูกออกมาขี้เกียจไหม ไม่ขี้เกียจ ไม่รังเกียจ เอามือช่วยออกให้ หายใจไม่ออก

พระเจ้าพิมพิสารเลี้ยงลูกมา เวลาลูกหายใจไม่ออก เอาปากดูดจมูก เอาปากอมจมูก แล้วดูด ปึ๊ดๆๆๆ คายออก ดูด ปึ๊ดๆ คายออก ถ้าตันดัง(จมูก) เวลาไหนหายใจไม่สะดวก พ่อแม่ก็ต้องเป็นผู้รู้เอง อ๋อ ทำยังไง พ่อ พระเจ้าพิมพิสารอมจมูกลูกดีๆ แล้วดูดปึ๊ดๆๆ ขี้มูกอยู่ในมันสมองหรือในรูจมูก มันตัน ออกมาหมด หายใจได้สะดวกสบาย ขนาดนั้นน่ะ อืม แต่ว่าได้ ฟังคำของผู้ยุยง มีผู้ยุยง ให้ฆ่าพระบิดาซะ เราก็จะได้เป็นใหญ่เป็นโตขึ้นมา เป็นเจ้าเมือง เป็นอะไรนะมา เพิ่นสืบทอดมรดกได้กว้างขวาง เราจะเป็นศาสดา จะปลงพระชนม์พระพุทธเจ้าซะ ฆ่าพระพุทธเจ้าแล้ว เราก็จะได้เป็นพระพุทธเจ้าแทนนะ นี่แหละความเห็นผิด อืม ความเห็นผิดเพราะกิเลสมันเกิดขึ้น ความอยาก อยากเป็นใหญ่ อยากเป็นโต ได้เป็นพระเจ้าแผ่นดิน ถ้าพ่อยังมีชีวิตอยู่ เราก็ไม่มีโอกาสได้ครองแผ่นดิน ไม่มียศถาบรรดาศักดิ์อะไรเลย

ก็นั่นแหละ ทำสามารถปลงชีวิตของพระเจ้าพิมพิสาร ด้วยการทรมานเอา อืม จับไปขังซะก่อน ขังแล้วไม่ให้กินข้าว ไม่ให้กินน้ำ เดินจงกรมเฉยอยู่ ไปดูเวลาไหนก็ยังเดินจงกรมอยู่ สั่งให้เจ้าหน้าที่เอามีดไปกรีดฝ่าพระบาท ให้เป็นบาดเป็นแผลซะ ยังจะเดินจงกรมไม่ได้ อืม ให้อดข้าวอดน้ำ แม่เอาข้าวไปส่งในเรือนจำ ก็ห้ามไม่ให้แม่ไป เอาข้าวเอาน้ำไปฝากเพิ่นก็ไม่ได้ จะขังทรมานให้ตาย

เออ นี่ ยกตัวอย่าง คนสมัยครั้งพระพุทธเจ้า อืม มีพระเจ้าอชาตศัตรูนี่ล่ะ ฆ่าบิดาของตนเอง อืม ท่านก็แต่งการแต่งงานไปล่ะปะเนี่ย ใหญ่โตมาแล้ว แต่งงานแต่งการ มีครอบมีครัว แล้ว จะได้เป็นพระเจ้าแผ่นดินแทน ทางเนี่ย อ้า พ่อตายเท่านั้นล่ะ ตายแล้ว พ่อตายเท่านั้นล่ะ ลูกของตัวเกิดขึ้นมาเอง ลูกพระเจ้าอชาตศัตรู เกิดขึ้นมาไปเป็นผู้ชาย เขาทูลอะไร

เจ้าหน้าที่จะทูลเรื่องไหนก่อน จะทูลเรื่องพระบิดาสวรรคตในเรือนจำแล้ว ไม่เป็นมงคล หรือทูล ทูลเรื่องลูกเกิดก่อน ลูกเกิดวันนั้น เอาว่าทูลเรื่องมเหสีคลอดบุตรเป็นชาย เท่านั้นล่ะ ตาแจ้งจ่างป่าง(สว่าง)ขึ้น โอ้

หูหนาตามืด จะฆ่าพระบิดาซะ บัดนี้ เขาก็ทูลคำต่อไป เอาว่าพระบิดาของฉันเป็นยังไง พระเจ้าพิมพิสารเพิ่นเป็นยังไง สวรรคตแล้วเจ้าข้า ตายแล้ว ตายเวลาเดียวกับคลอดนะ จะมาเกิดเป็นลูกหรือเป็นอะไรอีกต่อไป อืม ตายแล้ว ตายเวลาลูกคลอดจึงค่อยมีสติ รู้ตัวว่า ปัดโธ่ คุณของพ่อยังไม่ได้ตอบแทนอะไรเลย หาเรื่องใส่ร้ายป้ายสี ในคำยุยงของพระเทวทัต ยุยงให้ฆ่าพระบิดาซะ แล้วก็ได้เป็นพระพุทธเจ้าแทน อืม ได้ๆ เป็นพระเจ้าแผ่นดินปกครองแผ่นดินแทน เราก็จะฆ่า พระพุทธเจ้าซะ ทำลายพระพุทธเจ้าให้สิ้นพระชนม์ซะ เราก็จะได้เป็นพระพุทธเจ้าแทน ปกครองพระเจ้าพระสงฆ์แทน อย่างเนี่ย ความเห็นผิดนิดหน่อยเท่านั้นน่ะ เห็นผิดนิดหน่อยเท่านั้นน่ะ

ด้วยความยุยงของผู้อื่น เพราะว่าบิดาสิ้นพระชนม์เวลาเดียวกันกับลูกชาย พระโอรสเกิดขึ้นมาเป็นผู้ชาย ความรักก็เลยมาอยู่กับลูกชาย ความอาฆาตมาดร้ายพยาบาทพระพุทธเจ้านั้นไม่เชื่อ ไม่เชื่อแล้ว ไม่ ไม่นั่นแล้ว พระเทวทัตยุยงให้เราทำบาปกรรม สาหัส สากรรจ์ อืม ในที่สุด ก็ถูกแผ่นดินสูบเอา พระเทวทัตพยายามจะฆ่าพระพุทธเจ้า แต่ว่าระลึกได้จะไปขอขมาโทษให้บริษัททั้งหลายหาม หามไปกราบไหว้พระพุทธเจ้า ขอขมาลาโทษท่าน ยังไม่ได้ถึงวัดเลย

พระพุทธเจ้าท่านว่า เทวทัตมาแล้ว เออ เธอจะไม่เห็นฉันหรอก เธอจะไม่เห็นเราตถาคตหรอก เพิ่นนี่ก็บอกอย่างนี้ พอใกล้ๆ วัด ใกล้ๆ วัด เอาเราลงที่นี่เราจะเดินเอา หมู่พวกว่าอย่าลงเดินๆ หามไป ไม่ได้เราต้องเคารพพระพุทธเจ้าล่ะ ขอลง พอเอาลงเหยียบพื้นดินเท่านั้น แผ่นดินก็แยกเอาเลย แยกเอา แล้วดูดลงไป ดูดลงไป พระพุทธเจ้ายังมีเมตตา เออ

แผ่นดินสูบพระเทวทัตแล้ว ลงไปแล้ว ถึงคอถึงคางแล้วนั่น ไม่ฟัง เราจะเดินเอา เคารพพระพุทธเจ้า เราได้ทำบาปอะไรกับท่านมากมาย ไปขอขมาลาโทษซะก่อน พอย่างเท้าลงจากคันหามเท่านั้นแหละ แผ่นดินแยกเอาเลย แยกเอา ดูดเอาๆๆ ขาดูดเอาๆ ขึ้นหัวเข่า ขึ้นมาบั้นเอว มือก็ดูดไปด้วย มือก็ดูดลงไปข้างล่างแผ่นดินสูบ อยู่ที่หน้าวัด ใกล้ๆ วัดเชตวันน่ะ ที่พระพุทธเจ้าประทับอยู่ที่นั่น ดังนี้เป็นต้น ถูกแผ่นดินสูบไปเลยผู้ประพฤติปฏิบัติไม่ถูกทาง จนถูกแผ่นดินสูบไปขนาดนั้นเพราะฉะนั้น พวกเรามีพ่อมีแม่ มีผู้เรียนรู้อุ้มชูเรามาขนาดนี้อย่าไปดูหมิ่นถิ่นแคลน อันผู้มีพระคุณเห็นปานนั้น ยกตัวอย่างพระเทวทัตแผ่นดินสูบเอาไปต่อหน้าต่อตาประชาชน พระพุทธเจ้าก็มาเยี่ยมดู เวลาเห็น... แหงนหน้าเห็นพระพุทธเจ้ามา เท่านั้นน่ะขอบูชา อ่า พระผู้มีพระภาคเจ้าด้วยดูก(กระดูก)คาง เอาคางแหงนขึ้นอย่างเนี่ย อ่ะ แผ่นดินก็กระสูบเอาเลยไป นั่นเธอพระเทวทัต ยังระลึกได้เวลานั้นว่าจะได้เป็น พระพุทธเจ้าองค์หนึ่งเหมือนกัน หรือเป็นพระอรหันต์เหมือนกัน ในชาติต่อไปอืม เพิ่นก็บอกไว้ เออ ไปมหาอเวจีแล้ว เธอยังเป็น มีดวงตามองเห็นว่า ต่อไปเขาจะเป็นยังงั้นๆๆๆ หลายชาติไป โอ้ เธอยังมีความจงรักภักดีเราครั้งสุดท้าย เคารพเราครั้งสุดท้าย บูชาเราด้วยดูก(กระดูก)คาง เท่านั้นแผ่นดินก็สูบเอาไป นี่แหละ อันนิสัยอันนั้น จะได้เป็นพระปัจเจกพุทธเจ้า หรือจะเป็นพระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่งบ่เป็นยังงั้นเรื่องมัน อืม

พ่อแม่นี้หนักเกิ่งธรณี ไผผู้ยำแยงนบ
หากจะดีเมื่อหน้า เจริญเมื่อหน้า

พ่อแม่นี้หนักเกิ่งธรณี ไผผู้ยำแยงนบหากเจริญเมื่อหน้า

อย่าไปดูหมิ่นถิ่นแคลนผู้บังเกิดเกล้า อย่าไปดูถูกดูหมิ่นอย่าให้น้ำตาออก พอลูกว่ายากสอนยาก มันเป็นบาปเป็นกรรมจริงๆ เพราะฉะนั้น เราทุกคนก็มีพ่อมีแม่กันทุกคน ควรเคารพนับถือ พ่อแม่เหมือนดังพระ เพิ่นบอกไหว้พระประจำชีวิตเราคือพ่อ คือแม่

พ่อแม่นี้หนักเกิ่งธรณี ไผผู้ยำแยงนบหากจะดีเมื่อหน้า

ผู้ใดด่าพ่อด่าแม่ล่ะ ประตูนรกเปิดไว้แล้ว ประตูนรกเปิดไว้แล้ว ไว้คอยแล้ว อืม จะไปนรกอย่างเดียว อืม ถ้าไปฆ่าพ่อฆ่าแม่ตัวเอง (เสียงเป่าลม) ยุงมันมากัด เป่าเอา มันจะตาย

เพราะฉะนั้น เราทั้งหลายเป็นชาวพุทธ นับถือพระพุทธเจ้า นับถือพระธรรม นับถือพระสงฆ์ เป็นสรณะ ให้เอาจริงเอาจังกับพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ตายเป็นตาย ปฏิบัติบูชาเอาให้ได้ ก็เป็นผู้เจริญ อยู่ในโลกก็เป็นผู้เจริญ (เสียงเป่าลม) เจริญไปเรื่อยๆ ในอาชีพการงาน ทุกสิ่งทุกอย่าง หน้าที่การงานที่เล่าเรียนศึกษามา ทางครู ทางรัฐบาล เพิ่นก็จ้างผู้สอนเด็กให้เป็นเด็กดี ถ้าผู้ใดได้ด่าพ่อด่าแม่แล้ว มันเป็นบาปเป็นกรรมติดตามตนไปทุกภพ ทุกชาติ อืม เป็นแนวกีดกันมรรคผลนิพพานนี้ด้วยไปตกนรกหมกไหม้ ใช้ชาติอยู่อย่างงั้น เป็นบาปเป็นกรรมอันนี้ขอฝากให้ทุกคนๆ

จงใส่ใจดูแลพ่อแม่ของตัวเอง อย่าเป็นคนว่ายากสอนยากให้พ่อแม่เบาอกเบาใจ ถ้าทำให้พ่อแม่เบาอกเบาใจได้ก็ชื่อว่าไม่เป็นคนหนักแผ่นดิน แผ่นดินไม่สูบเอาหรอก ดังที่แสดงมาเป็น ปกิณณกนัย นำไปใคร่ครวญพินิจพิจารณาด้วยปัญญาอันชาญฉลาดของตนๆ เองเถิด อัปปมาทธรรม ไม่มีความประมาทตั้งอกตั้งใจประพฤติปฏิบัติบูชาคุณของพ่อของแม่ให้มากๆ เพิ่นมีบุญคุณ

ทุกข์ยากปากหมอง

ขนาดไหนเพิ่นทนเอา ป่าไหนรก น้ำไหลท่วมที่เลิง(ที่ลุ่มกว้างใหญ่แต่ไม่ลึก มีน้ำขังตลอดปี) เอาทุกอย่าง พ่อแม่เอาทุกอย่างเพื่อให้ลูกมีอยู่มีกิน เพื่อให้ลูกมีชีวิตอยู่ ลำบากขนาดไหน อืม โอ้ย เพิ่นมีโครงการสงเคราะห์อนุเคราะห์ ตัวของเราเอง ลูกหลานเราเกิดมา เพิ่นก็อุ้มเอา ดูแล ต๋บ(ซัก)ผ่า(ผ้า)ขี้ ตี่(แยก)ผ่า(ผ้า)เยี่ยว ไม่ขี้เกียจ ไม่รังเกียจแต่อย่างใด ท่านเหล่านั้นเป็นพระ เพิ่นว่า

อาหุเนยยะ ปุคคะโล จะ

บุคคลเสมือนพระอรหันต์ คือพ่อกับแม่ เป็นพระของเรา ยกไว้ที่สูง ก็จะเป็นผู้เจริญงอกงามในข้อวัตรปฏิบัติทั้งทางคดีโลกและทางคดีธรรมทุกประการ รับประทานวิสัชนามา ก็ยุติโดยเวลา เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
วันอาทิตย์ที่ ๑๓ ตุลาคม ๒๕๕๖ เวลา ๑๗.๐๐ น.
ณ ห้องประชุมชั้น ๒๒
อาคารศูนย์การแพทย์วิชัยยุทธ
โรงพยาบาลวิชัยยุทธ

น่าโมทนาเหลือเกิน พากันมาอาราธนาศีล อาราธนาธรรม ให้ท่านเป็นผู้นำ เป็นผู้แสดง แสดงแล้วไม่รับฟังปะเนี่ย ไม่ได้ยิน ไม่รู้เรื่อง มันก็แสดงฟรีๆ นะสิ อืม เพราะฉะนั้น ไม่มีเรื่องอะไรที่จะคุยกันหรอก เอาเรื่องศีลเรื่องธรรม ที่เราได้อาราธนาไปแล้วนี้ อาราธนาแสดงศีล ให้ศีล อาราธนาแสดงธรรมให้เข้าใจ ถ้าเราไม่ตั้งใจ แล้วมันก็ไม่เข้าไปในใจ มันเข้าไปในหัวใจไม่ได้ มันจะไปไหนมัน ออกไปข้างนอก ออกไปทางอื่น ไปคิดถึงบ้าน คิดถึงช่อง คิดถึงสมบัติพัสถาน คิดถึงลูกถึงหลานเขาจะทะเลาะ

กันหรือเปล่า อ้า คิดไปทำไม เวลานี้เราบันทึก เราจะบันทึกเอาธรรมะนำไปประพฤติปฏิบัติ ให้มันได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย อย่าให้มันขาดตกบกพร่องได้ เอาจริงเอาจังกับศีลกับธรรมแหละ เราได้อาราธนา เราได้รับจากพระคุณเจ้าแล้ว พระคุณเจ้าก็ให้ให้ศีลให้ธรรมแล้ว ถ้าเราไม่รักษา เอาไปแล้วไม่รักษามันก็ขาดศีลขาดธรรม ขาดจากศีลจากธรรมแล้ว เรียกว่าไม่มีที่พึ่งทางใจ ไม่มีสรณะที่พึ่งทางใจ เพิ่นว่า

ติสะระเณนะ ติสะระเณ(นะ)
ติสะระณะคะมะนัง นิฏฐิตัง

มันก็หมดเท่านั้นแหละ เพิ่นให้แล้วสรณะ ไตรสรณคมน์ มีพระพุทธ มีพระธรรม มีพระสงฆ์เท่านั้น เป็นสรณะอันประเสริฐ ทำให้มนุษย์อยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข เพราะต่างคนต่างมีสรณะที่พึ่ง ที่ระลึก ที่นับถือ ที่เคารพ ที่กราบไหว้ เราไม่มีจิต...เจตนาจะทำลาย ให้ขาด ให้ศีลขาด ให้สรณะขาด ขาดจากใจเราก็ได้ ถ้าไปเกิดป้อย(ด่า)ห่าด่าผีกันเข้า เรียกผี กินตับ กินไต ผีกินไส้ กินพุงมึงเอยเรียบ ภูตผีปีศาจน่ะมันกินตับ กินไต กินไส้ กินพุง เพราะฉะนั้น พวกเราจึงไม่มีสติ จึงไม่มีปัญญา ไม่รู้บาปไม่รู้บุญอะไร เพราะว่าผีเอาไปกินหมด พ่อแม่ด่า พ่อแม่เรียกผีมากินกินตับ กินไต กินไส้ กินพุง เพราะฉะนั้น เรื่องเบื้องต้นนี้ขอให้ทุกคนตั้งอกตั้งใจ สมาทานตั้งมั่น อย่าให้ขาด อย่าให้ด่าง อย่าให้พร้อยได้ สรณคมน์ของเราก็ดีขึ้น เป็นเครื่องป้องกันภยันตรายได้เป็นอย่างดี ตั้งแต่ครั้งพระพุทธเจ้า ยังทรงพระชนม์ชีพ อยู่ยังมีชีวิตอยู่ ท่านก็แนะนำให้ประชาชนรักษาไตรสรณคมน์ของตัวเอง อันเป็นที่พึ่งทางจิต ทางใจ อันประเสริฐจริงๆ ถ้าเราถือจริงๆ ก็จะได้รับผลจริงๆ เออ ถ้าทำเล่นๆ น่ะ ไม่ได้รับผลนะ อ้า ถ้าเราถือจริงๆ หรอกไม่มีอะไร

ถ้าผีเข้าเจ้าสิงก็ นะโม ตัสสะ ขึ้น
ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ ๓ จบ
เป่าน้ำให้กิน เอาแค่นั้นนะก็ใช้ได้

ผีทั้งหลายมันกลัว กลัวพระพุทธเจ้า กลัวพระธรรม กลัวพระสงฆ์ ถ้าเอาพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นสรณะที่พึ่งที่ระลึก ที่นับถือของข้าพเจ้าทั้งหลาย จะไม่ถือสิ่งอื่นเป็นที่พึ่ง ขอพระสงฆ์จงจำไว้ว่า ข้าพเจ้านี้เป็นอุบาสก ข้าพเจ้านี้เป็นอุบาสิกา ผู้นับถือพระพุทธศาสนา อย่างมั่นคงตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไปตราบเท่าสิ้นชีวิต ให้ตั้งใจอย่างนั้น เวลารับศีลถ้ามารับเล่นๆ ไม่มีความตั้งใจ ยุงกัด ยุงกินฟรีๆ ไปเรื่อยๆ ตีไปเรื่อยๆ ตบยุงตบแมลงต่างๆ ที่มาบินรบกวนเรา แน่ะ ฆ่าสัตว์แล้ว มันจะยังหรือเปล่าล่ะ ศีลที่รับไปล่ะ มันจะไม่มีติดตัวเราเลย โดดหนีแล้ว โดดหนีจากตัวเราแล้ว ศีลธรรมไม่รักษา หาว่าพระพุทธไม่จริง พระธรรมไม่จริง พระสงฆ์ไม่จริง ไม่ศักดิ์สิทธิ์อะไรเลย ก็ใจของเราไม่ศักดิ์สิทธิ์เอง ใจของเราไม่มั่นคงเอง ทำให้ขาด ให้ด่างให้พร้อยอยู่เรื่อย นี่เรียกว่าไม่ตั้งใจจริง ให้ตั้งใจจริงๆ รับศีลก็ให้รับจริงๆ

เวระมะณี

เราเว้นจริงๆ เว้นจากการฆ่าสัตว์ เว้นจากการลักทรัพย์ เว้นจากการประพฤติผิดในกาม เว้นจากการกล่าวโป้ปดมดเท็จ เว้นจากดื่มกินสุราเมรัย แน่ะ มันเอาจริงเอาจังนะ

เวระมะณี สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

จริงๆ ไม่มีอะไรแล้ว

พ์รัห์มา ฯ

เพิ่นก็อาราธนาแล้ว อ้า อาราธนาแล้ว ขอให้หลวงปู่นำมาแสดง ให้แจ้งให้ขาว ให้แจ้งให้ขาวจริงๆ แหละ สรณะนี้แปลว่าที่พึ่ง ที่นับถือ ที่ระลึก เราไม่ถือสิ่งอื่นเป็นที่พึ่ง เรานับถือพระพุทธเจ้า นับถือพระธรรม นับถือพระสงฆ์ ว่าเป็นสรณะที่พึ่งทางใจเราจริงๆ ตายก็ขอให้ตายอยู่กับ พุทโธ ธัมโม สังโฆ นี่แหละ อ้า ไม่ตาย แม้ป่วยพะงาบๆ อยู่ ถ้าใจระลึกถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เข้า บรรเทาแล้ว หายแล้ว กินยาก็ถูกยา ฉีดยาก็ถูกยา เอายากินก็หายเลยนั่น. เห็นไหมว่าศักดิ์สิทธิ์ขนาดนั้นแหละ มา อ้า รับศีลแล้ว

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต
ตัสสะ

จริงๆ

อะระหะโต

พระพุทธเจ้าเป็นพระอรหันต์

สัมมา

เป็นผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ

สัมพุทธัสสะ

พระองค์นั้น เราถือพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์พระองค์นี้ว่าเป็นที่พึ่ง ที่ระลึก ที่นับถือ เราไม่ถือสิ่งอื่น เราไม่ได้เรียกร้องหาผี หาสางที่ไหนมา ผีกินหัวมึงเอย ผีกินตับ กินไตมึงเลย ต้มตับ ต้มไต ต้มไส้ ต้มพุงมากันอย่างนั้น มันจะกินได้ยังไง เป็นคนอยู่ จะมากินตับ กินไต กินไส้ กินพุงเราได้ยังไง เราก็ได้ถือสรณะ ว่าเป็นที่พึ่งแล้ว

ติสะระณะคะมะนัง นิฏฐิตัง

หมดเท่านั้น ไม่มีอะไรประเสริฐเลิศกว่าพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ขอให้นับถือพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์นั้นเป็นที่พึ่งทางใจ ก่อนหลับ ก่อนนอนก็ระลึก ระลึกนึกถึง นอบน้อมต่อพระพุทธ นอบน้อมต่อพระธรรม นอบน้อมต่อพระสงฆ์น่ะ อ้า

พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ
ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ
สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ

ทั้ง ๓ ไตรแปลว่า ๓ ที่พึ่งอันประเสริฐมี ๓ เท่านั้น ที่พึ่งอื่นของข้าพเจ้าไม่มี ภูตผีปีศาจเราก็ไม่ได้พึ่ง อาฮัก หลักคุณเราก็ไม่ได้พึ่ง ผีฟ้า ผีแถน ผีแนนตาทอก ตีนจุ้มอลินทุมเหล่านั้นเราก็ไม่ถือ ไม่เอิ้น(เรียก)หาด้วย ไม่เรียกหาด้วย อันพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์นี่ เพิ่นเอาอยู่เรื่อย ทำบุญที่ไหน ขึ้นบ้านใหม่ที่ไหน ทำบุญวันเกิดตัวที่ไหน ก็มาถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ซะก่อน เนี่ยมีที่พึ่งอันถาวร ของดีที่สุดอยู่ที่พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เขาไม่ได้ว่าเฉพาะเราเท่านี้ คนทั้งประเทศถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์กันทั้งนั้น จะทำบุญพิธี งานขึ้นบ้านใหม่ก็ตาม งานแต่งงานสมรสกันก็ตาม งานอะไรๆ ก็ต้องถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ซะก่อน นี้ให้รักษาสมกับเราตั้งใจมา ตั้งใจมาฟัง ตั้งใจมาฟังเทศน์ ฟังธรรม เพิ่นก็เล่าให้ฟังอย่างนี้ล่ะนะ เล่าพื้นๆ ไปก่อน กล่าวทำความนอบน้อมต่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก่อน

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

ขอความนอบน้อมของเราท่านทั้งหลาย จงมีแด่พระผู้มีพระภาค ผู้เป็นอรหันต์ตรัสรู้ชอบด้วยพระองค์เองพระองค์นั้น นี่เราทำความนอบน้อมก่อน ทุกครั้งทุกคราวไป จะรับศีลก็ทำความนอบน้อม จะถวายทานก็ทำความนอบน้อม จะกล่าวอะไรๆ ก็ทำความนอบน้อม เคารพซะก่อน แม้จะบวชเป็นพระเป็นเณร ก็ต้องทำความเคารพต่อพระพุทธเจ้า ทำความเคารพต่อพระธรรม เคารพ ทำความเคารพต่อพระสงฆ์ ด้วยความสัตย์ความจริงซะก่อน ไม่ใช่ว่าเล่นๆ ว่าไปตียุงไป ว่าไปตีแมลงไปอย่างนี้ก็เทวดาหัวเราะ ไส้ขด ไส้งอ โอ้ย พวกนี้มันว่าแต่ปากใจมันไม่เว้น ใจมันไม่รับ แม้ว่าให้เว้น ให้ละ จดจ่อ ระลึกต่อพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์มีเท่านี้สรณะ ที่พึ่งของเราเพิ่นยังว่า

ติสะระณะคะมะนัง นิฏฐิตัง

หมดเท่านี้ สรณะทั้งหลายในโลกที่พึ่งทางใจ มีเท่านี้ ไม่มีอะไรดีเกิน ไม่นับถืออย่างอื่น มีแต่เขาจะซ้ำเติมเอา อ้า เหล้าไหไก่โต ไปบวงสรวงเขาไว้ จะเลี้ยงเหล้าไหไก่โต เป็นตนเป็นตัวอยู่ไปฆ่าต่อหน้าต่อตาเขา ดิ้นเข้าปั๊ดๆๆๆๆ ใจจะขาด มันก็ดิ้นดี อ้า หมูเห็ดเป็ดไก่ปูปลาทั้งหลาย มันก็กลัวตาย มันก็เอาตัวรอดด้วยกัน ดิ้นทุรนทุราย แต่ก็ หมดแล้วเลือดในร่างกายเขาปาดไปหมดแล้ว ไม่มีเลือดไปหล่อเลี้ยงหัวใจ มันจะมีชีวิตรอดยังไงได้ เพราะฉะนั้น เรามีเลือด โลหิตของเรา อยู่ในร่างกายของเรา มันเข้มข้นหรือเปล่า เลือดจาง ก็มีวิธีเพิ่มเลือดให้อยู่ หมอทั้งหลายฉีดยาเพิ่มเลือดให้ ฉีดยาบำรุงเลือดให้ บำ... บำรุงเลือดแล้ว บำ... บำรุงลมด้วย ลมหายใจก็ให้สะดวก หายใจเข้าก็ พุท หายใจออกก็ โธ หายเข้าก็ พุท หายใจออกก็ โธ นี่เรียกว่าระลึกอยู่ทุกลมหายใจเข้า หายใจออก ให้มันเป็นอย่างงั้น แล้วก็จะศักดิ์สิทธิ์มาก ป้องกันภยันตรายได้หลายอย่าง อ้า ไม่มีใครจะมารบกวนและ อ้า เหยียบย่ำทำลายเราได้ เพราะเราถึงพระพุทธ ถึงพระธรรมถึงพระสงฆ์แล้ว อ้า เมื่อถึงพระพุทธ พระธรรมพระสงฆ์แล้วก็มีข้อวัตรปฏิบัติอีก ทำวัตรเช้า แน่ะ เพิ่นก็ให้ไหว้อีก ทำวัตรเย็นแน่ะ เพิ่นจะให้ไหว้อีก ทำอยู่อย่างงั้นจนเป็นอาจิณ จนชิน จนเคยสมาทานตั้งมั่น อย่าให้มันพลั้งเผลอ เรียกหาห่า เรียกหาผีผีกินมึงเอย กินตับ กินไตมึงเลย อ้า อย่าไปเรียกอย่างงั้น โกรธขนาดไหนก็อย่าเอามาพูด พุทโธ เอา พุทโธ นั้นออกมา บ่เป็นหยัง บ่เป็นภัยต่อใคร พุทโธ ธัมโม สังโฆเอย จั่ง(จึง)มาดื้อแท้เน้อ ลูกหลานเอยอย่าดื้อเด้อ พุทโธ ธัมโม สังโฆของแม่ของพ่อจะหลงไป ถ้าเอามาห่า เอาผีมาเป็นหัวหน้า มันพลั้งเผลอไปทางนั้น มันจะขลังไหม จะดีไหมมัน จะเป็นของดีจริงหรือ โอ้โฮ

ช่วยคนมาหลายแล้ว หายใจพะงาบๆๆ อยู่ ก็นึกอะไรไม่ออกแล้ว เวลานั้น เพิ่นไปบอกให้ พุทโธ เด้อ อ้า ภาวนา พุทโธ หายใจเข้าเป็น พุท หายใจออกเป็น โธ ก็ได้สติตามระลึก ตามคำท่านสอนนั้น เอาจนมันหายใจเข้า เข้าเป็น พุท หายใจออกเป็น โธ อยู่อย่างงั้น แค่นี้ก็เป็นบุญ เป็นกุศลแก่เราได้ ทำให้จิตใจเราเบาจาก อ้า จากผี อ้า กินตับ กินไตอะไรมันหายไปได้ ถ้าเราระลึกอยู่ทุกเมื่อเชื่อวัน ไม่ได้เผลอ เมื่อใดเผลอก็ หากว่าหลงไป อ้าหลงลืมไป พุทโธ อ่ะน่ะ พุทโธเอย อ้า ธัมโมเอย สังโฆเอย อ้ามารักษาเด้อ

พุทโธรักษา ธัมโมรักษา สังโฆรักษา

รักษาข้าพเจ้า ไม่เรียกมากินตับ กินไต กินไส้ กินพุงก็นั่นพลอยแช่งแบ่งเวรกัน ค่อย ให้สาใจกับความโกรธของตัวเอง อย่าไปลุอำนาจกับความโกรธ ความโกรธ ความโลภ ความหลงมันพาให้เสียศีลธรรม เสียศีล เสียธรรมไปด้วย เราปฏิบัติธรรมอย่าไปไม่เอา ห้ามเอาผีมากินตับ กินไตกันแล้ว ก็ด่ากันอย่างงั้น

สรณะเศร้าหมอง สรณะเศร้าหมอง ไม่เป็นที่พึ่งทางจิตใจได้แล้ว ตกใจ พวกห่า พวกผี ถ้าไปเอิ้น(เรียก)หามันมา อ้า มันก็นั่นน่ะถ้าเอา พุทโธ บ่เป็นภัยแก่ใครเลย เป็นของดีซะด้วย เป็นของวิเศษซะด้วย ทำให้เราตั้งใจรักษาศีลได้ ทำให้เราตั้งใจภาวนาได้ อยู่กับ พุทโธ หายใจเข้าเป็น พุท หายใจออกเป็น โธ อยู่แค่นั้นแหละ วันหนึ่งๆ หายใจเข้ากี่รอบ หายใจออกกี่รอบ อยู่กับพุทโธ

หายใจเข้าเป็น พุท หายใจออกเป็น โธ
หายใจเข้าเป็น พุท หายใจออกเป็น โธ

อยู่แค่นี้ก็เป็นอนุสติอันประเสริฐ เป็นของเลิศ อ้า ในโลกไม่ได้ธรรมดานะ ของประเสริฐของเลิศในโลก อยู่ประเทศไหนๆ ก็นำไปใช้กันได้ อ้า เราอยู่ต่างประเทศ อ้า มาจากมาเลเซียก็มีน่ะ เห็นหน้ามา อ้า เป็นพิธีกรอยู่ในมาเลเซีย จะไหว้พระ จะรับศีล อะไรก็เรียกหา พุทโธ ธัมโม สังโฆและขึ้นก่อน มาเลเซีย อินโดนีเซีย สิงคโปร์ที่ไหน ก็หาอันนี้แหละ พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ นี่แหละเป็นที่พึ่ง ที่ระลึก กำจัดภัยได้จริง พุทโธ ธัมโม สังโฆนี่ กำจัดภัยได้จริง ไม่ได้ว่าเล่นๆ นะถ้า พุทโธ แรงๆ ผีก็ สะเดิดเตลิดไปทางข้าง ทางหลัง ทางหน้า ตำ(ชน)ไม้ ตำ(ชน)ไล่ไป อ้า นี่ป้องกัน สรณะเป็นเครื่องพึ่งพาอาศัย

เอา พุทโธ เป็นที่พึ่ง
เอา ธัมโม เป็นที่พึ่ง
เอา สังโฆ เป็นที่พึ่ง

พึ่งด้วย รักษาด้วย รักษาความปลอดภัยด้วย ไม่เป็นอันตรายใดๆ ทั้งนั้น ขอให้จำไว้ ระลึกไว้เสมอ อย่าเอามาใช้ของที่ไม่ดี อย่าเอามาใช้ อืม อืม

(ฉันน้ำชา)

เอาของดีๆ มาใช้ เอา พุทโธ เอา ธัมโม เอา สังโฆมาใช้มาบริกรรม เป็นเครื่องรักษาความปลอดภัยให้แก่เราอีกด้วยดีน่ะ เทศน์วันนี้ไม่ได้ เทศน์ต่ำเทศน์สูง หรือเทศน์อยู่บนธรรมมาศธรรมดานี่ล่ะ หึ เออ เทศน์ ทำตามนี่แหละให้รู้จัก ถ้าหากมีความวิริยะ อุตสาหะ พากเพียร ภาวนา ก็กำหนดจิต

กำหนดใจ เข้าไปตรวจดูความเผลอ ความหลงของเรา มันจะออกไปทางไหน เรากำหนด พุทโธ ดื้อๆ อยู่แท้ๆ มันจะออกไปทางไหน อืม เรากำกับอยู่อย่างงั้น มันจะออกมาทางไม่ถูกทาง ในทางที่ไม่ถูกต้อง พลั้งเผลอไป ห่ากินหัวมึงเอย ผีกินหัวมึงเอย อย่าไปว่านะมันไม่เห็น กินที่ไหนหรอก ห่ากินหัว ผีกินหัว บ่เคยเห็น ผีกินหัวสักที ตายแล้วก็นอนโค่โล่อยู่ซื่อๆ มีแต่ไฟน่ะที่เผามัน เข้าเตาอบ

มีแต่ไฟนั่นแหละจะเผา จะกิน
กินหัว กินตับ กินไต กินไส้ กินพุง

เข้าเตาอบแล้วก็เรียบร้อย เสร็จไปหมดทุกอย่าง แม้แต่กระดูกก็ไม่เห็น เวลามันหมดไป อ้า ไฟเตาอบหรือว่าเมรุเผาศพเหล่านั้นล่ะเขากิน เขากินอย่างนี้ ผีเขาไม่กินหรอก เอาไว้จะมันก็เน่าเฉยๆ เบ่งตัวขึ้น เบ่งขึ้น เบ่งขึ้น ถ้าเก็บไว้หลายวันน่ะ มันก็แตก แตกปุ๊ออกมา สมองก็แตก ผิวหนังอะไรก็แตก มันๆ มันเบ่งเต็มที่แล้วมันก็แตก ไหลเยิ้มออกมา เป็นของที่สกปรกที่สุดร่างกาย อันนี้เพิ่นบอกกรรมฐานให้ เออ ให้พิจารณา

ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง

เด้อ เอาละบวชใหม่ๆ เพิ่นก็ให้เลย ก็ให้

กรรมฐาน ๕
เกสา โลมา นะขา ทันตา ตะโจ

กลัวมันจะหลง ให้กลับไปอีกซะก่อน

ตะโจ ทันตา นะขา โลมา เกสา
เพิ่นให้บอกบ่อยๆ ให้ว่าบ่อยๆ พิจารณาบ่อยๆ

ให้เห็นมันน่าเกลียด น่าขยะแขยง อ้า ไม่กล้าเข้าใกล้กันเลย อ้า เวลา ขอโทษเถอะนะ ตดออกมา ผายลมออก อันนั้นก็กุมจมูกแล้ว ผู้นั่งใกล้ๆ ก็กุมจมูกแล้ว มันๆ เหม็นอะไรมาจากไหน หึหึ เออ ตามหา ยิ่งกินทุเรียนเข้าไปเยอะๆ ตึม อันตรายมากเลย แค่อึ๊กไปล่ะ ออกมาเวลาใหม่ๆ กินทุเรียนแล้วเวลามันจะเผยลม ปล่อยลมออกมา หงายเก๋งไปเลยแหละ นั่นเห็นไหม อ้า เพิ่นยังบอกให้พิจารณากรรมฐานทั้ง ๕ อ้า ๕ อย่างนี่ เพิ่นบ่ขาด บวชพระก็เหมือนกัน บวชเณรก็เหมือนกัน เพิ่นก็ต้องให้กรรมฐาน ๕ ซะก่อน เป็นเครื่องพิจารณา เออ ถ้าหากหมดลมหายใจแล้ว ท่านก็ไม่บอกหรอก เบิ่ง(ดู)เอา เบิ่ง(ดู)เอา ปลงเอา อะไรจะเกิดขึ้นหมดลมหายใจแล้ว อะไรจะเกิดขึ้น ของอยู่ในร่างกายของเรา มันก็แสดงปฏิกิริยา ออกมาเองของมัน มันเบ่งขึ้นๆๆ เก็บไว้หลายวันเท่าไหร่ ก็เบ่งขึ้นๆ ใส่หีบก็ กับโลง หีบแตก

.มันเบ่งขึ้นเต็มที่แล้วหีบแตก แตกแล้วก็ไหลเละออกมา เออ น้ำทั้งหลาย น้ำเลือด น้ำเหลือง น้ำหนอง น้ำอะไรมันเป็นไหลเละออกมา คนไปชุมนุมอยู่ดีๆ กินข้าวอยู่จะเป็นยังไง เวลากำลังเลี้ยงข้าวปลาอาหารกันอยู่ จะเป็นยังไง แตกวงเลย อ๋อ มันเน่า มันเหม็น มันน่าเกลียด อ้า ใครจะไปนั่งงมกินข้าวอยู่กับซากศพอย่างงั้นได้ มันเน่า มันเปื่อย มันแตกไหลเละออกมา หนังนี่มันก็ไม่นาน มันก็แตกเยิ้มออกมา ไหลเละออกมา แต่ออกมาแล้วมันไม่แตกออกมาตั้งแต่น้ำ แต่หนองเฉยๆ กลิ่นมันก็ออกมาด้วย กลิ่นที่มันเบ่งเต็มที่แล้วมันมีกลิ่นนะ มีกลิ่นเต็มที่น่ะ เราก็

พิจารณากรรมฐาน ให้พิจารณาอย่างนี้ อืม เพิ่นบอกให้พิจารณาบ่อยๆ มื้อเช้าก็พิจารณา มื้อแลง(เย็น)ก็พิจารณา เวลาไหนทำวัตรไหว้พระแล้วก็ต้อง อ้า พิจารณากรรมฐาน พิจารณากรรมฐานในร่างกายของเรา ถ้าเราไม่อาบน้ำชำระ เหงื่อไคล ไว้เสมอเสมอ มันจะนั่งใกล้คนอื่นได้หรือเปล่า ตด ขอโทษเถอะ ตดออกมาเท่านั้น ก็หงายเก๋งแล้ว เออ

หรือว่า เอิ๊ก เอออ ลมออกทางปาก กินทุเรียนเข้าไปเต็มท้องแล้ว มันจะเป็นยังไง เออ คนนั่งใกล้นี่กุมจมูกทันที นั่นเห็นไหม ถ้าไม่บอกอย่างนี้ก็ไม่ได้ดู มีแต่อร่อยอย่างเดียว กินเข้าไปหลาย อร่อยอย่างเดียว กินได้หลายเม็ดเสียด้วย หลายลอนหลายเม็ด บางทีก็ลูกหนึ่งก็ยังหมด กินมากๆ เข้าไป มันแตกออกมา มันปล่อยลมออกมาเท่านั้น ก็หงายท้องไปเลย

อันนี้ ไม่ได้เทศน์ต่ำนะเทศน์สุดยอดเลย เทศน์แบบสุดยอดกรรมฐานสุดยอด อ่ะฮึ นั่งอยู่ด้วยกัน ถ้าไปกินอะไรเข้าไปเยอะๆ ทุเรียนมันเยอะๆ สะตอเยอะๆ ผัดสะตอหรืออะไร กินเยอะๆ อ้า ทุเรียน เออ ใส่น้ำกะทิหลายๆ กินหมดตั้งหลายลอนหลายไต เวลามันออกมาเป็นยังไง พิจารณาให้ดีๆ โอ้โฮ อันตราย กินข้าวอยู่ด้วยกันแตกโต๊ะเลย แตกโต๊ะหนีเลย มันเหม็น เหม็นมากๆ อย่างงั้น อย่างนี้เพิ่นบอกว่าเทศน์กรรมฐาน กรรมฐาน พิจารณาร่างกายของเราให้เป็นกรรมฐาน อ้า ในร่างกายของเรา มันเหม็น มันเน่าขนาดไหน กินข้าวกินปลาแล้วใหม่ๆ ไม่ได้แปรงฟัน สีฟันอะไรเลย เวลาไปพูดกับคนอื่นมันเป็นยังไง พูดใกล้ๆ เขาก็กุมจมูกนะ กุมจมูกไว้อย่างงี้เรา พูดใกล้เขา เขากลัวมันจะไปเข้าจมูกเขา เขาจึงกุมจมูกไว้ นี่เทศน์กรรมฐาน เพิ่นบอกให้พิจารณาบ่อยๆ แม้แต่บวชเข้ามาในศาสนา บวชเป็นพระก็เหมือนกัน บวชเป็นสามเณรก็เหมือนกัน ต่อไปนี้จะบอก

ตะจะปัญจะกะกัมมัฏฐาน

ให้เด้อ จงจำเอาไว้

เกสา โลมา นะขา ทันตา ตะโจ

เอาแค่นี้ซะก่อนกลับคืนไปก่อน

ตะโจ ทันตา นะขา โลมา เกสา

เนี่ย อยู่ในผมของเรานี้สระล้าง เสียเงินไปสระล้างผม อ้า ไม่ใช่ธรรมดานะ อ้า มีเครื่องฟอก เครื่องเป่า เครื่องอะไรหลายอย่าง เสียเงินตั้งหลายอย่างเหมือนกันแหละ เพราะว่าร่างกายมันสกปรก ร่างกายมันมีแต่ของปฏิกูล น่าเกลียดอยู่ในร่างกายเรา แม้เรากินเข้าไปในกระเพาะแล้ว มันก็ไม่ปกปิดล่ะ มันปวดลมเวลาไหนมันก็ ปึ้ด ออกมาเวลานั้น อ่ะ เรอ เอื้อม(เรอ) เอิ๊กอย่างเนี่ย ถ้าออกมาแล้ว ออกมาสูดเข้าดัง(จมูก)คนอื่นแล้ว นี่พิจารณากรรมฐานให้พิจารณาบ่อยๆ ไม่ใช่ว่าเล่นๆ มาในผูกในมัด ในกรรมฐาน มันออกมาให้กันดูอยู่เสมอ แต่พวกเราก็บำบัดมันด้วยสบู่บ้าง ด้วยผงซักฟอกบ้าง ด้วยเครื่องดับจักแร้(รักแร้)บ้างหรือที่ไหนมันเหม็นขี้เต่า เอาเครื่องมาฉีดเข้าไปฉีดเข้าไปให้มันมีกลิ่นดีๆ หน่อย อ้า อันนี้เป็นกรรมฐาน พระในแผ่นดินนี้ ทั้งหมดแผ่นดินในเมืองไทย ถ้าท่านไม่บอกกรรมฐานแล้ว จะเอาอะไรมาสอนกันเวลาบวชเข้ามาแล้ว เพิ่นก็เอากรรมฐานน่ะมาสอนซะก่อน กรรมฐานทั้ง ๕ อย่าง

เกสา โลมา นะขา ทันตา ตะโจ
ตะโจ ทันตา นะขา โลมา เกสา

หลบไปหลบมา หลบไปหลบมา เพิ่นอยากให้มันเห็นของเน่า ของเหม็น ของสกปรกประจำตัวของเรา เฒ่าแก่แล้ว อายุแก่แล้ว เลือดลมมันเดินดี ผายลมออกมา อ้า เรอ เอื้อม(เรอ) เอื้อม(เรอ) เอออออ ออกมายังงั้น อ้า อันนั้นเป็นกรรมฐานอย่างดี อย่าเข้าใจว่าเทศน์ต่ำๆ นะ

เทศน์อย่างนี้มันได้มรรคผลนิพพานอยู่นะ

อ่า ถ้าพิจารณากรรมฐานบ่อยๆ พิจารณาผม พิจารณาขน พิจารณาเล็บ พิจารณาฟัน พิจารณาหนัง

ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง

พิจารณาบ่อยๆ ก็จะเกิดสลดสังเวชตัวเอง โอ้

จิตเอ๋ยจิตเขลา นอนในกายเน่า เฝ้าสมบัติดิน
เฝ้าสมบัติดิน กินอสุจิ ตรึก(ตริ)ไม่เห็นเลย
จิตเอ๋ยจิตเขลา นอนในกายเน่า เฝ้าสมบัติดิน

เวลากินก็กินอสุจิอสุภัง กินเข้าไป กินเลือด กินเนื้อเข้าไปเข้าไปในท้อง ในไส้ เวลาตดออกมาแค่นั้นก็รู้เรื่อง หึ ข้างนอกรู้เรื่องราวมันหรอก ผายลมออกมา หงายเก๋งไปเลยอย่างงั้นเพราะฉะนั้นพิจารณานะ อ้า อุปัชฌาอาจารย์เพิ่นให้ ให้กรรมฐาน ๕ ซะก่อน อ้า ให้เครื่องพิจารณาซะก่อน แล้วจึงมารับศีล จึงมานั่น บอกกรรมฐานทั้ง ๕ ให้ จนเข้าอกเข้าใจซะก่อน มันจะเบื่อหรือไม่เบื่อ อ้า บอกเฉยๆ ถ้าเราไม่พิจารณาเราก็ไม่เบื่อ เราก็ยังหอมอยู่นั่นแหละ เออ หอมแก้มกัน หอมปากกัน หอมคอกัน

ดูดกันอยู่อย่างงั้นแหละ หอมแก้ม หอมทุกอย่าง ที่ ที่จริงแล้ว มันหอมแป้ง หอมฝุ่นดับกลิ่นทั้งหลาย ทาแป้งแต่งตัวดีแล้ว หอมแก้มกัน ที่จริงก็หอมขี้หู ขี้ตา มันไหลออกมาทางนี้นะ น้ำหู น้ำตา มันไหลออกมา เป็นขี้ตาขี้เตอ หอมแก้มกัน โอ้ย อ้า ถ้าพิจารณาแล้ว อ้า จะได้เห็นอสุภะ อสุภะนั่นแปลว่าของไม่งาม อสุภังมันเปื่อย มันเน่า มันอืด ขึ้นมา มันพอง น้ำยางเหลืองแตกออกมา จะเป็นยังไงจะไปนั่งใกล้ไหม จะนั่งกินข้าวอยู่ใกล้ๆ กินได้ไหม กินไม่ได้ เพราะฉะนั้นประเพณีเพิ่นจึงทำหีบ ทำศพประดับประดา ด้วยเครื่องประดับต่างๆ ให้สวย ให้งามที่สุด แท้ที่จริงน่ะมองลึกเข้าไป ในหีบศพน่ะ กำลังอืด กี่เดือน กี่ปีแล้ว ตายมาได้กี่ปีแล้ว กำลังอืด กำลังเน่า กำลังจะแตก พิจารณาไปอย่างนี้ เรียกว่าพิจารณากรรมฐาน เพื่อปลง ปลง

อะนิจจา วะตะ สังขารา อุปปาทะวะยะธัมมิโน
อุปปัชชิต๎วา นิรุชฌันติ เตสัง วูปะสะโม สุโข

ถ้าเราพิจารณาบ่อยๆ ระงับมันบ่อยๆ แล้ว

เตสัง วูปะสะโม สุโข

มีความสุขเกิดขึ้น เหม็นอะไรแล้วเราหลับตาเอา มันเหม็นก็เหม็นจริงหรอก แต่ว่ามันมีเครื่องบำบัด ความเหม็น ความเน่าของมัน ฟันของเราน่ะ กินข้าวทุกวันๆ อ้า ถ้าไม่ทำความสะอาด ไม่แปรงฟัน ไม่จิ้มฟัน ปล่อยให้มันเน่าคาอยู่นั่น มันเป็นยังไง โอ้โฮ ขี้ฟันเยิ้มเลย กลิ่นอะไรออกมา หัวใส่กัน หัวเราะใส่กัน เอาฟันนั่นแหละ มาอวดกัน ยิ้ม ฟันงาม ฟันสวย เออ จริงจัง มันจะสวยขนาดไหนก็ตาม ถ้าไม่ทำความสะอาด เว้นซักวันหนึ่ง หรือ ๒ วัน ๓ วัน ก็ไม่ได้แปรงฟันเลย เป็นอย่างนี้ ท่านทั้งหลายลองคิดเอาเอง มันจะเป็นยังไง แอ้ ผู้เฒ่า ผู้... ผู้เฒ่า ผู้แก่ แก่เฒ่าแล้วมัน มันโยก มันคลอน ฟันโยก ฟันคลอนน่ะ มีน้ำหนองออกมาตามนั่นแหละ แล้วเหม็นนะ เหม็นหรือเปล่า เหม็น พิจารณาให้ดีๆ เหม็น ถ้าไม่แปรงฟันแต่ละวันเนี่ย ไม่นอนไม่หลับ ไปนอนก็ไม่สบาย เพราะเราไม่ได้แปรงฟัน จะกินจังหัน ฉันหมาก ฉันเพล ฉันจังหัน ถ้าไม่ได้แปรงฟันแล้วจะเป็นยังไง อ้า กินแล้ว แล้วก็แปรงซะก่อน ทำความสะอาดซะก่อน ถ้าปล่อยไว้มันก็จะเหม็นอีกแหละ อือ พูดใกล้หูก็ไม่ได้ เพราะว่ามันเน่า มันเหม็น เพราะร่างกายมันเป็นของเน่า

รูปัง อะนิจจัง
เวทนา อะนิจจา
สัญญา อะนิจจา
สังขารา อะนิจจา
วิญญาณัง อะนิจจัง

รูปัง อะนัตตา
เวทนา อะนัตตา
สัญญา อะนัตตา
สังขารา อะนัตตา
(วิญญาณัง อะนัตตา)

เนี่ย เพิ่นบอกไว้หมดแล้ว มันไม่ใช่เรา ไม่ใช่เราหรอก มันไม่ใช่เรา แล้วไม่เป็นของของเราซะด้วย เอาไว้ก็ไม่อยู่ ฟันอยู่ในปาก มันหล่นไปหลายชุดแล้ว หมอใส่ให้ใหม่ อ้า กินข้าวยาก เอาฟันปลอมมาใส่ให้ใหม่ กินข้าวก็ยาก กินแล้วก็ต้องชำระ อ้า ด้วยแปรงด้วยอะไร ให้มันสะอาดซะก่อน จึงค่อยเอาอย่างอื่นได้ เป็นอย่างงี้

นี่เทศน์ต่ำๆ ซะก่อน เล่าว่าของสูงๆ เพิ่นเทศน์ไปหมดแล้ว ยอดๆ เพิ่นเทศน์ไปหมดแล้ว เทศน์ต่ำๆ พื้นมันนี่แหละต่ำๆ อันเป็นไปตั้งแต่ อ้า ปลูกข้าว ปลูกฟัก แฟง แตง น้ำเต้า ผักนางอางหญ่า ทุกสิ่งทุกอย่าง เคี้ยวกิน เคี้ยวกินลงไป กินลงไปจนเต็มท้องแล้วอยู่ได้ อ้า ถ้ากินชะอม ชะเอม ลงไป หึหึ กลิ่นมันเป็นยังไง มีเปลี่ยน เปลี่ยน กลิ่นมันเปลี่ยนไปเลย กินชะอม กลิ่นสะ(ตอ) สะตอ เม็ดสะตอ ชะอม แล้วทุเรียนสุกดีๆ อ๋อ หึหึ กินเข้าไปลองดู พิจารณาไม่ทำความสะอาด มันเป็นยังไง สวย

ขนาดไหน งามขนาดไหน ถ้าขาดความดูแลรักษา ไม่แปรงฟัน ไม่ทาแป้ง ไม่แต่งตัวอะไร เข้าใกล้คนก็ขยะแขยงใจตัวเอง ว่าเขาจะเหม็นเรา อ้า ต้องอาบน้ำทุกวัน ขัดเกลา ขัดสีฉวีวรรณ ให้สะอาดหมดจดซะก่อน ก่อนมาขึ้น ธรรมมาสน์นี้ก็อาบน้ำแล้วเรียบร้อยแล้วถึงมาได้ ถ้าไม่ได้อาบน้ำหรือจะเป็นยังไง ดีหรือไม่ดี นี่ พูดให้พิจารณาตาม ไม่ได้พูด พูดดูถูกเหยียดหยามหรอก พูดไป พูดไปให้พิจารณาตาม เรียกว่า

เกสา โลมา นะขา ทันตา ตะโจ
ตะโจ ทันตา นะขา โลมา เกสา

ของอยู่ในตัวของเรานี่แหละ แต่มันก็ทำให้ตัวของเราเหม็น ต่างทำให้ตัวของเราเน่า อ้า ถ้าขาดลมหายใจไปหล่อเลี้ยง แล้วก็หมดลม หมดลมก็ขึ้นอืดสิล่ะปะเนี่ย อ้วนขึ้นมา พีขึ้นมา เอาไม่อยู่ ทำหีบใส่สวยๆ ก็ไม่อยู่ แตก อืม หีบที่ทำสวยๆ งามๆ หีบแตก มันเบ่งเต็มที่แล้วมัน หีบแตก มันแตกแล้วมันเป็น มันเป็น

ไปยังไง น้ำยางเหลืองไหลออกมา เต็มบ้านเต็มช่อง เต็มที่อยู่ที่อาศัย มันมีกลิ่นเหม็นซะด้วย อ้า ถ้ามันแตกแล้วก็มีกลิ่นเหม็นซะด้วย อย่างนี้ เรียกว่าพิจารณากรรมฐาน ทุกวันๆ เป็นพระเป็นเจ้า ไม่ได้พิจารณา อ้า มันสวย มันงาม อยู่พิจารณา เออ ของสวยๆ งามๆ มันก็งามหน้า งามตา งามกริยา งามมารยาทก็ยังดีอยู่ แต่ว่าของภายในมันเป็นยังไง มันแตกออกมาลองดู หึหึ เออ กินอะไรเข้าไปบ้าง แอ้ มีแต่ของอร่อยๆ ทุเรียนก็อร่อย ผักชะอมก็อร่อย อะไรก็อร่อย กินเข้าไปได้หมดทุกอย่าง แอ้ กินเข้าไปๆ มันก็เต็มกระบุง มันก็ปรุงออกมาสิปะเนี่ยน่ะ เพิ่นว่ากินเข้าไปๆ บ่คลำเบิ่ง(ดู)ท้อง กินมำๆ บ่คลำเบิ่ง(ดู)ท้องตัวเอง กินของที่มีพิษเข้าไปในร่างกายเรา ขอโทษเถอะ ว้า เวลาตดออกมามันเป็นยังไงน่ะ แหม. พิจารณาอย่างนี้เห็นของจริงเลย หึหึ เวลาตดออกมา เวลาเรอ เอื้อม(เรอ) เอิ๊ก ออกมาอย่างงี้ นั่นแหนะจะมีกลิ่นติดตามออกมา ดังนี้ เพราะฉะนั้น ให้พิจารณาทุกวันๆ ให้พิจารณาเรื่องร่างกายของเรา ให้พิจารณา

เกสา ผม โลมา ขน นะขา เล็บ ทันตา ฟัน ตะโจ หนัง มังสัง เนื้อ นะหารู เอ็น อัฏฐี หรือกระดูกทั้งหลายอีก อัฏฐิมิญชัง เยื่อในกระดูกอีก

ของเหม็นอยู่ในนั่นล่ะ เยื่อในกระดูก อ้าว สมอง เยื่อในสมอง ก็ มันเป็นของเน่าเปื่อยได้เหมือนกัน หนัง ผมสวยๆ งามๆ เหล่านี้ เอาไว้กี่ปี มันก็หล่นไปหมด หล่นออกจากหนัง หล่นออกจากหนังก็เหลือแต่กระโหลกศีรษะปะเนี่ย ผมทั้งหลายมันออกไปหมดแล้ว เหลือแต่กระโหลกศีรษะนั่นแหละ นั่นล่ะไปดูตอนนั้นมันกำลังเน่า กำลังเหม็น อ้า ให้พิจารณาปลง

อะนิจจัง ทุกขัง อะนัตตา

มันเป็นทุกข์ เป็นของทุกขัง มันเป็นอนัตตา ไม่ใช่ตัวใช่ตนของเราเลย ดังนี้เป็นตัวอย่าง อ้า อันนี้เทศน์พื้นๆ เทศน์กรรมฐาน ให้ญาติโยมทั้งหลายได้ฟัง พระๆ เณรๆ เนี่ยต้องพิจารณาทุกวัน เป็นพระ เป็นเณร ต้องพิจารณาทุกวันๆ ถ้าไม่อย่างงั้น เห็นขาวๆ เห็นสาวๆ เห็นสวยๆ มันอยากสึก อยากสึก โอ้ย งามแท้ๆ สวยแท้ๆ ลองให้มันตดออกมาลองดู มันจะงาม หึหึ ขนาดไหน เออ สวยๆ งามๆ แต่งตัวสวยๆ งามๆ ตดออกมาเมื่อครู่กินทุเรียนเยอะๆ ก็ กินสะตอ กินทุเรียน กินผักชะอม กินอะไรเข้าไป มีแต่ของเหม็นๆ เน่าๆ เอาใส่กันผสมเข้า มันมีพลังสูง เออ ความเหม็นมันสูง ความเน่า ความเปื่อยมันสูง

สูงมากจนเอาอะไรมากลบมันไม่อยู่ เอาน้ำหอม น้ำอบมากลบมันยังไงมันก็ไม่อยู่ เอาแป้งแต่งตัวข้างในหอมขนาดไหน ก็ช่างมันเถอะ อ้า มันไม่อยู่ อบมันไว้ๆ มันก็ไม่อยู่ อ้า เวลามันแตกออกมา กำลังกินข้าวนั่งล้อมหีบศพอยู่ ถ้าศพมันอืดเต็มที่ มันแตกเยิ้มออกมาเวลานั้น กินข้าวได้หรือเปล่า ทำไมกินไม่ได้ เพราะ

ขี้เกียจ ขี้เกียจรังเกียจ เป็นอย่างงี้รังเกียจ ไม่ไหว นั่งกินข้าวก็อยู่ไม่ได้ นั่งอยู่ดีๆ ก็มีกลิ่นอย่างงี้ขึ้นมา มันจะเป็นยังไง ทำให้แตกสภา แตกสภา สภาน้อยๆ สภาอยู่ในบ้านน้อยๆ แค่นั้นก็แตกสภาได้ ถ้าไปในสภาใหญ่ๆ สูงๆ สภาของจังหวัดอันมี อ้า มันก็ออกให้เราดูอยู่ทุกวันๆ อย่างโรงพยาบาลอย่างนี้ ไม่นานก็หามกันออกจากห้อง ห้องที่เจ็บป่วย ทำความสะอาดใหม่ซะก่อน ถึงเอาคนไข้อื่นเข้ามาอยู่ อ่ะ ถ้าอยู่แล้วถ้ามาแตก มาตายที่นั่นล่ะ เขาไม่เอาไว้อีกแหละ เขาก็รีบส่ง ถ้าเป็นพระ เป็นเณร ก็เอารีบเอารถนำศพถึงบ้าน ถึงวัด อ้า เอาไว้ไม่ได้ มันจะเหม็นจะเน่าต่อไป ให้ไปทำพิธีที่บ้านตัวเองนู้น มีการก่อเตาขึ้นมา มีเมรุ มีอะไรก็ใส่ไฟเข้าไป ไฟยัดเข้าไป เอาน้ำอบ น้ำหอมสาดเท่าไหร่มันก็ไม่อยู่ มันก็เหม็นอยู่อย่างงั้นล่ะ เพราะฉะนั้นให้พิจารณาทุกวันๆ ว่าร่างกายของเรานี้เป็นของเปื่อย เป็นของเน่า เป็นของเหม็นมีกลิ่นเหม็น สะอิดสะเอียน โอ้ย น่าขยะ น่าแขยง กลืนข้าวก็ไม่ลง ถ้ามันมีเน่าอยู่ในบ้านของเรา ไม่ได้เอาไปป่า ไม่ได้ไปเอาเข้าเมรุที่ไหน เก็บไว้ที่บ้าน แต่ปานนั้นเพิ่นก็เอากันไว้อยู่ หลายองค์อยู่อ่ะ เอาไว้ซะก่อน ไว้ในหีบนั่นแหละ แช่เย็นไว้ก่อน เอาแช่เย็นไว้ซะก่อน ถ้าไม่แช่เย็นแล้วมันจะขึ้นอืด มันจะเน่า มันจะแตกออกมาแน่ะ อย่างนี้ นี่เทศน์เบื้องต้นของกรรมฐาน อ้า บวชเข้ามาก็ให้พิจารณากรรมฐาน พิจารณากรรมฐานของเปื่อย ของเน่า ของมีกลิ่น สี สันฐาน ของมันเป็นยังไง พิจารณาบ่อยๆ ก็จะ อ้า คุ้นเคย อันนี้ของฝาก

วันนี้ของฝากต่ำๆ หรอก ไม่ได้ของฝากสูง แต่ว่าเพิ่นได้สำเร็จพระอรหันต์ด้วยการพิจารณา อสุภะ อสุภัง อ้า พิจารณาหีบศพคนตาย เพิ่นตายอย่างงี้ เปื่อยๆ เน่าๆ เหล่านี้ ให้พิจารณาทุกวันๆ อ้า มันเป็นกรรมฐานสูงสุด ของชีวิตมนุษย์และสัตว์อื่น อันนี้เป็นกรรมฐานดีแท้ๆ อืม ของตายข้ามคืนข้ามวันแล้ว ก็ไม่นาน ก็มาทำอาหารกินได้ เป็นไก่ เป็นเป็ด เป็นไก่ เป็นหมู เป็นหมา เป็นปู เป็นปลาก็ตาม ถ้าเอาข้ามคืนไป ๒ วัน ๓ วัน แล้วจะกินได้ไหม แต่ว่ามนุษย์มีปัญญา มีของแช่เย็น อ้า ได้อาหารสดๆ มาเอาไว้แช่เย็นไว้ก่อน พรุ่งนี้จึงค่อยจัดการมัน แช่เย็นแล้วมันแข็งตัว เฮอะ แข็งตัวมันก็ไม่เปื่อย ไม่เน่าแล้ว อยู่ได้หลายวันๆ

อันนี้ เอ้ อยากจะอัดเป็นเทปเป็นอะไร เอาไว้ให้ญาติให้โยมได้ฟังกัน แต่เขาไม่สนหรอก เขาไม่สน เขาสน เขารักสวยรักงามเขาอยู่ เสียค่าแต่งตัว เสียค่าล้างสระผม เสียค่าแป้ง อ้า สำหรับชโลมผิว ไปตั้งหลายขวด หลายโหลมาแล้ว แต่มันก็ไม่หายเหม็นสักที มันก็ยังเหม็นออกมาอยู่อย่างงั้นแหละ อ้า

ที่แสดงมาเป็น ปกิณณกนัย ต้องการให้ทุกคน พุทธบริษัท พระก็ดี เณรก็ดี โยมก็ดี นำไปใคร่ครวญพินิจพิจารณาขบคิดด้วยปัญญาอันชาญฉลาดของตนๆ เองเถิด มันไม่หนีไปไหน อัปปมาทธรรม ไม่มีความประมาท พิจารณาทุกวี่ทุกวัน ต่อแต่นั้นก็จะได้ประสบพบเห็น ความเบื่อ ความหน่าย อ้า ความเสียดายร่างกาย มันก็จะไม่มี เอ้า มันเป็นอย่างงี้ล่ะนะร่างกาย ให้นำไปพินิจพิจารณาปฏิกูลสัญญาให้มากๆ ต่อแต่นั้นก็จะได้ประสบพบเห็นแต่ความสุขความเจริญทั้งทางคดีโลกและทางคดีธรรมทุกประการ รับประทานวิสัชนามา ก็สมควรแก่เวลา เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้

(สาธุ)

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
วันอังคารที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๖ เวลา ๑๗.๐๐ น.
ณ บ้านโยม เรวดี ๖๖-๖๘

สัมโมทนีย สัมโมทนียคาถา การสร้างพุทธปฏิมากร หรือว่าอาจาริยปฏิมากร ครูบาอาจารย์เป็นรูปเปรียบ รูปแทนองค์จริงของท่าน ได้ไปไว้วัดไว้วาว่าเป็นอนุสรณ์ เป็นที่ระลึกอันนี้ก็มีอานิสงส์ไม่น้อยเหมือนกันนะ เพราะว่า คนทั้งโลก ประเทศไทยประเทศหนึ่ง มาเลเซีย อินโดนีเซีย ออสเตรเลีย ออสเตรเลียเพิ่นมาถึงก่อนอเมริกาเพิ่นนะมา มาไหว้ใหม่ ที่กว้างไกลมากอานิสงส์ไม่ต้องพรรณนาหรอก จะได้บุญขนาดไหน มากราบเป็นร้อยก็ได้บุญทุกครั้ง คันขบวนละ ๑๐๐ ขบวนละ ๒๐๐ ๓๐๐ ก็มี

แม่ครัวก็หัวหมุนไป ให้แม่ครัวทำอาหารเลี้ยงแขก สู้ไหวไหม ไหว อืม ไหว มีคนไหวอยู่ โมทนาน้ำใจไว้ย มีน้ำใจอย่างเนี่ย ดี

ตุ้ม(รวม)หมู่ ตุ้ม(รวม)ฝูง ตุ้ม(รวม)หมู่ ตุ้ม(รวม)พวก
ตุ้ม(รวม)คนหูหนวกตาบอดตาจาง เฮอะๆ
ตุ้ม(รวม)ผู้แส้ผู้สาว แม่ลูกเต้าเหล่าอ่อน
หลวงพ่อท่อนนี้ก็ให้ตุ้ม(รวม)กับเขา เด้อ โอ้ เฮอะๆ

พิจารณา สรณะที่พึ่งทางใจ เป็นสรณะที่พึ่งทางใจ จะหนีไปพักแรมที่ไหนๆ ก็ตาม ก็ระลึกนึกถึงท่านอยู่ ท่านอยู่วัด หลวงปู่ไม่ได้อยู่วัด ถ้าได้ท่านอีก อย่างนี้ไปไว้เป็นอนุสาวรีย์ซะก่อน ฝนมาทางไหนๆ ตากฝนนั่นแน่ะๆ ไม่ได้เปลืองน้ำ ไม่ได้เปลืองท่าอะไรหรอก อืม การสร้างพุทธปฏิมากร หรือว่ารูปเหมือนหลวงปู่ ทั้งหลายไว้เป็นอนุสาวรีย์ ได้บุญได้กุศลหมด ผู้ใดมากราบ ได้บุญทั้งนั้นน่ะ มากราบมาไหว้ได้บุญได้กุศลทุกครั้งไป ขบวนใด ขบวนไหน มากราบ มาเป็นร้อยก็ ก็ได้บุญเป็นร้อยเท่า ถ้ามาเป็นพันก็ถึงพันเท่า เพิ่นรับไม่ใช่ธรรมดา สร้างอนุสาวรีย์ไว้ให้เป็นที่ระลึก เออ จะให้งบสร้างสิ

อ่ะ นะโม สัมโม(ทนียคาถา)อะไร อ้อ

ใจบุญใจกุศล การสร้างบุญกับการสร้างบาป มันเป็นคู่กันอยู่นะ เจ้า เออ คน เจ้าภาพจะเป็นคนขี้โมโห ทำไม่ถูกอกถูกใจ บาปขึ้นในใจล่ะ อ่ะฮึ ใครขี้โมโห อ้า

โก... ปะริปันโถ
(โกโธ) ธัมมานัง ปะริปันโถ
โกธัง ฆัตวา สุขัง เสติ

ฆ่าความโกรธได้แล้ว อยู่เป็นสุข นั่งเป็นสุข นอนเป็นสุข ไม่มีความโกรธ ไม่มีความทะเลาะวิวาทบาดถลุงอะไรกันเลย มีแต่ความเย็น เย็น นั่งเย็น นอนเย็น อ้า ตื่นขึ้นมาก็เย็นอกเย็นใจสว่างๆ ถ้าเรามีการภาวนาไปด้วย เอา พุทโธ ประจำใจไว้เสมอ แหมเย็นตลอด น้ำร้อนปลาเป็นน้ำเย็นปลาตาย นี่คำโบราณท่านหรอก แต่มันเป็นธรรมะ น้ำร้อนปลาเป็นน่ะมันกระโดดเห็นของเข้ามาในบ้านในช่องแล้วมันๆ ร้อน ถ้าบ้านเราไม่มีเมตตาปรานีต่อกัน ทะเลาะเบาะแว้งกันอยู่เรื่อยๆ มันร้อน เห็นไหมเขาทางโน้นหรอก เป็นบ้านนอกหรอกทำ บ้านนอก สามีภรรยาทะเลาะกันอยู่เรื่อย ผิดใจกันก็ทะเลาะกันอยู่เรื่อย ถึงกับลงไม้ลงมือตบตีกัน อ่ะ เป็นหัวร้างข้างแตก เนี่ย ได้เอาศัสตรา(วุธ)อะไร เอามันเลย เออ

แม้แต่สากตำพริกก็ยังใช้งานได้

เวลาโมโห สากตำพริกขึ้นมาอย่างงี้ เออ..

ต้องยอม ยอมแล้วๆๆๆๆ

ดู ยามเวลาทะเลาะกัน จะดีขนาดไหนก็ต้องเป็นอย่างงั้น ต้องยอมซะดีกว่า

โกธัง ฆัตวา สุขัง เสติ

เพิ่นว่า ฆ่าความโกรธได้แล้ว อยู่เป็นสุข นั่งเป็นสุข นอนเป็นสุข ทำงานทำการเหนื่อยขนาดไหน ก็ยิ้มได้สบาย เพราะว่าไม่มีความโกรธมารบกวน ถ้าหากเอา ความโกรธเป็นหัวหน้า พ่อบ้านก็ดี แม่บ้านก็ดี จะเอาความโกรธ มาเป็นหัวหน้าแล้ว เดือดร้อนไปหมด เถ้าแก่ใหญ่ๆ มีลูกน้องหลายๆ ไปทำผิดอะไรมาต่ออะไร กินเหล้าเมามาย หน้ามืดอะไรอย่างเนี่ย เถ้าแก่ก็หนักใจอดไม่อยู่ก็ด่ากัน ว่ากันแหลกลาญไป ฆ่าตีบีฑ์โบย

เพิ่นว่า น้ำร้อนปลาเป็นน้ำเย็นปลาตาย น้ำเย็นน่ะพวกบ้านไหนๆ มีแต่ความเย็นๆ มีความเย็นด้วยหัวใจ เอาไว้อาบเย็นอยู่อย่างงั้น ไม่มีเหตุขึ้นมาเลย แล้ว ปลานั้นหมายถึง เงินทองข้าวของ สิ่งของ เงินตรา ทรัพย์สมบัติทั้งหลาย มันเหมือนๆ ดังปลา เออ ปลามันนิ่ง ปลามันไม่กระดุกกระดิก ไม่โดดโลดเต้นอะไรที่ไหน อ่ะ อยู่ที่นั่นแหละอยู่ในบ้านนั่นแหละ เย็นสบาย

บ้านหลังนี้เย็นสบาย ไม่ได้มีการกินเหล้าเมามาย ทะเลาะเบาะแว้งกันแต่อย่างใด เย็นยังไงล่ะ... อ้า แต่ว่าใช้ให้เป็นประโยชน์ให้ได้อันเป็นประโยชน์ สิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์ไม่ต้องใช้มัน ใช้มันไปเล่นการพนัน ใช้มันไปกินเหล้าเมามาย อยากเพิ่นไปทำบาปต่างๆ นานา อยาก อยากใจร้าย ใจหลุด พ่อบ้านใจหลุด เถ้าแก่ใจใจร้อน โมโหง่าย ความโมโหก็เป็นไฟ

โทสัคคินา

เพิ่นบอกไว้แค่เนี่ย เป็น

โทสัคคินา โลภัคคินา โมหัคคินา

เป็นไฟทั้งนั้น เนี่ยจะเป็นทางที่ๆ ทำให้เป็นฟืนเป็นไฟ เผาไหม้ตัวเอง ทำให้เกิดฉุนเฉียวขึ้นมา เออ ถ้าฉุนเฉียวโมโหโกรธาไม่มีความยั้งคิดหรอก มันจะใช้อะไรต่ออะไร เครื่องทุ่นแรงมีหมดทุกอย่างเลยนะ

แม้แต่แก้วน้ำก็ยังเป็นเครื่องทุ่นแรงได้

อ่ะฮึ ใช้เวลาปาใส่กัน หึหึ หัวร้างข้างแตกไปเลย นั่น ไม่ดี เพราะฉะนั้น

โกโธนี้ กิเลสาตัวหยาบ

ภาษาลาวน่ะ บ่เนี่ย เพิ่นว่า

โกโธนี้ กิเลสาตัวหยาบ เกิดแก่ไผมืดตื้อ บ่เห็นฮู้ฮ่อมทาง
พ่อได๋ ความโกรธมาเพม้าง จิตใจใส่ให้กลับมืด
ทั้งประโยชน์ตนและผู้อื่น เลยบ่ฮู้
(ความโกรธนี้เป็นกิเลสตัวหยาบ
เกิดขึ้นกับใครแล้วมืดมน มองไม่เห็นทางออก
ความโกรธนั้นพาให้จิตใจเรามืด
ไม่รู้ประโยชน์ตัวเองและคนอื่น)

ทำลายล้าง ทำลายล้างขาดเสีย ขาดกระเด็นไปเลย สามีภรรยาอยู่ด้วยกันก็ไม่เป็นสุข ทะเลาะกัน เกิดทะเลาะกัน เบาะแว้งกัน ไม่มีความอด ไม่มีความขบ

ให้คอยอด คอยออมเอาเด้อ จั่งสิได้ต่อนคำ พ่อเด้อ
(ให้มีความอดทน จะได้รับผลสำเร็จ)

โมโหนี่พาตัวตกต่ำ นะหลานเอ้ย
เจ้าอย่าทำอย่างนั้น มันบ่ดี
(ความโกรธนี้เป็นกิเลสตัวหยาบ
เกิดขึ้นกับใครแล้วมืดมน มองไม่เห็นทางออก
ความโกรธนั้นพาให้จิตใจเรามืด)

โมโหโกรธา ปรายนา(พ่ายแพ้ที่สุด) เป็นการพ่ายแพ้ต่อกิเลสของตัวเอง มันไม่อยู่เท่านั้น คำพูดคำจาก็เปลี่ยนขึ้นตอน

โมโหขึ้นมา เปลี่ยนไป รักแสนรัก เมตตาแสนเมตตา นั่นมาแล้ว ถ้าหากเอาความโมโหโกรธามาใช้ ไม่สบาย ไม่สบายถ้าโมโหขึ้นมา ตัวเองก็ไม่สบาย ผู้ฟังก็ไม่สบายหู ไม่สบาย พูดแค่นี้ไม่สบายหู ไม่เย็นหู อ้า มันๆ เป็นน้ำร้อน น้ำร้อนปลากระโดด ปลาเป็น ถ้าน้ำเย็นปลาตาย ตายนิ่ง ไม่กระโดดโลดเต้นไปไหนเลย เพราะฉะนั้น บุคคลผู้ที่สร้างหลักสร้างฐานได้ขนาดนี้ ก็นับว่าเป็นผู้มีคุณธรรมภายในใจ คุณธรรมนี่คือความเย็นและเมตตาปรานี

ในหลวงรัชกาลที่ ๖ ท่านได้ว่า อะไรเพิ่นว่าไว้ น้ำร้อนอย่าเอามาใช้ รดต้นไม้มันก็ยังเหี่ยว ยังแห้ง ยังเฉาไปเลย เอาน้ำร้อนเดือดๆ ไปเทรดไม้ประดับที่หน้าบ้าน เทน้ำร้อนใส่มัน มันจะอยู่ไหม เฉาไปเลย เหี่ยวไปเลย เออ หรือตายไปเลยเนี่ยแหละ อ้า เหมือนกัน ทรัพย์สมบัติทุกสิ่งทุกอย่าง เป็นของข้าวของแก้วเก้านวรัตน์ (สมบัติ)พัสถานก็เหมือนกัน ถ้าเอาความโกรธมาใส่แล้ว มันร้อนไป ร้อนกระเป๋า เอามาไว้ในนี้ มันเกิดไม่อยากอยู่ เอาใส่กระเป๋าเงินกระเป๋าของอะไรจะ ก็ไม่อยากอยู่นิ่ง อยากจะออก อยากจะไปขึ้นมา เพราะฉะนั้น

สามีบุตรภรรยา ผัวเมียนี้ผู้ใด๋มั่งใด๋มีเพิ่นเห็นทุกข์จั่งแม่น
(บุตรภรรยาผัวเมียนี้ คนไหนร่ำรวยเห็นทุกข์)

ให้เจ้ายกผัวขึ้นเป็นแก้วแผ่นเฮือนพ่อเด้อ
(ให้เจ้ายกสามีว่าเป็นเป็นที่เคารพบูชา
ภายในบ้านเรือนครอบครัวของตน)

ให้เจ้าเพียรเอาแก้วมหานิลลูกประเสริฐ
(ให้มีความอุสาหะในการสร้างคุณงามความดี)

หากแต่เห็นหน่วยแก้วพิลาเต็มถาดแผ่นพ่อเด้อ
(เดี๋ยวก็จะเห็นผลที่เราได้กระทำ)

(หมายถึง ให้เคารพยกย่องสามีและให้อบรมสั่งสอนดูแล
ลูกให้ดี เมื่อลูกเราดีแล้วก็จะนำความสุขมาให้เรา)

แก้วมันเกยกัน ความเย็นใจนี่แหละ ถ้าใจดีมันก็เป็นแก้ว ถ้าใจร้อนน่ะมันเป็นไฟ เป็นฟืนเป็นไฟ ถ้าเย็นจนเกินไปแล้วก็กลายเป็นน้ำแข็ง อ่ะฮึ อย่าให้มันถึงขนาดนั้นพอใช้ได้ พออุ่นได้ พออาบได้ ไม่ให้เป็นน้ำแข็งหรอก เออ หมวดธรรมะที่สั่งสอนประชาชนอยู่ทั่วประเทศ เทศน์ให้เขา เทศน์ เพิ่นเทศน์เรื่องอะไร เทศน์เรื่องความโลภ ความโกรธ ความหลง เป็นไฟ ราคะ โทสะ โทสะ โมหะก็เป็นไฟ เผาไหม้ตัวเอง สามีภรรยาอยู่ด้วยกันหมดกำลังใจ ถ้าใช้ความโมโหโกรธาว่าให้กันบ่อยๆ หมดกำลังใจเลย ทำอะไรเป็นหมดทุกอย่างแต่ไม่ทำ ขี้เกียจไม่ทำ พอมันไม่เข้าหูแล้วมันไม่อร่อย คำพูดที่ไม่อร่อย คอแข็งแกล้งไม่รับ ใจมันยังไม่บานรับ ถ้ามันเย็นแล้วมันบานเหมือนดอกบัว น้ำก็สะอาดเกิดในสระมันฉ่ำ บานรับแสงพระอาทิตย์ สบายเลย ถ้าเป็นน้ำร้อนเหรอ บัวมันเฉาไหมล่ะ เหี่ยว แห้งไปไม่ดี

เพราะฉะนั้น ขอพูดน้อยๆ แค่เนี้ยล่ะ ไม่ต้องพูดมาก อ้า

ความโลภ ความโกรธ ความหลงให้มันเป็นไฟ
อย่าเอามาใช้กันนะลูกเอย

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
งานมุทิตาจิต ๖๘ ปี หลวงปู่สาคร ธัมมาวุโธ
วันอาทิตย์ที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๕๖ เวลา ๒๐.๐๐ น.
ณ วัดเวฬุวัน ต.ท่าขนุน
อ.ทองผาภูมิ จ.กาญจนบุรี

(หลวงปู่สาคร ธัมมาวุโธ ให้เริ่มอาราธนาธรรมพร้อมกัน)

พ๎รัห๎มา จะ โลกาธิปะตี, สะหัมปะติ,
กัตอัญชะลี อันธิวะรัง อะยาจะถะ,
สันตีธะ สัตตาปปะระชักขะชาติกา,
เทเสตุ ธัมมัง อะนุกัมปิมัง ปะชัง.

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

เอาอะไรมาเทศน์เน้อ

สัพพะปาปัสสะ อะกะระณัง กุสะลัสสูปะสัมปะทา
สะจิตตะปะริโยทะปะนัง เอตัง พุทธานะ สาสะนัง
อิมัสสะ ธัมมะปะริยายัสสะ อัตโถ
สาธายัสมันเตหิ สักกัจจัง ธัมโม โสตัพโพติ

ยังนึกหาคำพูดไม่ได้เลย นึกหาคำพูดไม่มีเลย คนไข้ คนป่วย เอาหวานอมขมกลืน เอาเน้อ หวานก็อมไว้ก่อน ถ้าขมก็กลืนเลย เขาเรียกว่าหวานอมขมกลืน ธรรมะเต็มโลก ธรรมะนี้เต็มโลก แต่จะเอามาพูดทุกข้อๆ หมด ทั้งพระสูตร ทั้งพระวินัย พระปรมัตถ์มากมาย แล้วก็เราได้กำหนดจดจำเอายังไงได้ ถ้าเทศน์แบบนั้นน่ะ เอาเฉพาะจำเป็นสำหรับตัวเอง เอาแค่นั้น เอาสำหรับตัวเอง กายกรรม วจีกรรม มโนกรรม อันนี้เป็นต้นเหตุของกรรมทั้งหลาย เป็น

กัมมุนา วัตตะติ โลโก

กรรมเป็นผู้นำมาเกิด เราทำกรรมดี กรรมดีก็อำนวยผลให้เรามีความสุข ถ้ากรรมชั่วอำนวยผลให้เราเป็นทุกข์ เนี่ยมันเป็นอย่างนี้นะ เรื่องธรรมะของพุทธ ของพระพุทธเจ้า

กัล์ยาณัง วา ปาปะกัง วา
ตัสสะ ทายาทา ภะวิสสันติ

เพิ่นบอกไว้อย่างนั้น แล้วก็เป็นอย่างงั้นจริงๆ คนที่ไปติดคุกติดตะรางอะไรฆ่าเขา ไปติดคุกติดตะราง เพราะการกระทำของเขาไม่ใช่หรือ คนที่มีลาภ มียศ มีชื่อเสียงโด่งดังในโลก อะไรล่ะ พาท่านให้เป็นไปอย่างงั้น ได้เป็นพระสกิทาคา(มี) พระอนาคา(มี) พระอรหันต์ ก็มีสิ่งที่ดลบันดาลให้ท่านได้รับอย่างนั้น อืม พูดง่ายๆ ทำดีย่อมได้ดี ทำชั่วได้รับความชั่ว ได้รับความทุกข์ด้วยที่ถูกทรมาน จองจำ ติดคุก ติดตะรางเหล่านั้น อะไรพาเขาไปอย่างงั้น มีการกระทำของเขาเอง เขาทำชั่ว เขาทรมานผู้อื่น เขาไปปล้นไปจี้ ไปฆ่าเจ้าเอาของ เหล่านั้นทำให้ผล

อะยัมภะทันตา

นะ อันนี้เห็นแล้ว เขาออกโทรทัศน์ให้เราดูทุกวันๆ เขาเป็นอะไรเขาจึงเป็นอย่างงั้น ถูกจับ ถูกปรับ ถูกไหม ถูกลงโทษ แสนสาหัสสากรรจ์ก็มี บางรายไม่ได้เป็นอิสระเลย ตายเลย เขาเอาจนตายเลย กรรมหนักเหลือเกินอันนี้ หัวร้างข้างแตก อ่ะ เลือดตกยางออก สลบไสล รักษายังไงก็ไม่ฟื้น ตายเลยน่ะ ตายแล้วเขาจะไปไหน ดวงวิญญาณของเขา ไปสู่ทุคติ ตกนรกหมกไหม้ ถูกยมบาลลงโทษหนักๆ ประกาศหลายสิ่งหลายอย่าง เขาติดชั้น เขาทรมาน กรรมชั่วที่ตนประพฤติไม่หลีกหนีจากเราไปไหน ติดอยู่ที่ตัวเองนี่แหละ เพราะฉะนั้น เราผู้ฟังทั้งหลายจงหลบหลีกเอา รู้หลบเป็นปีก รู้หลีกเป็นหาง หลบได้หลบ

ความชั่วทั้งหลาย ไม่ให้มาอยู่ในตัวของเรา กายก็ดี วาจาก็ดี ใจก็ดี ตัวเนี่ย ตัวที่สร้างกรรมใส่ตัวของเรา ให้ได้รับผลเป็นทุกข์ ถ้ากรรมดีอยู่ในตัว รักษาศีล กินทาน ภาวนา ทุกวัน มิได้ๆ มิได้เว้นเลย เอาอยู่อย่างงั้นความดีทั้งหลายตักตวงเอา ตักตวงเอาได้แต่บุญ ได้แต่กุศล เข้ามาไว้ในหัวใจของเรา เป็นที่ระลึกของหัวใจอีกด้วย ระลึกถึงการกระทำบุญของเราเวลาไหน เราก็มีความสุข ยิ้มออกมาได้ เหมือนกันกับทำบาป ถ้าทำบาปไว้แล้ว ผลทำบาปให้ผลแก่เรา ถูกเขาฆ่า เขาตี ทรมานต่างๆ นานา หัวร้างข้างแตก เลือดตกยางออก จนสิ้นชีวิตไปก็มี ก็เพราะอำนาจของความชั่วนั่นแหละ มันเป็นไป ดลบันดาลให้เป็นไป

กัมมัง สัตเต วิภะชะติ

เพิ่นว่ากรรม การกระทำนั่นแหละให้ผล ให้ผลในชาติปัจจุบันนี้ด้วย แล้ว ตายไปแล้ว นำไปทุกข์ทรมานอยู่ในนรกอีกเท่าไหร่ล่ะ นับไม่ถ้วน แล้วแต่กรรมของเราทำ ชั่วมากก็ได้รับผลบาปมาก ถ้าเราทำกรรมดีอยู่ รักษาศีล กินทาน ภาวนาอยู่มิได้ขาด จิตใจผ่องใสอยู่ตลอด นั่งก็เป็นสุข นอนก็เป็นสุข ทำการทำงานก็ยิ้ม แม้แต่ตากแดด ตากฝน ขนาดไหนก็ยิ้มสู้ เพราะเราไม่มีกรรมชั่วมาดลบันดาลหัวใจเรา หากกรรมชั่วมาดลบันดาลหัวใจเราให้ประพฤติอย่างนั้น เป็นโจร เป็นผู้ร้าย ฆ่าเจ้าเอาของ ถ้าทำอย่างงั้น มันจะยิ้มอยู่ได้หรือเปล่า ถ้าเขาจับตัวได้ไล่ตัวทัน จะยิ้มออกหรือเปล่า ถูกมัดเสาไพล่หลังไปรัด เอาตรวน เอาโซ่มาใส่คอ ใส่ขาบ้าง แล้วก็เดินไปก็ลำบาก จะยิ้มสักหน่อยก็ไม่ได้ล่ะปะเนี่ย ยิ้มไม่ได้หรอก หน้าถมึงทึง หน้าบูดบึ้ง บูดเบี้ยว เพราะการเจ็บปวดรวดร้าว ถูกเขาตี หัวร้างข้างแตก เป็นแผลเหวอะหวะไปทั้งตัว จะยิ้มออกไหม นั่น และก็บาปให้โทษ

กัมมัง สัตเต วิภะชะติ

สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามอำนาจของกรรม ของการกระทำ ถ้าทำดีผลกรรมดีให้เสวย ได้รับความสุข นั่งเป็นสุข นอนเป็นสุข ไปมาหาเพื่อนหาฝูง ก็มีคนยินดีต้อนรับขับสู้ เลี้ยงดูให้อิ่มหนำสำราญ ไม่ได้ถูกทรมานทรกรรมอย่างใดเลย แน่ะ มันเป็น อย่างเนี่ยให้ผลต่างกันนะ ทำดีๆ ทำรักษาศีล กินทาน ภาวนา นั่งสมาธิทุกวันๆ แล้วใครจะไปทำบาปกรรมกับคน คนนั้นได้ไหม ไม่มีใครทำเลย มีแต่ยกมือท่วมหัว โมทนาสาธุการ ได้ยินข่าวว่าได้เลื่อนยศ เลื่อนศักดิ์สูงขึ้นไปโดยลำดับ ทำราชการงานเมืองก็บริสุทธิ์สะอาด ไม่มีด่างพร้อยตรงไหนเลย มีคนยื่นมือมารับ ช่วยเหลือ อย่างนี้ก็มี

อีคนที่ทำกรรมหนักรุนแรง ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ลักตบจกฉ้อปล้นจี้อะไรเหล่านั้น มีใครจะยื่นมือเข้าไปรับไหม ไม่มี จะเสียเงินเสียทองเท่าไหร่ มีคนยื่นมือไปรับไหม ไม่มี ไม่มีใครจะรับให้ เพราะว่าทำบาปทำกรรมแท้ๆ แต่ว่าพ่อกับแม่ไม่ทอดทิ้งนะ ถ้าหากลูกถูกเขาฆ่า เขาตีขนาดนั้น ถูกจะตัดสินประหารชีวิต เขาก็เอาอกเอาใจหาอาหารดีๆ มาให้ทาน หาอะไรมาให้รับประทาน แม้จะมีคำสั่งอะไร จะเขียนหาใคร หาใคร เขียนได้ เอากระดาษปากกา ดินสอ มาใส่มือให้ จะสั่งถึงใคร อ่ะ เขามีนิทานอยู่หลายเรื่องหลายราว มีลูกชายคนหนึ่งเป็นโจรร้าย ฆ่าเจ้าหน้าที่ตายอ้า เขาเอากระดาษมาใส่มือให้เขียนจดหมายถึงใคร เขียนถึงแฟน

เหรอ เขียนถึงภรรยาเหรอ ไม่เลย ไม่ได้เขียนหา ภรรยาไม่มีแล้ว ทิ้งกันแล้ว นานแล้ว ถ้าอย่างนั้น เธอหรือว่าคุณเขียนถึงใครล่ะ เขียนถึงแม่ มีแม่คนเดียวเท่านั้นเอาใจช่วย เอาทุกอย่าง อ่านข้อความก็ได้ข้อความอย่างที่สั่งน้องๆ ไปหา ฝากน้องๆ ด้วย อย่าให้น้องๆ ทั้งหลาย ทำอย่างข้าพเจ้าเลย ข้าพเจ้าได้ทำกรรมหยาบช้าทารุณมากถึงได้รับกรรม เพราะฉะนั้น วันพรุ่งนี้เขาจะเอาเข้าหลักประหาร หรือว่ายิงเป้า จะตายวันพรุ่งนี้แหละ

เพราะฉะนั้น มีโอกาสเขียนหนังสือหาแม่ อ่ะ ให้แม่เมตตาแน่นอนผู้อื่นไม่กล้ามา ไม่กล้ามาร่วมงานอย่างนี้เลย อ้า มีแต่เขายกมือสาธุการ โอ้ย คนคนนี้มันเดือดร้อน อยู่บ้านไหน อยู่เมืองไหน ตำบลไหน อำเภอไหน ก็ทำความเดือดร้อนให้แก่หมู่คณะประชาชนทั่วไป ไม่เคยไว้เนื้อเชื่อใจผู้ใดเลย เป็นคนทำผิด ทางกายก็ทำผิด ทางวาจาก็ทำผิด ทางใจก็ทำผิด อยู่อย่างนั้น ไม่มีความดีเลย เพราะฉะนั้น เขาจะต้องตัดสินใจ ตัดสินใจประหารข้าพเจ้า ในวันพรุ่งนี้

ขอให้บอกน้องๆ ด้วยเน้อ อย่าดันทำอย่างผม อย่าทำอย่างข้าพเจ้า วันนี้ได้รับผลของกรรมแล้ว จะก้มหน้าก้มตารับผลของกรรมไป ถึงเวลาประหารแล้วเขาก็เอาไปใส่หลักประหารยิงเป้าซะ ตายเลย มีแม่คนเดียวเท่านั้นแหละมา มารับศพของลูกกลับไปทำฌาปนกิจให้ที่บ้านอย่างสมเกียรติเท่าที่มี จะทำให้สมเกียรติกับลูกชาย เขาเป็นคนดีอยู่สมัยก่อน แต่มัน เขาไปคบค้าสมาคมกับพวกโจร พวกคนร้ายทั้งหลาย เขาจึงได้รับผลขนาดนี้ เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าไม่เสียใจหรอกน่ะ แต่เขาตายแล้วคงจะไปสู่สุคติน่ะ พ่อแม่ทำให้แล้วปะเนี่ย ดังนี้เป็นตัวอย่าง

คนอื่นไม่กล้ามารับศพ เพราะว่ามันๆ เป็นโจรร้าย เป็นผู้ร้าย ฆ่าคนเท่าไหร่ ปล้นสิ่งปล้นของเขา เท่าไหร่ อ้า นับไม่ถ้วน เพราะฉะนั้น ทางการทางกฎหมายจึงตัดสินประหารลูกเดียว ให้ประหารลูกเดียว คนคนนี้มีโทษติดตัว มากมายจนนับไม่ถ้วน คดี คดีดังๆ นับไม่ถ้วน ก่อความวุ่นวายแก่ชาติบ้านเมืองของตัวก็มี เจ้าหน้าที่ตำรวจก็ถูกเขา ยิงตำรวจ ตายแน่ะ มันผิดร้ายแรงไหม ต่อสู้กันก็สู้เขาไม่ไหว ตัวเองหกล้มไปเขาก็ตะครุบเลย จับมัดเสาไพล่หลังจูงรั้งย่างเข้าตะแลงแกงเลย อ่ะ แล้วก็ตัดสินความว่า มีประหารอย่างเดียว โทษอย่างงี้มีประหารอย่างเดียว

แม่ไม่รู้จะว่า จะว่ายังไง ทิ้งก็ไม่ได้ ลูกในท้องในไส้ของเรา เราจะต้องบากหน้าบากตา ไปรับเอาศพของลูก เวลาเขาประหารเสร็จแล้ว ก็รับเอาแล้วก็หารถหาลามาบรรทุกเอาร่างกายที่ปราศจากวิญญาณแล้วนั้น ตายแล้ว เอาไปบ้าน ไปทำบุญให้ เขาไม่เคยทำบุญสุนทานอะไร ก็อาจจะแบ่งเบา ให้ได้รับโทษเบาๆ หน่อย แม่มาทำบุญสุนทานถวายสังฆทาน ถวายผ้าป่ามหากฐินอะไรให้อย่างดีล่ะ ไม่รังเกียจลูก ลูกถึงจะประพฤติยังไงๆ แม่ก็บากหน้ามารับธุระภาระ อย่างหน้าตาเฉยล่ะ เออ ใครล่ะจะสามารถจะเอื้อมมือ แบมือไปรับเอาอย่างงั้นไม่มีใครหรอก มีแต่แม่ พระคุณของแม่อย่างว่าเหลือล้นพ้นประมาณ

พ่อแม่นี้หนักเกิ่งธรณี ไผผู้ยำแยงนบหากเจริญเมื่อหน้า

ถ้าฝ่าฝืนคำของพ่อของแม่ ได้รับโทษหนัก อืม ถ้าปฏิบัติตามคำสั่งคำสอนของพ่อของแม่ อยู่ในสนับบังคับกฎหมายบ้านเมือง ไม่ได้ล่วงเกินเลย ใครๆ ก็ยื่นมือรับเอาได้ เพราะฉะนั้นเรื่องนี้เห็นได้ชัด ขอให้ทุกคนใส่ใจไว้ สิ่งใดมันผิดกฎหมายร้ายแรง อย่าไปริเริ่ม กระทำบำเพ็ญมันเลยอย่างงั้นน่ะ หากกรรมอันใด ทำด้วยกายก็ดี ด้วยวาจาก็ดี ด้วยใจก็ดี เอาแต่บริสุทธิ์ๆ ผุดผ่อง เพิ่นก็บอกว่า

สีเลนะ สุคะติง ยันติ

เพิ่นม้วน(สรุป)ไว้ให้

สีเลนะ โภคะสัมปะทา
สีเลนะ นิพพุติง ยันติ ตัส๎มา ฯ

เพราะเหตุดังนั้น เราท่านทั้งหลายผู้ได้ยินได้ฟัง คำของพระสวด ของพระเทศน์ให้ฟังอยู่ทุกวันสัปดาห์ ทุกวันพระ ท่านก็เทศน์ให้ฟังอยู่เรื่อยๆ เราอย่าได้ฝ่าฝืน ถ้าฝ่าฝืนแล้วมันไปทางทำ จับไม่อยู่ เอามือไปจับไปก่อน แล้วก็ลุยไปเลยๆ อ่ะ อ้า มีนิทานเรื่องหนึ่ง อ้า ในธรรมบทหรือในไหนบอกไว้ว่า

พ่อของตัวทำบาปกรรมมามากแล้ว ลูกสาวตายไปแล้ว ไปเกิดเป็นภรรยายมบาล จะไปคอยช่วยเหลือพ่อ ให้พ่อหลุดจากกรรมหนักบ้าง นั่งคอย มาแล้วๆๆ นั่นมาแล้วๆ นั่งคอย อ๋อ

คำเดียวเท่านั้นแหละ สลบนิ่งเลย จับไว้ก็ไม่อยู่ จับมือก็มือขาด จับขาก็ขาขาด แขน(หลุด)ลุ่ยลงนรกเลย จำอยู่ในนรกเลย แอ่ะ ใครเป็นลูกเป็นเต้า ลูกในไส้ปานไหนก็ตาม ไปช่วยไม่ได้ คนทำบาปหนาสาโหดแล้วเหรอ ต้องตกนรกอย่างเดียว ตกนรกหมกไหม้อย่างเดียว ถูกเขาลงโทษอย่างสาหัสสากรรจ์ น่าเสียวสยองจัง อะเฮอะ อันนี้เป็นเรื่องเล่ามาในตำรับตำรา

เพิ่นเล่ามาให้ฟัง บุคคลผู้ทำดี มีราชรถลงมาเกย ยายคนนั้น เป็นคนถือศีลกินเจ ถือศีลกินเพล ไม่ได้ทำบาปทำกรรมใดๆ เลย พูดกับลูกกับเต้ามีตั้งแต่ธรรมะธัมโม อ้า เพราะฉะนั้นขอให้ทุกคนเอามาเป็นตัวอย่าง ไม่มีใครจะลงโทษได้เลย เฒ่าแล้ว แก่แล้ว โอ้ย เขามารับแล้วอ่ะ พู้น(โน้น)เจ้านายเขามารับแล้ว เอาราชรถมาเกยคอย ขอให้ข้าพเจ้าได้สั่งเสียลูกเต้าทุกคนซะก่อน จึงจะไปได้ ขออนุญาตหน่อยเดียวได้ไหม ได้ๆๆ ก็เรียกลูกเรียกเต้ามารวมกันหัวกัน แม่คงจะไม่สู่ ไปสู่ทุคติหรอก คงจะไปสู่สุคติ นั่น รถจอดอยู่นั่นน่ะรถ มาจากสวรรค์ ลงมารับเอาแม่ แม่จะต้องลาลูกลาเต้า ให้ศีล ให้พร กับลูกของตัวทุกคน ในครอบในครัวของเรา มีกี่คนมาหมดแล้วก็เลยเล่าให้ฟัง เป็นอย่างงั้นๆ แม่ถือศีล ถือธรรม มาตั้งแต่วันรู้เดียงสา เพราะฉะนั้นบุญมีจริงๆ ไปไหนๆ มีแต่คนเลี้ยงคนดู อ่ะ เวลานี้รถ ราชรถมาเกยแล้ว มาคอยเรา เราขอสั่งเสียลูกหลานซะก่อน มาหมดทุกคนแล้วเหรอ มาหมดทุกคนแล้วก็บอกลูกบอกเต้า อ่ะ

เรื่องไร่นาสาโท มันเป็นของหามาได้หรอก หาเอา ทำเอา ถ้าขยันก็ได้นากว้างๆ ได้สวนกว้างๆ ได้ทรัพย์สมบัติมากมาย ถ้าขี้เกียจขี้คร้าน นั่งงอมืองอเท้าอยู่ ราชรถจะมารับไปไหนนู้นคนอย่างงั้น

นี่มาจากสวรรค์เลย แต่งตัว อ้า เรียกว่าเจ้าหน้าที่ผู้มารับ แต่งตัวนุ่งขาวห่มขาวกันหมด เออ มารับ เอาล่ะ เอาๆ น้ำมาให้แม่กินแน่ะ แม่คอแห้งแล้ว เอาน้ำมาให้กิน กินได้ มันแข็งอยู่ในคอเนี่ย มันสิ วิปโยคโศกสันต์เกิดขึ้นมา ทำให้คอตันคอเติ่น กินเข้าไป กินเข้าไป กลืนก็ไม่ลง แล้วก็สำลัก สำลักน้ำกั๊กๆๆๆๆ ปั๊ดไปเลย ไปพร้อมกับกินน้ำนั่นแหละ ตายแล้วเขาก็เลย จัดการใส่หีบใส่เหิบ บำเพ็ญกุศลตามประเพณี อันนี้ก็เป็นตัวอย่างที่ดีอันหนึ่ง เหมือนกัน อย่าให้โวยๆ วายๆ ใดๆ ทั้งนั้นเพราะกินน้ำเฉยๆ กินน้ำ น้ำไม่ได้พา มาเอา กั๊กๆๆๆๆ สำลัก

น้ำหรืออะไร เลยหมดลมเวลานั้นเลยนั่น แน่นอนที่สุด เขาก็เอาไปใส่รถ ใส่รถพาไป พาไปเทวโลกนะ ไม่ได้พาไปในนรกหรอก ไปเทวโลก ไปสวรรค์ ชั้นไหนพู้น(โน้น)น่ะ แอ่ะ แน่มันผิดกันอย่างงี้ การทำคุณงามความดี ให้ติดในขันธสันดานของตนจริงๆ อย่าให้บาปมาแปดเปื้อนได้ เอาจนเฒ่า จนแก่ อายุจะเข้าร้อยไปแล้ว เขาจัดรถมารับ จึงได้เห็นเป็นเต็มหูเต็มตา มารับแล้วขอไว้ก่อน คนนั้น ยังไม่มา คนนี้ยังไม่มา ลูกทั้งหลายแม่ได้สั่งลูกทุกคนซะก่อน มาพร้อมหน้าแล้วเหรอ ก็เลยสั่งเสียกับลูกเทวดาเอารถมารับแม่แล้ว เพราะฉะนั้น แม่จึงต้องขอลาลูกๆ

หลานๆ ทั้งหลาย อย่าได้ทำกรรมชั่วช้าลามกใดๆ ทั้งนั้น ทำแต่กรรมดี อย่างแม่เคยประพฤติให้ดูเป็นตัวอย่างแล้ว ทำให้ดูเป็นตัวอย่างแล้ว เนี่ยเวลาตาย ราชรถมาเกยเอาอย่างเนี่ย เนี่ยแต่คนอื่นไม่เห็นนะ แต่ยายมองเห็นราชรถมารออยู่ พอสิ้นลมแล้วเขาก็เอาไปเลย เอาไปเลย เอาไปบำเพ็ญกุศลที่บ้านตัวเองถึงที่ไหน

เพราะฉะนั้น กรรมมีจริง ทำบาปเป็นบาปจริง ทำบุญเป็นบุญจริง เพียงแต่ศีล ๕ บริสุทธิ์แค่นั้น ก็มีรถมารับเหมือนกัน มียานพาหนะ ไม่มีม้ามีวัวหรอก รถทิพย์ รถอะไร มารับเอาขึ้น

รถไปเลยน่ะ ตายแล้ว แล้วเขาจะเอาไปไหนก็ไม่รู้แล้วตอนนั้น เขาคงเอาไปสู่บุญ กองบุญกุศล เคยทอดกฐินทุกปี เคยทำผ้าป่ามหากฐิน ไม่ได้หยุดอยู่เลย ทำอยู่อย่างงั้น ตั้งแต่ร่างกายสุขภาพแข็งแรง ทำแต่คุณงามความดี สงเคราะห์สงหา คนยากคนจนกำพร้าอนาถา เห็นแล้วทนไม่ไหว ต้องเอาเศษ จับเอาใส่ตีนใส่มือให้ อันนี้เอาไปซื้อข้าวซื้อปลาอาหาร เลี้ยงลูกเด้อ เออคนที่ได้รับความเมตตาอย่างงั้นก็ ยกมือสาธุการ อ่ะ ในที่สุดก็หมดลม หมดลมซะแล้ว เดี๋ยวนี้เราอยู่กันทุกวันนี้ อยู่ด้วยลมมีเลือด มีลม เลี้ยงหัวใจเรามา ถ้าลมหมดก็ชื่อว่าหมดชีวิต

ชีวิตหมดแล้ว หมดแค่นี้ แหละ มีอะไรจะสั่งจะเสีย ญาติพี่น้องลูกหลาน ก็สั่งได้ตอนนั้น เขาให้เวลา เท่าไหร่นาที ให้สั่งเสียทุกคนๆ ซะก่อน ไปสุคติหรอกไม่ต้องเป็นห่วง อ่ะ ส่วนศพนี่ก็มอบให้ อ่ะ เจ้าภาพจัดการตามประเพณีมีการฝัง มีการเผา คงจะเผาเรียบร้อยนะ

พระอริยะเจ้าท่าน เผาแล้วกระดูกไฟก็ไหม้หมด แล้วก็รวมกันเป็นพระธาตุ เป็นก้อนๆๆๆ ขึ้นมาเลย เวลาเพิ่นเก็บดูก(กระดูก)จะเห็นนะ เห็นกระดูกของคุณพ่อนั้น คุณตานี้ กลายเป็นพระธาตุขึ้นมาน่าอัศจรรย์จริง โอ้ย อ้า พวกเราจะแบ่งกันไหม เออ ถ้าแบ่งกันก็ เอาเลือกเอา คนละสมมาพาควร(ความพอดี) นอกนั้นก็ไปก่อเจดีย์ไว้ให้ บรรจุไว้ให้ลูกหลานได้กราบได้ไหว้ อ้า มันเป็นไปได้ขนาดนั้นน่ะ อ่ะ ครูบาอาจารย์ก็เหมือนกัน ครูบาอาจารย์ผู้ที่ท่านบริสุทธิ์ผุดผ่องจริงๆ ตั้งแต่ไม่ทันตาย ผมของท่านก็กลายเป็นก้อนขึ้นมา ผมของท่านนั้นน่ะ เขาโกนเขานะออก จกไปๆ เกิดเป็นก้อนๆๆๆ แบ่งไว้เท่าๆ กัน อ่ะ อย่างนี้ก็มี

ผู้ที่ถือศีลกินเพล จำศีลภาวนาจริงๆ เอาจริงเอาจัง ผมของตัวเองก็ไม่เสียหาย กระดูกทั้งหลายก็กลายเป็นพระธาตุขึ้นมาได้แจกลูกแจกหลานไปหมด หรือว่าผู้มีบุญกุศลติดตัวอยู่ของเพิ่น อันนี้ของเพิ่นไม่ใช่ของเรา เราก็จะทำให้ดูก(กระดูก)ของเราเป็นพระธาตุอย่างนี้แหละ อ่ะ รักษาให้บริสุทธิ์ ศีลบริสุทธิ์ จิตใจสงบบริสุทธิ์ ไม่ฟุ้งซ่านไม่รำคาญ ไม่เคยกระทบ เบียดเสียดสีผู้หนึ่งผู้ใดเลย วาจาก็บริสุทธิ์ จิตใจก็บริสุทธิ์ แล้วก็เป็นคนบริสุทธิ์ไปหมดทุกอย่าง แม้กระดูกก็กลายเป็นพระธาตุ ขึ้นมาได้ เพราะฉะนั้น พวกเราทุกคนมีจิตใจกันทุกคน ให้ทำใจเข้มแข็งเข้า ขะมักเขม้น ทำคุณงามความดีใส่ตัวให้มากๆ อย่าไปทำเฉยๆ ยกแต่มือกับผู้อื่นท่านเฉยๆ ตัวเองแหนะได้ทำไม แอ่ะ ได้ตักบาตร ได้จังหัน ได้ขันหมาก เลี้ยงเช้า เลี้ยงเพล กับพระเจ้าพระสงฆ์ไหม ได้ทำอะไรเต็มภาคภูมิใจไหม เจตนาไม่บกพร่อง เจตนาในทางดีไม่บกพร่อง ก็จะเกิดมหัศจรรย์ขึ้นมา แม้แต่ผมก็ไม่เสีย พันกันเข้าเป็นก้อนๆๆๆ แจกไว้ให้ลูกให้หลานเอาไป อ่ะ กระดูกก็เหมือนกัน เผาเสร็จแล้วก็เป็นสารีริกธาตุขึ้นมาเห็นได้ชัดมาหลายองค์แล้ว

ครูบาอาจารย์ผู้ปฏิบัติดี ปฏิบัติชอบ ทั้งหลาย เป็นพระธาตุกันไปหมด นี่เป็นสักขีพยานฝ่ายดี สักขีพยานฝ่ายชั่ว ตายไปจะเป็นอะไรให้หรือเปล่า อ้า เป็นพระธาตุให้หรือเปล่า มีแต่ตายแล้วเขา สาธุนั่นแหละ ตายแล้วก็เบาใจ ในบ้านของเราไม่มีเสี้ยน ไม่มีหนาม ที่จะมาก่อกวนบ้านเมืองอีกแล้ว เขาตายแล้วจริงๆ เขาอาจจะแช่งชักหักกระดูกหรือเปล่า หรือเขาโมทนาอยู่น่ะ ถ้าทำดีแหละมีคนโมทนา นับหน้าถือตา เคารพกราบไหว้ อ้า อันนี้เป็นความจริง ถ้าทำคุณงามความดี นั่งสมาธิภาวนาทุกวัน ใจรวมทุกวัน ใจรวมเป็นหนึ่งทุกวันๆ เป็น

เอกัคคตารมณ์

ทุกวันๆ มีความสุขตั้งแต่ยังไม่ตาย ยังใจ ยังหายใจได้อยู่ แต่ว่ามันไม่รู้สึกตัวตอนวิญญาณออกจากร่างแล้วไม่รู้ มีแต่กระดูกเฉยๆ นั่งอยู่ สบายอยู่อย่างงั้นๆ ไม่มีทุกข์มีร้อนอะไรเลย สบาย นี่ ผู้ที่ไปสุคติ ไปสู่สุคติแน่นอน ผู้ที่ทำความเดือดร้อนให้แก่ผู้อื่น เวลาจะตายแล้วร้องโวยวายๆ ดิ้นทุรนทุรายใครเคย ตัวตนเคยๆ ตอนหมู ตอนวัว ตอนควาย ปาดคอเป็ดปาดคอไก่เหล่านั้น เอามาเป็นอาหารเลี้ยงตัวเอง อ่ะ มันจะเป็นยังไงมารับล่ะ เวลา อ้า บุญกุศลเราหมดแค่นี้ ลมหายใจเราหมดแค่นี้ ส่วนกระดูกมันจะตกไปที่ไหน โว้ มันมีเข้าเป็นก้อน เหมือนผู้สำเร็จแล้วหรือยัง มันจะเป็นไปเหมือนดังครูบาอาจารย์ ผู้เป็นกระดูกเป็นพระธาตุหรือยัง อ้า เพราะฉะนั้น คำพูดอันนี้ เป็นสาธารณะ เพื่อให้ได้ยินทุกคน ยึดเอาไปประพฤติปฏิบัติ เคร่งครัดอย่าย่อหย่อน อย่างกะเรื่องรักษาศีลก็เอาจริงเอาจังกับการรักษา

ศีล การทำบุญให้ทาน ตักบาตรจังหันเหล่านั้น เราทำอยู่ต่อเนื่อง ไม่ได้ขาดตกบกพร่องเลย ทำอยู่ด้วยเจตนาอันผ่องใสเสมอ เสมอ เวลาดับจิตแล้ว จิตมันดับหมดลมหายใจแล้ว ยังไม่ได้สั่งผู้หนึ่งผู้ใดเลย เพิ่นไปก่อนซะแล้ว อ้า ให้ดูเอาเป็นตัวอย่าง คนคนนั้นไปสู่สุข สุคติแน่นอน อ้า เรานั่งอยู่นี่ผู้มีบารมีมากก็มี ผู้มีบารมีน้อยก็มี อย่าท้อถอยน่ะ อย่าท้อถอย หลวงปู่ไปอยู่ป่ามีนกน้อยๆ ร้องให้ฟัง อย่าท้อถอย อย่าท้อถอย อยู่อย่างงั้นแหละ เอาอยู่อย่างนั้นแหละ

อย่าท้อถอย อย่าท้อถอย

เสียงงั้นแหละ มันบอก เรานั่งสมาธิภาวนา ปวดหลังปวดเอวมา อ้า มันยังร้องอย่าท้อถอย อย่าท้อถอย อ่ะ

คิดแล้วคิด คิดแล้วคิด
คิดแล้วคิดอีก คิดแล้วคิดอีก

อยู่อย่างงั้นน่ะ นกมันเตือน มันเตือน ให้คิดคักๆ คิดคักๆ คิดดีๆ หวีให้เกลี้ยงเสียแล้ว จั่ง(จึง)ค่อยเดี่ยง(จัดแต่ง)เด้อ อย่าเฮ็ด(ทำ)อี่มะลุยซุยฮึม อี่มะลึ่มซึ่มซึ อี่มะลึ่มจึ้มจึ อี่มะหล่องจ้องจั่ง

อย่าเอาบาปมาอ้าง ว่าเราจะทำบุญครั้งนี้ใหญ่โตเหลือเกินเลี้ยงคนเป็นร้อยๆ เป็นพันๆ คิดหาอาหารที่บริสุทธิ์ยังไม่ทันก็จะเอาหมูมาเชือดซะบ้าง เอาไก่มาเชือด เอาเป็ดมาเชือดซะบ้าง อ้า มันคิดไม่ออก มันจะไม่ทันงานทันการ อย่ามักง่าย อย่าเห็นนึกแก่ปากแก่ท้อง เอาให้ตายก็ตาย ยอมตาย เราจะไม่ทำบาป เราจะไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต เราจะไม่เอาของผู้อื่นมาเป็นของตัว ให้เด็ดขาดลงไปเรื่องศีลของเรา อ้า ศีลธรรมพา นำพาไปเกิดในสุคติโลกสวรรค์แน่นอน ผู้ใดยังเบียดเบียนเขาอยู่ ปาดคอเขาอยู่ หักแข้งหักขาเขาอยู่ ทุบหัวเขาอยู่ ตายดิ้นพราดๆๆๆๆ อย่างงั้น มันให้ผล เวลาให้ผล ให้ผลอย่างน่าเสียวไส้เหลือเกินนะ เสียวใจเหลือเกิน เวลาให้ผลแล้ว ถูกเขาฆ่าเขาตี ตายสดๆ แดงๆ บางทีก็น้ำเดือดๆ เอาลงใส่น้ำเลย พอลงในน้ำ มันลอยมันก็ดิ้น แตร็ดๆ อยู่นั้น ๒ ๓ ที ดิ้นได้แค่นั้นแหละ แล้วก็หมดใจ จิตมันออกจากร่างจากกายแล้วมันก็ตาย ถ้าหากเราไม่ระลึกถึงความทุกข์ของเขา เห็นแต่ความสุขจะอิ่มท้องอย่างเดียว มีเหล้ามาแกล้มสักหน่อย โอ้ย มันสนุกจริงๆ ไว้ย เอาเหล้ากินกับลาบเป็ด ลาบไก่ ลาบหมู ลาบวัว ลาบควาย โอ้ย มันอร่อยจริงๆ แต่เวลาพอตาย ใครเล่าช่วยเหลือเขามีไหม ไม่มี ไม่มีใครเมตตาปรานีหรอก ตายกินกับเขา อ่ะ นั่น เห็นแต่แก่ปากแก่ท้อง ส่วนบาปกรรมที่จะสนองเราให้ไปสู่ทุคติ มีใครช่วยหรือเปล่าอ่ะ ไม่มีใครช่วย เพราะฉะนั้น เราต้องช่วยตัวเอง ทุกคนๆ

ช่วยตัวเอง อย่าฆ่าสัตว์ตัดชีวิต อย่าเบียดเบียน พี่ป้าน้าอาที่ไหน อ้า อย่าลักฉกจกฉ้อ อ้า เอาสิ่งเอาของผู้อื่นมาเป็นของตัว มันไม่บริสุทธิ์ ต้องหากินบริสุทธิ์ สิ่งที่บริสุทธิ์แล้วจริงๆ เขาตายแล้วจึงมาชำแหละ ปับ เป็นชิ้นเป็นอัน ราดปับเลย ทำให้มันสุกซะก่อนน่ะ แล้วจึงค่อยกิน อย่าไปกินดิบๆ แดงๆ มันเป็นอานิสงส์ มันจะไปเป็นยักษ์ เป็นมารกินของดิบๆ แดงๆ ครูบาอาจารย์ผู้บวชแล้วทั้งหลาย เพิ่นไม่ได้กินหรอก อย่างลาบเลือด ลาบอะไรไม่กินหรอก อ่ะ ไม่มี ไม่มีแดงๆ กลืนๆ มา ถ้ามีมาอย่างงั้นเมื่อไหร่ ให้เขาคั่วให้ซะก่อน ไปคั่วใส่กระทะ ให้มันสุกดีๆ ซะก่อนถึงเอามา มันไม่พออะไรก็เพิ่มเข้าไป นี่ของตายแล้ว

เราจะทำยังไงๆ ไม่เป็นไรหรอก เขาตายแล้ว เขาละแล้วสังขาร เขาทิ้งแล้วร่างกายของเขา เราเป็นผู้บริสุทธิ์ผุดผ่อง เราก็เลือกเอาสิ เออ อย่าไปทำตามอำนาจกิเลส ให้เลิก ให้ละไป ให้เบาให้บางไป อย่างนี้อายุของเราเข้าปูนคนชราแล้ว ๕๐ กว่าไปแล้ว ๖๐ กว่าไปแล้ว ๗๐ ๘๐ กว่าไปแล้ว เลิกให้ได้ๆ

อย่าเบียดเบียนเขาอีกเป็นอันขาด ถ้าเราบ่ตาย กินอะไรเราก็ไม่ว่าอะไร เขาให้กินอะไรก็กินทั้งนั้นแหละ เออ อย่าไปบ่นจุกจิกจู้จี้ อ่ะ ว่าเขายังไม่ตาย เราก็ไม่ได้เนื้อเขามากินหรอก เขาตายซะก่อน เขานั่นซะก่อน ทุกวันนี้สบายมาก ตามตลาดมี

ทั้งของสด มีทั้งของแห้ง มีทุกอย่าง เขาเอามาจ่ายอยู่ตามตลาด เรามีเงินมีทองก็ไปดูแลกับเขา ซื้อเอาของที่ตายแล้ว มาเลี้ยงชีวิตและครอบครัว อ้า อย่าให้ความเดือดร้อนเกิดขึ้นกับผู้อื่นเขา เนี่ยตั้งใจให้แน่วแน่ อย่าไปมักง่าย อ่ะ ให้มันได้บริสุทธิ์ผุดผ่อง อ้า อะไรมันบริสุทธิ์แล้วมันก็เป็นบุญเป็นกุศล แม้ถ้วยจานที่จะใส่อาหาร มาถวายพระถวายเจ้าเหล่านั้น คนที่ต้องการบริสุทธิ์ผุดผ่องจริงๆ ถ้ามันสกปรกอยู่ไม่เอา เอาไปล้างใหม่เช็ดใหม่ให้อ่ลองฉ่องซะก่อน อ้า จึงออกมาบรรจุอาหารการฉันไปถวายพระ ถ้ามันสกปรกอยู่ เพิ่นว่ามันมีอานิสงส์นะ เอาของสกปรกไปทำบุญทำทาน เวลาได้ลูกมา ขี้ตา ลืมตาไม่ขึ้น ขี้ตาติดต่อน(ก้อน) อ้า มีแต่ขี้ตา ขี้หู ขี้ตา ได้ลูกเต้ามาก็ไม่เกลี้ยงไม่หมื่น(ลื่น)เหมือนเขา ไม่น่ารักเลย เพราะฉะนั้น ต้องทำให้อล่องฉ่องซะก่อน ให้สะอาดสะอ้านซะก่อน อ้า

บาย(จับ)ของทาน ให้ส่วย(ล้าง)สีสรงล้าง
ยามเมื่อทำครัวเข้ามวยผมอย่าให้ขี่
นุ่งสิ้นหมี่ให้เรียบร้อยเสียแล้วจึงค่อยจอย จึงค่อยทำเด้อ

จะเห็นอี่มะลุยซุยฮึม อี่มะลึ่มซึ่มซึ อี่มะลึ่มจึ้มจึ อี่มะหล่องจ้องจั๋ง เฮ็ด(ทำ)มักง่าย ไปได้ก็เอาเลย ไม่ต้องล้างต้องนั่นแหละอ้าว ต้องให้มันอล่องฉ่องเอาไว้ ซึ่งทานของเราให้มันสะอาดเอาไว้ อย่าให้มันสกปรก ถ้าสกปรกมันเป็นโทษ อ่า ได้ลูกมาก็ไม่เหมือนเขา ไม่เกลี้ยงไม่หมื่น(ลื่น)เหมือนเขา ขี้หู ขี้ตา เต็มไปหมด แม้แต่ตัวก็เป็นไปแท้ที่สุดก็เป็นไปฮอด(ถึง) ทรัพย์สมบัติของตัว เออ เป็นเป็ด เป็นไก่ ก็ไก่ตาตุม เป็นวัว เป็นควาย

ก็เป็นควายไม่สมบรูณ์ อ้า ได้ของมาใช้สอยเป็นสมบัติของเราก็ได้ ของไม่ดี ถ้าเราทำดีๆ ทุกสิ่งทุกอย่าง อล่องฉ่องหรือว่าสะอาดหมดจด แล้วจึงยกไป

ทานัง เม ปะริสุทธัง

หรือว่า

อิมานิ มะยัง ภันเต, ภัตตานิ,
ปังสุกูละจิวะรานิ, สะปะริวารานิ, ฯ
ปะฏิคคัณหาตุ อัมหากัง,
ทีฆะรัตตัง, หิตายะ, สุขายะ.

เนี่ย ยกไปถวายพระเจ้าพระสงฆ์ พระเจ้าพระสงฆ์เพิ่นก็ไม่กินคนเดียวหรอก เพิ่นรู้จักแบ่งจักปันกันไป บางส่วนให้ทั่วให้ถึงทุกคน นี่ที่แสดงมาเพื่อต้องการให้อุบาสก อุบาสิกา เข้าอกเข้าใจ เพื่อจะได้ประพฤติปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ทำให้สะอาดสะอ้าน

สวยงามจริงๆ อย่าเอาชีวิตเขามาทำบุญ อย่าเอาชีวิตเขามาทรมาน ทรกรรม ทุบหัวทุบหางเขา ตายดิ้นพราดๆๆๆ แล้วก็ยังกลืนน้ำลายอยู่ เรายังอยากกินต้มกินแกงมัน อยากกินลาบกินก้อยมัน ถ้าอย่างงั้นไม่คำนึงถึงชีวิตผู้อื่น เราเป็นผู้ปฏิบัติศีลปฏิบัติธรรม

โอปะนะยิโก

ให้น้อมเข้ามาใส่ตัวทุกครั้งไป ทำอะไรลงไป มันบริสุทธิ์หรือไม่บริสุทธิ์ ถ้ามันไม่บริสุทธิ์ก็อย่ากระทำอีกต่อไป อย่างนี้เราไม่ทำ เราจะทำแต่ของบริสุทธิ์ผุดผ่อง สะอาดหมดจด อ้า เวลาได้ผลมา ก็ได้แต่ของสะอาดหมดจด อล่องฉ่อง ได้ลูกได้เต้ามา ก็น่ารัก น่ากอด อ้า ไม่มีขี้หู ขี้ตาเกลี้ยงป่องหล่อง อ่ะ สบายมาก

ดังที่แสดงมา เพื่อต้องการให้ท่านทั้งหลาย นำไปขบคิดพินิจพิจารณาด้วยปัญญาอันชาญฉลาดของตนๆ เองเถิด อัปปมาทธรรม ไม่มีความประมาท ตั้งอกตั้งใจ ทำอะไรเอาใจใส่ อ้า ให้มันสะอาดหมดจดซะก่อน อ่ะ จึงยกไป

ทานัง เม ปะริสุทธัง

ได้ ดังที่แสดงมา ก็ยุติปิดด้วยเวลา เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้

(สาธุ)

เอ้ มีกัณฑ์เทศน์ด้วยหรือเนี่ย เออ ถ้ารู้จักว่ามีกัณฑ์เทศน์ป่านนี้ยังไม่ลงเลย

(ถวายของ) อ้าว เอาขันมารองตรงนั้น เออ วางขันแล้วเอาล่ะ เออ

(สาธุ)

เดี๋ยวๆ ดอกไม้เอาคืนเลย เอาคืนไปไหว้แม่ ไหว้พ่อเราเอาๆ ล่ะน่ะ ถ้าเอาหลวงปู่เอาไป มันก็แห้งเหี่ยวเฉยๆ อันนี่ก็เหมือนกันแหละ พวงมาลัยเนี่ย เอาซะ ผู้ใดมีพ่อมีแม่เอาเลย

เอาไปใส่ตู้ อันตู้กฐินมันอยู่ไหนหรือไงนี่ เอาไปรวมใส่ตู้กับเพิ่น เออ เงินจำพวกนี่เนี่ย เอามาทอดให้ เอาไปใส่ตู้ เอาไปใส่ตู้ให้มันได้หลายๆ เป็นหมื่นแล้วบ่พอ เป็นแสนแล้วไม่พออีก เป็นล้าน ล้านก็เราไม่อยากพูดเท่าไหร่

เราหัวล้านอยู่แล้ว เออ

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
งานทอดผ้ากฐิน(ครั้งแรก)
วันอังคารที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๕๕๖ เวลา ๒๐.๐๐ น.
ณ วัดป่ากุลสุวรรณ์ ต.ปากแพรก
อ.เมืองกาญจนบุรี จ.กาญจนบุรี

อ้าว นี้บ่ได้เทศน์

หลวงปู่มาเป็นเจ้าภาพกฐินนะ หลวงปู่ไม่ได้มาเทศน์นะ เขานิมนต์มาเนี่ย ให้มาเป็นเจ้าภาพกฐินนะ

เจ้าภาพก็จะให้เทศน์ ยังไงบ้างเนาะ(นะ) อืม

(ทดสอบไมค์) เออ อืม เสียงพอดีแล้ว

คอแหบคอแห้งมาหลายวันแล้ว เพราะว่าอาราธนาแล้ว ตะกี้เนี่ย

(ติดไมค์) ว่าไง นั่น ติดนี่

เออ เออ หลวงปู่:เทศน์ ยังนึกหาข้อเทศน์ไม่มี ไม่เห็น มันนึกไม่ออกเลย อ้าว เจ้าตั้งใจฟังเด้อ เทศน์จริง เทศน์เสียเฉยๆ เทศน์ไปๆ เฉยๆ ยังไม่มีใครเก็บเอาไปประพฤติปฏิบัติตามอย่างนี้ เสียหมดเลย หลวงปู่ก็เสียงแห้งเปล่าๆ เสียแรงเปล่าๆ ถ้าจะฟังจริงๆ ก็เก็บเอา กำเอา เออ กำเอาคำว่าเทศนาของเพิ่นไปประพฤติ ไปประพฤติปฏิบัติ อย่างเคร่งครัด กว่าธรรมดา มันจะได้น่าเทศน์ เอาไปแล้ว แม้แต่จำศีล แม้จะรักษาศีลอยู่ตะกี้นี่ ก็ยังมีผู้เผลอ ผู้หลงไปตียุงอยู่

ปาณาติปาตา เวระมะณี

ยังไม่จบเลย ตียุงไปซะแล้ว ตีไปซะแล้วล่ะ แน่ะ แค่นี้ก็เห็นกันแล้วว่าไม่ตั้งใจจริงเว้ย จริงๆ อ่ะ การฟังเทศน์ต้องตั้งใจฟัง และตั้งใจกำหนดจดจำ นำไปประพฤติปฏิบัติ ถ้าปฏิบัติในที่นี้ไม่ได้ ไปถึงบ้านก็ระลึกได้ เออ ให้มันระลึกได้อย่างงั้น การฟังเทศน์ ไม่มีอะไรเตรียมตัวมาเลย ฟังเทศน์ อ้าว ตั้งใจฟังเทศน์เด้อ

แก้ไม่ตก คาพกเจ้าไว้ ล่ะปะเนี่ย
แก้บ่ได้ คาก้นย่างยาย ยายเด้อ
(ถ้าแก้ไม่ตกมันจะตามติดตัวไปจนตลอด)

เอา ทำความนอบน้อมต่อพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก่อน

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
ทานัง เทติ สีลัง รักขะติ ภาวะนานัง ภาเวตตะวา
เอกัจโจ สัคคัง คัจฉะติ เอกัจโจ โมกขัง คัจฉะติ นิสสังสะยัง
อิมัสสะ ธัมมะปะริยายัสสะ อัตโถ
สาธายัสมันเตหิ สักกัจจัง ธัมโม โสตัพโพติ

แน่ะ เท่าที่จำครูบาอาจารย์มาได้ ก็นำเอามาฝาก ณ ที่นี้ ขอให้ทุกท่านทุกคนกำหนดจดจำ นำไปประพฤติปฏิบัติ ให้เคร่งครัด อย่าได้ว่าแต่ปาก ว่าแต่ปากอ่ะ ไม่เว้น

เวระมะณี

มันไม่เว้น อันการสมาทานศีลนั่นก็เหมือนกัน เราว่าแต่ปาก แต่ว่าเราไม่สมา.. สมาทานตั้งมั่น ระลึกไม่ออกเลย ต้องระลึกได้เสมอ ระลึกถึงคำเทศน์ของท่าน ได้ไปฟังธรรมะธัมโมมาจากที่ไหนๆ ก็เหมือนกัน เราเอาไปประพฤติปฏิบัติตาม อย่างเคร่งครัดก็ได้ผล ได้รับความสุข

สีเลนะ สุคะติง ยันติ

เพิ่นบอก

สีเลนะ โภคะสัมปะทา

บุคคลจะได้โภคสมบัติก็เพราะศีล

สีเลนะ นิพพุติง ยันติ
ตัสัมา ฯ

เพราะเหตุดังนั้น เราต้องงด ต้องเว้น ต้องละ ต้องประพฤติปฏิบัติ มันจึงเป็นศีลเป็นธรรมขึ้นมาได้ อย่าว่าแต่ปาก ไม่มีเจตนาที่จะงดเว้น มันไม่เป็นศีล เป็นธรรม เพราะฉะนั้น ขอฝากทุกคนด้วย เมื่อรับไปแล้วจากพระองค์ไหนๆ ก็ตามเถอะ เราต้องมั่นใจว่าจะประพฤติปฏิบัติตามได้ ถึงไม่หนักหนาสาโหดอะไร เราก็รักษาอย่างเคร่งครัด และก็เด็ดขาดลงไป มันจึงเป็นการสมาทานศีล ตั้งมั่นในศีล เออ

สัพพะปาปัสสะ อะกะระณัง กุสะลัสสูปะสัมปะทา
สะจิตตะปะริโยทะปะนัง เอตัง พุทธานะ สาสะนัง

อันนี้ เพิ่นก็ว่าไว้อยู่เหมือนกัน เรารับศีลไปแล้ว ถ้าเราไม่รักษามันเป็นการโกหก ครูบาอาจารย์หลวงพ่อหลวงตาทั้งหลายที่มาให้ ให้ศีลให้ธรรมแล้วไม่ปฏิบัติตาม มันก็ชื่อว่าโกหกกันนะ โกหกกันเฉยๆ อืม เอาแล้ว วันนี้พูดเรื่องทาน เรื่องศีล เรื่องสมาธิ กันสักหน่อยหนึ่งก่อน พอได้ข้อคิด

ทานัง เทติ

ข้อนั้น หมายถึงการบริจาคทำ บริจาคทาน ถ้ามันได้บริจาคทาน งานนี้ก็เป็นงานบริจาคเหมือนกัน บริจาคทานเหมือนกันที่ตั้งกองการกุศลขึ้น เรียกว่าทาน กฐินทาน อ้า

ทานัง เทติ

ตัวนั้น หมายถึงการทำบุญให้ทานทุกประเภท ไม่ใช่พอนั่นน่ะ เอาแต่ให้

(เสียงโทรศัพท์ดัง)

อ้าว มาวางไว้ล่ะ อ้าว กำลังเทศน์อยู่เว้ย กำลังเทศน์อยู่ กำลังเทศน์อยู่ อ้าว ฟังเอาเด้อ ฟังอยู่บ้านไม่ได้ยินหรอก เออ ฟังอยู่บ้านไม่ได้ยินหรอก

อ้าว กำลังเทศน์อยู่แล้ว เนี่ยมันหลงเลย เสียง มีสิ่งรบกวนนิดหน่อยเลยหลงล่ะ

ทานัง เทติ

วันนี้พวกเราทำบุญ กฐิน ทอดผ้าป่ามหากฐินหรือบังสุกุล หรืออะไรก็แล้วแต่ เป็น

ทานัง เทติ

ทั้งนั้น เพื่ออะไรจึงทำทาน เพราะว่ากิเลสของเรามันหลาย ความตระหนี่ถี่เหนียว เหนียวแน่น หวงแหน ไม่อยากจับ ไม่อยากจ่าย ไม่อยากสงเคราะห์สงหาผู้อื่น นั่นก็เรียกว่าจัดว่าเป็น

ทานัง เทติ

ไม่ได้ มันยังมีขี้ตระหนี่ถี่เหนี่ยวอยู่ ให้รู้จักประมาณเอา การทำบุญให้ทานก็รู้จักประมาณเอา ขณะนี้เราพอเสียสละได้ บริจาคได้อยู่ เออ เราจะพยายามขัดเกลาจิตใจ ด้วยการทำทาน

ทานัง เทติ
ทานัง เทติ

นี้การขัดเกลาจิตใจ ด้วยการบริจาคทรัพย์ของตัวเอง หรือบริจาคสิ่งของ ข้าว น้ำ โภชนะอาหาร หวานคาวทั้งหลายทั้งปวง ถ้าเสียสละแล้ว เรียกว่าทำทาน เป็น

ทานัง เทติ

ได้ทั้งนั้น ทำไมจึงต้องทำทาน เพราะว่าความตระหนี่ถี่เหนียวมันเป็นกิเลส อย่างหนักหนาสาโหดเหมือนกัน ความตระหนี่ถี่เหนียว เหนียวแน่น หวงแหน ไม่อยากจับ ไม่อยากจ่าย มันเป็นข้าศึกแก่จิตใจเราจริงๆ จิตใจเราอยากจะบริจาค อยากจะทำอยู่ แต่ว่าความตระหนี่ถี่เหนียว มันมากั้นกลางเข้า เราก็เลยทำทานไม่ได้ เพราะฉะนั้น ให้สังวรระวัง หรือระลึกได้เสมอ การสงเคราะห์สงหา ให้ทานของ ของเจ้าของ ของ ของตัวเองให้แก่ผู้อื่น สงเคราะห์สงหาผู้อื่น ให้มีกิน มีใช้ อย่าให้อดอยากปากแห้งเลย เราไม่อยากจะเป็นอย่างงั้น กิเลสในใจของเราให้มันเป็นอย่างงั้น ให้ขัด ให้เกลา ให้ชำระ ให้ล้าง ถึงความสะอาดได้ แต่ว่าของภายนอกกายเราออกไป ก็ทำความสะอาดทุกอย่าง มันจึงน่าใช้ น่าสอย เป็นภาชนะน้ำ ถ้วยจาน ถ้วยชามนามมาละ หม้อแหกแตกโปว ของใช้ประจำวัน แต่ถ้าเราไม่ทำความสะอาด มันเป็นยังไง เสื้อผ้าอาภรณ์ที่เราใส่อยู่ ใส่มาประชุมพร้อมมาทำบุญเนี่ย ถ้าเราไม่ได้ซัก ไม่ได้ล้างมันจะเป็นยังไง จะมีกลิ่นยังไงเกิดขึ้นไหม เออ มันออกมาจากร่าง จากกายของเรานั่นแหละ ของสกปรก เป็นเหงื่อ เป็นไคล เป็นอะไรๆ มันออกมาจากตัวของเราเอง อ่ะ

ถ้าเราไม่ชำระ ไม่ทำความสะอาด มันจะน่าใส่หรือเปล่า น่าใส่ไปเข้าสังคมกับเขาได้หรือเปล่า ถ้วยจานสำหรับใส่อาหารก็เหมือนกัน ถ้าเราไม่ล้าง ขัดสีฉวีวรรณไว้ ให้สะอาดหมดจด อล่องฉ่องซะก่อน มันจะน่าใช้ต่อไปหรือเปล่า เหนียวเหนอะหนะๆ ติดฝ่ามือไปติดมือเพิ่น น่ารังเกียจแล้ว เอามาใส่อาหาร บริโภคอาหารการกิน กินเข้าไป ก็กินของสกปรกเข้าไปอีกแหละ เพราะฉะนั้น ต้องทำให้มันสะอาด เพิ่นว่า

ทานัง เทติ

ข้อนี้ ให้มันสะอาดสะอ้าน ของที่เอามาทำบุญทำทาน กับหมู่กับพวก เข้าวัดเข้าวามา มันต้องให้มันสะอาดซะก่อน จึงเอามาทำทาน ถ้ามันสกปรกอยู่ จะทำยังไงล่ะ แม้แต่ตัวเองจะกินก็ยังขยะแขยง จะเอาไปให้ผู้อื่นกินน่ะเขาจะว่ายังไง ขยะแขยงไหมเสื้อผ้าอาภรณ์ก็เหมือนกัน แม้เราไม่ซักสักทีเลย ไม่ทำความสะอาดเลย เหม็นอยู่อย่างงั้นแหละ แม้เอามาใส่ก็ไม่สบาย เสื้อผ้าอาภรณ์ ถ้วยชามนามมาละ ภาชนะน้ำ ภาชนะอาหาร ของทั้งหลายทั้งปวงต้องทำความสะอาดให้หมดจด ให้มันอล่องฉ่องซะก่อน ตัวเองจึงจะกินข้าวได้ กินกับข้าวได้ เอามาเป็นอาหารได้ อันนี้มันกว้างขวางมาก ทำความสะอาดเนี่ย ทำความสะอาดตั้งแต่ถ้วยชามนามมาละ เงี่ยงโงโอใด ของใช้ทุกสิ่งทุกอย่าง ต้องทำสะอาดให้หมดจดเอาไว้ ใจของเราล่ะ เราไม่ทำความสะอาดมันจะเป็นยังไง มีความโลภ มีความโกรธ มีความหลง มีความเอารัดเอาเปรียบหมู่อยู่อย่างงั้น ไม่เสียสละเลย แล้วจะเอาอะไรพาให้มันเจริญได้ มันทำให้เศร้าหมอง ขุ่นมัว สกปรก ไม่น่าใช้ ไม่น่ากิน ไม่น่าเอามาต้อนรับแขกเลย เออ ถ้วยไม่เคยล้างภาชนะอะไรไม่เคยขัดเคยล้างมันเลย มีแต่สั่งใช้ๆๆๆ ไปเรื่อยๆ ตามใจเรื่อยๆ ไม่ทำความสะอาดมันจะเป็นยังไง ท่านทั้งหลายจะขยะแขยงไหม อ้า แอ้ เหมือนกันกินความกว้างไปถึงทำบุญ ให้ทานทุกชนิด เราทำความสะอาดซะก่อน แอ้ แม้จะมาทอดกฐิน ผ้าป่า มหากฐินอะไรก็แล้วแต่ ก็ต้องทำความสะอาดซะก่อน ทำความสะอาดอะไร ทำความสะอาดกระเป๋า อ้า พูดภาษาง่ายๆ ทำความสะอาดเทกระเป๋าเลย อ้า ถ้าจะทำบุญทำทานจริงๆ เทกระเป๋าเลย มันจึงสะอาด จึงไม่มีความตระหนี่ถี่เหนียว จึงเป็นคนใจกว้าง เป็นเทวดา ใจยังงั้น ใจเป็นเทวดา เป็นเทพบุตร เป็นเทวดาได้ เพราะเป็นนักเสียสละ

อันนี้พระพุทธเจ้าของเรา พระองค์ทำเป็นตัวอย่าง มาตั้งหลายภพ หลายชาติ คือเกิดชาติไหนภพไหน ท่านก็ทำความสะอาดอยู่ยังงั้น ไม่ให้มีความตระหนี่ถี่เหนี่ยวเข้ามา ขัดขวางเลย เออ ยกตัวอย่างให้เรามองเห็นอยู่ เราได้ฟังทุกปีๆ อยู่ ท่านทำยังไง ท่านทำทาน เสียสละทำทาน การเสียสละทำทานมันก็ต้องเปลืองกระเป๋าตัวเองแหละ อ่ะ เปลืองสิ่งเปลืองของ ของตัวเองแหละ บุคคลผู้ที่จะทำทานได้

ทานัง เทติ

ตัวนี้ ถ้าผู้จะทำทานได้ก็ต้องตัดความตระหนี่ถี่เหนี่ยวออกจากหัวใจซะก่อน ให้มันเบา มันบาง มีน้อยใช้น้อยค่อยบรรจง ถ้ามีน้อยแต่ไปเทเอามากๆ ก็จะยากลงนะ เออ จะยากลงเป็นคนทุกข์คนจนไป ถ้ามีน้อยใช้น้อยค่อยบรรจง มีน้อยใช้มากจะยากลง ให้รู้จักประมาณ ให้รู้จักประมาณการณ์เอา คนไม่รู้จักประมาณ ว่าจะให้ ก็ให้หมดเนื้อหมดตัวไปเลยอย่างงี้ มันไม่ใช่อย่างงั้น พวกเราผู้เป็นปุถุชนคนธรรมดาอยู่ ไม่ใช่พระอริยเจ้า พระอรหันต์ พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านจึงจะได้จะถึง ตัดกิเลสตาย คายกิเลสหลุด ...เลสหลุด เป็นวิมุตติ มรรคผล นิพพาน เป็นคนเบาเป็นคนบาง ชาติไหนภพไหน ท่านทำมาเท่าไหร่ ๔ อสงไขยกำไรแสนมหากัป ทำมาทุกชาติๆ

จนในชาติสุดท้ายมาเกิดเป็น เวสสันดรโพธิสัตว์ นั่น ท่านทำยังไงเป็นเวสสันดรชาดก ท่านทำยังไงจนเขาถูก จนถูกเขาขับไล่ออกจากบ้านจากเมือง อยู่ในบ้านในเมืองไม่ได้ประชาชนลุกฮือกันขึ้น เอาช้างมิ่งบ้านมิ่งเมือง ทานให้แก่ผู้อื่นเขา ในที่สุดจนทาน ขี่รถออกไปจะไปบวชกับภรรยา จะหนีไปป่าน่ะ เขามาขอรถให้รถอีก เขามา ขอช้าง ให้ช้างไปเลย ตกลง พระบรมศาสดาหรือพระเวสสันดร ท่านจึง ท่านตัดสินใจให้เขาหมด แล้วก็เดินดุ่มเดินดุ้นดั้น เด็ดเดี่ยว เดียวดาย เข้าไปอยู่ในป่าโน้น ทรมานขนาดไหน นางมัทรี ก็พร้อมใจเหลือเกิน ให้ ทางนี้จะอะไร ทำบุญอะไร จะเอาให้ใครไม่เคยห้ามเคยหวง เออเฮอ เป็นน้ำใจอย่างงั้นน้ำใจเสียสละทาน ยกพระเวสสันดรเป็นประธาน เป็นตัวอย่างท่านเอาจริงๆ จังๆๆ ทานช้าง ทานม้า ทาน เออ เงิน ทานทองทานทุกสิ่งทุกอย่าง มีโรงทานอยู่เท่าไหร่ ท่านบริจาคทานหมดจนได้เขาลุกฮือขึ้นขับไล่พระเวสสันดร ไม่ให้อยู่ในบ้านในเมืองถ้าอยู่ในบ้านในเมืองเอาทรัพย์มรดกของหลวง เอาไปทานให้เขาหมด ช้าง ก็ช้างหลวง รถ จักรหรือรถนั่น ไม่ใช่รถยนต์เหมือนทุกวันนี้ ว่ารถที่ขี่ไปธุระบ้าง ภาระทางอื่น เขามาขอรถ ให้รถให้ม้า เอาให้ทั้งรถทั้งม้า เขามาขอช้าง เอาช้างให้ผู้อื่นไป ช้างมิ่งเมือง ไม่ใช่ช้างธรรมดา ช้างแก้ว

ปัจจัยนาเคนทร์

ประชาชนทั้งบ้านทั้งเมือง ก็ลุกฮือกันขึ้น ทานรถ ทานช้างทานม้า อยู่ไม่ได้ ให้อยู่ไม่ได้ ให้อยู่ในบ้านไม่ได้ คนอย่างนี้ขับไล่ให้ไปอยู่ป่า หนีเข้าไปอยู่ในป่า เว้ย หา หมากไม้และหัวมันมากินกัน เอากำลัง กับมัทรี กับกัณหาชาลี กินของอย่างงั้นเอาเนี่ยมันลำบาก กินหัวไม้ หมากไม้ หัวมัน พอมากินกัน แกง ตามอาหารการกิน อ่ะ เผือกมัน มันกินได้อยู่ อืม เอาอย่างงั้นมาเลี้ยงกัน ดูสิ เออ ถูกเขาขับไล่ออกจากบ้านจากเมือง มาจากกรุงสญชัย เพิ่นก็ไม่ว่าอะไรหรอก เออ ถ้าเขาต้องการ อย่างนั้นก็ไปซะก่อน ลูกเอย ไปซะก่อน เขาว่าอย่างงั้นให้ เขาไม่พอใจอย่างงั้น ถ้าถูกขับไล่หนีจากบ้านจากเมือง รีบหนีไปซะก่อนไปอืม ให้มันตายใจเขาซะ หนีไปอยู่ป่าอยู่ดงนู้นลูก บวชเป็นพระฤาษี เออ พระเวสสันดรบวชเป็นฤาษี นาง เออ มัทรี ก็เป็นดาบสินี นุ่งเครื่องนุ่ง หนังเสือ ทำมาหากินอยู่ในป่า นั่น ขนาดนั้นมันทำกัน หรือจะตัดกิเลสตาย คายกิเลสหลุด ถึงวิมุตติ มรรคผลนิพพาน เพิ่นจึงเอาจริงเอาจังขนาดนั้น อืม ใครจะว่ายังไงก็ช่างเขา

แต่ว่าตัวของเราได้ทำแล้ว พอใจภาคภูมิใจแล้ว อืม ต่อมาบ้านเมืองเกิดเดือดร้อนขึ้นมา อ่ะ ถ้าไปเชิญ ไม่ไปเชิญเอาเวสสันดรกลับมาเข้าบ้านเข้าเมืองอย่างเก่า บ้านเมืองจะแห้งแล้ง ไม่มีอะไรจะอยู่ยึดกินกันแล้ว แหม เป็นอย่างงั้น โหรมาทำนายทายทักให้จึงไปเชิญเอาเวสสันดร ฤาษี เป็นบวช ฤาษีอยู่ในป่า กับนางมัทรีอยู่ในป่า ส่วนลูกแก้วทั้ง ๒ เอากัณหาและนาง... นางกัณหากับท้าวชาลี ประทานให้แก่พราหมณ์มานาน จากไปแล้ว แต่ว่า

เทวดานั้นมาช่วย ตอนไอ้พราหมณ์ขึ้นไปนอนอยู่บนง่าม คบไม้นู้น แขวนอู่นอนอยู่นู้น ส่วนกัณหาชาลีล่ะ ผูกไว้ข้างล่าง เออ ผูกไว้ข้างล่าง มัดศอก มันอะไรแขนและขาไว้ที่นั่น ไม่ได้ขึ้นไปนอนตัวเองกลัวตายขึ้นไปนอนอยู่บนคาคบไม้ แขวนอู่นอน ตื่นมื้อเช้า เทวดามากลับกิ่งไม้นั่นแล้วหรือยังไง ให้รู้ว่าหันเข้าไปพู้น(โน้น) กรุงสญชัยนู้น หันทางไปทางนู้น ทางนี้ล่ะ ทางบ้านเราทางนี้ล่ะ ทางบ้านเรา ไปตามกิ่งไม้ที่เรามัดเราหมายไว้ ก็บรรลุถึงเมืองเชตุดร ที่นี่ในกลางคืนนั้น พระเจ้ากรุงสญชัยฝัน ฝันว่าเขาเอา นำเอาของ สิ่งของมาให้ ของมีค่าราคาสูงมาก ทำอย่างไรล่ะเราเขาก็บอกว่า เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องร้ายแรงอะไรหรอกเรื่องนี้อ่ะไม่เช้าก็สาย ให้เช้า ตื่นเช้ามากัน เขาจะเอาของมาฝาก คอยดูคอยดูหนทางไว้ให้ดี ถ้าเห็นจูงกัณหาชาลี เขาจะจูง มาทางนี้ เออเนี่ย เออ หนีจากเวสสันดรมาแล้ว เวสสันดรทานให้แก่พราหมณ์แล้ว ก็เห็นพราหมณ์ชูชกเดินงกๆ เงิ่นๆ ยักแย่ยักยัน จูงเด็กน้อยมา ๒ คน นั่นน่ะ ความฝัน ไม่เช้าก็สาย อืม ไม่ถึงมง ม้ม(พ้น)วัน วันนี้ล่ะ มาตามมาตอนเช้า ไม่เช้าก็สาย อืม ไม่ถึงเที่ยงหรอก จะมาถึงนี้ ให้ตรวจดูถ้ามีคนจูงกัณหาชาลีมา ก็ให้ไปไถ่เอา อืม ก็เลยได้ไถ่เอาตามคำสั่งของ เออ เวสสันดรนะ ให้เอาเงินเอาทองมาถ่าย เอาอะไรเอามั่งล่ะ ช้าง ๑๐๐ ม้า ๑๐๐ วัวอุ(สุภราช) วัว(อุ)สุภราช ๑๐๐ มีแต่อย่างละร้อยๆ และเลี้ยงพราหมณ์อย่างเต็มศรัทธา อยากได้อะไรให้หมด เออ เอา เอาหลานมาส่งแล้วเลยอย่างนี้เราจะไถ่เอา เขา บอกว่ายังไง เวสสันดรบอกว่ายังไง เพิ่นสั่งว่าใครก็ตามมาไถ่มาถอนก็ผู้นำ มีเงินมีทองซะก่อน ช้าง ๑๐๐ ม้า ๑๐๐ มาไถ่เอา อ่ะ เป็นอย่างงั้น ตามคำทำนายของหมอด้วย และฟังคำชูชกพูดก็เหมือนกัน เพิ่นไถ่ ให้

ไถ่เงินตั้งหลายพันตำลึง หรือช้าง ๑๐๐ ม้า ๑๐๐ วัวอุสุภราช(โคเผือกตัวผู้สำหรับเป็นพาหนะ) ๑๐๐ เอามาไถ่เอา กุมารจึงได้ได้ๆๆๆ พระเจ้ากรุงสญชัยใจใหญ่เหมือนกันนะ เอาเลย เนี่ยอยากได้อะไรให้ว่ามา เออ วันนี้เอาลูกกับหลานมาส่งเราแล้ว เราไถ่ไปแล้ว วัวอุสุภราช ๑๐๐ ช้าง ๑๐๐ ม้า ๑๐๐ มาให้ เอ้า มีพี่

มีน้องอยู่ทางไหนบ้าง แน่ะ ให้มาเอามาขนเอา แต่ว่าเลี้ยงพราหมณ์ซะจนพอแรงน่ะ เลี้ยงพราหมณ์ แกงหมู แกงเป็ด แกงไก่ แกงอะไร มากมายอาหารหวานคาวนับไม่ถ้วน พราหมณ์ก็หิวมานานหลายวันแล้วไม่ได้กินอะไรเลย พบอาหารดีๆ ก็ใส่ซะเลย เก็บขาหมูใส่ลี่ล้ายลี่ล้าย เก็บขาไก่ใส่ลี่ลังลี่ลัง กลืนไม่ลง กินน้ำพาลงไปเอา พบอาหารดีแล้วกินให้สาใจ กินไปกินมา มันท้องไม่ย่อยท้องไข้อื้อลือๆ ในที่สุดก็แตกตูมตาย หงายข้างอยู่จาดดาด(เฉียดๆ) ในข้างประสาทเมืองแก้วป่าเซไซ อ่ะน่ะ ตายเลยพราหมณ์ท้องแตกตูมตายแล้วปะนี้ เอ่ยถาม ผู้ใดมารับสิ่งของนางอมิตตดา หรือนางอะไรเมื่อเนี่ย อยู่ไหนฮู้(รู้)บ่รู้จัก อยู่บ้านเขาเมืองเขาพู้น(โน้น)แหละ หาผู้ใดมาบอกเป็นพี่เป็นน้องของพราหมณ์ตายแล้วเนี่ย หงายข้างอยู่จาดดาด(เฉียดๆ) ในข้างประสาทเมืองแก้วป่าเซไซ อ่ะน่ะ

นั่นเห็นไหม ความโลภโมโทสัน ก็ทำให้ชูชกแตกตูมตาย อืม ให้สาใจ ก็เลยบ่มีผู้ใดมารับเอา อ้า วัวอุสุภราช วัวอุสุภราช ๑๐๐ ช้าง ๑๐๐ ม้า ๑๐๐ เหล่านั้นเลยตกเป็นของหลวงต่อไป อันนี้ อันนั้นจะไม่รู้จักประมาณ ความไม่รู้จักประมาณตัวเอง ท้องของตัวเท่านี้ จะมาขอเอากัณหาชาลีไป ให้นางอมิตตดาใช้ เราแก่แล้ว อืม อืม ขอเพิ่นก็ไม่หวงแล้วเพิ่นก็ให้เลย ให้เลย จองมาดคาดไว้ ช้าง ๑๐๐ ม้า ๑๐๐ วัวอุสุภราช ๑๐๐ ทาสหญิงๆ ทาสชายก็อย่างละร้อยๆ อ้า เอาไปเลย จะเอามา ท้องแตกตูมตาย แล้วบ่มี อีหยังล่ะปะเนี่ย เพิ่นสิไปเอิ้น(เรียก)หาพี่หาน้องตรงไหนมาเอา ก็บ่มี หาพี่หาน้อง หาลูกหาเมีย พวกเขาก็บ่ว่าง เป็นของเขาแล้วปะเนี่ย ตายแล้วก็ได้เป็นของหลวงอยู่อย่างเก่า การได้พูดเรื่องทาน

ทานะปาระมี สัมปันโน ฯ
อิติปิ โส ภะคะวา ฯ

พระพุทธเจ้าท่านทำมาแล้ว อืม ทานลูก ทานเมีย ท่านพระอินทร์กลัวว่าจะให้ทานนางมัทรี ต่อไป อย่างนี้ บ่ได้ เราต้องลงไปขอเอาก่อน ไปขอเอาเป็นของเราซะก่อน ประเดี๋ยวจะทานนางมัทรีไป เออ นางมัทรีจะลำบากขนาดไหน เราไปขอไว้ก่อน ไปขอพระเวส(สันดร)ไว้ก่อน ขอนางมัทรีไว้ ขอซะ นางมัทรีขอซะก่อน ข้าพเจ้ามาขอนางมัทรี เออ ได้เห็นทานลูก ทานเมีย ทานช้าง ทานม้าอะไรก็หลายเราจะขอเอานางมัทรีไว้ก่อน พอขอก็ดีใจมาก ข้าพเจ้าจะเลี้ยงดูเขาให้เป็นสุข นั่นแหละเอาไปเลย เราให้เลยเอาน้ำมาเทใส่มือ นางมัทรีให้ หยาดน้ำให้พร้อม เอาไปซะ

พอให้พราหมณ์ไปแล้ว พราหมณ์ผู้เฒ่าพาไปแล้ว พราหมณ์ก็แปลงตัวเป็นพระอินทร์ขึ้นมาทันที เป็นของ.. ของข้าพเจ้าแล้วนะ นางมัทรีได้ยกให้ข้าพเจ้าแล้วนะ

วันนี้ข้าพเจ้าขอฝากกับบรมมหากษัตริย์ไว้ให้เลี้ยงดูอย่างดี นี่เราเป็นพระอินทร์มา มาขอนางมัทรี ให้เลยนี่แหละ ไม่ได้หวงไว้เลย เพื่อต้องการโพธิสมภาร ตรัสรู้มรรคผลนิพพานไว้ในชาติหน้าโน้น ถ้าพราหมณ์ต้องการอย่างงั้น เราก็ให้ ขออะไรเราให้หมดทุกอย่าง อืม นั่นมัน

ทานะปะระมัตถะปาระมี
ทานะปาระมี
ทานะอุปะปาระมี
ทานะปะระมัตถะปาระมี

ทานไปหมด ของรักของห่วงทั้งหลายให้เขาหมด อืม แล้วก็ปู่ก็ถามหลาน ที่ผ่านไปแล้วมันเป็นยังไง อยู่ยังไง ไปอยู่อย่างไร พ่อของเจ้าทั้งแม่ของเจ้าก็อยู่ยังไง โอ้ย ลำบากลำบน พระเจ้ากรุงสญชัย ก็บ่ไหว จึงไปเชิญพระเวส(สันดร)เข้าบ้านของเมือง เชิญกัณหาชาลี มาแล้วมาหาปู่แล้ว แอ้ นั่น ขนาดนั้นล่ะเพิ่นเมื่อ

ทานัง เทติ

ของเพิ่นไม่ใช่ธรรมดา เพราะฉะนั้น แลกเอา โพธิญาณ ถ้าจะได้ตรัสรู้เป็นพระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณในชาติต่อไปขนาดนั้น ท่านทำของท่าน ถ้าเอาแต่ความตระหนี่ถี่เหนียว เหนียวแน่น

หวงแหน บ่ได้ทำสักที อะไรมันจะไหลเข้ามาหาเราได้ล่ะ อืม ช้างแก้ว ม้าแก้วมันจะมาไหม อะไรมันจะมาไหม คืนเป็นของ สมเด็จเขาไปเอา เออ พระเวส(สันดร)แห่เข้ามาในเมือง ยกราชสมบัติทั้งหมดให้พระเวสสันดรเป็นผู้ครอง

เนี่ย ได้เป็นของเจ้าของหมด กัณหาชาลีมาก่อน มาหาปู่ก่อน ปู่จึงได้รู้จักว่าอยู่ที่นั่นที่นี่ลำบากยังไง อ่ะฮึ โอ้ เราฟัง ฟังเรื่องราว เราก็รู้เรื่องราว ปัดโธ่ เพิ่นปานนั้นแหละ ขนาดไหนลำบากขนาดไหนช่างมัน ขอเราได้ทำทาน ให้แล้วขอแลกเอาพุทธภูมิ แลกเอาสมบัติอันยิ่งใหญ่ คือเป็นพระพุทธเจ้าสอนโลก สอนเทวดา อันนี้สมบัติอันยิ่งใหญ่ เมื่อท่านได้ทำทานหมดแล้ว ตายจากชาตินั้นแล้วไปเกิดอยู่เทวโลกพู้น(โน้น)ปะเนี่ยพระอินทร์ไปไปเชิญมาเกิดใหม่อีกสิปะเนี่ย ถึงชาติตรัสรู้ จะเป็นสิทธัตถะราชกุมาร เป็นพระเวสสันดรแล้วไม่ เออ จะได้ตรัสรู้ในชาติต่อไปเนี้ย ออกจาก อ้า นั่นแหละ พระเวสสันดรนี่ชาติสุดท้ายแล้ว ชาติที่ ๑๐

เต ชะ สุ เน มะ ภู จะ นา วิ เว

เนี่ย ๑๐ ชาติ เพิ่นสร้างบารมีอยู่ ๑๐ ชาติที่ใหญ่ที่สุด ชาติไหนๆ เอาชีวิตแลกเอาทีเดียวก็ได้ สร้างบารมี อันนั้นพูดถึงทาน เพราะฉะนั้น

ทานัง เทติ

ไม่ใช่ของเล่นๆ สร้างให้บารมีสมบูรณ์ที่สุด ใหญ่ที่สุด ได้เป็นจักรพรรดิในโลก อืม ถ้าพูดกันทางโลก แต่บารมีท่านเปี่ยมแล้ว ท่านเกิดเป็นสิทธัตถะราชกุมารแล้ว บารมีเปี่ยมที่สุดแล้วไม่ใช่แต่เท่านั้น ออกบวชหนีจากบุตรภรรยา ออกบวชในค่ำคืนนั้นเลยได้แสวงหา โพธิญาณอยู่นั่นก็หลายปีดีดัก

จึงได้ตรัสรู้พระอนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณขึ้นในโลก อ้า เป็นครูของเทวดาเป็นครูของพระอินทร์ พระพรหม เป็นครูพระยมราชก็ได้ ท้าวจตุโลกบาลทั้งหลายก็อยู่ใต้ปกครองของท่าน ได้เป็นพระพุทธเจ้าแล้วนะ อันนี้พูดเรื่องพรรณ... พรรณนาเรื่องทานเฉยๆ อ้า ให้สิ่งบำเพ็ญอย่างอื่นน่ะ มากมายอีก เออ ทาน ศีล ภาวนาของท่านเต็มสมบูรณ์แล้ว ในชาติสุดท้ายนั่น มาเกิดเป็นสิทธัตถะราชกุมารซะก่อน เรียนแล้วยังว่าจบ จบหมดๆ ทุกอย่าง แหละ จึงได้ออกผนวช

หนีจากนางมัทรีไม่ใช่ นางพิมพา ไอ้ นางมัทรีนั่น ตายจากชาตินั้นมาเป็นนางพิมพา มเหสีของเพิ่น คู่บารมีของเพิ่น บารมีเพิ่นแก่กล้าขนาดนั้น พวกเราจะบำเพ็ญอะไรเลยก็อย่าเอาความตระหนี่ถี่เหนียว มาหวงแหนๆ มาหวงห้ามไว้ อ้า เสียสละเหมือนดังโพธิสัตว์นั้น จึงจะได้สำเร็จมรรคผลนิพพาน จะได้เป็นพระอรหันต์ ดังสัมมาสัมพุทธเจ้า เหมือนดังพระพุทธเจ้าที่บำเพ็ญ

มาแล้วหลาย ๔ อสงไขยกำไรแสนมหากัป ท่านทำอย่างนั้นของท่านมา เพราะฉะนั้น กิเลสของท่านจึง สามารถชำระกิเลสได้เด็ดขาด ตรัสรู้พระอนุตตรสัมมาสัมโพธิญาณขึ้นสอนโลก ในศาสนาของพวกเรานี่แหละ นั่น

ขอให้ทุกคนตั้งอกตั้งใจบำเพ็ญไปทีละน้อยๆๆๆ ต่อไปมันก็โตขึ้นๆๆ ใหญ่ขึ้นๆ บารมี เออ ศีลบารมี เนกขัมมบารมี เมตตา กรุณา อะไรมีแต่ของใหญ่ๆ ขึ้นมา ใหญ่หมดทุกอย่างแล้วก็อยู่ไม่ได้เหรอ มันสุกงอมแล้วๆ จวนที่จะหล่นอย่างเดียว พระพุทธเจ้าท่านบำเพ็ญมาจนมันหล่น หล่นออกแล้วก็อยู่ในโลกไม่ได้ ออกทรงผนวช ออกภิเนษกรมณ์ ไปเลยเป็นศาสดาเอกในโลก คนพูด พูดรวบรัดเอาแค่ไหน รวบรัดเอาพอได้ใจความ พวกเราคงเคยฟังเวสสันดรมาแล้ว

ดังที่แสดงมาเป็น ปกิณณกนัย เพื่อต้องการให้ทุกคนเข้าอกเข้าใจ การสร้างบารมีในตัวเอง อันนี้กำลังเชิญชวนการทำสร้างบารมีอยู่ อ้า ทอดมหากฐินกันขึ้นอันนี้ก็เป็นวิธีขัดเกลาจิตใจเหมือนกัน เป็นผู้ที่ใจศรัทธาแก่กล้าจึงจะทอดกฐิน ผ้าป่าบังสุกุลอะไรได้

ดังที่แสดงมา ก็ยุติด้วยเวลา เพราะสังขารมันไม่ให้แล้วมันเหนื่อยแล้ว เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้

(สาธุ)

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
งานทอดผ้ากฐิน
วันศุกร์ที่ ๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ เวลา ๒๐.๐๐ น.
ณ วัดป่าสวนหงษ์ ต.บ้านขาว
อ.เมืองอุดรธานี จ.อุดรธานี

ศีลก็รับแล้วว้า ศีลทั้งหลายก็รับแล้วว้า

พ์รัห์มา จะ โลกาฯ

(ปรับที่นั่งเทศน์) เออ พอดีแล้วๆ เรารู้จักพอดีอยู่

เทศนา เทศน์ ความหมายของมัน แปลว่าบอกให้ เทศนาหมายความว่าบอกให้ บอกให้รู้ สิ่งใดไม่รู้บอกให้รู้ สิ่งใดทำไม่ถูกบอกให้ถูก มันผิดทำนองคลองธรรม สิ่งใดไม่ดี สิ่งนั้นเพิ่นก็ห้ามไม่ให้ทำ นี่เรียกว่าเทศนาแปลว่าบอกให้ ถ้าไม่บอกก็ไม่รู้ เออ เพิ่น

พ์รัห์มา ฯ

แล้วตะกี้เนาะ(นะ)

พ์รัห์มา จะ โลกาฯ

แล้วเนาะ(นะ) อาราธนาแล้ว ตั้งใจฟังกันล่ะ ด้วยความเคารพ การฟังเทศน์หรือฟังการประชุม เรื่องอะไรๆ ไม่ว่าแก่ในทางวัด ในทางโลก เขาก็เอาไปใช้กันอยู่ สภา ประชุมสภา เออ พร้อมเพรียงกันประชุม เวลาเลิกเขาก็พร้อมเพรียงกันเลิก เขาต้องถามกันก่อน

บันทึก ได้ไล่เรียงกันซะก่อน ในสภา จะเป็นวุฒิสภาหรือว่าสภาน้อยๆ ก็ตาม ไม่มีแต่วุฒิสภาหรอก ประชุมกัน ปรึกษาหารือกัน ตกลงกันซะก่อน พร้อมเพรียงกัน นับตั้งแต่ ๒ ๓ คนขึ้นไป เป็นการประชุม ภายในหรือภายนอก ประชุมกันซะก่อน หาความเห็นของที่ประชุมเห็นด้วยหรือเปล่า ข้าพเจ้า เห็นอย่างงี้ๆ ถามพวกเราหมด จะได้ จะดีไหม เออ อะไรทางที่ดี คนที่รู้จัก คนที่ศึกษามา ก็ตอบว่าเห็นด้วย เออ เห็นด้วย ถ้าทำได้อย่างนั้น ความมั่นคงของบ้านเมืองเรา ก็จะเจริญรุ่งเรืองสืบไป ถ้ามีใครไม่เห็นด้วย ทำให้บ้านเมืองแตกแยกกัน อย่างนี้ที่ประชุมก็ต้องคัดค้านว่า ไม่เห็นด้วย เออ ไม่เห็นด้วย อย่างงี้ไม่เห็นด้วย สิ่งใดที่มันผิดศีล ผิดธรรม เขาก็จะได้เสนอขึ้นในที่ประชุม หมู่บ้านก็ดี ตำบลก็ดี อำเภอก็ดี จังหวัดก็ดี ประชุมกันแล้วก็ถามความเห็น ในที่ประชุม ว่าเห็นด้วยหรือเปล่า ถ้าไม่เห็นด้วยก็คัดค้านขึ้น ถ้าเห็นด้วยก็โอเคแค่นั้น ตกลง เห็นด้วย ยินดีด้วย อ้า นี่ถามกันในที่ประชุมนะ ที่ประชุมเห็นด้วยในทางที่ดี ที่ถูก ต้องไม่ก่อความวุ่นวายขึ้นแก่สังคม ทำให้สังคมวุ่นวายขึ้นมา อย่างงั้นเราก็ไม่เห็นด้วย แม้แต่พระเจ้าพระสงฆ์ เพิ่นก็ไม่เห็นด้วย ถ้าประชุมคัดค้านกันอย่างนั้น คัดค้านกันอย่างนี้ เอาแต่มติของตัวเองมาคัดค้านในที่ประชุมนำความเจริญมา.. มาสู่บ้านสู่เมือง จะเกิดความทุกข์ร้อน เราก็มีสิทธิเสรีภาพที่จะคัดค้านได้ ถ้ามันผิดประเพณีบ้านเมือง จะทำให้บ้านเมืองเดือดร้อน ความเห็นของผู้ต้องการความสงบสุข เขาก็คัดค้านเต็มที่ ไม่เอาๆ ไม่เอาด้วยนะเนี่ย เออ แต่ว่าเดี๋ยวนี้ไม่รู้ว่าอะไรเป็นอะไร คัดค้านกัน เดินขบวนกันเป็นแถว อ้า

ปีหนึ่ง อะไรมีธงน้อยๆ ถือไปงั้นแหละ ไม่รู้ว่าคัดค้านหรือตกลงหรือเปล่า แท้ที่จริงเราได้รับการศึกษามาด้วยกันทั้งนั้น เรื่องกฎหมายบ้านเมือง ศีลธรรมของพระศาสนา ถ้าหากว่าเราไม่เห็นด้วย เราก็มีสิทธิเสรีภาพ ที่จะคัดค้านกันเต็มที่ ไม่เอาด้วยหรอกอย่างเนี่ย ทำให้ประเทศชาติไม่มั่นคง เดือดร้อน อาจจะถึงความล่มจมไปก็มีน่ะ ถ้าประพฤติปฏิบัติอย่างงั้นๆ ล่ะ ทำให้ประเทศชาติล่มจมได้ อย่างนั้นเราก็มีสิทธิที่จะคัดค้านได้เต็มที่ ที่จริง อ้า เรื่องอะไรที่จะให้บ้านเมืองเจริญรุ่งเรืองขึ้นมา สะดวกสบายทุกอย่างอย่างนี้ เพราะฉะนั้น ก็ยกมือได้ยกมือให้ความสนับสนุนได้ ถ้าพบความเดือดร้อนมาสู่บ้านสู่เมือง เราไม่เอาล่ะอย่างนี้ คัดค้านได้เต็มที่

ประเพณีของคนไทยเรา มัน... เหลวแหลกมาหลายสมัยแล้ว เออ มันเหลวแหลกมาหลายสมัยแล้ว รัฐสภาหรือว่าประชาธิปไตยที่เราใช้กันอยู่ บางอย่างก็พากันสนับสนุนเต็มที่ แต่ไม่ได้คิดหาเหตุหาผล เสียงดังกันขึ้นนั่นแหละ หาเหตุหาผลซะก่อน หากประพฤติปฏิบัติอย่างนั้น บ้านเมืองจะมีความมั่นคงไหม แข็งแรงไหม หรือจะนำความหายนะความเสื่อมมาสู่บ้านสู่เมืองเรา อันนี้ก็มีสิทธิเสรีที่จะคัดค้านกันได้เต็มที่ อ้า

เรื่องรัฐธรรมนูญ เอามาจากเรื่องศีลธรรม เราเอากฎหมายรัฐธรรมนูญมาปกครองประเทศ ไม่ได้เอาความเห็นของบุคคลหนึ่งคนใด เอามาเป็นที่เชิดชูบูชา อ้า ทำให้เจริญรุ่งเรือง ถ้ามันผิดศีล ผิดธรรมแล้วก็ ไม่เอาๆ ของอย่างงั้นไม่เอามาเหยียบย่ำทำลาย วัดวาศาสนาก็เดือดร้อน เอาของที่ไม่เป็นศีลเป็นธรรมเข้ามาประพฤติปฏิบัติกันภายในบ้านเรา เมืองเรา

แล้วก็ ทำให้ประเทศชาติล่มจมก็ได้ และตุ้มเป๊ะไปก็มีประเพณีบางอย่าง อย่างที่ปกครองกันอยู่ทุกวันนี้ เป็นเรื่องที่น่าเสียวไส้เหมือนกัน ปกครองแบบไหนก็ไม่รู้ สิ่งที่ผิดกฎหมายยังเอามาใช้กันในบ้าน ในเมืองเราอยู่ เจ้าหน้าที่บ้านเมือง มันเป็นอย่างไร จึงไปปกครองกันไม่อยู่ กฎหมายรักษาประเทศจะพูดว่ารักษาประเทศไม่ได้ดี ยาเสพติดให้โทษ เอามาขายโดยเสรีในเมืองไทย อันนี้กฎหมายห้ามเด็ดขาด เจ้าหน้าที่รับผิดชอบเด็ดขาด ไม่ให้มี กฎหมาย สิ่งที่ผิดกฎหมายบ้านเมือง อย่าเอามาบ่อนทำลายความมั่นคงของประเทศชาติ อย่างงี้ใครๆ ก็มีสิทธิเสรีที่จะคัดค้านได้ เขาหาเงินเข้ากระเป๋าเขา หาเงินเป็นทุนของเขา แต่ว่าผู้เอามาใช้ในการปกครองประเทศ มันจะทำให้ประเทศชาติล่มจม ยาเสพติดให้โทษเหล่านั้น ไม่ได้มีคุณอะไรเลย

เป็นโทษอย่างร้ายแรงมาก เออ ถ้าอนุญาตให้เอาเข้ามาได้ เอามาขายได้เต็มที่ ให้ขายได้อย่างเสรีเต็มที่ ขายทั่วไป บ้านนอกในเมือง ที่ไหนๆ ของเล็ดลอดเข้ามาได้ เฮโร(อีน) เฮโรอีน กัญชา

ยาเสพติดให้โทษต่างๆ เหล่านั้น ถ้าส่งเสริมให้เข้ามาทำการค้าขายได้อย่างเสรีในเมืองไทย เมืองไทยจะเป็นอย่างไร ล่มจมที่เดียวล่ะ เมืองไทยล่มจมที่เดียวล่ะ ถ้าบ้านเมืองอิสระ พอเจริญขึ้นมาแล้วก็มีการทำลายอยู่ในตัวเสร็จ มันมีการทำลายอยู่ในตัวเสร็จ เพราะว่ายาเสพติดให้โทษ ก็รู้กันอยู่ดีแหละ ทำลายความมั่นคงของชาติ ทำลายความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันภายในประเทศ อันนี้ก็น่าหวาดเสียวเหมือนกันนะ พวกเราลองใช้ดุลยพินิจด้วยปัญญาอันชาญฉลาดของตนๆ เองเถิด ถ้าปล่อยให้เป็นเสรีประชาธิปไตย เท่าเทียมกัน อยากจะขายสุรา อยากจะขายยาเสพติดให้โทษทุกชนิด ให้มันทะลักเข้ามาในเมืองไทยเยอะๆ เมืองไทยเราจะอยู่ได้สักกี่ปี ล่มจมไปหมดเมืองไทยเรา เพราะนำของผิดกฎหมาย ผิดศีล ผิดธรรม ให้โทษ ทำลายความมั่นคงของประเทศชาติ อย่างงี้ไม่น่าส่งเสริมเลย คนไทย เสรีประชาธิปไตยเต็มที่ แต่ว่าจะนำของผิดกฎหมายบ้านเมือง มาบ่อนทำลายความมั่นคงของชาติ ยังส่งเสริมสนับสนุนให้มีขึ้นมาอยู่ ชื่อว่าบ่อนทำลายความมั่นคงของชาติบ้านเมือง อาจจะทะลักเข้าไป

ทางวงการศาสนาก็ได้ พระภิกษุ สามเณร ก็อาจจะริเริ่ม กินยาเสพติดให้โทษ ฝิ่น เฮโรอีน กัญชา ยาบ้า ยาเบ้ออะไร อาจจะทะลักเข้าไปที่มีพระภิกษุสามเณร ผู้เคยติดมาแล้ว มันติดกับติดมันก็มีความหิวด้วย มีความอยากด้วย อ้า เก็บเงินเก็บทองไว้ได้ เท่าไหร่ๆ ก็เอาไปซื้อยาเสพติดให้โทษเหล่านั้น ถ้าเราไม่ไปซื้อเอง ก็อาจจะให้ลูกศิษย์ของวัด อ้า สังกะหลอก(สัง)กะลี(เด็กวัด)เด้อ คนคุ้นเคยกับทางวัด เอานี้ไปซื้อนี่มาให้หน่อย เอานี้ไปซื้อนี่มาให้หน่อย

อ้าว มันผิดนะครูบา มันผิดนะสามเณร อย่างนี้อาจจะดื้อรั้นดันทุรัง อาจจะฝ่าฝืนไปก็ได้ อันเรียกว่าบ่อนทำลายความมั่นคงของประเทศชาติ ของตัวเองโดยไม่รู้ตัว เออ ก็เผยแพร่ไปหลายๆ เลย ที่นั่นก็มียาเสพติด ที่นี่ก็มียาเสพติดให้โทษ ของมึนเมาให้โทษ มีฝิ่น เฮโรอีนแล้วก็ยา ยาบ้ายาเบ้อ แพร่ไปทั้งบ้านทั้งเมือง อันนี้ไปสำเหนียก หรือคิดให้ละเอียดซะก่อนจึงจะได้ลงมือ ถ้าไปเชื่อตามความอยากของกิเลสมารยามารยา ลุอำนาจ แก่กิเลสมารยา เพราะความหิว หิวยา จะไปทำงานหนักไม่ได้ถ้าไม่ได้กินยา ทำงานหนักๆ ไม่ได้ ทำไร่ไถนาก็ดี หิวยาเสพติดให้โทษ มันลุอำนาจแก่ความอยากของตัวเองก็ปล่อยให้มันลุกฮือขึ้นมา ทุกหมู่บ้าน ทุกตำบล ทุกอำเภอทุกจังหวัด เป็นข้าทาสของยาเสพติดให้โทษกันหมดทั้งประเทศอย่างนี้น่ะท่านทั้งหลายลองคิดดูเด้ มันจะเป็นยังไง หากเป็นทาสของยาเสพติดให้โทษ อยู่เหนือจิตเหนือใจเรา แล้วอะไรจะเกิดขึ้นหายนะขนาดไหนจะเกิดขึ้นแก่ประเทศชาติบ้านเมืองของเราก็คิดตกให้ดีๆ

คิดให้ถี่ๆ ก็หวีให้เกลี้ยงๆ เสียแล้ว
จึ่ง(จึง)ค่อยเดี่ยง(จัดแต่ง)เด้อ
อย่าได้เฮ็ด(ทำ)อี่มะลุยซุยฮึม อี่มะลึ่มซึ่มซึ
อี่มะลึ่มจึ้มจึ อี่มะหล่องจ้องจั่ง

เห็นก็แต่ชาติบ้านเมืองจะพังถ้าไปลุอำนาจแก่ความอยากแค่นั้น แต่ความมั่นคงของประเทศชาติบ้านเมือง ก็ร่อยหรอลง

ไปทุกทีๆ ถ้าหนักๆ เข้า มือใหญ่ๆ เขาซื้อเอายาเสพติดให้ทั่วโลกติดกัน อย่างประเทศใหญ่ๆ โตๆ มีอำนาจ สามารถไปขนยาเสพติด ยาให้โทษ ฝิ่น เฮโรอีน กัญชา ยาเสพติดสารพัดอย่าง ขนเข้ามาในเมืองไทยมีอาณาเขตน้อยๆ แค่นี้น่ะ มาหว่านลงๆ เออ คนก็นิยมนำไปขาย นิยมนำเอาไปขายมันกำไรดี เออไม่รู้จักว่ามันบ่อนทำลายความมั่นคงของชาติเราขนาดไหนพากันนิยมชมชอบ จะเห่อ เห่อเหิมไปตามเขา อย่างงี้มีแต่บ่อนทำลายความมั่นคงของชาติบ้านเมือง และจิตใจของคนจะอ่อนแอลงไปได้ อำนาจความอยาก ความหิวเหล่านั้น ติดยาเหล่านั้นมันบีบบังคับเรา ให้เราติดยาเสพติดให้โทษขนาดนั้นจนเงยคอไม่ขึ้น เงินมีมาเท่าไหร่ๆ เอาไปถลุงกัน ไปซื้อยาเสพติด กำไรมันดี

ผู้ขายก็ดี กำไรมันดี ซื้อ ๑ เม็ด เดี๋ยวนี้ก็ตั้งหลายบาท หลายสตางค์ เห็นว่ามันราคาดี ขายก็ดี ถ้าเราลักลอบเข้าไปในเมืองไทย สั่งเป็นตันๆ หลายกิโล หลายหมื่นตัน เอามาวางลงให้ประเทศไทยติดกันพะเนินเทินทึก โอ้ย งอมแงมไปหมด นั่นน่ะประเทศจีนสมัยก่อน ประเทศจีนพัฒนาบ้านเมืองตัวเอง มีโรงยาเสพติด โรงฝิ่น กัญชา ยาเสพติดให้โทษ กินฝิ่น กินยากันหมด มีแต่คนขี้ยา หมดประเทศในเมืองจีน เพราะฉะนั้นเมืองจีนจะเป็นเมืองขึ้นของประเทศอื่น เขาไปลุอำนาจแก่ยาเสพติดให้โทษ ที่ทะลักเข้ามาล้นเหลือหมดประเทศ ก็ทำให้ประเทศอ่อนแอ อ่อนแอไปหมด

อันนี้ตัวอย่างก็มีอยู่ เนี่ย อาของเราคนหนึ่ง อ้า ไปเห่อไปได้ผัวจีน แล้วก็มาเลยติดฝิ่น ติดกัญชา ยาเสพติดให้โทษทุกอย่าง หาเงินหาทองเท่าไหร่ก็ไม่หวาดไม่ไหว เอาไปกินหมด อ้า เมียก็ชอบ ชอบไปเล่น ให้ได้เฮฮา ตอนเขาเล่นการพนัน อะไรเล่นไพ่ เล่นโบก(การพนันชนิดหนึ่ง) ลูกผัวก็กินฝิ่น กินกัญชา ยาเสพติด ต่างคนต่างติด โอ้โฮ หาเงินมาเนี่ย หาได้เท่าไหร่ก็

ไม่เหลือหลอ ในที่สุด สามีก็หนีไปแล้ว ก็เลยตายเพราะยาเสพติดให้โทษนั่นเองน่ะ ปล่อยให้ภรรยา ภรรยาก็เป็นนักเลงอยู่บ้าง เล่นการพนัน เล่นโบก(การพนันชนิดหนึ่ง) เล่นไพ่ ถ้าเขาอยู่ ไม่ได้ตายในสมัยที่เราเป็นเด็กอยู่ ทั้งอาผู้ชาย อาผู้หญิงถลุงกันอยู่อย่างงั้น ก็เลยมาตั้งตัวไม่ได้ มีบ้าน มีตึกขายของ ก็ไม่สนใจที่จะขายทางอื่น เอาเด็กของยาเสพติดให้โทษมาบริหารงาน แล้วเป็นไง เออ อยู่ไม่ได้ก็ตาย เออ ตาย ผัวตายก่อน แล้วเมียตายทีหลัง ระเหเร่ร่อน นี่ผู้หนึ่ง พี่น้องเรานี่แหละ ญาติของเราไปได้ผัวจีน เออ แต่ว่าผัวจีนมันติดฝิ่น เฮโรอีน กัญชาอะไรเอามาหลายอย่าง หาทางเท่าไหร่ๆ ก็ไม่พอจ่าย มีหนี้มีสิน ตามหลังมาอีกจำนวนไม่น้อย ก็เลยเป็นคนทุกข์ คนจนไป อ้า ในที่สุด

สมัยเราไปบวชแล้ว ไปอยู่คำหวายยาง(วัดป่าคีรีวัน) อาคนหนึ่งก็ไปเลี้ยงหมู เออ อาผู้หญิงก็ไปเลี้ยงหมู ผัวตายแล้วไปเลี้ยงหมู ไปอยู่กับป้าคนหนึ่ง ใน ในฐานะที่เป็นญาติของเราไปอยู่กับเขา ก็ไปติดเหล้า ติดยาอีกแหละ โอ้โฮ เอา ไม่เอางานเลยทั้ง... ตายไปแล้ว เราสงสารอาของเราเหลือเกิน เราเป็นพระ

แล้วอยู่คำหวายยาง(วัดป่าคีรีวัน) แต่ว่าอาคนนั้นไปอยู่บ้านโคกนากับญาติคนหนึ่ง อ้า แต่กับไปซื้อหมูมา มาเลี้ยงเอาลูกมันขาย อ่ะน่ะ แล้วอามาตายตอนเลี้ยงหมูนี่แหละ อ้า เรานั่งสมาธิภาวนาอยู่ที่คำวายางนั่นแหละ เห็นอา อากลายไปเป็นหมู ลูกกินนมยะๆๆ (จำนวนมาก ยั้วเยี้ย) อยู่ อ้า เออ มันบอกขึ้นมาในใจว่าอาลงมาเป็นหมูแล้ว อาคนนี้มาเป็นหมูแล้ว นี่แหละ โอ้ย ภาวนาไม่ลงหรอก สงสารอา เมื่อไหร่จะกลับมาเป็นคนได้อีก ไม่มีอะไรจะพาให้กลับมาเป็นคนได้อีก เป็นถึงหมูทีเดียวน้อยเดียว เออนั่น คือเราฝันไป ฝันไปเยี่ยม เยี่ยมว่า

อาหรือเนี่ย อาอยู่บ้านโคกงามอยู่ ฝันไป ไปเห็นอานอนเห็นนอนเลี้ยงลูกอ่อนอยู่ ลูกกินนมอยู่ จุ๊บจั๊บๆ ย่าง(ก้าว)แย่งกินนมกันอยู่ นี่ล่ะอาๆ เพิ่นเป็นหมูนี่แหละอา โอ้โฮ เรากินข้าวไม่ลง จะแก้ไขยังไง จะทำบุญยังไงจึงจะพ้นจาก

นิระยายูปะกัฑฒะติ

นี่ไปได้เน้อ อ้า เกิดไม่ได้ก็แล้วไป เกิด

อาทีนะวะ

มันเกิดขึ้น พ้นไปแล้วล่ะ กาม หมดจากบริเวณนั้นตายไปเลย เป็นคนไปแล้ว ถ้าไปทำความชั่วต่อไปอีก ก็จะเป็นอะไรต่อไปอีกปะเนี่ย โอ้ย มันน่ากลัว เขาเรียกว่า

วัฏโกโลโก วัฏโกโลโก

โลกมันหมุนไปอย่างงี้ คนแท้ๆ ไปเกิดเป็นหมูก็ได้ ไปเกิดเป็นวัว เป็นควายก็ได้ ไปเกิดเป็นเป็ด เป็นไก่ก็ได้ เกิดไปได้ทุกอย่าง เพราะฉะนั้น ชาวพุทธ ควรนับถือพระพุทธศาสนา ขอให้พึ่งมีความละอายบ้าง

หิริ

ความละอายต่อการทำบาปทุกชนิด อะไรเป็นบาปเป็นกรรม เราอย่าไปริ ไปทำมันเลย มันให้เป็นภพขึ้นมา ถ้ามันติดอะไรแล้วลงไปแล้ว มันเป็นภพเป็นชาติ มันเป็นของติดกันอยู่อย่างนั้น แก้ไม่หลุด

แก้บ่ตกคาพกเจ้าไว้ แก้บ่ได้คาก้นย่างยาย
คาย่างยายเวียนตายเวียนเกิด ตกกำเนิดให้ภพทั้งสาม
ภพทั้งสามเป็นเฮือนเจ้าอยู่ปะนั่น
(ต้องแก้กิเลส ถ้าแก้ไม่ตกมันจะตามติดตัวไปจนตลอด
จนไม่หลุดพ้นในภพทั้งสาม คือ กามภพ รูปภพ และอรูปภพ)

กามภพ รูปภพ อรูปภพ

ก็พวกกิเลสตัณหา มันก็มาด้วยล่ะ

กามตัณหา ภวตัณหา วิภวตัณหา

มันก็มาด้วยกันนั่นแหละ ถ้าติดอันหนึ่ง มันก็ติดของมันอยู่อย่างงั้น ไม่มีทางแก้ เออ ถ้าเป็นคนอยู่ ควรระลึกออกได้โอ้ มันเป็นอย่างงี้เนาะ(นะ)

วัฏโกโลโก
วัฏฏวน

อย่างนี้ มันเป็นอย่างงี้เน้อ ไม่ได้เกิดเป็นคนอย่างเดียว พ้นจากคนไปก็เกิดเป็นหมู เป็นหมา เป็นเป็ด เป็นไก่ เป็นอะไรให้เขาฆ่าอยู่อย่างงั้น ถ้าทำงานใดๆ ที่จะไม่ฆ่าสัตว์ มีบ้างไหม เพื่อที่จะไม่ฆ่าสัตว์มาเป็นอาชีพ มีบ้างไหม ไม่เลย ไม่แตะ ไม่ต้องเลย ไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตเลย มันก็มีนั่นน่ะล่ะ ปลาก็เป็นอาหารของคน นกหนูปูปีก อยู่ในป่าก็เป็นอาหารของคน กบ เขียด เหล่านั้นก็เป็นอาหารของคน ที่ไม่ต้องฆ่าเขา ที่ไม่ต้องนั่น ก็ที่จะเลิกละได้จริงๆ อ่ะ ไม่ต้องไปแตะต้องเลยอ่ะแน่ะ อันนี้เพิ่นจะม้วน(สรุป)ไว้ อ้า

เวระมะณี

เราจะเว้นจากการฆ่าสัตว์ เว้นจากการขายสัตว์ที่เป็นอาหารให้คน เว้นจากการลักทรัพย์ เว้นจากการประพฤติผิดในกามเหล่านี้ เราจะเว้นนานไหม เราเป็นผู้นับถือของพระพุทธศาสนานั่นก็ว่ากันเฉยๆ แต่ว่ามีงานมีการ จะกินดอง(แต่งงาน)กันแต่ละครั้ง สัตว์ตายไปกี่ตัว วัวไปกี่ตัว หมูไปกี่ตัว เป็ด ไก่ตายไปกี่ตัว ถ้ามีงานกินดอง(แต่งงาน) หรือว่างานแจกข้าว แจกน้ำอะไรทำนองนี้เราจะ

เวระมะณี

เราจะเว้นได้หรือเปล่า ถ้าเราเว้นไม่ได้ชื่อว่าไม่พ้นจาก

อบายมุข

เป็นหนทางนำไปสู่ทุกข์แน่นอน เพราะฉะนั้น พวกเราเป็นชาวพุทธ เป็นผู้นับถือพระพุทธศาสนาตามคำสั่งคำสอนของพระพุทธเจ้า งดเว้นให้ได้ ไม่ต้องไปฆ่าสัตว์ตัดชีวิต แต่ทุกวันนี้มันพอทำเนาน่ะ ทุกวันยังพอทำเนา เพื่อนบ้าน ร้านตลาดทั้งหลาย มีที่ออก หนทางออกเรามีอยู่ ไปดูตลาดเขา ตัวไหนมันตายแล้วก็ไปซื้อเอา ตัวไหนมันดิ้นพรวดๆ อยู่นี่ อย่าไปเอามันเอาตัวที่ตายแล้ว มาทำมาหากิน มาต้ม มาแกง มาหลาม (กระบอกไม้ไผ่) มาทำอะไรตามต้องการ ... บ้านเมืองเจริญขึ้นมา ตลาด มันก็แผ่ออกไป บ้านใหญ่โต หมู่บ้านใหญ่โตก็มีตลาดขาย อาหารการกิน ขายผัก ขายปลา ขายสัตว์ดิ้นดุ๊กดิ๊กๆ ขังไว้อย่างนี้ก็มี แต่พูดไปก็มันหนาว ทั้งพี่ทั้งน้องที่กำลังลอยคออยู่ใน

วัฏจักร วัฏฏวน

อย่างงี้ ถ้าไม่ฆ่าเขา ก็ไม่ได้กินทำนองเนี่ยล่ะ ก็ฆ่าเขาทุกวันๆ แต่ว่าผู้มีปัญญาอยู่ใกล้ตลาด... อ้า มีตลาดขายขายผักขายปลา ขายสิ่งที่มันตายแล้วทั้งหลาย หลีกลี้กันได้ คนมีปัญญาก็หลีกเลี่ยงได้ อ้า มันจะมีกี่คนล่ะปะเนี่ย ผู้ที่จะหลบหลีกเลี่ยงได้ ไม่ต้องแตะต้อง สัตว์อื่นไม่ต้องตายเพราะการกระทำของเราอาชีพของเรา เออ ขายอะไร ขายส้มตำๆ ขายฟักแฟงแตงน้ำเต้า ผักนางอางหญ่า เหล่านี้ขายเท่านั้น

เขาก็ไม่ชอบใจจะซื้อ ไปซื้อที่มันดิ้นพุ่งพราดๆ อยู่ในลังแช่นั่น อันนั้นมันอร่อยดี เขาว่างั้นนะ ของที่สดๆ ใหม่ๆ อร่อยดีนี่ล่ะมันดึงดูดให้เราทำบาปทำกรรมอยู่ไม่รู้จักสิ้น ไม่รู้จักจบ อ้าตายแล้วเกิด เกิดแล้วตาย ปรารถนาเว้นมันได้ไหม พอปรารถนาเว้นจากการฆ่าสัตว์ทุกชนิด

ปาณาติปาตา เวระมะณี
สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

จะเว้นจากการฆ่าสัตว์ สมาทานตั้งมั่น

อะทินนาทานา เวระมะณี

เว้นจากการลักทรัพย์ อ้า

กาเมสุ มิจฉาจารา เวระมะณี

เราจะละเว้นจากการประพฤติผิดในกาม ไม่ได้นอกใจสามีภรรยาตัวเอง ไม่ได้นอกใจ เอาเงินเอาทองไปเที่ยวไปเท้อทางอื่นเวระมะณี เราเว้นแล้ว

สุราเมระยะมัชชะปะมาทัฏฐานา เวระมะณี

จะเว้นจากการดื่มกินสุรา เมรัยอันเป็นเครื่องดองของเมาอันเป็นฐาน เป็นที่ตั้งแห่งความประมาท เราจะ เวระมะณี ได้ไหมเว้นได้ไหม โอ้ย จะแต่งงานลูกชาย ลูกสาวอย่างเนี่ย จะเว้นจากของเหล่านี้ได้ไหม โอ้โฮ ไกลเหลือเกิน ไกลจากคำสั่งคำสอนเหลือเกิน

คำสั่งคำสอนที่เป็นของพุทธเจ้าสอนไว้ว่าให้เว้น เวระมะณีเราเว้นจากการฆ่าสัตว์ เวระมะณี เราเว้นจากการลักทรัพย์เวระมะณี เว้นการประพฤติผิดในกาม เวระมะณี เราเว้นจากการโป้ปดมดเท็จ เวระมะณี เราจะเว้นจากการดื่มกินสุรา เมรัยอัน

เป็นเครื่องดองของเมา อ้านี่ เวระมะณี เว้นไปเรื่อยๆ ให้มันเบามันบางไป ถ้ามีโรคภัยไข้เจ็บในร่างกายของเรา อาจจะหายไปก็ได้ ก็เราเว้นแล้ว เราไม่ฆ่าแล้ว เออ เราไม่เบียดเบียนเขาแล้ว เว้นได้ ถ้าเป็นเดือน เป็นปี เป็นเดือน หลายสัปดาห์แล้วไม่แตะ ไม่ต้องของเหล่านี้เลย ให้มันเบาไปบ้าง เบาจากการ เบาจากผิดศีลธรรม เบาจากการฆ่าสัตว์ เบาจากการลักทรัพย์ เบาจากประพฤติผิดในกาม เบาจากการโป้ปดมดเท็จ เบาจากดื่มกินสุรา เมรัยอันเป็นน้ำเมาทั้งหลาย ให้มันเมาไปบ้าง โรคภัยไข้เจ็บในร่างกายของเรา มันก็จะเบาไปเลย ไม่มีอะไรมากวนเรา โรคภัยในตัวเรามันค่อยเบาไปทีละอย่างๆ ไม่กินเหล้าเมามาย ไม่กินฝิ่น เฮโรอีน กัญชา ยาบ้า เสพติดให้โทษเหล่านี้ ให้มันเบาลงไป อ้า

ดอด(แอบทำ) ที่บวชเข้ามามันยังกินอยู่ก็มีนะ พวกกินเหล้าเมามาย สิ่งใดไม่ผิดศีลธรรม เพิ่นก็กิน สิ่งใดผิดศีลธรรมอย่าไปกิน อย่าไปดื่มมัน อ้า ให้มันพ้นจากอาสวะข้อนี้ให้ได้ ให้มันเบามันบาง เราเว้นได้เด็ดขาดแล้วเรายิ้มดูเอา ยิ้มดูเขากินเหล้าเมามาย แล้วฆ่าตีบีฑ์โบ้ยกัน เพราะว่าเมาเหล้า เมาสุราเกิดฆ่าตีบีฑ์โบ้ยกันต่างๆ นานา อ่ะ เป็นเรื่อง เป็นเสี่ยงเข้าคุกเข้าตะราง ก็เป็นจำนวนไม่น้อย เราจะไม่ค่อยตายไว เออ อย่างที่สมาทานมาแล้วนั้น ตั้งแต่

ปาณาติปาตา เวระมะณี
อะทินนาทานา เวระมะณี
กาเมสุ มิจฉาจารา เวระมะณี
มุสาวาทา เวระมะณี
สุราเมระยะมัชชะปะมาทัฏฐานา ฯ

เราจะเว้นไปทุกอย่างๆ ให้มันเบามันบาง อย่าให้มันกลุ้มลุมจิตใจของเรา จนเงยหัวไม่ขึ้น ติด ถ้าไม่ใช่น้อยๆ ติดจริงๆ อ้า ติดฝิ่น ติดสุราเมรัยกับยาเสพติดให้โทษทุกชนิด พาให้หลงงมงายไปเรื่อยๆ จนวันถือศีลกินเจ หาถือศีลถือธรรมกับเขาเข้าวัดเข้าวาให้มันเด็ดขาดซะ ให้มันได้สักอย่างนี้ มันจึงว่ามีความสุข มีความสุขแท้ ถ้ากินเหล้าเมามาย เซซ้ายเซขวา อย่าหาว่ามีความสุข ไม่ถูกต้อง ไม่ถูกต้องผิด ทางหลักที่พระพุทธเจ้าว่าไว้

เวระมะณี

เว้น เออ กินเหล้าเมามาย เซซ้ายเซขวา อ้อแอ้ๆ เอาไปเอามาก็ทะเลาะกัน ตีกันหัวร้างข้างแตก เหล่านี้มันล่วงเกินบางทีมันล่วงเกิน ทำความดีใจ ของพระพุทธเจ้าที่ห้ามไว้แล้ว

อันนี้ก็ขอให้ระมัดระวัง เพียรระมัดระวัง เออ นับตั้งแต่ศีล ๕ ข้อไป ถ้าจำศีล ๘ ข้อ มันก็เข้ามาอีก แตกข้ออีก จากศีล ๘

กาเมสุ มิจฉาจารา ฯ

หรืออะไรๆ ที่ห้าม ก็ขอให้งดเว้นไปเรื่อยๆ ถ้าเรางดเว้นแล้วเราจะอยู่สบาย เงินทองก็ไม่ค่อยทะลัก ออกไปทางอื่น ไม่ใช่ทะลักไปเล่นการพนัน ไม่ทะลักไปดื่มกินสุราเมรัยอะไร ไม่ทะลักหนีออกจากคอง(คอง ๑๔) จากฮีต(ฮีต ๑๒) จากครองธรรมะผู้นับถือพระพุทธศาสนา ก็เก็บเงินเก็บทองไว้ได้อยู่ ไม่ได้ไปทางอื่น เพราะฉะนั้น อันนี้พูดมานี้ไม่ใช่เทศน์หรอก ปรึกษา

ปรึกษาหารือ ว่ามันจริงไหม มันจริงไหมกินเหล้า มันจริงไหม ยาเสพติดให้โทษ มันจริงไหมกินฝิ่นกับยา ยาเสพติดทุกชนิด มันดีจริงหรือเปล่า หรือมันพาเข้าไปอบาย อบายภูมิ

นั่น หนีไม่พ้น แล้วก็ไม่ หนีไม่พ้นจน ถ้ารับเข้าไปเป็นทาสความเขลา ไปเป็นทาสของยาเสพติดให้โทษ อ้า ติด ติดกันไปแหละ อ้า อันนี้ก็ยังติดอยู่ เออ ของอยู่ ของกิน บางสิ่งบางอย่าง ละเว้นยัง ไปลักเอามาอยู่ ยาเสพติดให้โทษบางอย่างชักเข้ามาหาเรา

แต่ก่อนก็สูบบุหรี่ วันละซอง ๒ ซอง เอ้า มันไอทีเจ็บหัวใจ สูบที่ไรมันก็ไอ ไอไปไอมา พอดีหมอมาตรวจร่างกาย โอ้ไม่ได้นะ

ถ้าไม่เลิก อันตรายถึงชีวิตน่ะ
เราไม่อยากตาย เอา เลิกก็เลิก ไม่เอา

เลิกจากบุหรี่แล้วมากินหมากนู้นแหละเน้อ กินหมาก ถ้าไม่มียาสีฟัน กินกับหมาก ก็ไม่อร่อยอีกล่ะ

(ตะกร้าหมาก) นี่ก็ได้

ยังมีติดอยู่ ติดยาเสพติดให้โทษ กินหมาก กินพลู อ่ะ ถ้าไม่มี ระลักระเลน ก็ไม่เห็นหายแล้ว ก็ไม่เป็นไร ขาดหมากไป ค่อยห่างๆ ไป ค่อยถอยออก ทีละน้อยๆๆ อ้า

(ตะกร้าหมาก) นี่ ตะกร้าหมาก เรียกว่า ยาดีนะเนี่ย เฮอะๆ เออ ถ้าเห็นมันแล้วน้ำลายหก ตะกร้าหมากอยู่นี่

มียาเสพติดให้โทษอยู่เหมือนกัน มียาสีฟัน กินหมากแล้วไม่มียาสีฟันแล้วไม่อร่อยอีกแหละ นี่ก็ไม่เป็นไรหรอก ครูบาอาจารย์ไม่ห้ามเด็ดขาดหรอก อ้า เพิ่นพาเคี้ยว ก็เคี้ยวกับเพิ่นไป เออ ดังนี้

เพราะฉะนั้น เรื่องอบายมุข ไม่ว่าประตูไหน เรามีแต่ของน่าหวงทั้งนั้น ไม่กินเหล้า ไม่สูบบุหรี่ ไม่กินยาเสพติดให้โทษทุกชนิด ค่อยห่างไปๆๆ เมื่อมองไปๆ ไม่เห็นมันรุนแรงอะไรมากมาย อันเนี่ยมัน ๒๐ กว่าปีแล้วว้า ไม่สูบบุหรี่มานี่ ๒๐ กว่าปี ไม่เห็นมันตายเว้ย อ้า ไม่เห็นมันตาย จะไว้กินจก(ล้วง)ปาก เอาไว้กินกับหมากเนี่ย เอายาในชุดมาสีฟันน่ะ อ้า ใช้ได้บ่

เพราะฉะนั้น พวกเราชาวพุทธ ไม่ว่าเพศไหน อยู่ในเพศใด เป็นพระเป็นเจ้าก็ดี เป็นแม่ขาวแม่ชีก็ดี ก็สังวรระวัง ไปเรื่อยๆ ให้มันเบามันบางไป อย่าให้มันหนาขึ้นจนเป็นทาส ของยาเสพติดให้โทษ มันจะดึงเราไปไหนล่ะปะเนี่ย ดึงเราลงนรกหมกไหม้ไปหรือเปล่า

เพราะฉะนั้น ความติด นี่แหละ ติดฝิ่น ติด ติดยาเสพติดให้โทษทุกชนิด กินเหล้าก็ติดเหล้า สูบบุหรี่ก็ติดบุหรี่ เออ กินยาเสพติดให้โทษทุกชนิด ฝิ่น เฮโรอีน กัญชา ยาม้ายาเบ้อทุกชนิด ของเหล่านี้เขาห้าม ห้าม ผิดกฎหมายด้วย ผิดศีลธรรมด้วย เข้าสังคม สังคมรังเกียจ ไม่ดีเลย เพราะฉะนั้น ขอฝาก ไว้แค่นี้ซะก่อน สำหรับวันนี้ แต่ว่าคำที่จะพูดต่อไปมันก็มากมายอยู่ อันนี้ต้นปลายของมัน

อบายมุข

คือ ปากแห่งความฉิบหาย เออ เล่นการพนันก็เป็นปากแห่งความฉิบหาย เออ เพราะฉะนั้น พวกเราต้องสังวรระวังเอาไว้ให้ดี

(เตรียมพิธี) มีอะไร หรือว่าจะมีอะไรต่อไป

ถ้าสังวรระวังกันได้ทุกคนๆ นะ มันก็เป็น ข้อห้ามที่ดีมาก ถ้าพวกเราเป็นประชาชนที่ดี เป็นอุบาสกที่ดี เป็นอุบาสิกาที่ดี ไม่หมกหมุ่นเรื่องของหมู่ ในการประพฤติปฏิบัติของตัว เกิดความสบายขึ้นอย่างมหาศาล ดังที่ได้ฝอยมา เทศนาเขาเรียกว่าฝอยมา ก็สมควรแก่เวลา เพราะว่าลมเราไม่ค่อยดี จึงขอสมมติยุติไว้แต่เพียงเท่านี้ พลอยนำไปขบคิดพินิจพิจารณาด้วยปัญญาอันชาญฉลาดของตนๆ เองเถิด อัปปมาทธรรม ไม่มีความประมาทอย่างอื่น ตั้งใจงด ละจาก เออ อบายมุขทั้งหลายนี้ ให้มันขาดจากจิตใจเราไปซะ อย่าให้มันกลายเป็นเจ้านายหัวใจเรา กินยาเสพติดให้โทษ กินฝิ่น เฮโรอีน กัญชา ยาบ้ายาเบ้อเหล่านั้น ก็ให้มันหมดไป ดังที่แสดงมา ก็ยุติด้วยเวลา เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้

(สาธุ)

อย่างอื่น ก็มีมาก แต่ว่ามันจะไม่หยุด

(เสียงฆ้อง)อ้า ถ้าเกิดเล่านิทงนิทานอะไรขึ้นมา อืม ไม่จบ

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
พิธีเจริญพระพุทธมนต์ฉลองสมโภชถวายพระเจดีย์
วันเสาร์ที่ ๙ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ เวลา ๑๙.๐๐ น.
ณ พระสุทธิธรรมเจดีย์
วัดบึงพลาราม ต.น้ำโมง
อ.ท่าบ่อ จ.หนองคาย

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
กัมมัง วิชชา จะ ธัมโม จะ สีลัง ชีวิตะมุตตะมัง
อิมัสสะ ธัมมะปะริยายัสสะ อัตโถ
สาธายัสมันเตหิ สักกัจจัง ธัมโม โสตัพโพติ

อันนี้ เขาเรียกว่าฉลองเจดีย์เหรอ เออ เจดีย์เสร็จแล้วก็ฉลองเจดีย์ เออ นึกหาภาษิตอะไรไม่ออก เอา

กัมมัง วิชชา จะ ธัมโม จะ สีลัง ชีวิตะมุตตะมัง

ขึ้นมาเนาะ(นะ) การงาน กัมมัง หมายถึง การงานที่เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม ร่วมกัน ผู้ที่มาสร้างสรรค์ มาดำเนินการก่อสร้าง มหาเจดีย์ขึ้นที่นี่ ก็นึกว่ามันเป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม มหาศาล ได้ภาคตะวันออกเฉียงเหนือเรา ก็มีขึ้นมาหลายเจดีย์แล้ว นครพนม ก็ทำใหม่ เกิดขึ้นมาหลายเจดีย์ เป็นปูชนียสถานสำหรับสักการะบูชาครูบาอาจารย์ และก็บรรจุพระบรมสารีริกธาตุด้วย หรือว่าธาตุของอัฐิอังคารของครูบาอาจารย์ ที่เป็นผู้เคารพบูชา เป็นการแสดงออกถึงน้ำใจไมตรีจิต มิตรภาพต่อชุมชนด้วย อยากให้ชุมชนมีอนุสาวรีย์ เอาไว้ในวัดในวาที่ครูบาอาจารย์ท่านมาบุกเบิก บูรณะปฏิสังขรณ์ไว้ เวลาท่านล่วงลับไปแล้ว ไม่มีอะไรเป็นอนุสรณ์ ก็เลยคิดจะสร้างเจดีย์ขึ้นนี่ล่ะ อ่ะ ด้วยทุนของประชาชนให้ความร่วมมือ องค์เจดีย์จึงสำเร็จลุล่วงมาด้วยดี

เป็นหนี้เป็นสินเขาหรือเปล่า ค่าวัสดุก่อสร้าง มีตั้งแต่ของดีๆ ทั้งนั้น แม้แต่ค่าลูกกรงล้อมประสาทเจดีย์ แค่นี้ก็พอแรงแล้วราคามัน เพราะว่ามันเป็นสเตนเลสปะเนี่ย เออ สำเร็จมาด้วยแรงศรัทธา ของญาติโยมประชาชนในทางตะวันออกเฉียงเหนือ เราก็ได้ร่วมไปตามมีตามได้อย่างงั้นแหละนะ อ้า แต่ว่าผู้ที่เป็นหัวหน้าการก่อสร้าง ต้องเป็นคนมีวิริยะอุตสาหะอย่างแรงกล้า ยังไงๆ ก็ทำให้มันสำเร็จ จะหยุดชะงักอยู่ เราก็เสียชื่อไปหมด เอาให้มันเสร็จ เอาให้มันเสร็จอยู่ยังงั้นแหละ ขอความร่วมมือจากพี่น้องญาติโยม ทุกจังหวัดล่ะ จังหวัดไหนมาเอาทั้งนั้นแหละ มาให้ความเมตตา ร่วมมือ ให้ทุนทรัพย์มาต่อเติมไปเรื่อยๆ จนสำเร็จเป็นองค์ขึ้นมาแล้ว

วันนี้ก็ได้ทำพิธี เจริญพุทธมนต์ถวายท่านแล้ว เจริญพุทธมนต์ก็ทำให้เกิดความศักดิ์สิทธิ์เกิดขึ้นมา เจริญพุทธมนต์แล้วก็บรรจุพระบรมสารีริกธาตุ หรือว่าพระธาตุของครูบาอาจารย์กันในวันพรุ่งนี้เหรอ บรรจุ ไม่มี บรรจุแล้ว เออ เออ

บรรจุแล้วจึงค่อยเจริญพุทธมนต์ เออ ดีเหมือนกันนะ ปูฐาน พื้นฐานไว้ก่อน เออ เอามงคลไว้ก่อน เจริญพุทธมนต์มั้นน่ะ เจริญมงคลนั่นแหละ มงคลในพุทธมนต์ ทำให้เป็นมงคลไว้ก่อน เป็นสถานที่สักการะบูชา ของประชาชนผู้นับถือพุทธศาสนา หรือว่าองค์หลวงพ่อ ท่านผู้ล่วงลับไป

หลวงปู่ต้น(หลวงปู่ต้น สุทธิกาโม) เออ ท่านก็ได้ไปหาเยี่ยมเยียนเราทุกๆ ครั้งมา ตั้งแต่ท่านไม่เสียน่ะ เออ ยังมีชีวิตอยู่ท่านก็ไปให้ความอุปถัมภ์บำรุงทางวัดศรีอภัยวัน แล้วก็ไปนอนด้วยหลายปีดีดักมา ตั้งแต่คบกันมา เออ ตั้งแต่วันโน้นล่ะสร้างวัดสมัยที่หลังๆ จากวัด เออ บึงพลาราม เออ วัดอะไรเนี่ยวัดบึงพลาชัย หรือบึงพลาราม นี่ก็เป็นวัดเก่าแก่ แล้วก็มีอนุสรณ์หรืออนุสาวรีย์ ขึ้นไว้เป็นหลักเป็นฐานของวัด ของประชาชนในเขตนี้ ในหมู่บ้านใกล้เรือนเคียงแถวนี้ ก็ได้กราบไหว้บูชาสักการะเป็นที่ระลึกของประชาชน ได้เป็นมงคลชีวิตของเราขึ้นมา เพราะได้บำเพ็ญกุศล ในการระลึกนึกถึงครูบาอาจารย์ อืม

ไม่ใช่ทำเล่นๆ ทำไว้เป็นพุทธบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชาจริงๆ เออ แล้วก็ทำบุญวันนี้ ก็ทำบุญให้หยาดเหงื่อแรงงาน ที่เราทุ่มเทไปด้วย กำลังกายต้องเสียเหงื่อไปเท่าไหร่ น่ะ เสียพลังไปเท่าไหร่อันนั้นไม่ว่ากัน กำลังของลูกศิษย์ลูกหาผู้ปรารถนาดี ต้องการอยากให้มีสิ่งที่เป็นอนุสาวรีย์ของคนในถิ่นนี้ จะได้เป็นที่ยึดเหนี่ยวที่กราบ ที่ไหว้ ระลึกนึกถึงเวลาใด ก็เป็นมงคลชีวิตเวลานั้น อ้า

แล้วก็เอาไว้ทำไม เอาไว้ให้เป็น เออ ทรัพย์มรดกของลูกหลานในหมู่บ้านว่าน หรือว่าบ้านใกล้ชิดติดต่อแถวนี้ บรรดาที่เคารพนับถือหลวงปู่ ก็จะได้มาทำพิธีกราบไหว้ ทำวัตรไหว้พระ ทำบุญสุนทาน ที่นี่ได้ ก็มีหลักใหญ่เกิดขึ้นไว้ เป็นหลักฐานแล้วอันนี้ ขออนุโมทนา น้ำใจไมตรีจิตมิตรภาพที่เสียสละแรงกายแรงใจสร้างวัตถุมงคล ที่เป็นบุญเป็นกุศลไว้ให้แก่พี่ป้าน้าอา หมู่บ้านของเรา

แล้วอีกประการหนึ่ง ประโยคขอฝากฝัง เป็นทางการเมืองเหมือนกัน อาจารย์สุพจน์(พระอาจารย์สุพจน์ พุทธธัมโม) หรืออาจารย์อะไรฮือ ท่านมาเป็นแรงงานอยู่ที่นี่ หนักเอาเบาสู้ หยาดเหงื่อ อาบเหงื่อต่างน้ำ เอาทั้งนั้น อดตาหลับขับตานอน นี่เป็นการเสียสละกำลังกาย กำลังใจ ทุ่มเท ใส่งาน เอาใจใส่ที่สุด มันจึงสำเร็จลุล่วงมาได้ขนาดนี้

แล้วก็ยอดทั้งหมดตั้งแต่วันลงมือมา จนถึงวันเจริญพุทธมนต์ บรรจุพระบรมสารีริกธาตุ หรือพระธาตุของครูบาอาจารย์ทั้งหลายมีไหม อัฐิอังคารของพระพุทธเจ้าได้มาเข้าหรือเปล่า อืม ก็มีผู้ฝากมา อยู่เรื่อยๆ ว่าของใครๆ จำไม่ได้แล้วปะเนี่ย หลายเข้าๆๆ พระพุทธรูปสำคัญๆ ก็มี ไม่มีใครหวงแหนไว้เป็นสมบัติส่วนตัว เสียสละให้เป็นส่วนกลางซะ ให้เป็นสมบัติของชาติของแผ่นดิน เออ อันนี้ก็เป็นการเสียสละอย่างสูงเหมือนกัน ถ้าเก็บไว้ที่บ้านของเรา ร้อยวันพันปีก็ไม่มีใครกราบเท่าไหร่หรอก มากราบเท่าไหร่หรอก เนี่ยเอาไว้เป็นสาธารณสถาน เป็นสถานที่เคารพบูชาของคนในถิ่นนี้ เพื่อขัดเกลากิเลสของเราเอง ความตะหนี่ถี่เหนียวของเราเอง มันตะหนี่ไว้ก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร เสียสละให้เป็นสมบัติส่วนกลาง เป็นพุทธบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา

อาจาริยบูชา ผู้ที่มาเหนื่อยยากลำบาก เสียสละชีวิตเลือดเนื้อยอมตายที่นี่ เออ เสียชีวิตไปด้วยโรคภัยไข้เจ็บ หมอรักษาให้ไม่ได้ เออ มันเหลือบ่ากว่าแรงแล้ว ตาเพิ่น ช่างมันเถอะ อืม เขาเรียกว่าสละชีพเพื่อศาสน์ ไม่ใช่เพื่อชาติ เพื่อศาสน์ ศาสนา เอาเป็นพุทธบูชาไว้ในพระพุทธศาสนา

มีเจดีย์เป็นที่เคารพกราบไหว้ แล้วถึงวันเพ็ญ วันอะไรเดือนอะไรเล่า ที่ท่านมรณภาพจะเอา ถือเอาวันนั้นเป็นวันมงคลก็ได้ อ่ะ วันๆ นี้วันที่เท่าไหร่อ่ะ เดือนอะไรๆ ถือเอาวันนี้ของเดือน พฤศจิกายนเป็นวันนัดหมายกัน มาทำบุญสุนทาน ไหว้พระรับศีล เมต.. แผ่เมตตา ภาวนา เอาวันนี้ก็ได้ หลวงพ่อทูล(หลวงพ่อทูล ขิปปปัญโญ) ท่านเอาวันไหนเจดีย์ของท่าน อยู่ใกล้ๆ กันนะเดือน ๓ เป็นวันมาฆบูชานั่น ท่านเอาวันนั้นพอ เป็นวันนัดหมาย เนี่ย วันอื่นมีหมดแล้ว วันมาฆะก็มีแล้ว อาสาฬหบูชาอีก เนี่ย มันนัดกันเป็นๆ ปีๆ เดือนไปเรื่อยๆ แล้วแต่จะตกลงกันหรอก เห็นพร้อมเพรียงกันแล้ว ก็ตกลงกัน มีลายลักษณ์อักษรหรือเปล่า ลายเซ็น ล่าลายเซ็นหรือเปล่า ผู้ที่จะยอมรับนับถือเคารพบูชาตามประเพณีของบ้านเมือง ในภาคอีสานของเรามีเจดีย์

องค์นี้องค์หนึ่งแหละ นครพนมก็มีแล้วเจดีย์ เจดีย์เกิดขึ้นเต็มบ้านเต็มเมือง วัดอรัญบรรพต หลวงปู่เหรียญ(หลวงปู่เหรียญ วรลาโภ) ก็มีเจดีย์บรรจุพระบรมสารีริกธาตุหรือเปล่า หรือบรรจุอัฐิอังคารของหลวงปู่เหรียญ(หลวงปู่เหรียญ วรลาโภ) หรือเปล่า เออ ถ้ามีก็เขียนประวัติการณ์ไว้ ประวัติศาสตร์ไว้ ได้บรรจุอะไรๆ ไว้ให้ลูก ให้หลานได้ระลึก นึกถึงบรรพบุรุษ ครูบาอาจารย์ ผู้มี...

มาก่อร่างสร้าง เป็นหลักฐานไว้ เสียสละน้ำพักน้ำแรง ทุ่มเทชีวิตจิตใจ สละทรัพย์สมบัติตามมีตามได้ อันนี้ก็เรียกว่าเป็นการเสียสละ เป็นพุทธบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา ถ้าจะให้ดีก็มาจำศีลกันในวันสำคัญๆ มาจำศีลภาวนากันในบริเวณนี้ ให้มันเต็มคึกอยู่เสมอๆ เหมือนวันนี้อ่ะ มาได้ มารักษา ขัดเกลาจิตใจของเราให้มันหมดความโลภ ความโกรธ ความหลง อันนี้มันบังคับให้พวกเรา เวียนตายเวียนเกิดอยู่ในสงสารนี้นับชาติไม่ถ้วน และเมื่ออนุ... มีอนุสาวรีย์ เป็นอนุสาวรีย์เป็นที่บูชาไว้อย่างนี้ ก็สมควรเสียสละ เสียสละเวลาอันมีค่า แล้วก็ตั้งใจเลิกจากการทำบาปบางอย่างซะ ที่เคยเป็น กระทำไปเป็นประจำมา ทำบาปบางอย่าง ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต กินเหล้าเมามายเหล่านั้นก็ควรจะตัดใจ เป็นพุทธบูชาซะ ธรรมบูชาซะ ข้าพเจ้าขอบูชาถวายเป็น เออ สักการะบูชาคุณครูบาอาจารย์ ผู้ท่านเสียสละ ทุ่มเทชีวิตจิตใจ เออ ทิ้งไว้กระดูกไว้ที่นี่ เผาที่นี่ แล้วผู้ที่มาดำเนินงานต่อ อาจารย์สุพจน์ (พระอาจารย์สุพจน์ พุทธธัมโม) ได้พึ่งพาอาศัย อาจารย์(สุ)พจน์ได้พึ่งพาอาศัย เป็นหัวเรี่ยวหัวแรงออกแปลนแผนผัง ปรึกษาหารือครูบาอาจารย์จะเอายังไง จะเอารูปไหนดี เออ ถ้าทำแล้วก็ทำให้มันเป็นประโยชน์แก่สังคม

ในภาคตะวันเฉียงเหนือนี้องค์หนึ่งขึ้นมาแล้ว ที่อื่นๆ มีอยู่แล้ว อย่างนครพนมก็มีองค์หนึ่ง นั่นเพิ่นบูชามา มันรกร้างว่างเปล่าไปหลายปีนะ นครพนม เขาลักวัว ลักควายเอาไปซ่อนไว้ที่นั่นก็มี ขโมยวัว ขโมยควายไว้ เขาเอาไปซ่อน ซุกซ่อนไว้ในที่นั่นก็มี หลวงปู่มั่น(หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต)ไปภาวนาหรือไปวิเวกแถวนั้น เห็นว่ามันเป็นสมบัติของโลก สมบัติของโลก ของศาสนาสมควรจะบูรณะปฏิสังขรณ์ไว้ให้มันแข็งแรง อืม แต่ก็ได้หลายปีอยู่นะ ตั้งแต่หลวงปู่มั่น(หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต) ไปบูรณะปฏิสังขรณ์ขึ้น เป็นป่ารกร้างว่างเปล่าแถวนั้น ก็ทำให้มันเกิดเป็นประโยชน์ให้เป็นที่นั่งสมาธิ ภาวนากันได้ ก็เรียกว่าไปๆ ปฏิวัติ ปฏิรูปให้มันเข้ารูปเข้าทรง เป็นที่สักการบูชา ไม่ใช่ว่ามาสร้างเจดีย์แล้วก็เป็นที่ลักวัว ลักควายเขามาซุ่มซอ ซ่อนไว้ เออ ในเจดีย์หรือที่ไหน

แถวนี้ ทำยังไงมันจะหายไป ไอ้เรื่อง เออ ไม่มีศีลมีธรรม ไม่มีความเมตตาปรานีต่อ สัตว์อื่น ทำไงมันจะหายไปได้ ท่านก็เลยมาบูรณะปฏิสังขรณ์ ให้มันเป็นถาวรวัตถุ ที่มีคุณค่ามหาศาลแล้วก็งามมาเท่าทุกวันนี้

มันๆ ล้มสมัยหนึ่ง สมัย พ.ศ. เท่าไหร่มัน นครพนมมันล้ม อืม ปลุกลุกขึ้นใหม่ไม่เป็นไร พวกเราไม่ต้องเดือดร้อนใจ ของนี่เป็นของสมบัติของชาติบ้านเมืองเรา ก็ควรเสียสละปฏิสังขรณ์ให้มันดีขึ้นให้มันสวยงามขึ้น เป็นที่เคารพบูชาของไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินในสยามขึ้นแห่งนี้แห่งหนึ่ง อาจใหญ่ๆ ไตๆ เนี่ยมีมหาศาลขึ้นมาแล้ว

สมัยหลวงพ่อทูล(หลวงพ่อทูล ขิปปปัญโญ) อาจารย์ทูลท่านก็มานึก อยากจะได้ที่บ้านค้อนี้ กับสถานที่นี้ เป็นสถานที่ของครูบาอาจารย์ผ่านมา ที่นี่เพิ่นนั่งสมาธิภาวนาที่ป่าแห่งนี้หรือที่ไหน นั่น อยากจะบูรณะปฏิสังขรณ์ให้เป็นรากฐานของถิ่นประจำถิ่นภาคอีสานขึ้น เจดีย์มีชื่อว่าอย่างไรอ่ะ เจดีย์วัดอาจารย์ทูลวัดบ้านค้อ มีจึงชื่อว่าอะไร เจดีย์อะไร อ้า ท่านทำน่าดูขึ้นนะ

ทำเจดีย์เสร็จแล้วก็หาช่าง หาช่างมาปั้นช้างจริงๆ ช้างใหญ่ ช้างขาว ช้างดำ ช้างเผือกงานิล บักใหญ่บักโตน่ะจากจีน ๔ ตัว ๔ ทิศ เออ นั่นปั้นเป็นอนุสรณ์เอาไว้ ถ้าไม่ใช่หลวงพ่อทูล (หลวงพ่อทูล ขิปปปัญโญ) หรืออาจารย์ทูล ท่านมีวิริยะอุตสาหะขนาดนั้น จึงสำเร็จลุล่วง แล้วได้เสนาสนะสถานที่ ไว้ให้ลูกหลานได้อุปสมบทบวชมาเรียนที่นั่น มีจำนวนไม่น้อยเหมือนกัน เพราะฉะนั้น ขออนุโมทนาสาธุการ ในวิริยะอุตสาหะ ของครูบาอาจารย์ เสียสละทุ่มเท ขอให้เป็นบุญเป็นกุศลของพวกชาวเราในภาคอีสานนี้ด้วยเหมือนกัน บ้านอันนี้ เขาเรียกบ้านอะไร เขาเรียกบ้านบึง เป็นวัดบึงพลารามซะ วัดเนี่ยมันอยู่ใกล้บึง เนี่ยก็ถาวรพอสมควร แล้วก็ทางการเขาก็มาตัดถนนหนทางจากศรีเชียงใหม่มาท่าบ่อ เป็นทางที่ถาวร รถวิ่งได้ไปมา ออกไปทางโน้นอีก จากอำเภอผือ เข้าในจังหวัดอุดรฯ นั่นก็เป็นทางที่ถาวรอืม จนเท่าทุกวันนี้แหละดีขึ้นมา หนทางดี ท่าบ่อ ศรีเชียงใหม่เป็นถนนหนทางที่สะดวกสบายมาก ขอโมทนาน้ำใจไมตรีจิตของญาติโยมในที่นี้ มีความวิริยะอุตสาหะ ทำมาจนได้เป็นประโยชน์ต่อสังคม แล้วก็ตามถนนที่ตัดใหม่เนี่ย เอาไว้ปลูกอาคาร ตึกรามบ้านช่อง ที่พักพาอาศัยหลายแห่งเหมือนกัน เดินทางมาผิดปกติ โอ้ ความเจริญมาถึงไหน แอ้ น้ำใจลูกหลานไทยเนี่ยเอาจริงเอาจังเว้ย เออ ทำให้เกิดประโยชน์ต่อสังคมขึ้น มีอ้า ร้านรวงภัตตาคารตาเคินมีไหม เออ ถ้ามีภัตตาคารสะดวกสบายที่ไหน เขาก็ไปกันคึกที่เดียวอ่ะ อย่าง โอ้ อย่างอำเภออะไรอ่ะ ทางแม่น้ำโขง อำ... อำเภอเชียงคาน ทางแม่น้ำโขง เขาไปพัฒนา เออ แหล่งน้ำ ที่ใกล้ๆ แหล่งน้ำ แม่น้ำโขง เขาเอิ้น(เรียก)ว่าอะไรตรงนั้น แต่มีคนมาเที่ยวกันคึกทีเดียวปะเนี่ย ไป

เที่ยวดู เที่ยวชมแม่น้ำบ้าง แล้วก็มีร้านอาหารการกิน เลี้ยงแขกด้วย เออ อันนี้ก็ทำประโยชน์ให้แก่สังคมเหมือนกัน อืม เป็นบุญเป็นกุศล ของพวกเราสามารถดึงดูดเอาจิตใจ ของคนต่างจังหวัด มาเที่ยวแก่งคุดคู้ มีชื่อมีเสียง เออ ทุกหนทุกแห่งไป

เขามาพัฒนาไปเรื่อยๆ ทางภูเรือ ทางด่านซ้าย ไปทางโน้น ก็มีภัตตาคารถาวร ขายอาหารการกินกันเป็นแถวล่ะ เออ จากนี่ไปถึงด่านซ้าย จากด่านซ้ายไปถึงเพชรบูรณ์ มีร้านอาหารการกินเยอะเลย แต่เรื่อง มันเป็นบาปเป็นกรรมก็เรื่อง อย่าไปพูดมันเลยเอา ผู้มีปัญญาค่อยหลบหลีกเอา รู้หลบเป็นปีกรู้หลีกเป็นหาง เออ โอ้ ทำร้านอาหารภัตตาคารแล้วก็ สัตว์ก็ต้องตาย แต่ว่าผู้มีปัญญาไม่ต้องเป็น นั่นน่ะมีปัญญา ของเขาตายแล้ว เขาแช่เย็นมา เอาขึ้นมาส่งให้จากทะเล อาหารทะเล มันมา เนี่ยมันนอนอยู่ในหม้อ ของแก่งคุดคู้แถวนี้ อาหารทะเลมันๆ มา เออ ปลาอะไรต่อปลาอะไร กุ้ง หอย มันมาเป็นแถวๆ ล่ะ แช่เย็นมา รถ อะไร เขาเรียกว่า รถบรรทุกปลาแช่เย็นมา ไม่ใช่จะเฉพาะแก่งคุดคู้เท่านั้น ทางโน้นอีกปะเนี่ย ตามอุดรฯ หนองคายไปโน้น นคร... เปลี่ยนกัน เพิ่นน่ะก็มาข้ามไปพู้น(โน้น)แน่ะ อาหารทะเลทั่วถึงกัน อืม ไปเที่ยวทางเวียงจันทร์ ได้กินอาหารทะเลเหมือนกัน โอ้ ดีเว้ย เพราะว่าดี เราไม่ต้องได้ฆ่า เขาแช่เย็นมาส่งเราเอง เนี่ย ผู้จำศีลภาวนา ก็ได้รับความสะดวกสบาย ไม่ต้องได้ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต มันมาเองโดยอัตโนมัติ เป็นอย่างงั้นนะ ที่ไหนๆ เจริญรุ่งเรืองขึ้นมา มีร้านอาหาร เออ ทุกหนทุกแห่ง เออ อาหารทะเล อาหารน้ำเค็ม น้ำหยัง(อะไร) มันก็มา ทางโน้นทาง เออ แม่น้ำอะไร มันไหลลงมาจากภูเขา ทางโน้นก็มีปลาแปลกๆ แปลกประหลาด เขาก็เอามาขาย ผู้มีเงินมีทองก็ไม่ต้องฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ไปหา แลกหา หาเอาในสถานที่มันมา บรรทุกรถคอนเทนเนอร์ หรือรถอะไร รถแช่เย็น มาส่งไปถึงกับวัดนู้นประเทศนอกนู้น มาเครื่องบินมาถึงประเทศไทย มาตั้งพู้น(โน้น)น่ะ หิมาลัย ปูหิมาลัยเพิ่นก็มี ปลาแช่เย็นมา แล้วก็ปลาหนังปลาเนื้ออะไรมีทุกอย่าง โอ้ มันทั่วถึงกันแล้ว

ไอ้คนๆ คนที่เบียดเบียนสัตว์ก็เรื่องของเขาหรอก เรื่องของพวกเราผู้ถือศีลกินเจ ไม่ต้องไป ทร... ทรมานระกำลำบากหาเอาของที่ตายแล้วเหล่านี้ สำหรับผู้ถือศีลกินเพล กินเจ ไม่ต้องไปลำบากอะไรเลย ไปตามร้านค้าร้านอาหาร กินทะเลที่ไหนๆๆ ได้หมด ปลาน้ำแข็งมีหมดทุกอย่าง อ้า อันนี้เป็นเรื่องของชาวบ้านเขาหรอก เขาหากันได้ สำหรับพวกเราผู้ที่จะรักษาศีลจริงๆ จังๆ ไม่ให้มีบาปติดตนติดตัว ทำยังไงจะหาได้ก็หา

ความบริสุทธิ์ ไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ตัดชีวิต ฆ่าปู ฆ่าปลากุ้งหอย ปูทะเลอะไรต่ออะไร มันมาเองมัน เขาแช่เย็นมาแล้ว มันตายมาแล้ว ไม่เน่าซะด้วย ปลายังสดๆ ใสๆ อยู่ ใช้ได้สำหรับผู้จะสังวรระวัง รักษาศีลให้มันเป็นศีล เป็นธรรมจริงๆ ก็พอจะหาซื้อหาหามได้ทั่วไป มาหมด ท่าบอ ศรีเชียงใหม่ที่ไหนมาหมด ของเหล่านั้นมี มีขาย เออ เพราะฉะนั้น พวกเราก็อุตส่าห์พยายามความเจริญรุ่งเรืองก็จะมาสู่บ้านเมืองของเรา ได้รับความสะดวกสบาย ที่เจดีย์แห่งนี้ เจดีย์บึงพลาราม เขาเอิ้น(เรียก)ว่าเจดีย์อะไรเจดีย์ หรือวัดอันนี้ชื่ออะไร

สุทธิ ธรรม สุทธิธรรมานุสรณ์

อ้า เจดีย์สุทธิธรรมานุสรณ์เกิดขึ้นที่บ้าน บ้านโมก บ้านอะไร บ้านบึงพลาราม ในเขตนี้เหมือนกัน ก็เป็นหลัก เป็นฐานของบ้าน ของเมือง เป็นที่บำเพ็ญกุศลของประชาชนในถิ่นนี้ เพิ่นมาสร้างไว้เป็นอนุสาวรีย์ ที่ระลึกบูชาคุณของครูบาอาจารย์ที่ท่านมาคุ้ยเขี่ย เออ สร้างวัดสร้างวาไว้ให้พวกเรา หลายองค์มาแล้วว้า ตั้งแต่ครูบาอาจารย์องค์ไหน หลวงปู่มั่น(หลวงปู่มั่นภูริทัตโต)มาหรือเปล่า หลวงปู่เทสก์(หลวงปู่เทสก์ เทสรังสี) หลวงปู่อ่อน(หลวงปู่อ่อน ญาณสิริ) หลวงปู่อะไร ท่านผ่านมาทางนี้ ท่านก็ได้มาพักพาอาศัย อ้า ที่วัดบึงพลารามนี่แหละ

ก็ขอให้เจริญรุ่งเรือง ขอให้ช่วยกันอุปถัมภ์บำรุงเรื่อยไป อะไรไม่ดีไม่งามตรงไหน ก็ทำให้มันดีมันงามขึ้นมา ต้นไม้สวยๆ งามๆ รอบเจดีย์ ต้นไม้ยังไม่มี ต้นไม้ที่ถาวร

อ้า เอาอันนั้นไหม มาปลูก มันดีเว้ย ต้นที่ถาวร

ผักกระโดน ผักกระโดนน้ำ

ภาษากลางเขาเรียกว่า ผักจิก อะน่ะ ผักจิก เออ แต่ภาษาเมืองเราเนี่ย ผักกระโดนน้ำ ปลูกง่ายๆ ขุดเป็นหลุมเป็นร่องไป เป็นหลุมเป็นร่องไป ทำให้น้ำมันกักขังบ้าง อะไรไปบ้าง มันก็จะเจริญ รุ่งเรืองขึ้นมา เกิดเป็นร่มเป็นเงาขึ้นมา แล้วมันสูงขึ้นมาก็เป็นร่มเป็นเงา ที่อยู่ที่อาศัยของคน ประชาชนไปมาก็อาจจะได้กินใบอ่อนมันกับแจ่วบอง(น้ำพริกปลาร้าสับ)น่ะ ปีหนึ่งๆ นะ

อ่ะเฮอะ เออ ส่งเสริม อันนี่พูดส่งเสริมให้มันมีขึ้น ผักกระโดนน้ำ ผักจิก เออ มีของป่าๆ เออ ที่มีความนิยมชมชอบสูง ก็ขอให้มันค่อยมีขึ้น ดีขึ้นๆ น่ะ เนี่ย นี่น่ะ ขุดดิน ไว้ตรงนี้รอบๆ เจดีย์นี่ ในดินภูเขาแห่งนี้ ควรจะปลูกต้นอะไรๆ ให้มันเป็นประโยชน์ไว้ เป็นประโยชน์ต่อกุลบุตรลูกหลานสืบไป ลูกหลานจะได้พึ่งพาอาศัย มากินข้าวป่ากันที่นี่ อาจจะได้ มีผัก มีหญ้าให้กิน

นี่พูดไปนอกลู่นอกทางไปหรอก แต่ว่าการส่งเสริม ให้มีถาวรวัตถุเกิดขึ้นในดินของเรา อันเป็น

ปุญญักเขตตัง

อันหนึ่ง

โลกัสสะ

เหมือนกันน่ะ เป็นประโยชน์ของโลก เราทำไว้เป็นประโยชน์ของโลก มรดกของโลก เราไม่ได้เอาไปซื้อไปขายที่ไหนหรอก สร้างเอาไว้ให้ลูกหลานเป็นที่ระลึก สักการะบูชา เป็นบุญเป็นกุศลไปตลอดสิ้นกาลนาน ดังที่รับประทานมา มันก็จะลงเลยแล้วปะเนี่ย อย่างอื่นๆ ก็มีมากก็ ก็เอาไว้ก่อน มันเหนื่อยแล้วคนป่วย ไม่ใช่คนแข็งแรงนะ

ดังที่แสดงมา บรรยายมาพอเป็น ปกิณณกนัย ต้องการให้นำไปใคร่ครวญพินิจพิจารณา ยึดถือให้มั่นคง เคารพสักการะบูชา ก็จะประสบพบเห็นแต่ความสุขความเจริญทั้งทางคดีโลกและทางคดีธรรมทุกประการ รับประทานวิสัชนามา ก็ยุติโดยเวลา เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้ นั่น

(สาธุ)

นั่น

ทำเป็นหลักฐานไว้นะ เงินถวายเจดีย์ เมื่อทำเสร็จแล้วพิธีฉลอง เจริญพุทธมนต์ เราถวายเจดีย์นี้เด้อ ขอให้พระคุณเจ้าทั้งหลายทราบเอาไว้ ไหนนี่ๆ ได้ถวายเจดีย์แล้ว

สาธุ อนุโมทามิ

มีความสุขความเจริญ
กินอย่าได้บก (กินไม่หมด)
จกอย่าได้ลง (หยิบใช้ไม่หมด)
อย่าได้เกินเป็นหาด (อย่าเกินมากไป)
อย่าได้ขาดเป็นวัง (อย่าขาดมากไป)
สรรพกำลังยังสมบูรณ์พูนสุข ยังดีคือเก่า
โอม อุ อะ มุมะ มูลมา
(ด้วยรัตนตรัย เงินทอง ทรัพย์สิน)
ขอจงไหลหลั่งเข้า มาเลยบ่เซา
(ขอจงไหลเข้ามาอย่าหยุด)
เงินคำแก้ว อย่าได้ขาดเขินถง
(เงินทองอย่าได้ขาดกระเป๋า)
ขอให้ฮงๆ ใส ดั่งทองในเบ้า
(ขอให้อุดมสมบูรณ์เจริญรุ่งเรืองเหมือนทอง)
ขอให้ไหลมาเต็มกระเป๋า อึ่งตึ่ง
(ขอให้ไหลมาเต็มกระเป๋าใบใหญ่ๆ)

(เสียงฆ้อง) ง่วงนอน
(สาธุ สาธุ สาธุ อนุโมทามิ)

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
งานมุทิตาอายุวัฒนมงคล ๖๙ ปี หลวงพ่อสวาท ปัญญาธโร
วันพุธที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ เวลา ๑๙.๐๐ น.
ณ วัดโป่งจันทร์ ต.คลองพูล
อ.เขาคิชฌกูฏ จ.จันทบุรี

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
ทานัง เทติ สีลัง รักขะติ ภาวะนานัง ภาเวตตะวา
เอกัจโจ สัคคัง คัจฉะติ เอกัจโจ โมกขัง คัจฉะติ นิสสังสะยัง
อิมัสสะ ธัมมะปะริยายัสสะ อัตโถ
สาธายัสมันเตหิ สักกัจจัง ธัมโม โสตัพโพติ

อนุสนธิ (บุพพา)ประ สืบเนื่องมาจากสมเด็จพระผู้มีพระภาค ผู้เป็นศาสดาสอนศาสนา ข้าขอความนอบน้อมของพวกเรา จงมีแด่พระผู้มีพระภาคเจ้าพระองค์นั้น นั่งตามสบาย

นั่งๆ ถ้าไปยาว ถ้าพนมมือมันจะเมื่อย ถ้าประนมมือตลอดอย่างงี้ ก็แย่เด้ นั่งตามสบาย เข้าสมาธิฟังเอา มันจึงจะได้ความ เวลาฟังเทศน์ ฟังธรรม ฟังอะไรก็ดี ต้องเข้าสมาธิฟังมันจึงได้ความ ถ้าเอาหูไปนา เอาตาไปไร่ เอาใจไปบ้าน ไปหาครอบหาครัวของตัวอยู่ ก็เรียกว่ากังวล ใจก็ไม่เป็นสมาธิฟัง ไม่รู้ว่าท่านพูดอะไรไม่รู้ ไม่รู้เรื่อง เพราะส่งใจไปทางอื่น ให้ใจอยู่กับเนื้อกับตัว ท่านว่าอย่างงี้ ครูบาอาจารย์เคยสอนมาอย่างนั้น ท่านฟังเทศน์ฟังธรรม บันทึก เพื่อเอาใจเป็นผู้บันทึก ไม่ต้องมีเครื่องอัดเครื่องอะไรหรอก เอาใจอัดเอา ฟังคำบรรยาย ฟังอะไรๆ เอาใจบันทึกเอา กำหนดจดจำนำไปประพฤติปฏิบัติ ถ้าใจไม่สงบแล้วไม่ได้เรื่องอะไรแหละ ฟังเทศน์อะไรๆ ผู้เทศน์เพิ่นก็เอาใจเทศน์ ไม่มีตำรับตำราอะไรหรอก แต่ท่านบันทึกมาแล้ว แล้วก็มาขยายให้ผู้ฟังทั้งหลาย ได้ฟังกันเท่านั้นแหละ ไม่มีอะไร

ทานัง เทติ
ทานัง ฯ

เพิ่นให้ทานก็เอาใจเป็นขึ้นผู้ทำ เป็นผู้เสียสละเป็นผู้บริจาค

สีลัง รักขะติ

หมายถึงการรักษาศีล ก็เอากายวาจาใจเรานั่นแหละรักษา รักษาใจของตัว ให้อยู่กับเนื้อกับตัว อย่าให้ไปที่อื่น

สีลัง รักขะติ ภาวะนานัง ภาเวตตะวา

ข้อนั้น เพิ่นให้ภาวนา ฟัง ฟังด้วยใจเป็นสมาธิฟัง ได้ผลมาก ได้ผลเยอะ รู้เรื่อง เพราะว่าตัวของเรามันเป็น เป็นกองกิเลสเออ ตัวของเรามันเป็นตัวกองกิเลสอยู่นี่ ความโลภก็อยู่ในใจเรานี่แหละ ความโกรธก็อยู่ในใจเรานี้ ความหลงก็อยู่ในใจเรานี้ ถ้าใจยังคว้าเอาอันนั้นมาคิด เอาอันนั้นมาคิดมาอ่านอยู่ ใจก็เลยไม่สงบ ถ้าใจไม่สงบก็ๆ ฟังไม่ได้ความเลย เรามาจำศีลภาวนาเสริมบารมีของครูบาอาจารย์ ผู้เพิ่นมีพระคุณ เสียสละแทนเรามาหนักเอาเบาสู้ทุกอย่าง พัฒนาวัดให้มันเป็นสถานที่อบรมจิตใจ ถ้าไม่มีสถานที่แล้วเราจะทำยังไง ไปอยู่คนเดียว นั่งสมาธิก็นั่งคนเดียว ก่อนจะหลับ ให้ใจรวมซะก่อน ให้ใจรวมเป็น ๑ ซะก่อนจึงค่อยหลับ ฟังด้วยความคิดฟุ้งซ่านออกไปทางอื่น มันก็ไม่กำหนดจดจำอะไรได้ บาปบุญคุณโทษก็ไม่ ไม่รู้จัก พวกเราพากันมาหลายๆ ก็มาบำเพ็ญบารมีก็ว่าได้ มาส่งเสริมบารมีช่วยครูบาอาจารย์ เป็นกำลังใจให้ ขอให้ทำดีก็แล้วกัน ทำคุณงามความดีอยู่เสมอ อันนี้เรียกว่าบริจาคเหมือนกัน บริจาคความนึกความคิด ความอิจฉา ริษยา พยาบาท อาฆาต จองเวร จองกรรม

ผู้อื่นทิ้งซะ ทิ้งซะให้หมดซะก่อน ไม่ได้เอากลับไปบ้านนะ มาวัดก็ทิ้งในวัดนี่แหละ ทิ้งความโลภ ทิ้งความโกรธ ทิ้งความหลงที่มีอยู่ในหัวใจทิ้งซะ ทิ้งไว้วัดแหละ ให้มันไต่ขึ้นแข้งขึ้นขาของผู้มาวัดเนี่ย ความโลภก็ดี ความโกรธก็ดี ความหลงก็ดี ความรัก ความชัง ความอิจฉา ริษยา พยาบาท เหล่านั้นไม่ใช่ของเรา ของทิ้งทิ้งแล้ว เขามาวัดมาวา ก็มาทิ้งของเหล่านี้ ใครอยู่ที่วัด ถ้าใคร

ไม่สังวรระวังมันก็ไต่ขึ้นขาเนี่ย อืม ขึ้นขากลับไปบ้านก็เอาความโกรธไปใส่กัน เปรี้ยงๆๆๆ กัน อืม ถ้าฟังแล้วก็ต้องปฏิบัติ มันจึงจะได้ความ การปฏิบัตินั่นก็ไม่ใช่อื่นไกล

ทาน ศีล ภาวนา
ทานัง เทติ

เหล่านั้น ถ้าอย่างการบริจาคทานทุกชนิด เรียกว่าการบริจาคแล้ว เราทิ้งที่วัดแล้ว เราไม่เอากลับบ้าน ถ้าเอากลับไปบ้านน่ะมันๆ ไปทะเลาะกัน ไปด่ากัน ไปว่ากัน โกรธกันอีกน่ะ เพิ่นไม่เอาไปใช้ ของเหล่านั้นเพิ่นไม่ให้เอาไปใช้ นั่นสังคมมนุษย์ทั้งหลาย ไม่เอาความโลภกลับไปบ้าน ไม่เอาความโกรธกลับไปบ้าน ไม่เอาความหลงกลับไปบ้าน กลับไปบ้านก็ให้มีศีลมีธรรม

อยู่อย่างนั้น มีเมตตากันน่ะเป็นใหญ่ ไม่ได้เอาไป อ่ะ ไม่ได้เอาคืนไปบ้าน ไปทะเลาะกันหรอก ขั้นทะเลาะเอามาทิ้งที่วัดแล้ว เนี่ยเพิ่นสร้างใหญ่ๆ โตๆ ไว้ให้ เป็นที่เสียสละความโลภ ความโกรธ ความหลงเอามาเสียสละที่นี่ ทิ้งไว้ที่นี่ อย่าเอากลับบ้าน

ถ้าเอากลับบ้านน่ะมันไปทะเลาะกัน ไปถกเถียงกัน ด่าว่ากัน

กินอย่าสมอยาก ปากไม่สมเคียด(โกรธ) สมโกรธ
ไวปากเสียศีล ไวตีนตกต้นไม้

เพิ่นว่า อืม อย่าเป็นคนเอาไปใช้ในทางโลก เราอยู่ร่วมกันเป็นหมู่ เป็นพวก เป็นฝูงได้ ไม่มีเรื่องอะไรเกิดขึ้น เพราะเราระงับไว้แล้ว เรามาระงับ มาเสียสละ เสียสละความโลภ นี่แหละเรียกมาทำ ทำทาน บริจาคทานได้ ความโกรธ ความโลภโกรธ ความโกรธไม่ได้เอามาใช้ในบ้านหรอก ไม่เอาไปใช้ โกรธขนาดไหนก็อดไว้ก่อน อย่าเพิ่งให้มันออกมาทางวาจา มันเป็นเสียงไม่ไพเราะ อืม เอิ้น(เรียก)หาห่า หาผี เพิ่นล่ะมาแล้ว ห่ากินหัวมึงเอย ผีกินหัวมึงเอย ด่ากันแหลกลาญ อันนั้นก็เป็นเหตุให้แตกร้าว

ไม่ให้อยู่ด้วยกับ ด้วยกัน ด้วยความสงบ ไม่ให้มี ไม่ให้มีเรื่องอย่างนั้นเกิดขึ้นในตัวเรา เรามาวัดแล้ว เรามาทิ้งแล้ว เรามาเสียสละแล้ว เพิ่นยังว่า

ทานัง เทติ

ขึ้นมา ข้อต้นน่ะ การเสียสละเรียกว่าให้ทาน ทานไปซะ อย่าให้มันมาเป็นเจ้าหัวใจ เป็นผู้บงการของใจเรา ถ้าไม่ตามความโลภของตัวเอง ความโกรธของตัวเอง ความหลงของตัวเอง มันก็หลงไปอยู่เรื่อยๆ ไม่รู้จักทางบริสุทธิ์ ทางที่พอทำให้กายวาจาใจเราบริสุทธิ์ ก็มีสติรู้ตัวอยู่เสมอ ไม่ให้มันพลัด เพลี่ยงออกมาทางปาก ทาง ทางวาจา ถ้ามันเพลี่ยงออกมาทางหู ทางตา ตาเขียวใส่กัน ถ้าเอามาใช้แล้ว มันเป็นยังไง เอาของเหล่านั้นมาใช้เป็นยังไง แม้แต่หมากับแมวอยู่ด้วยกัน เขาก็ไม่กัดกันแล้ว เขาจำศีลหรือเปล่า เขาภาวนาหรือเปล่า ว่าสุนัขทั้งหลาย หมาแมวทั้งหลาย ถ้าเอาของความโกรธมาใช้แล้ว วุ่นวายเดือดร้อน ของใช้ไม้สอยอยู่ในบ้านเนี่ย แตกทั้งแหลกบ้านไป เพราะมันมีความโกรธ ความอดกลั้นทนทานนั้น เป็นเครื่องประดับของนักปราชญ์ ความโกรธ ถ้าเราถ้าเราชนะความโกรธได้ ก็เรียกว่ามีเครื่องประดับของหัวใจของนักปราชญ์ไว้ได้ ไม่มีเรื่องที่จะให้แตกร้าวกันไม่มี ดุด่าว่าแช่งกันเหล่านั้น ไม่ใช่ของเอามาใช้ เราอยู่ในสังคมมนุษย์ ก็เอาธรรมของมนุษย์มาใช้ มีตั้งแต่ดีๆ ทั้งนั้น อ่ะ ฮึ อ้าเข้าใจว่า ห่าก็ดี ผีก็ดี ผีกินตับ กินไต กินไส้ กินพุงมันหมดหรอก อืม เพราะฉะนั้น ลูกจึงสอนยาก เพราะว่าผีกินไปหมดแล้ว หึ อืม ผีอีแม่กิน ผีอีพ่อกิน ด่าลูกด่าเต้าเอาของเสียๆ หายๆ ผีต้มตับ ต้มไต ต้มไส้ ต้มพุง ป้อย(ด่า)ด่า ป้อย(ด่า)แช่งสำแดงแบง(รัด)เวรซึ่งกันและกัน มันก็ออกมาเหมือนกันล่ะ มันออกมาอยู่ในครอบครัวใด ครอบครัวนั้นก็ไม่เป็นสุข ไม่มีความสุข เพิ่นก็บอกว่า

นัตถิ สันติปะรัง สุขัง

ความอดกลั้นทนทานนั้นนำความสุขมาให้ มาให้ตัวของเรา ถ้าเราไม่อด ไม่กลั้นน่ะ มันก็ออกไป ด่าคนนู้น ด่าคนนี้ ว่าให้คนนู้น ว่าให้คนนี้ ว่าไปเรื่อยๆ เลย ว่าให้สาใจ อืม อืม ถ้ายิ่งห่มผ้าเหลืองหัวโล้น ไปแสดงอาการอย่างนั้น มันเป็นยังไง ญาติโยมทั้งหลายเขาจะเลื่อมใสไหม เขาจะศรัทธาไหม ถ้าพระพาเณรทำประพฤติปฏิบัติ ชั่วช้าเลวทรามออกมาทางวาจา เข้าใจว่า

ผีอยู่ที่ไหนก็เรียกผีมากิน ผีต้มตับ ต้มไต ต้มไส้ ต้มพุง ว่าให้สาอกสาใจ มันเป็นอย่างงั้นจริงหรือเปล่า ไม่มี มีแต่คำพูดของคนต่างหาก พูดออกมา ถ้าโกรธไม่มีความอด มันก็ออกมาทางวาจา ทางปาก ทางเสียง เป็นเสียงที่ไม่เข้าหูคนน่ะ อืม ถ้าเอาความโกรธมาใช้ในสังคม สังคมจะสงบได้ยังไง ก่อความทะเลาะวิวาทบาดถลุงกันขึ้นมา มีอาฆาต จองเวร จองกรรมกันขึ้นมา

เพราะว่าไม่มีปัญญา ผีกินไปหมดแล้ว ต้มตับ ต้มไต ต้มไส้ ต้มพุง มันหมดแล้ว ไม่มีปัญญา ไปเรียนหนังสือก็เรียนยาก เพราะว่าผีกินไปหมดแล้ว อีพ่อ อีแม่ ผู้เป็นพ่อก็ดี ผู้เป็นแม่ก็ดี ควรอย่าให้มันทะลักออกมาทางวาจา ลูกเล็กเด็กแดงเหล่านั้น มันได้ยินพ่อเถียงกัน แม่ว่าให้กัน ด่ากัน ป้อย(ด่า)กัน เหล่านั้น เขาก็จำเอาคำที่ไม่ดีๆ คำไม่มีดีล่ะ เอาไปใช้ในสังคม ก็เลยเป็นคนเรียบร้อยไม่ได้เลย เอาเอิ้น(เรียก)จะหาแต่ผีมา มาเอา อ่ะ

เอ้า กินกันอยู่เรื่อย ต้มตับ ต้มไต ต้มไส้ ต้มพุง ก็เอาไปหมดทุกอย่างอ่ะ อะไรที่จะเจ็บๆ แสบ งัดออกมา มาพูดกัน เอามาทำไม พระพุทธเจ้าองค์ไหน เพิ่นสอนอย่างนี้ มีไหม ไม่มี ครูบาอาจารย์ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ เพิ่นเอามาใช้หรือเปล่า อืม ไม่เอามาใช้ คำหยาบๆ คายๆ เหล่านั้น เอาออกมาใช้ งัดออกมาใช้ ลูกมันก็จำเอาปะเนี่ย พ่อแม่ด่าอย่างนี้ พ่อ แม่ว่าอย่างนี้ ต้มตับ ต้มไต ต้มไส้ ต้มพุง งัดออกมาหมดทุกอย่าง เพราะฉะนั้น ลูกของเราจึงว่ายากสอนยาก เพราะว่าผีกินหมดไปแล้ว ผีต้มตับ ต้มไต ต้มไส้ ต้มพุง ของดีๆ อยู่ในร่างกายเรามัน ถูกห่า ถูกผีเอาไปกินหมด นี่ระวังในวาจา ให้มันเป็น

สุภาสิตา
สุภาสิตา จะ ยา วาจา

เพิ่นว่ามงคลมีอยู่ในตัว

เอตัมมังคะละมุตตะมัง ฯ

เพิ่นว่าเป็นมงคลชีวิต ความเสียๆ หายๆ ไม่เอามาพูด ถ้าพูดไปแล้วลูกหลานมันจะจำเอา อืม แม่ดันด่าให้เขาฟัง พ่อดันด่าให้เขาฟัง เขาก็กำหนดจดจำเอาของชั่วๆ แล้วไปใช้ต่อไป จะเป็นคนดีได้ยังไงเฮอะ ผีกินหมดแล้ว ผีกินตับ กินไตมันแล้ว มันหมดแล้ว ต้มไส้ ต้มพุงมันแล้ว ของไม่ดีอย่าเอามาพูดให้ลูกหลาน เห็นเราเป็นตัวอย่าง มีแต่หล่า(คำไพเราะ)แต่คำ(คำแพง ที่รัก)ทั้งนั้น หล่า(คำไพเราะ)เอย คำ(คำแพง ที่รัก)เอย ช่างมันดื้อกะด้อกะเดี้ย (มากเกินไป) แต่เว่า(พูด)แต่ของดีๆ ออกมาพูด มีแต่หาแต่คำงามๆ เอย คำ(คำแพง ที่รัก)เอย ช่างมันเถอะ กะดอกะเดี้ย(มากเกินไป)แต่เว่า(พูด)แต่ของดีๆ มาพูด ลูกหลานมันจะจำได้ ดุด่าว่ากันอย่างงั้นอย่างนี้ โคตรพ่อโคตรแม่ไปถึงโคตร ไม่ได้ว่าแต่เขาเฉยๆ โคตรพ่อโคตรแม่แหลกลาญไปตามๆ กันนะ อืม เพราะว่าเรียกให้ผีมากิน ให้ห่ามากิน ห่ากินหัวมึงเอย ผีกินหัวมึงเอย ต้มตับ ต้มไต ต้มไส้ ต้มพุง ด่ากันอย่างเสียๆ หายๆ มันก็ไม่เห็นมีหรอก ไม่เห็นมี ผี เราก็ไม่เคยเห็นสักที ตั้งแต่เกิดขึ้นมา ไม่เห็น ตั้งแต่น้อยๆ ได้ยินอยู่ ได้ยินแม่ด่า ได้ยินพี่สาวด่า พี่ชายด่าเสียๆ หายๆ คำอย่างงั้น ไม่น่าจะพูดออกมา ให้คนอื่นได้ยิน เป็นอัปมงคลแก่ตัวเองด้วย แก่

พูดได้ยินได้ฟังด้วย ฟังๆ แล้วมันก็จดจำเอาน่ะ อะไรเสียๆ หายๆ เพราะฉะนั้น สังวร สังๆ สังวรระวังปาก อย่าให้มันกระทบกระเทือนผู้อื่นเขา เดี๋ยวผู้อื่นเขาจะจดจำ นำไปเป็นข้อปฏิบัติของเขาเอง หึ อืม ไม่ก็ไม่มีความดีในตัวเรา ความที่พูดเสียๆ หายๆ ที่พ่อด่าแม่ให้เราได้ยิน ที่แม่ด่าพ่อให้เราได้ยินเหล่านั้นอย่าเอาอย่างนั้นอย่าเอา อย่าเอามาใช้ เขาเลิกใช้กันแล้ว ผู้เข้าวัดเข้าวาจำศีลภาวนาแล้ว ไม่เอามาใช้ของอย่างนั้น ไม่เอามาใช้ให้สังคมเขาได้ยิน ได้ฟัง ให้มีแต่คำไพเราะเสนาะโสต เย็นตาเย็นใจด้วยเย็นหูด้วย ไม่มีคำอัป... อัปยศอดสูอะไรออกมา ที่เสียๆ หายๆ อย่าให้มันออกมา อืม ขอฝากไว้ด้วยของเหล่านี้ ไม่ให้ใช้ ไม่ให้เอามาใช้ ผู้ที่จำศีลภาวนาเข้าวัดเข้าวา ก็ไม่ควรเอามาใช้เลย อืม มันมีแม่ขาว มีแมชี บวชเข้ามาแล้ว พากันบวชมาแล้วจะมาละของเหล่านี้ ยังเอาของเหล่านี้ ไปใช้อยู่ ปล่อยบรรดาผีกันเหล่านี้ ยังเอาไปใช้อยู่ เราบวชเป็นชี แล้วปะเนี่ยบวชเป็นพระ เป็นเณรแล้วก็ดี บวชแล้วไม่เอาของเหล่านั้นมาใช้ เกิดประโยชน์อะไรล่ะ ไม่มีประโยชน์ มีตั้งแต่โทษ ตัวเองพูดไปแล้วก็ เสียคำพูดของเราเอง เราก็เล่าเรียนศึกษาเอา แนวมันดูๆ ร้ายๆ อย่าเอามาใช้ อืม คำว่ากู ว่ามึง อย่างนี้ อืม ว่าไม่ได้เลย มีแต่เจ้า มีแต่ข้อย ลูกเอยหลานเอย แม่จะสอนเด้อ เอาแต่คำสอนที่ได้ฟังมาแล้วทั้งหลายก็ได้ สอนลูกสอนหลานก็ดี อย่าให้มีคำดุด่าว่าประจานอะไรกันเลย ให้มีแต่คำเรียบร้อย มันเป็นนิ(สัย) จรรยาบรรณอันหนึ่งเหมือนกัน ถ้าพยายามกรองแล้วจึงพูด จึงพูดออกมา เออ ถ้าเราว่าไปอย่างงี้ๆ เด็กๆ มันฟังแล้วมันจะจำเอา อืม คำไม่ดี คำไม่งาม คำไหนแสลงหู แสลงใจเขาแล้วก็อย่าว่า อย่าเอามาว่าเดี๋ยวเด็กๆ มันจะจดจำนำไปประพฤติตนในทางไม่ดีไม่งาม อืม

อดเอา ทนเอา อดเอา ทนเอา เพิ่นว่า

มีผัวให้ซ่างย้อง(ยกย่อง)
มีน้องให้(ซ่างย้อง)ซ่างออย(ปลอบ) เด้อ
(มีผัวให้รู้จักยกยอ มีน้องให้รู้จักดูแล)

ยามเมื่อผัวเคียดให้เป็นฮูปโมโห เมื่อนั้น ให้เจ้าหาวาจาอ่อนโยน กล ล่อ อย่าสะหวนหาข้อ ผิดกันซ้ำตื่ม
(เวลาเมื่อสามีไม่พอใจ โมโห มานั้น ให้หาคำพูดวาจาอันอ่อนโยน มีอุบายการปลอบโยน อย่าหาข้อผิดกันซ้ำเติม)

ท่านดุด่า พอแช่งกันแล้วมันแสลงหูผู้ฟัง แสลง แสลงตาผู้ได้เห็นกิริยามารยาทอย่างนี้ ไม่เข้าเอาไปใช้ในสังคม ไม่ให้มีกระทบกระเทือนกัน เสียงดุๆ ร้ายๆ เหล่านั้นควรระงับซะ อืม เพิ่นว่า ไวปากมันเสียศีล ไวตีนตกต้นไม้ บ่ได้มันบ่ดี ความไม่ดีไม่งาม อย่าได้เอามาเว่า(พูด) ไอ้เด็ก เด็กน้อยมันเอาเป็นตัวอย่าง

อืม เขากำลังศึกษาอยู่ ศึกษาคุณงามความดีอยู่ ไปโรงเรียนครูก็สอนแต่คำดีๆ ให้จำมาคำดีๆ นั่นแหละไปพูด พูดเป็นคำดีๆ เป็นมงคลแก่ชีวิตของตัวเอง ไม่เป็นอัปมงคล ถ้าลงได้ด่ากันแล้วก็อัปมงคลเกิดขึ้น ไม่เป็นมงคลหู ไม่เป็นมงคลหัวใจ มีแต่ความเศร้าสลดใจอยู่อย่างงั้นแหละ ถ้าจะเถียงในเวลานั้น เขาก็ เขาก็หาว่าพ่อแม่ไม่รัก รัก ไม่รักลูกกับรักหลาน ดุด่าว่าประจานต่างๆ นานา เหล่านั้น เป็นของเสียหาย กิริยามารยาท

สีลัง รักขะติ

ที่ได้ยกภาษิตขึ้นมา อืม

กัมมัง วิชชา จะ ธัมโม จะ สีลัง ชีวิตะมุตตะมัง
อิมัสสะ ธัมมะปะริยายัสสะ ฯ

นั่นเป็นคำสั่งคำสอนของพระพุทธเจ้าแท้ ไม่เคยเห็นพระพุทธเจ้าด่าลูกศิษย์เสียๆ หายๆ ไม่ๆ ไม่มี ไม่มีประวัติ ประวัติที่ด่าลูกศิษย์ลูกหาหยาบๆ คายๆ แม้ตั้งแต่สังคม บวชเข้ามาแล้ว เป็นสัง... สังคมชั้นสูง ชั้นสูงมากๆ เลย คำดุด่าว่าประจานกันและกันน่ะ ไม่เอา ไม่เอาทั้งนั้นแหละไม่ให้มี มีแต่คำไพเราะเสนาะโสต ฟังแล้วชื่นใจ เอาคำอย่างนั้นมาใช้ มาป้อนให้

ลูกให้หลานได้ยินได้ฟัง อืม แม้แต่ปู่ย่าตาทวดเรา เพิ่นก็สอนเราเหมือนกัน สอนให้ลูกหลานเป็นคนดี อย่าด่ากัน อย่าว่ากัน อย่าป้อย(ด่า)กัน อย่าแช่งชักหักกระดูกกัน มันไม่เป็นไปตามคำพูดหรอก มันเป็นอัปมงคลแก่ตัวเอง ถ้าพูดหยาบๆ คายๆ กูๆ มึงๆ อีขี้ข้า กับขี้ข้อยอะไรๆ ดุด่าว่ากัน ต่ำๆ เสียๆ อืม เพราะฉะนั้นคุณงามความดีของลูกก็จะหายไป เพราะไปแสดงออกถึงความเสียหาย ให้เขาได้รู้ได้เห็น เขากำหนดจดจำเอา เอาของไม่ดีไปพูดในสังคมมนุษย์ มันจะดียังไงอ่ะ ไม่มีดี เป็นคำอัปมงคล ไม่เป็นมงคลแก่หูผู้ฟังด้วย กิริยาท่าทางถ้าไปแสดงตามมัน เหล่านั้นก็เป็นการขายหน้าตัวเอง อืม ครูบาอาจารย์เคยสอน คำว่ากูว่ามึง เป็นคำหยาบสำหรับสังคมมนุษย์ กู มึง อืม คำไหนแข็งๆ เราไม่เอามาใช้ในสังคมมนุษย์หรอก เอาแต่คำไพเราะๆ ออกมา คำพูดไม่ได้ซื้อ มันล่ะ มันหลั่งออกมาเองมัน โดยอัตโนมัติ ถ้าผิดหูมา มันออกเสียงมาไม่ดี ผู้ฟังเป็นเสียงได้ดีแล้ว ออกมาเป็นเสียงไม่น่าฟังแล้ว ไม่ ไม่เป็นมงคลแก่ตัวเอง วัฒนธรรมไทยเพิ่นก็บอกอยู่แล้ว คำว่ากูกับมึง เพิ่นก็ไม่ให้ว่าซะด้วย อืม

มีแต่ข้อยและเจ้า จนเฒ่าชั่วชีวัง อ่ะน่ะ จนเฒ่าชั่วชีวัง บ่ให้มีคำเค็มใส่กัน ความอดกลั้นทนทานนั้นเป็นตบะ สอนใจตัวเอง ให้ใจมันอยู่ในขอบข่ายของศีลธรรม อย่าให้มันนอกคอกนอกนอกลู่นอกทางออกไป ถ้าโกรธมามักจะด่ากันว่ากัน ให้สาอกสาใจ มันดีที่ตรงไหนนั่นล่ะว่ากัน ห่ากินมึงเอย ผีกินหัวมึงเอย ต้มตับ ต้มไต ต้มไส้ ต้มพุง ต้มเครื่องใน เพิ่นก็เอาออกมาให้มาเจ็บๆ แล้วเขาก็กำหนดจดๆๆ จดจำคำที่พ่อด่าแม่ด่าน่ะ ไปใช้ในสังคมอีก ไม่ให้มี อืม

ผัวเมียนี้กูมึง อย่าได้ว่า
(ผัวเมียไม่พูดหยาบคายกัน แม้เกลียดโกรธโมโห
ให้อดทน ให้อายลูกและชาวบ้าน)
มีแต่ข้อยและเจ้า จนเฒ่าชั่วชีวัง
(ผัวเมียให้เรียกกันว่า ข้อย-เจ้า พี่-น้อง พ่อ-แม่
ไปจนตลอดชีวิต เป็นแบบอย่างแก่ลูกและชาวบ้าน)

มีแต่คำม่วน(สนุก ไพเราะ)ๆ ไพเราะทั้งนั้น ลูกหลานก็กำหนดจดจำเอาไว้ได้

มันอ่อนเปลี้ยเพลียแรงเดินทางตลอดวัน เห็นอะไรๆ ก็บันทึกเอา อะไรดีๆ ก็บันทึกเอา เอาหัวใจบันทึกเอา โอ้ อันนี้ดีเว้ย น่ารักน่าเอ็นดูเว้ย พูดรู้จักขา รู้จักค่ะ รู้จักครับ รู้จักกระผม อะไรๆ ให้มันสวยๆ เอาไว้ คำเสียๆ หายๆ อย่าเอามาใช้ พ่อแม่ไม่ได้สอนอย่างนั้นหรอก สอนให้ใช้มธุรสอ่อนหวาน พูดกับแขกก็ดี พูดกับคนก็ดี พูดกับคนแปลกหน้าแปลกตาก็ดี อืม ใช้แต่คำวันหวานๆ อืม เคารพนบนอบกันด้วยใจจริง ด้วยใจจริงไม่ได้แกล้งทำ ให้มันเป็นนิสัย นิสัยอ่อนน้อมถ่อมตน พูดจาวาทีก็ให้ให้อ่อนให้หวาน เป็นคำที่ไม่หยาบคายหู เป็นมงคลแก่หูผู้ฟังด้วย

สุภาสิตา จะ ยา วาจา

ถ้าเอาเป็นสุภาษิตออกมา ให้กำหนดจดจำไว้ในใจเขา คำไหนไพเราะเสนาะโสต พูดคำนั้น คำไหนไม่ไพเราะเสนาะโสต อย่ามาพูด เขาจะจำเอาไปใช้ในเวลาเขาโมโห เขาโมโหขึ้นมาแล้วมันออกมาเสียงไม่ไพเราะอ่ะ อืม เอ้ กูมึงไม่ให้ว่ากันนะ ว่ากับพ่อกับแม่ ก็ไม่มีกูมีมึง อืม โบราณเขาจะสอนกันอยู่

มีแต่ข้อยและเจ้า จนเฒ่าชั่วชีวัง เด้อ
(ผัวเมียให้เรียกกันว่า ข้อย-เจ้า พี่-น้อง พ่อ-แม่ ไปจนตลอดชีวิต เป็นแบบอย่างแก่ลูกและชาวบ้าน)

อย่าดุด่าป้อย(ด่า)แช่งกัน วาจาเป็นมงคลก็มี วาจาที่ไม่เป็นมงคล เป็นอัปมงคลก็มี ไม่เป็น ไม่มีมงคลแก่ตัวเองด้วย แก่ผู้ฟังด้วย ผู้ฟังได้ยินคำหยาบๆ ขึ้นมาแล้วเป็นยังไง แสลงหู แสลงใจ อ๋อ คำนี้ไม่น่าพูด พูดคำหยาบ มันก็เป็นอัปมงคลเหมือนกัน ศีลธรรมที่ประพฤติปฏิบัติอยู่ ถ้าเอาคำหยาบๆ มาพูดอยู่จะเป็นยังไง เป็นแม่ขาวแม่ชีไปแล้วก็ดี จำศีลภาวนาอะไรอยู่ คำหยาบๆ คายๆ เหล่านั้นอย่าเอาออกมาใช้ในสังคมมนุษย์ ไม่ใช่มนุษย์ธรรมดานะ มนุษย์มีศีลมีธรรมจริงๆ มีศีลมีธรรมมีคำมธุรส อ่อนหวาน ไม่ได้เสียสตางค์อะไรหรอก ถ้าต้องการหวานอ้อยหวานตาล ก็เสียสตางค์อยู่ อยากกินหวานๆ ก็ไปซื้อน้ำอ้อยน้ำตาลมา อืม ได้ซื้ออยู่ อันคำพูดของเราที่พูดออกมาทุกวันๆ น่ะ อย่าให้มันหยาบคาย หยาบโลนจนกระทบกระเทือนถึงหูนักปราชญ์บัณฑิตท่าน ไม่ได้ยินเสียงอย่างงี้อีกต่อไป การถกเถียงซึ่งกันและกัน จะเอาๆ ให้มันชนะ เอาเสียงออกมาด่าว่ากันต่างๆ นานา อะไรจะเจ็บใจแล้วก็ด่ากันให้แหลกลาญ เหล่านี้เป็นวาจาที่สังวรระวัง ไม่ควรเอามาพูด คำด่ากัน อืม เราไปอยู่กับครูบาอาจารย์ ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ คบค้าสมาคมกับครูบาอาจารย์ ผู้มีความรู้ มีวิชา ไม่เคยได้ยินเสียงท่านด่าลูกศิษย์ลูกหาหยาบๆ คายๆ ไม่เคยมี อืม คำกู คำมึง คำว่า กูมึง คำอย่างนี้เป็นคำหยาบ ได้ไหม เป็นคำหยาบ เป็นคำที่แสลงหูผู้ฟัง ผู้ได้ยินได้ฟังต่อไป เป็นการศึกษาอยู่ในตัว ก็ไปใช้ในสังคมอีก เวลาโมโหโกรธามาแล้วอ่ะ ออกมาแล้ว มันออกมาคำพูดบ่ได้ บ่ได้เรียน ไม่มีสถาบันไหนสอนกันหรอก สอนกันกูๆ มึงๆ อีขี้ข้า บักขี้ข้อยเหล่านั้นน่ะ ด่าอย่างนั้นน่ะ เพิ่นๆ ไม่เอามาใช้กัน ครูบาอาจารย์ไม่เอามาใช้กันเลยอย่างนั้น เป็นคำมธุรสอ่อนหวานที่สุดล่ะ อืม

เพิ่นยังว่า ลมปากหวานหูไม่รู้หาย เพิ่นว่า ลมปากน่ะหวานหูไม่รู้หาย ได้ บ่เห็นหน้ากัน คิดถึงคำพูดคำจามาหรอก มีมธุรสอยู่ในตัว เป็นคำพูดคำจาที่ไม่แข็งกระด้าง ไม่ด่าว่าประจานกันเสียๆ หายๆ อืม ถ้าเป็นครูคนไปแล้ว เป็นอาจารย์คนอื่นไปแล้ว ยังเอาคำหยาบๆ คายๆ ออกมาด่าลูกศิษย์ลูกหา ไม่เป็นมงคลอีกแหละ อีกแหละไม่เป็นมงคลเลย เสียหาย หลาย แสน ไม่ได้เสียหายได้น้อยๆ เสียหายหลายแสน ถ้ามาบวชเข้ามาแล้วก็ยังเอาคำหยาบๆ มาใช้กับหมู่กับพวก กับลูกศิษย์ลูกหาเป็นคำ

หยาบๆ ลูกศิษย์ลูกหามันก็บันทึกเอาแหละ บันทึกเอาเอาใจบันทึกเอา จำเอา จำคำหยาบๆ คายๆ ได้มา อันนี้ก็เพิ่นให้สังวรระวัง อย่าให้มันเปรี้ยงออกไป ในทางที่ไม่ไพเราะเสนาะโสต อืม อันอ้อยตาลหวานลิ้นก็สิ้นซาก อืม กินน้ำอ้อยน้ำตาลหวานที่ลิ้นใครกินลงไปแล้วก็สิ้นซาก ไม่มีแล้ว แต่ว่าลมปากน่ะหวานหูไม่รู้หาย คำพูดคำจาที่หวานๆ ไพเราะเพราะพริ้งนั่นน่ะเอามาใช้ ไม่ได้เสียเงินหรอก อืม ถ้าลง ถ้าโกรธมากๆ มันออกไปถึงโคตรพ่อโคตรแม่มันนะ ด่าถึงโคตรพ่อโคตรแม่มันล่ะ ด่า ไปหมดแล้ว อืม อย่าเอามาใช้คำพูดอย่างนั้น ไม่เป็นมงคลแก่ปากตัวเองด้วย แก่หูผู้ฟังด้วย ไม่เป็นมงคลเลย เอาแต่คำดีๆ มาพูด ถ้าพูดหนักๆ เข้ามันผิดโสตศีลธรรมนะ ศีลธรรมเพิ่นสอนมา คำสั่งคำสอนบ่อึด(มีเยอะ)บ่อยาก(ไม่ต้องการอีก) อยู่ในตำรา ตำราในไหนเพิ่นสอน เพิ่น ตรวจตราดูแล้วมันจึงตีพิมพ์ออกมา คำพูดคำนี้ไม่น่าจะพูดในสังคม ไม่ให้ผู้อื่นได้ยินคำพูดอย่างนี้จากปากเรา เขาด่าตอบมาไม่ใช่ธรรมดานะ อ้า ถ้าเราพูดไม่ดีเขาก็ ไอ้ปากหมา หึหึ อืม อีปากหมา พูดไม่ดีออกมา ดุด่า พอแช่งกันเหล่านี้ มันเป็น ไม่ใช่ปากมนุษย์น่ะ เป็นปากหมากันไป ไม่ดี เพราะฉะนั้น เราต้องสังวรระวังไว้ อย่าให้มันเสียหาย คำพูดไม่ได้ซื้อไม่ได้หาหรอก อืม เย็นใจ เย็นตา เย็นหู ผู้ได้ยินได้ฟัง กิริยามารยาทอะไรก็เหมือนกัน ถ้าไปแสดงความโกรธให้เขาเห็น พร้อมกับออกเสียงออกมา ก็เป็นเสียงอีกเสียงหนึ่ง ถ้ามันโกรธจัดๆ น่ะมันเป็นเสียงหนึ่ง มันไม่ ไม่ใช่เสียงไพเราะเพราะพริ้ง ไม่มี ไม่มีดีสักอย่างเลย ถ้าโกรธขึ้นแล้ว เอาความโกรธออกขึ้น เป็นผู้ตัดสินความ ว่ากันด้วยความโกรธ ความเกลียดกันน่ะ เป็นคำหยาบในสังคม เป็นอัปมงคลในสังคม อย่าเอามาใช้กัน สิ่งใดที่

เป็นมงคลเป็นบุญเป็นกุศลนั้นเอาอันนั้นมาใช้ อืม อันภาษิตที่ยกขึ้น

ทานัง เทติ สีลัง รักขะติ ภาวะนานัง ภาเวตตะวา
เอกัจโจ สัคคัง คัจฉะติ เอกัจโจ โมกขัง คัจฉะติ นิสสังสะยัง

เพิ่นบรรจุ ให้บรรจุของดีๆ เข้ามาไว้ ทานก็ดี ศีลก็ดี ภาวนาก็ดี เอาได้ของดีๆ ไปใคร่ครวญ ไปขบคิดพินิจพิจารณาด้วยปัญญาของตัวเอง โอ้ อันนี้ไม่น่าพูด โอ้ อันนี้ไม่ทำท่าทำกิริยาท่าทางแบบนี้ไม่เข้าท่า ไม่สวย ไม่งาม ต้อง... ต้องการอยากให้ลูกหลานมีกิริยามารยาทดีเรียบร้อย ก็ส่งให้เข้าไปศึกษาเล่าเรียนในสถาบันต่างๆ จนถึงมหาวิทยาลัยพู้น(โน้น)แหละ ให้เอาคำพูดคำจาดีๆ ออกมาพูดในสังคม กิริยามารยาทดีๆ เอามาใช้ในสังคม เห็นผู้เฒ่าผู้แก่ เพิ่นยกมือไหว้กัน ผู้มีคุณธรรมสูงก็สมควรรับไหว้เอา พิธีทางพระเจ้าพระสงฆ์ก็เหมือนกัน ถ้าเห็นกันแล้วก็เคารพนบไหว้กัน อ่อน กายอ่อน ใจอ่อน วาจาก็น้อม ถวายความเคารพผู้มีอายุสูงกว่า เราก็ควรกราบควรไหว้ท่านผู้นั้น ท่านผู้นั้นก็เก้อเขินไป เห็นลูกหลานมากราบก็ มีแต่น้ำหูน้ำตาออกเฉยๆ อืม ลูกหลานมากราบมาไหว้ทำยังไง ยกมือรับออกไหม เพิ่นไปพูดคำเสียๆ หายๆ ให้เขาได้ยินได้ฟังหรือเปล่า ครูบาอาจารย์ ไม่ได้ยิน คำที่เป็นอัปมงคล อย่าเอามาใช้ ไม่ ไม่เป็นบุญ ไม่เป็นกุศลแก่ตัวเอง เป็นคำอัปยศอดสู เป็นคำที่แสลงหูท่านผู้ฟังได้ยินและหนาวขึ้นมาในใจ อืม ทำไมพูดได้อย่างงั้น พูดกับผู้เฒ่าผู้แก่ทำไมไปพูดหยามหยาบคายขนาดนั้น ครูบาอาจารย์ผู้หลักผู้ใหญ่มา ก็มาสมาคมกัน มีตั้งแต่ผู้มีศีลธรรมทั้งนั้น สิ่งใดที่เป็นโทษ เพิ่นก็ไม่เอามาพูดกันหรอก มีเคารพนบไหว้กันธรรมดา จรรยาบรรณ ทางโลกเขานิยมกันอย่างงั้น ตัวของเราประพฤติปฏิบัติ ก็ให้อยู่มีรสนิยมสูงหน่อย ให้มันสูงๆ หน่อย จรรยาบรรณ ความเคารพนบนอบ กราบไหว้วันทา

อันนี้มันไม่ใช่ว่าเล่นๆ นะ มาในผูกในมัดจริงๆ คำสั่งคำสอนอยู่ในตู้พระไตรปิฎก ไปค้นหาแล้วมันไม่มีคำหยาบๆ คายๆ อะไรเลย เป็นคำ เป็นมงคลแก่ตัวเอง เป็นบุญด้วย เป็นกุศลด้วย เรียกว่าเอาความฉลาดมาใช้ กุศลนั้นแปลว่าฉลาด เป็นคนฉลาดพูด จรรยาบรรณก็เหมือนกัน การกราบการไหว้กันน่ะมันมันเป็นจรรยาบรรณที่ดีที่งาม เพิ่นเอามาใช้กัน ในทางวัดทางวาในทางศาสนา อาจจะทุกศาสนาซะด้วย คำหยาบๆ คายๆ เขาไม่เอามาใช้กันหรอก เอาแต่มธุรสอ่อนหวานใช้กัน ไม่ได้เสียเงิน

ไม่ได้เสียเงินเสียทองหรอก พูดดีๆ ให้ไพเราะเสนาะโสต อันนี้เป็นมงคล เป็นตัวอย่างของลูกอีกด้วย ผู้เป็นพระ เป็นครูบาอาจารย์มาแล้วก็มี ด่าลูกศิษย์ลูกหาแหลกลาญไปก็มี ท่านโมโหจึงค่อยด่าออกมาแบบนั้น

เราจะเอาความโมโหนั่นหรือ เป็นครูเป็นอาจารย์เราต่อไป

เอ้า คำที่เป็นมธุรสเอามาใช้ ไม่ ไม่ได้เสียเงินหรอก งามมารยาทงาม กิริยามารยาท การกราบการไหว้กัน เนี่ยมันเป็นกิริยาของอริยเจ้า ของอริยชนทั้งหลายด้วย ถ้าหากมีในหมู่ใด ความสุขย่อมมีในหมู่นั้น ความสามัคคีก็เหมือนกัน ความสามัคคีมีในหมู่ใด ความสุขย่อมมีในหมู่นั้น พัฒนาบ้านเมืองก็เอาจรรยาบรรณที่น่าดูน่าชม เอาไป ผู้ใดศึกษาสูง ก็ใช้กิริยามารยาทหยาบๆ คายๆ หยาบๆ โล้นๆ ออกมา มันจะเป็นยังไง สังคมเขาจะว่ายังไง เขาก็บุ้ยปากใส่หา บุ้ยปากใส่แล้วเอย ทำไมพูดได้อย่างงั้น ไม่มีในสังคมอันสูงสุด ในสภา เรียกว่ารัฐสภา ไปด่ากันอยู่ในรัฐสภาอย่างนี้ก็ เป็นของขยะแขยง เสียความรู้สึก ได้ยินได้ฟังแล้วเสียความรู้สึก

ก็ดีผู้ได้รับการศึกษามาแล้วทั้งหลาย ประพฤติตนอยู่ในขอบข่ายของศีลธรรม ไม่เอานอกลู่นอกทางมาใช้เลย เอาจรรยามารยาทเรียบร้อยมาใช้ในสังคม ผู้น้อยเห็นผู้ใหญ่ก็ยกมือไหว้ก่อน ถ้าไหว้แล้วก็ได้ไหว้ตอบ เราเป็นผู้น้อยไปกราบไปไหว้ครูบาอาจารย์ เพิ่นก็ยกมือรับไม่แข็งกระด้าง คำพูดคำจาก็เหมือนกัน คำพูดคำจาออกมา เสียงน่าฟังก็มี เสียงไม่น่าฟังก็มี อืม ไม่น่ายึดเอาของเสียๆ หายๆ ไปใช้ในสังคมมนุษย์อีก เอาแต่คำที่สวยๆ งามๆ ฟังแล้วรื่นหู ไพเราะเสนาะโสต เป็นมงคลของเราอีกด้วย เขาไปกันถึงทางวิทยาลัย มหาวิทยาลัยไปแล้วสถาบันสูงๆ เล่าเรียนศึกษา พวกภาษาคำพูด กิริยามารยาท ที่แสดงในสังคม เพิ่นก็เอาไปใช้กันมากมายแล้ว เป็นคุณงามความดี ตีนอ่อนมืออ่อน กราบไหว้ ทิฐิมานะ แสดงไปถึงทิฐิมานะ ความถือเนื้อถือตัว ถ้าเอาของหยาบๆ ไปใช้ในสังคม มันจะเป็นยังไง สังคมของเราไม่เละตุ้มเป๊ะไปเหรอ อืม ผู้ไหว้ก็ย่อมได้ไหว้ตอบ

วันทะโก ปฏิวันทะนัง

เพิ่นว่า

ปูชะโก ปฏิปูชะนัง(ละภะเต ปูชัง)

ผู้ไหว้ก็ย่อมได้รับไหว้ตอบ อืม ผู้เคารพก็ได้รับความเคารพตอบ เนี่ยจรรยาบรรณของทุกศาสนาล่ะ ศาสนาอะไรก็แล้วแต่ เขาก็พยายามสรรหาแต่ว่าจรรยาบรรณที่ดีๆ งามๆ ออกมาใช้กันใช้ในสังคม ถ้าเอาความหยาบโลนออกมาใช้ในสังคม เขาก็บุ้ยปากใส่ เป็นคนหัวแข็ง ในสังคมนั้นเป็นคนหัวแข็ง ถูกจับ ถูกปรับ ถูกไหม เพราะวาจาของเราเองก็มี ถ้าสังคมเขาพิจารณาเห็นว่าเสียหาย ก็จับไปทรมานนะ ติดคุก ติดตะรางอยู่กี่ปี จึงจะรู้ตัว ไม่ได้ อืม บอกถึงความเป็นมาของจรรยาบรรณ มันงามไปด้วยกันหมด ดีไปด้วยกันหมด ผู้หนึ่งประพฤติดีเป็นตัวอย่าง คำพูดคำจาก็เป็นตัวอย่าง กิริยามารยาทก็เป็นตัวอย่าง ของกุลบุตรลูกหลานผู้ได้ศึก... ศึกษาภายหลังได้เห็นเข้า เย็นตา เย็นใจ ถ้าไปแสดงกิริยามารยาทถมึงทึงใส่กัน แข็งกระด้างใส่กัน เสียงพูดเสียงจาก็รู้แล้ว รู้จากคน คนได้รับการศึกษาสูงก็ต้องมีจรรยาบรรณที่ดี สวยงามของสังคมเอามาใช้

ขันติ ธีรัสสะ ลังกาโร

ความอ่อนน้อมถ่อมตนนั้น เป็นสิริ เป็นมงคล เป็นบุญ เป็นกุศลสำหรับตัวเอง นำเอาไปใช้ในสังคมให้ได้ให้ถูก อย่างคนกินเหล้าเมามายเซซ้ายเซขวาไป ยกมือไหว้เขาก็เฉยๆ แล้ว เพราะไม่มีจรรยาบรรณทางนี้ ไม่ได้ศึกษาทางนี้ อืม ธรรมดาถ้าเจอกันพบกันน่ะ คนได้รับการศึกษาสูง เขาก็ยกมือไหว้กัน ผู้อาวุโสถ้าเด็กๆ มาไหว้เราก็ไหว้ตอบได้ ยกมือรับได้ อืม เป็นจรรยาบรรณอันนี้ อย่าให้เสียหายได้ ให้เอาไปใช้ในสังคม ยกมือไหว้พระ ไหว้พระเพิ่น... ถ้าเพิ่นจะให้พรรับ คุณพระจงรักษาเน้อ เอา ขอให้คุณพระจงรักษาเน้อ ลูกหลานเอย อ่ะ อืม เพิ่นก็ไม่ว่า ถามหาโคตรหาเชื้อด้วยนะ ไม่ได้ถามหาธรรมดา จรรยาบรรณไม่มี ไม่มีจรรยาบรรณ ผู้เฒ่าผู้แก่ อืม ไม่ได้สอนลูกสอนหลาน เห็นผู้เฒ่าผู้แก่ เห็นผู้มีคุณวุฒิสูงๆ มา เราก็ทำความเคารพ ยกมือไหว้กัน อืม ถ้าไปแข็งกระด้างล่ะ เฮ็ดจั่งใด๋(ทำยังไง)ล่ะปะเนี่ย เอาหยังมาดัดยากล่ะ มันก็เอาความแข็งกระด้างนั่นแหละไปใช้ในสังคมต่อไป ถ้าอยู่ในความเพ่งมองของผู้ได้ดูได้ชม โอ้ คนนั่นจรรยาบรรณดีเว้ย เพิ่นรู้จักเคารพผู้เฒ่าผู้แก่ รู้จักครูบาอาจารย์ ยกมือกราบ ยกมือไหว้ เพิ่นก็ไหว้ตอบเหมือนกัน นั่นจรรยาบรรณนั่นๆ น่าดูดีกว่า ที่แข้น(แข็ง)ๆ ซื่อๆ ไม่เสียเกียรติหรอก เขายกมือไหว้ เรายกมือไหว้ตอบ อืม อย่างนั้นก็เรียกว่ามีจรรยาบรรณที่ได้รับการศึกษามาสูง

ว่าให้ ผู้แทนราษฎรบางนายก็ ยกมือไหว้ประชาชนไม่เป็น มีแต่ไปไหว้เขาแล้วก็หน้าแตกไปล่ะ อืม ถ้าพวกนี้ได้รับการศึกษามาสูง เป็นบุคคลควรเคารพ นบนอบกราบไหว้อ่อนน้อมถ่อมตน เขาก็ถามหาวิทยฐานะมาจากไหน ได้รับปริญญามาจากไหน อืม ถามไปหมดล่ะ อืม ทำไมจึงแข็งกระด้างขนาดนั้นเขาจะว่า ได้รับการศึกษาสูงๆ มันมีจรรยาบรรณที่บังคับอยู่ในตัว มีความแข็งกระด้างแล้วไม่แข็งกระด้าง อ่อนน้อมถ่อมตน เคารพนับถือ ผู้มีวุฒิสูงกว่าเรา อืม นี่ก็เป็นจรรยาบรรณอันหนึ่งระวังให้ดี อืม

เด็กได้เล่าเรียนศึกษามาบ้าง ตั้งแต่ชั้นประถมและก็มัธยมขึ้นไป สูงขึ้นไป ต้องมีจรรยาบรรณที่ดีอีกแหละ ถ้าไม่เคารพ ไม่ไหว้ตอบ

วันทะโก ปฏิวันทะนัง

ผู้ไหว้ย่อมได้ไหว้ตอบนะ ถ้ารู้จักตัวอยู่เสมอ เห็นกันแล้วเป็นอย่างงั้น เอาจรรยาบรรณออกมาใช้กัน เวลาพบกัน ไปจากกันหลายๆ ปีดีดัก ถ้าเห็นหน้าเห็นตากัน ก็ดีอกดีใจวิ่งเข้าๆ ไป

ก็กราบ ตบหลังตบไหล่ให้ อืม อันนั้นน่ะเป็น... จรรยาบรรณที่ดีงามของสังคม อย่าแข็งกระด้าง อย่าเป็นคนแข็งกระด้าง เขาไหว้แล้ว ก็ไม่ได้ไหว้ตอบ เหล่านั่นก็เป็นจรรยาบรรณที่ไม่ดี ไม่งามของสังคม อืม เอาล่ะนะ ก็สรุปว่า

ทานัง เทติ

ที่ได้ยกภาษิตขึ้น มาถึงการเสียสละ บริจาคให้แก่สังคม มีอะไรเขาก็มาบอกบุญอะไรเรื่องอะไร ร่วมทอดผ้าป่ามหากฐิน หรืออะไรๆ ก็ดี มาเคารพคารวะ

งานนี้เป็นงานวันเกิด ของหลวงพ่อสวาท(หลวงพ่อสวาท ปัญญาธโร) อาจารย์สวาท เรามาแสดงคารวะมุทิตาท่าน มาเคารพมากราบไหว้ท่าน เพิ่นก็จะให้พรเราหรอก ไม่ออกเสียงแต่ว่า อายุ วัณโณ สุขัง พลัง เด้อ อยู่ในใจเพิ่นล่ะ อืม ถ้าเราได้กราบได้ไหว้แล้วก็ ผู้นั้นก็ให้ อายุ วัณโณ สุขัง พลัง ต่อไปมันก็มีหลายเข้า ปลูกข้าวโพดข้าวฝ่างก็ขอให้มีผลผลา ต่อไปเรามาเอาอายุ วัณโณ สุขัง พลัง มีลูกร้องดัง ก็อย่าได้ร้องพาโล(เกินไป) ต่อไป อืม ให้พรเขาให้อันไหนก็ได้ ลูกหลานมันเห็นเข้ามันก็จำเอาเป็นตัวอย่าง เอาไปใช้ในสังคม งามอยู่ตลอด อืม ไม่ใช่เรียนเอามาเป็นทิฐิ เป็นมานะ ความถือตนถือตัว มีความรู้สูง แต่ไม่เอาความรู้ รู้นั้นมาใช้ในสังคม จะเป็นยังไง ขยะแขยงน่าอายเขาไหม ไม่รู้จักเคารพนบไหว้ ผู้ใดมีอาวุโสสูงกว่า อายุสูงกว่าเราควรยกมือไหว้ ผู้เฒ่าผู้แก่ก็ควรยกมือไหว้เพิ่น ผู้เฒ่าผู้แก่บางคนเรายกมือไหว้แล้วไม่ไหว้ตอบเขาก็มี แข็งกระด้างไปก็หน้าแตกไป

ผู้ยกมือไหว้หน้าแตกไป เสียจรรยาบรรณหมด เพราะฉะนั้นน่ะ พูดวันนี้ไม่ได้พูดสูงหรอกพูดต่ำๆ จรรยาบรรณ ที่จะมนุษย์จะต้องเอามาใช้กัน ถ้ามีจรรยาบรรณ ได้ศึกษาสูงมาแล้วไม่แข็งกระด้าง มีความอ่อนน้อมถ่อมตนอยู่อย่างนั้น ผู้เฒ่าผู้แก่ผู้มีอายุสูงกว่าเรา มาไหว้เราตอบ มาไหว้เรา เราจะทำยังไง อืม ลูกหลานกราบไหว้ก็ยกมือรับ อืม สาธุ สาธุ เป็นบุญเป็นคุณแล้วจับไม้จับมือให้ เท่านั้นก็ดีใจหรอก อืม เอ้ จรรยาบรรณในสังคม ให้ปฏิบัติให้ถูกให้ต้อง ถ้าเป็นคนงามอยู่เสมอ

งามหน้า งามตา งามกิริยา งามมารยาท
งามเชื้อ งามชาติ งามวาสนา
งามจิต งามใจ งามในศรัทธา

ความเชื่อ งามในศรัทธา ในความเชื่อ ความเลื่อมใสในใจเรามียังไง ก็แสดงออกต่อสังคมมนุษย์ เราเป็นมนุษย์ ไม่ใช่สัตว์ ทำความเคารพต่อผู้มีวัยวุฒิ อ้า วิชายุทธมันมี

วุฒิ

ทั้งหลายนั้น มันเจริญขึ้นเพราะการปฏิบัติถูกต้อง ปฏิบัติถูกต้อง ทั้งความยกย่อง สรรเสริญเยินยอ อืม คนนั้นน่ารักจัง คนนี้น่ารักจัง รู้จักเคารพกราบไหว้ แม้ลูกหลานไปกราบไปไหว้ ยังยกมือรับไหว้ อืม อ้า ไม่ให้ศีลให้พรอะไรหรอก เขามากราบมาไหว้ ก็ให้มีความสุขความเจริญเด้อ อ่ะ นี่ที่เทศน์ ไม่เทศน์สูงหรอก เทศน์อยู่บนธรรมาสน์เนี่ยเท่านี้ล่ะ เทศน์สูงขึ้นไป มันก็เรื่องจิตตภาวนาอันนั้นน่ะเอาให้

ครูบาอาจารย์ผู้จะมาแสดงต่อไป ได้นำมาช่วยขัดเกลาจิตใจ ของประชาชนให้มีความอ่อนน้อมถ่อมตนเสมอ มันเป็นมงคลชีวิต ชีวิตนั้นจะเจริญรุ่งเรือง ผู้ใดไหว้ ไหว้ตอบแล้วก็เพิ่นก็ให้ศีลให้พรเรา อย่างน้อยก็ อายุ วัณโณ สุขัง พลัง เท่านั้นล่ะพอ อืม อันนี้เป็นคำสอนของพระพุทธเจ้าเพิ่นบอก

ดังที่บรรยายมาเป็น ปกิณณกนัย เอาหลายสิ่งหลายอย่างมาผสมผสานกัน ให้นำไปใคร่ครวญพินิจพิจารณาด้วยปัญญาอันชาญฉลาดของตนๆ เองเถิด อัปปมาทธรรม ไม่มีความประมาท ตั้งอกตั้งใจทำให้กายวาจาใจของเรา อ่อนน้อมถ่อมตน รู้จักเข้าเคารพคารวะ ต่อแต่นั้นก็จะได้ประสบพบเห็นแต่ความสุขความเจริญทั้งทางคดีโลกและทางคดีธรรมทุกประการ รับประทานฝอยมา หรือวิสัชนามา ก็ยุติโดยเวลา เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้

(สาธุ)

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
วันเสาร์ที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๕๕๖ เวลา ๒๐.๐๐ น.
วัดถ้ำผาปู่ ต.นาอ้อ
อ.เมืองเลย จ.เลย

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
สุขา สังฆัสสะ สามัคคี สะมัคคานัง ตะโป สุโข
สัพเพสัง สังฆะภูตานัง สามัคคี วุฑฒิสาธิกา
อิมัสสะ ธัมมะปะริยายัสสะ อัตโถ
สาธายัสมันเตหิ สักกัจจัง ธัมโม โสตัพโพติ

อนุสนธิพระสัทธรรมเทศนา ตั้งแต่พระพุทธเจ้าอุบัติตรัสรู้ขึ้นที่แรกแล้ว ท่านก็แนะนำพร่ำสอน ไพร่ฟ้าประชาชน ให้อยู่กันด้วยความสามัคคีธรรม ธรรมะ

สังฆัสสะ สามัคคี สะมัคคานัง ตะโป สุโข

ความพร้อมเพรียงของหมู่ให้เกิดสุข ถ้าแตกแยกกันแล้ว ไม่มีความสุขเลย

สัพเพสัง สังฆะภูตานัง สามัคคี วุฑฒิสาธิกา

ความพร้อมเพรียงของชนหมู่ใหญ่ยังความเจริญให้สำเร็จทุกอย่าง มันจะใหญ่ขนาดไหน โตขนาดไหนก็ตาม หากชนหมู่ใหญ่มีความกลมเกลียวสามัคคีกัน ย่อมทำการงานอันนั้นให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี อย่างที่ศาลาใหญ่ๆ ของเราอย่างงี้ ของใหญ่ๆ ที่เกิดขึ้น อาศัยความพร้อมเพรียงของชนหมู่ใหญ่ หมู่มากช่วยกันคนละไม้คนละมือ ถ้าผู้จนอับทรัพย์ ก็อาศัยชนหมู่ใหญ่เหมือนกัน มีน้อย ใช้น้อย บริจาคทานช่วยกันมาเป็นกำลังของทรัพย์ ยังๆ ความเจริญให้สำเร็จทุกอย่าง ถ้ามีความพร้อมเพรียงกันแล้ว สำเร็จทุกอย่าง แม้กิจการงานน้อยๆ แน่ๆ ถ้าแตกแยกกันแล้ว ไม่สามัคคีกันแล้ว งานน้อยๆ ก็เป็นงานใหญ่หนัก แบกหนักอยู่ เจ้าอาวาสก็แบกหนัก กรรมการวัดทั้งหลายก็แบกหนักอยู่ ถ้าเรามาช่วยกันคนละไม้ละมือ คนละบาท คนละสลึง คนละเฟื้อง คนละตำลึง คนละ ๑๐ บาท ๙ บาท ๑๐ บาท ๒๐ บาท ๓๐ บาท ขึ้นไปถึง ๑๐๐ ๒๐๐ ๓๐๐ ๔๐๐ ๕๐๐ ผู้มีมากๆ มีรายได้มากๆ ก็ให้เป็นคนละ ๑,๐๐๐ ๒,๐๐๐ คนละ ๑๐,๐๐๐ ๒๐,๐๐๐ ไป งานแค่นี้มันก็ไม่ยากอะไร ก็ย่อมสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ด้วยความสามัคคีกันนั่นเอง

ถ้าแตกสามัคคีกันแล้ว มีน้อยๆ คน ก็ยังทะเลาะกัน ไม่พร้อมใจกัน อึม ช่วยกันฮึด ช่วยกันดึง

หักซ่วย(ช่วย)กันหาบ หยาบ(เหนียวแน่น)ซ่วย(ช่วย)กันดึง
(สิ่งใดหนักให้ช่วยกันหาบ สิ่งใดเหนียวแน่นช่วยกันดึงให้ขาด)
คำว่า คำกูมึง อย่าได้เอามาเว่า(พูด)นะ

เพิ่นว่า เนี่ย กู มึง ถ้ามองเห็นประโยชน์ในครั้งหน้าที่จะนำมาซึ่งความสะดวกสบาย ถ้าพร้อมเพรียงกันทำไว้แล้วอย่างนี้ ก็เป็นประโยชน์ต่อส่วนรวม ใช้รวมกัน ใครจะมาจำศีลภาวนา หรือมาทำประโยชน์อย่างหนึ่งอย่างใด บำเพ็ญกุศลอย่างหนึ่งอย่างใด เกิดขึ้นในสถานที่แห่งนี้ ก็เรียกว่า มีที่พักพาอาศัย ทำกิจการใดๆ ก็สะดวกสบายทุกอย่าง เนี่ย พัฒนาไว้แล้ว น้ำในฝืนไฟ มีพร้อมไว้แล้ว ถ้าไม่ทำไว้ มันรีบเป็นยังไง ก็อยู่มืดกันล่ะสิ อยู่อย่างนี้ก็อยู่มืดกันได้ มองไม่เห็นกันเลย ถ้าพัฒนาไว้แล้วอย่างนี้ สะดวกทุกอย่าง น้ำในฝืนไฟอะไรสะดวกทุกอย่าง ถ้าพูดไปทางถนนหนทาง ที่เข้าที่ออก ถ้าพัฒนาไว้แล้วก็ได้รับความสะดวก การเข้าการออก ขนสิ่งขนของเข้ามา มันไม่ใช่ได้เอามาเฉยๆ ต้องขนลากมา ขนมา

หักซ่วย(ช่วย)กันหาบ หยาบ(เหนียวแน่น)ซ่วย(ช่วย)กันดึง
(สิ่งใดหนักให้ช่วยกันหาบ สิ่งใดเหนียวแน่นช่วยกันดึงให้ขาด)
คำว่า คำกูมึง อย่าได้เอามาเว่า(พูด)

อ้า ของมึงก็เฮ็ด(ทำ)เอาสิ ของมึงก็เฮ็ด(ทำ)เอาสิ ถ้าคิดอย่างนั้น ก็แตกแยกกัน ไม่มีกำลัง กำลังกาย กำลังของ กำลังใจ ศรัทธา กำลังทรัพย์ด้านสมบัติ กำลังของกายวาจาใจ มีกำลังกันทุกคนๆ ของนั้นก็กลายเป็นของเบาๆ ขึ้นมา ไม่หนักหนาสาโหดอะไรเลย ทำอะไรก็สำเร็จสมเป้าปรารถนา นั่น ผู้มองไม่เห็นประโยชน์ ก็ย่อมตำหนิติเตียนว่า สร้างไปอะไรนักหนาๆ สร้างไปแล้วก็ไม่มีคนอยู่คนอาศัย คนปฏิบัติรักษาความสะอาดก็ลำบาก เออ นั่น อ้า ความแตกแยกชนิดนั้น เอาไปคิดในสังคมมนุษย์แล้ว ไม่ดีเลย ถ้าคิดแตกคิดแยกกันอย่างนั้น ไม่ดีเลย ความพร้อมเพรียงของชนหมู่ใหญ่ย่อมนำความสำเร็จให้ลุล่วงไปด้วยดี แต่ไหนแต่ไรมา บ้านเมืองไทยเราจะสะดวกสบายก็เพราะความพร้อมเพรียงของชนหมู่ใหญ่นั่นเอง

อันนี้พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ท่านคิดขึ้นมาได้ จะนำรถไฟเข้ามาวิ่งในเมืองไทย ทำยังไงจึงจะได้มา เอ้า คนไทยเรามันเยอะแยะไป พวกเป็นโจรเป็นผู้ร้าย ติดคุกติดตะรางอยู่ ไม่มีโอกาสได้ทำอะไรกับเขา ก็เอาแรงงานของพวกนั้นมาพัฒนาประเทศ ให้ทำถนนหนทาง รถไฟรถฟืน อะไรมันจะสำเร็จลุล่วงไปทุกสายๆ ก็ความพร้อมเพรียงของชนหมู่ใหญ่ได้ทั้งนั้นแหละ ถ้าหากว่าไม่พร้อมเพรียงกันแล้ว แตกหักกันแล้วจะมีรถไฟมาวิ่งได้ไหม รถไฟฟ้า รถราง รถอะไรๆ ถนนหนทางจะสะดวกสบายไหม เหตุที่เกิดความสะดวกสบายมา ก็เพราะบรรพบุรุษ บูรพมหากษัตริย์เป็นผู้คิดขึ้น สร้างขึ้น วัดวาศาสนาอ้า ทุกวัด ในกรุงเทพฯ มีกี่วัด เออ นับไม่ถ้วน วัดพระแก้วมรกตก็มี วัดอะไรๆ มีแต่วัดที่เจริญๆ ทั้งนั้น อาศัยกำลังของชนหมู่ใหญ่นั่นแหละ เสียสละทรัพย์สมบัติของตัว คนละนิดละหน่อย

อ้า ตามมีตามได้ งานนั้นมันจะหนักหนาสาหัสโหดขนาดไหนก็ตาม ก็เลยเป็นงานเบา งานเบาสามารถให้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ดังที่เราได้ใช้ๆ กันอยู่นี่ ความพร้อมเพรียงของชนหมู่ใหญ่เสียสละมา การไฟฟ้า น้ำประปาก็ดี ของเหล่านั้นก็อาศัยกำลังของชนหมู่ใหญ่ อ้า พัฒนามาเรื่อยๆ มีไฟฟ้า มีน้ำประปา น้ำไม่ประปาก็ตาม ก็ต้องอาศัยกำลังของคนช่วยกันทั้งนั้น เพราะฉะนั้น พวกเราอย่าเห็นว่าพูดเล่นๆ พูดมีสาระประโยชน์ให้กันฟัง ประโยชน์ที่เกิดขึ้น เราได้ใช้ได้สอยกันอยู่ทุกวันนี้ ก็เพราะความพร้อมเพรียงของชนหมู่ใหญ่ พากันพัฒนาเอาไว้ ถนนหนทางสะดวกสบายขึ้นมา ไฟฟ้า น้ำประปา อ้า ก็ได้ใช้สะดวกสบายขึ้น อย่างนี้แหละเป็นตัวอย่าง อย่าไปทอดทิ้ง อย่าไปนิ่งดูดาย อย่าใจจืดใจดำ ใครอยากพัฒนาก็พัฒนาไปเถอะ เราไม่ร่วมด้วยหรอกอย่างนี้ เออ อย่างงั้นก็มีนะ ทิ้งงานทิ้งการ หนีไปเลย ไม่ได้เอื้อเฟื้อเผื่อแผ่เพื่อประโยชน์ส่วนรวม ร่วมกับหมู่กับคณะ หมู่เขาทำได้เราก็ทำได้อย่างงั้นนะ อืม ทำการความพร้อมเพรียงของชนหมู่ใหญ่พัฒนาอะไรก็สำเร็จทุกอย่าง เออ

ครูอาจารย์ มาอยู่ถ้ำผาปู่ใหม่ๆ มันเป็นของลำบากอยู่ เรื่องน้ำเรื่องท่าก็ลำบากอยู่ ไฟฟ้าก็ไม่มี อะไรก็ไม่มี เอาไปต่อมาเมื่อไม่ทอดทิ้ง ไม่นิ่งดูดาย เอาใจใส่อยู่ทุกฝ่าย ของเหล่านี้ก็เกิดขึ้นมา รุ่งโรจน์โชติช่วงชัชวาล แอ้ ทำให้เจริญ นำความเจริญมาให้ถนนหนทาง ที่เข้าที่ออก เหล่านี้เกิดจากความพร้อมเพรียงของชนหมู่ใหญ่ช่วยกันพัฒนาไว้ แต่ก่อนมันจะมีอะไร

เราเข้ามาทีแรก บุกป่าเข้ามา บุกป่าเข้ามาถ้ำผาปู่เนี่ย บุกป่าบ้านฮ้าง(ร้าง) พวกๆๆ เขามารถ ไม่มี ไม่มีรถ ไม่สะดวกเลย เนี่ยโยมเอื้อมพามาบุก โยมเอื้อม พ่อของแก้ว พ่อของ เออๆ

นั่นแหละ แม่เฉลิม มีคนเสียสละแรงงาน ครั้งแรก มาอยู่นี่มา ทำบันไดขึ้นถ้ำที่หลวงปู่จะนอน หลวงปู่จะนอนที่บนถ้ำนั่นแหละ ไม่มีอะไร แล้วก็ทำทางจงกรม ให้ท่านได้เดินจงกรมออกกำลังกาย เอาไว้เรียกว่าทางจงกรมอยู่ข้างบนน่ะ มุงไว้ด้วย แบกเสาจากข้างล่างขึ้นไปถึงทางจงกรมนู้นน่ะ หามเสากัน คนบางคนเขาแข็งแรง เขาหาม เขาแบกคนเดียวก็ได้เสา ๓ จงกรม เดี๋ยวนี้มันยาหรือเปล่าวะเนี่ย มันยาหรือเปล่า หรือมันปลวกกินไปหมดแล้ว ความยุ่งยากลำบากไปหน่อย ช่างมัน แต่เมื่อสำเร็จแล้วได้รับความสะดวกสบายทุกอย่าง ดังที่เราเห็นๆ กันอยู่นี้ ได้รับความสะดวกสบาย เพราะไม่นิ่งนอนใจ ไม่นิ่งดูดาย อ่ะ ช่วยกันทำจริงๆ อ่ะ พัฒนาจริงๆ ก็ได้ความสะดวกสบายจริงๆ เออ ไม่สะดวกสบายแต่คนในจังหวัดเลยอย่างเดียว ก็นั่นพวกกรุงเทพกรุงไท มาก็สะดวกสบาย ท่านผู้ว่าการรถไฟมามาสร้างศาลาหลังนี้เสร็จ แล้วใหม่ๆ นอนที่ไหน นอนใต้บันไดนั่นน่ะ บันไดน่ะ พากันไปปูเสื่อ ฟูกหมอนมี นอนนั่น เมียนอนใต้บันไดนั่นแหละ นี่ผู้ว่าการรถไฟ คุณบันยง ศรลัมพ์ นามสกุลเป็นนักเสียสละผู้หนึ่งเหมือนกัน มาช่วยเหลือครูบาอาจารย์ อ้า ไม่ทอดทิ้ง ไม่นิ่งดูดาย เอาใจใส่เป็นพิเศษ ทางมันจะไกลแสนไกลขนาดไหนก็ตาม ก็อุตส่าห์ฝ่า อ้า ความเหนื่อยยากลำบากมาสู้เอา อืม เออ ไม่ตายๆๆ อยู่อย่างงั้นน่ะ เอา ความไม่ตาย เอาความไม่ตายขึ้นมาตั้งเป้าไว้ ไม่ตายๆ เราทำได้ อืม ทำมาเรื่อยๆ ความเจริญ จึงมีไว้เป็นมรดกตกทอดพวกเราอยู่เดี๋ยวนี้ ได้ใช้ได้สอยอยู่เดี๋ยวนี้ ก็เกิดจากความศรัทธาสามัคคีกันนั่นเอง เพราะฉะนั้น ต่อไปจะพัฒนาบ้านเมืองก็อาศัยชนหมู่ใหญ่เหมือนกัน แอ้ พัฒนาบ้านช่องห้องหับ ถนนหนทาง น้ำประปา ไฟฟ้า

อะไรก็ดีต้องอาศัยกำลังชนหมู่ใหญ่ช่วยกัน ให้ช่วยกัน อย่าได้ทอดทิ้ง อย่านิ่งดูดายออกเป็นผลสำเร็จสมเป้าปรารถนา อ้า คนยากอันไหนก็สู้ บรรพบุรุษ บูรพมหากษัตริย์ของเรา เป็นคนขยันจริงๆ พัฒนาบ้านพัฒนาเมือง ถนนหนทาง ทางรถฟืนรถไฟไม่มีหรอกสมัยก่อน แต่ว่าพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๕ พระจุลจอมเกล้า เนาะ(นะ) เจ้าอยู่หัวรัชกาลที่ ๕ มาคิดขึ้น สำเร็จมาแล้วได้รับความสะดวกสบาย

แต่ว่าลูกหลานบางคน บางเหล่า บางกอ ทำลายทรัพยากรแผ่นดินของตัว ไปเผาสะพานตรงนั้น เผาสะพานตรงนี้ อ้า ทำทางรถไฟให้ถล่มทลายไปก็มี ไอ้ที่ว่าลูกหลานจัญไร ลูกหลานจัญไรไม่รักษามรดกของบรรพบุรุษของตัวเอง พัฒนามาแสนยากลำบาก เอาชีวิตคนไปตายในดงพญาเย็น ไม่ใช่น้อยนะ เกณฑ์คนไปทำงานดงพญาเย็น เขาเอิ้น(เรียก)ว่าดงพญาไฟ เพราะฉะนั้นแต่ก่อน เขาให้ มัน ยุงกิน ไปอยู่ป่าอยู่เขา ยุงกินทีนี่ยุงทั้งหลายรบกวน เกิดเป็นไข้จับสั่นกันขึ้น เออ ตายในป่านั่นเท่าไหร่ ไม่นับ ตายไปช่างมันแล้วช่างมัน แต่ว่าเราช่วยพยายาม

รักสงรักษาเอา อ้า ยุงมันจะเหนือกว่าคนเหรอ อ้า คนเนี่ยมีความรู้สูงกว่ายุง อ้า ยาแก้ไข้สั่น จับสั่นมันมี เอามาแจก เอามาให้เรามาให้คนงานทั้งหลายได้ใช้ได้สอย กินให้หาย หายมาด้วยดี ทางก็สำเร็จไป เป็นระยะๆ จากกรุงเทพฯ ขึ้นป่า ผ่านดงพญาไฟ เขาใหญ่นี่แหละ ทะลุไปถึงโคราช พักไว้ก่อน ไปถึงโคราชแล้วพักไว้ก่อน ก็ต่อไปอีกจากโคราชไปถึงขอนแก่น จากขอนแก่นไปอีกถึงอุดรฯ จากอุดรฯ แล้วไปถึงหนองคายมันขนาดไหนอ่ะ อ้า ไข้กันเป็นหัว... หัว... หัวหลน หัว... โรคภัยไข้ป่ากิน แต่ว่าสำเร็จลุล่วงมาแล้วสบาย เดี๋ยวนี้สบาย รถไฟจากกรุงเทพฯ ขึ้นถึงอุดรฯ ถึงหนองคายไปแล้ว อ้า ทางรถยนต์ รถไฟอีก มีหลายอย่าง ข้ามแม่น้ำโขงไปก็ยังมีอีก อ้า ไปถึงเวียงจันทน์ยังมีอีก อันนี้พูดเฉพาะภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ตะวันออกตรงๆ ถึงอุบลฯ สกลนคร นครพนมไปทางโน้นสิ ใช้กำลังของคนเหมือนกัน สมัยก่อน ไม่ได้เอาเครื่องยนต์กลไกมาจากไหนหรอก คนนี่แหละหาบหาม ขี้ดิน หาบหามขี้ดิน สานบุ้งกี๋ หาบหามขี้ดินใส่ทางรถ อ้า จนเป็นทางรถเดินได้สะดวกสบาย สะดวกสบาย เห็นความพร้อมเพรียงของชนหมู่มาก

สุขา สังฆัสสะ สามัคคี

เพิ่นว่าไว้

สะมัคคานัง ตะโป สุโข
สัพเพสัง สังฆะภูตานัง สามัคคี วุฑฒิสาธิกา

เพิ่นว่าไว้อย่างนี้ จริงหรือเปล่า เราเห็นประโยชน์ในความพร้อมเพรียงหรือเปล่า ภาคตะวันออกก็มี แฉลบไปถึงโน้น ถึงจังหวัดปลายแดน ภาคใต้ถึงโน้นปาดังเบซาร์ อ้า ลำบากไหม อ้า ทำไมสำเร็จลุล่วงมาด้วยดี เพราะความพร้อมเพรียงของชนหมู่มาก เพราะฉะนั้น ที่ยกภาษิตขึ้นว่า

สุขา สังฆัสสะ สามัคคี สะมัคคานัง ตะโป สุโข
สัพเพสัง สังฆะภูตานัง สามัคคี วุฑฒิสาธิกา

ให้นำไปใคร่ครวญพินิจพิจารณาด้วยปัญญาของตนเอง เถิด อัปปมาทธรรม ไม่มีความประมาท ตั้งอกตั้งใจสะสาง อ้า นำบ้านเมืองให้มันเจริญรุ่งเรือง ได้สำเร็จลุล่วงไป ดังที่เห็นๆ กันนี่แหละ ดังที่แสดงมา ลมไม่มาแล้ว เหนื่อยแล้ว จึงขอสมมติยุติไว้แต่เพียงเท่านี้ เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้

(สาธุ)

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
วันอังคารที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๕๖ เวลา ๑๗.๐๐ น.
ณ ธนาคารเพื่อการส่งออกและนำเข้าแห่งประเทศไทย (ธสน)
Export-Import Bank of Thailand
(EXIM Bank)

อ้าว ไม่ต้องเทศน์ แต่พูดเล็กๆ น้อยๆ เอา

ไม่ต้องเทศน์ดอก อ้า เทศน์เดี๋ยวมันเป็นเรื่องใหญ่ ถ้าแสดงธรรมมันเป็นเรื่องใหญ่ พูดธรรมะธัมโมกัน มันธรรมดานี่แหละ เรื่องไหนมันผิดธรรม มันก็ผิดหู ถ้ามันผิดหูผู้ฟัง มันเป็นกิเลสไม่ยอม กิเลสของเราไม่ยอม ไม่ยอมฟัง อ่ะ ถ้าพูดไม่ถูกใจก็ โน(No ไม่) โน(No ไม่) อืม ไม่ๆ ไม่แล้ว ไม่เอาแล้ว แท้ที่จริงแล้ว คนเราจะเจริญรุ่งเรืองได้ ก็เพราะการศึกษา ถ้าเราได้ศึกษา ทางโลกก็ดี ทางธรรมก็ดี ได้ศึกษาเข้าใจถ่องแท้แล้ว มั่นใจแล้ว การงานอันนั้นก็คล่องตัว

กัมมัง

เรียกว่าการงานนั่นล่ะ

กัมมัง
กัมมัง วิชชา จะ ธัมโม จะ สีลัง ชีวิตะมุตตะมัง

เนี่ยเพิ่นว่า การงาน ๑ ศีล ๑ เป็นการงานที่บริสุทธิ์ แล้วนำความสุขความเจริญมาให้ ว่าให้ผู้กระทำ ผู้บำเพ็ญ ถ้าเป็นงานบริสุทธิ์สะอาดแล้ว อ้า ก็เป็นของบริสุทธิ์ดี เลี้ยงชีวิตก็เป็นธรรม แม้จะเอาไปบำเพ็ญกุศลอะไรๆๆ ก็เกิดผลประโยชน์แก่ตัวเอง ผู้ที่เสียสละนั่นแหละ

กัมมัง วิชชา

มีวิชา มีความรู้ รู้จักว่ามันเป็นบาป มันเศร้า มันหมอง ถ้าวิชาที่ไม่บริสุทธิ์ มันเศร้า มันหมอง มันขุ่น มันมัว การจิตใจเศร้าหมองขุ่นมัว มันเกิดกิเลสปะเนี่ย เกิดกิเลสผิดอกผิดใจขึ้น ผิดหูขึ้น เออ ไม่เอา ไม่เอาแล้ว ลองอย่างนี้ไม่เอาแล้ว เนี่ยเรามา เออ ประชุมกันที่นี่ ก็แล้วแต่เป็นผู้ตั้งใจจริงมา จึงมาได้ ถ้าไม่ได้ตั้งใจจริงๆ ก็มาไม่ได้ ติด ติดการติดงานอย่างอื่น ที่มาได้อย่างนี้ก็เป็นผู้เสียสละเวลาอันมีค่าของเรา มาทำประโยชน์ร่วมกันเพื่อส่วนรวม การทอดผ้าป่า อันนี้เป็นหลักอ่ะ การทอดผ้าป่าเพื่ออะไรถึงทอดผ้าป่า เพื่อพัฒนาศาสนวัตถุ ในทางศาสนาศาสนวัตถุ ก็คือ เออ เสนาสนะ กุฏิ ศาลา อะไรเป็นเครื่องอุปกรณ์ในการใช้งาน ในวัดนั้น ในสถานที่แห่งนั้น ก็เป็น

สังฆัสสะ

เป็นของหมู่ของส่วนรวม อาศัยความพร้อมเพรียงของหมู่ จึงได้เกิดประโยชน์มหาศาลขึ้น ลูกหลานผู้ไม่ใคร่ไม่ครวญอะไร ก็ทำลาย ทำลายสิ่งที่เป็นสาธารณประโยชน์ เออ ถนน หนทาง

สะพานหรืออะไรๆ ทำขึ้นให้ได้รับสะดวกสบาย แล้วเขามองไม่เห็นเลยว่าทำให้ทำไม ถ้าเราไปทำลายของเหล่านี้แล้ว ความสะดวกมันจะมีไหม ถ้าเกิดขัดข้องขึ้น รถติด เออ ไปไม่ได้เพราะว่าสะพานเขาพัง เขาพังไปแล้ว เขาเผาไปแล้ว ระเบิดไปแล้ว ทำให้ชะงักก็การเดินทาง การทำงานทำการของเราก็ชะงัก หยุดชะงัก เออ เรียกว่าเสียเวลา นั่นเห็นไหม เออ แล้วคนที่ทำลายสมบัติส่วนตัวก็ดี สมบัติส่วนกลางก็ดี เรียกว่าทำลายความเจริญของชาติบ้านเมือง เอาไปพังสะพาน ไป เออ ระเบิดทางรถฟืนรถไฟ สะพานจราจร ไปตรงนั้นตรงนี้เกิดขัดข้องทันที ไปไม่ได้ ไปไม่ได้หรอก เพราะว่ามัน อ่ะ ชะงักแล้ว ทำความเจริญให้ย่อยยับไป ทำความสะดวกให้เกิดขัดข้องขึ้น เนี่ยคนที่ทำลายสมบัติ

ส่วนกลางเป็นอย่างงั้น เออ ไฟฟ้า น้ำประปาก็ดี ของเหล่านี้ก็เป็นสมบัติกลาง ส่วนรวมร่วมกัน ใช้ร่วมกัน ถ้าไปทำลายของเหล่านี้ มันเป็นยังไง เป็นผู้มีหัวใจเจริญหรือเปล่า เป็นหัวใจเจริญหรือเปล่า จึงสามารถทำลายทรัพยากรแผ่นดิน โดยไม่มียางอายเลย อย่างงี้ ทำแล้วก็หาว่าตัวทำลายดี สมน้ำหน้าๆ เออ ไม่มีใครนิยมชมชอบหรอก มีคนสมน้ำหน้าถ้าไปทำลายทรัพยากรของแผ่นดินเข้าเมื่อไหร่ นักปราชญ์ท่านผู้รู้ เออ กระเทือนใจๆ เสียใจ แหม ลูกหลานจัญไร เพิ่นว่านะ อ้า เพิ่นว่ายังไง ร.๕ เพิ่นบอกไว้ ลูกหลานไประเบิดถนนหนทาง ทำลายสาธารณประโยชน์ เพิ่นว่าลูกหลานจัญไร เป็นคนจัญไรๆ ไม่มองเห็นประโยชน์ส่วนรวม ควรจะถนอมรักษาทรัพยากรของแผ่นดิน ให้เหมือนของตัวเอง อ้า ในหลวงเป็นตัวอย่าง หรือว่าผู้เจริญทั้งหลายเป็นตัวอย่าง ท่านไม่ทำลายทรัพยากรของชาติบ้านเมืองเลยแม้แต่น้อย ถ้าเกิดไปทำลายขึ้นเดี๋ยวนั้นก็ ขัด ขัดข้องทันที

เกิดติดขัดทันที จราจรก็ติดขัดทันที ไปไม่ได้ เออ ทำให้ชะงักในการงานหน้าที่ ทุกหน่วยราชการแหละ ไม่ดี เพราะฉะนั้น การทำลายทรัพยากรของชาติ สมบัติของแผ่นดินก็ชื่อว่าเป็นใจไม่เจริญ เป็นคนใจไม่เจริญ ถ้าใจเจริญแล้ว ช่วยกันรักษาทรัพยากร

แผ่นดินเอาชีวิตสู้เลยอย่าง อ้า บรรพบุรุษของเรา บูรพมหากษัตริย์แต่ปางก่อน ท่านเสียสละชีวิตเลือดเนื้อ แลกเอาผืนแผ่นดินไว้ให้ลูกหลาน พัฒนาการไว้ให้ชุมชน เรียกว่ามาทำความสะดวกให้เกิดขึ้นในชุมชน อย่าให้ขัดข้อง ไฟฟ้าน้ำประปาหรืออะไรๆ ก็แล้ว

แต่ของใช้ร่วมกัน อย่าไปทำลายของเหล่านั้นเป็นอันขาด ถนอมที่สุด รักษาที่สุด ของนี่เป็นสมบัติส่วนกลาง ถ้าพูดทางในศาสนาก็เรียกว่าสมบัติของสงฆ์ สมบัติส่วนสงฆ์ ของอยู่ในวัดในวา เอาไปทำลายของสงฆ์ มันจะเป็นยังไง สระน้ำ บ่อน้ำ ไฟฟ้า น้ำประปาอะไรที่ใช้ร่วมกันอยู่ในวัด อยู่ในสถานที่ราชการ บ้านเมือง ถ้าไปทำลายของเหล่านั้นล่ะ มันเป็นยังไง เพิ่นจึงจะใส่ให้ เจ็บๆ เลย เพิ่นก็บอกว่าไอ้ลูกหลานจัญไร อ่ะฮึ เพิ่นจัญไร ลูกหลานจัญไรไม่รักษาทรัพย์มรดกของชาติบ้านเมือง เรียกว่า ทำลายสมบัติที่เราใช้รวมกัน อ้า เราใช้รวมกัน มีประโยชน์ร่วมกัน ถนนหนทางก็ดี ไฟฟ้าก็ดี น้ำประปาก็ดี ของใช้ไม้สอยที่ใช้ประโยชน์ร่วมกันอย่าไปแตะต้อง ถ้าแตะต้องมันมีโทษมหันต์นะ โทษหนัก ติดคุกติดตะรางหัวโต พู้น(โน้น)ล่ะ ทำลาย ถ้าหากให้ทางการบ้านเมืองลงโทษ ก็ลงอย่างหนักเลย ลงโทษอย่างหนัก คนที่ทำลาย

ทรัพยากรแผ่นดิน ของชาติบ้านเมือง ไม่รักษา ไม่หวงแหนเลย ไปทำลาย แล้วก็ประโยชน์ส่วนรวมที่ใช้ร่วมกันอยู่ ก็เกิดชะงักขึ้นมา ชะงัก หยุด ทำงานต่อไม่ได้ เออ ไฟฟ้า น้ำประปา หรืออะไรก็ดี มันชะงัก อืม ทำลายสมบัติส่วนกลางแล้วทำให้เกิดชะงักชักช้า ไม่รวดเร็ว เออ ถ้าจราจรก็เกิดติดขัด เออ เกิดจราจรติดขัดก็ไปไหนก็ไม่ได้ จะไปทำงานก็ไปไม่ได้ เออ นั่นเรียกว่าถ่วงความเจริญของสังคม เพราะฉะนั้น เราอย่าริเลยอย่างนั้น ต้องช่วยกันรักษาดูแล ทรัพยากรของแผ่นดิน

กัมมัง วิชชา จะ ธัมโม จะ สีลัง ชีวิตะมุตตะมัง
อิมัสสะ ธัมมะปะริยายัสสะ อัตโถ
สาธายัสมันเตหิ สักกัจจัง ธัมโม โสตัพโพติ

แน่ะ อ้า พากันฟูมฟักรักษา ถนอมสมบัติของส่วนกลางก็ชื่อว่ารักษาทรัพย์ของแผ่นดิน ไม่ทำลายทรัพย์ของแผ่นดินที่เราอยู่ เราอาศัย ไฟฟ้าก็ดี น้ำประปาก็ดี ถนนหนทางก็ดี รถฟืนรถไฟ รถราง รถอะไร เออ ของเหล่านี้ของใช้ร่วมกัน ถ้าไปริทำลายให้สมน้ำหน้า แล้วใครล่ะได้รับความเดือดร้อน ตัวของเราเอง มีส่วนร่วมกันกับสมบัติส่วนกลาง รับผิดชอบร่วมกัน เสียใคร เสียเงินใคร เขามาไถพวกเราอีกแหละ

เอ้า มันเสียตรงนั้น มันชำรุดตรงนี้ ต้องทำให้มันเกิดประโยชน์ขึ้น ให้มันสำเร็จ ให้มันใช้งานได้ เออ ไปทำลายอย่างงั้น ให้เข้าใจว่าเราทำผิด เราทำผิดแล้ว ทำลายสมบัติส่วนกลาง ทำลายประโยชน์ส่วนรวมที่ใช้ร่วมกัน

สุขา สังฆัสสะ สามัคคี

เพิ่นก็บอกไว้

สะมัคคานัง ตะโป สุโข
สัพเพสัง สังฆะภูตานัง สามัคคี วุฑฒิสาธิกา

ความพร้อมเพรียงดูแลทรัพยากรของชาติของแผ่นดินของเราเหมือนกัน ที่ว่าร่วมรักษาทรัพยากรของแผ่นดิน เอาชีวิตเลือดเนื้อไปแลกมา เฮอะ ไปแลกทรัพยากรของเหล่านั้นมาใช้ในประเทศของเรา เอาประเทศของเราจะมีอะไร เพิ่นก็ คิดออก เอาคนส่วนใหญ่ดีกว่า

สุขา สังฆัสสะ สามัคคี

ดีกว่า เราพัฒนาให้มันเจริญ มันก็เจริญ ถ้าลูกหลานจัญไร ไปทำลายทรัพยากรบ้านเมือง สิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ใช้ร่วมกันเป็นไฟฟ้าก็ดี น้ำประปาก็ดี ทางรถไฟก็ดี ทางรถยนต์ก็ดี ถ้าไปทำลายทรัพย์ส่วนกลางอย่างงั้น พวกเราจะเป็นยังไง เออ สะดวกไหม ไม่สะดวก การไปการมาไม่สะดวก เออ หยุดชะงัก

ชักช้า มันหยุดชะงักก็ชักช้า ไม่สะดวก อ่ะฮึ ไปมาไม่ทันการ ไม่ทันงาน จะรีบเร่งไปสู่ธุระ ไปการงานรีบๆ ด่วนๆ ถ้าไปทำลายทรัพย์เหล่านั้นเข้า ก็เกิดชะงักขัดข้องขึ้นทันที เออ เคยไปสะดวก เคยมาสะดวก ก็เกิดชะงัก ชักช้าอยู่นั่น ก็แออัดยัดเยียดกันอยู่นั้น ไปไหนก็ไม่ได้ จะเดินทางต่อไปก็ไปไม่ได้ เพราะมันติด ข้างหน้ามันติด หนทางมันขาด หนทางมันพัง ถนนหนทางมันพังไปแล้ว อ้า มีคนจัญไรไปทำลาย

ให้สมน้ำหน้า สมน้ำหน้าใครล่ะปะเนี่ย สมน้ำหน้าประเทศชาติตัวเอง เออ ตัวเองไปทำลาย อ้า ทำความเสียหายให้แก่ทรัพยากร แล้วตัวเองนั่นแหละ เดือดร้อนอีกแบบนี้ก็ได้ นั่นไม่ดีเลยจุดเหล้าเผาบ้าน เผาเรือน เผารถ เผาลา ซึ่งกันและกัน สิ่งเหล่านี้เป็นของน่าอายเทวดาฟ้าดิน ถ้าไปทำไปแล้วน่าอายจริงๆ เสียใจไปตลอดชาติ เราไม่น่าเลย ไม่น่าทำลายทรัพยากรของชาติเลย สมบัติส่วนกลาง รถเมล์ ก็ส่วนกลาง อ้า ไปเกิดเผาขึ้นมา เผาขึ้นมา เอาน้ำมันสาดเผาขึ้นมาอย่างงั้น ให้สมน้ำหน้าใครล่ะ สมน้ำหน้าชาติบ้านเมืองตัวเอง นะสิ เออ แทนที่จะทำความเจริญรุ่งเรืองให้เกิดมีขึ้น และก็ไปทำลายสิ่งที่จะเจริญให้ชะงักซะ ชักช้าซะ อ้า ไม่เจริญน่ะ อย่างนี้เป็นตัวอย่าง

ก็พวกเราอยู่ในสังคมนี้คงจะไม่คงมีคนคิดอย่างนี้ หรอก คิดที่จะๆๆ ทำลายทรัพยากรของแผ่นดินหรอก ของชาติบ้านเมืองหรอก อะไรที่เป็นประโยชน์ใช้ร่วมกัน เรียกว่าสมบัติส่วนกลาง อย่างไฟฟ้าสว่างไสวนี่มาจากส่วนกลางนะ เขาปล่อยไฟมาของเราก็เปิดสวิทช์ที่ไหนก็ได้ เออ ถ้ามันเกิดตัดต้นขั้วมันโน่นมันจะเป็นยังไง งงซะแล้ว พวกเราก็งง จะเดินทางไปไหนมาไหนชนกันระนึงทึงทึด สิ่งของ ยิ่งเกิดจลาจลมาว่อน ก็ยิ่งจะทำให้เดือดร้อนใหญ่ เอ้า เพราะฉะนั้น ขอฝากด้วยทุกคน ขอจงรักษาทรัพยากรของแผ่นดินให้มากๆ สมบัติของชาติ พวกเราคนหนึ่งอยู่ในชาติที่จะได้ใช้ ได้รับความสะดวกสบายเพราะสมบัติของชาติบ้านเมือง อ้า

คิดสั้น ถ้าไปคิดสั้นและทำลายแม้กระทั่งเครื่องบินราคาแพงๆ ระเบิดซะ เผาไฟซะ และมาเอาระเบิดไปวางในเครื่องบินซะอย่างนี้ก็มี โอ้ย ไปคิดยังไงกันอย่างงั้น หัวใจมนุษย์หรือเปล่า ถ้าเป็นใจมนุษย์ก็ต้องโอบอ้อมอารี อ้า ถนอม ฟูมฟักรักษาทรัพย์สมบัติของประเทศชาติบ้านเมืองช่วยกัน ดังที่แสดงมาก็ยุติด้วยเวลา เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้ พอแล้ว เออ เฮอะๆ

(สาธุ สาธุ สาธุ)

หึหึ เออ สาธุน่ะ แต่ หัวๆ หัวเข่ามันไม่เอาไหนน่ะ นั่งพับเพียบแบบนี้ หัวเข่ามันไม่เอาไหนน่ะ

เอ้า เด้อ พอแค่นี้ เด้อ

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
วันศุกร์ที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๕๖ เวลา ๒๐.๐๐ น.
ณ อาคารปฏิบัติธรรม (นาถกรณธรรม)
สถานที่ปฏิบัติธรรม ต้นบุญธรรมสถาน
อ.เมืองชลบุรี จ.ชลบุรี

ผู้เฒ่าผู้แก่ตาไม่เห็น ตาไม่มอง มาใกล้ๆ นี้ก็ได้เด้อ
เข้าใกล้ๆ นี้ก็ได้เด้อ เออ เดินไหวไหม เดินไหวไหม
เออ เอาๆๆ เพิ่นเอาดอกไม้มาบูชา

พุทธะบูชา มหาเตชะวันโต
ธัมมะบูชา มหาปัญโญ
สังฆะบูชา มหาโภคะวะโห

คำบูชาดอกไม้ บูชาพระพุทธเจ้า แปลว่ายังไง เป็นมหาอะไร มหาเตโช

ธัมมะบูชา มหาปัญโญ
สังฆะบูชา มหาโภคะวะโห

เออ เท่านั้นล่ะ เรื่องฤทธิ์เรื่องเดชก็ได้ บูชาครั้งนี้ก็ได้ มหาปัญโญ มหาใหญ่ ครอบจักรวาล อะไร มหาเดช มหาปัญโญ ครอบจักรวาล มหาโภคะวะโห ปะเนี่ย การบูชาพระสงฆ์ นั่น หมายถึงมีมหาทรัพย์ มหาโภคะวะโห เออ มีความหมายอย่างงั้นนะ กราบเฉยๆ ไม่มีความนึก กราบไปเฉยๆ และไม่นึกด้วย เรากราบครั้งแรก แปลว่ายังไง โอ้ กราบพระพุทธเจ้า เอาดอกไม้มาบูชาพระพุทธเจ้า เป็นมหาเตโช มหาเดช มหาปัญโญ มหาใหญ่ มหาในจักรวาลนี้รวม มารวมอยู่ที่เราเนี่ย มหาปัญโญ กว้างขวางขนาดนั้น มหาโภคะวะโห อัน คำบูชา มหาโภคะวะโห มีโภคสมบัติใหญ่มาก อืม แล้วมารวมอยู่ที่ความปรารถนาของเราหมด อืม มหาปัญโญ มหาเตโช มหาโภคะวะโห รวมอยู่นี้หมด ใหญ่ ของใหญ่ๆ เป็นของเราหมด เราปรารถนาเอาหมด มหาฤทธิ์ มหาเดช อย่างนี้แหละเอาบูชาเพิ่นด้วย บูชากันข้างบนเนี่ย บูชาข้างบนเนี่ย บูชาพระพุทธรูปเนี่ย

อ้า ใช้ตรง ใช้ตรงนี้ก็ได้ ใช้ดอกไม้นี้ก็ได้ เออ ดอกไม้ ใส่ดอกไม้ ยอด ต่อยอดไม้ ต่อยอดดอกไม้ไป เออ อันนี้จัดไว้ซื่อๆ หรอก เผื่อมีคนมา

เป็นยังไงอ่ะสุขภาพแข็งแรงอยู่ แข็งแรงดีเนาะ(นะ) นี่ก็แข็งแรง ดีไหม แข็งแรงดี

เรามีโอกาสได้ทำคุณงามความดี ตั้งเป็นศูนย์ปฏิบัติธรรม เหรอ หรือศูนย์อะไร ศูนย์ ศูนย์ปฏิบัติธรรม อ้า ทำบุญไปด้วย ศูนย์ปฏิบัติธรรม อันนั้นก็อยู่กับเราล่ะ

กายะกัมมัง วะจีกัมมัง มะโนกัมมัง
สัพพะปาปัง วินัสสันตุ อะเสสะโต

ขอให้โรคภัยไข้เจ็บจงพินาศ ไม่เหลือหรอ ด้วยบุญบารมีที่เรามาปฏิบัติธรรมในศูนย์นี้ เราต้องการให้กิเลสเราเบาบาง

ทานัง เทติ

เอาบุญมา มาทำบุญให้ทานที่นี่เป็น

ทานัง เทติ สีลัง รักขะติ

อีกปะเนี่ย ศีลเอง ก็เป็นใจตั้งมั่น

สีลัง รักขะติ

ภาวนาเองล่ะเนี่ย

ภาวะนานัง ภาเวตตะวา

อันนี้เพิ่นสรุปให้เราแล้ว ครูบาอาจารย์เพิ่นสรุปไว้

เอกัจโจ สัคคัง คัจฉะติ เอกัจโจ โมกขัง คัจฉะติ นิสสังสะยัง

น่ะ สร้างบารมี ไม่ได้ธรรมดานะ การรวมกันนี้ไม่ใช่มารวมสนุกสนานกันเฉยๆ ไม่มี

มโหสบคบงัน

แต่อย่างใด เพียงแต่ตั้งใจมา เข้าศูนย์ เข้าศูนย์ปฏิบัติธรรม ทำยังไง ศูนย์ปฏิบัติธรรม พัฒนากาย วาจา ใจ ตัวเองให้มันจิตเป็นของเจริญ ไม่ให้ของเสื่อม เรามาปฏิบัติธรรมมาทำให้ใจเจริญ รุ่งเรือง ให้ได้รู้บาป บุญ คุณ โทษ แน่นอนซะก่อน นั่นเรียกว่าพัฒนาใจ อำนาจของศีล อำนาจของธรรมแล้ว

มันจะบ่ายแล้ว เอาเลยๆ หลวงปู่ก็เดินทางมาตลอดตั้งแต่บ่ายมา บ่ายกี่โมงออกจากโรงพยาบาลเนี่ย รอรถ ต้องเอารถไปเบิ่ง(ดู)น้ำมัน ไปทำอะไร ไปเบิ่ง(ดู)น้ำมัน ไปเช็คตรวจซะก่อน แข็งแรงดีหรือเปล่า เลยนั่งคอย เวลานั่งคอยเขา เขาก็เปิด มีทีวีให้ดูเหมือนกันแหละ อ้าวของดีนั่นน่ะ ของทีวี ดูทีวี เขาชกมวย มวยโลก มวยโลก มวยญี่ปุ่นบ้าง มวยไทยบ้าง เออ ไอ้เราก็เลยไม่ง่วงนอน ถ้าหากใครหันหลังจะง่วงนอน เรานั่งอยู่แล้วมันอยู่ข้างหน้าแล้ว เขาชกกันให้เราดู อ้าว คนไทย ชื่อว่า ไอ้สมาน เออ คนญี่ปุ่นมันชื่ออะไรไม่รู้อันหนึ่ง ผลัดกันแพ้ผลัดกันชนะอยู่นั่นล่ะ เออ การแข่งขันกัน แข่งขันกันในทางศิลปะ เออ ศิลปะ วัฒนธรรม เขาก็เอามาแข่งกันหมดทุกอย่างนั้นล่ะ การค้า การขาย การซื้อ การหา แลกเปลี่ยน ทรัพย์สมบัติเอามาบำรุงสถานที่เรา ได้เงินมาเอามาบำรุงสถานที่ ไม่ได้เก็บ ได้กำ ได้กอบ ได้โกย ได้โกงกินใครหรอก เอามาพัฒนาสถานที่ เอาไว้ให้พี่น้องประชาชนได้รับความสะดวกสบาย อย่าเข้าใจว่าเป็นคนหลอกลวงโลกน่ะ ไม่ได้หลอกลวงโลก ต้องการให้ทุกคน มีศีล มีธรรมกันหมด ศีล สมาธิ ปัญญา ให้มันเกิดขึ้น เพราะสถานที่แห่งนี้เป็นการพัฒนาจิต ให้จิตเจริญรุ่งเรือง ให้รู้เท่าทันเหตุการณ์ทางโลกและ

ทางธรรม ให้รู้เท่าทันเหตุการณ์ ถ้ามีความรู้เกิดขึ้นในสมาธิก็โดนเข้าไปว่า โอ้โฮ ถ้าเราไม่นั่งสมาธิภาวนา สิ่งอย่างนี้เกิดขึ้นอยู่ บ่อยๆ แต่เราไม่ได้ใส่ใจ ไม่ได้ใส่ใจกับการปฏิบัติอย่างนี้ก็เลยผ่านไปเฉยๆ ที่จริงมันต้องใส่ใจ การปฏิบัติธรรมมันต้องใส่ใจ ตั้งใจปฏิบัติจริงๆ เออ ให้ใจเราสงบ ธรรมดาใจของคนเรามันวิ่ง วิ่งไปวิ่งมา เขาเอิ้น(เรียก)ว่าฟุ้งซ่าน ฟุ้งซ่านรำคาญจิตทำให้เกิดหงุดหงิดงุนงิน รำคาญ ถ้าใจเราสงบอย่างเดียว ใจของเราที่มาอยู่หลายๆ คนอย่างนี้ สงบลงไปเป็นหนึ่งได้ วิเศษมาก วิเศษมาก เฮอะๆ หลวงปู่หลุย(หลวงปู่หลุย จันทสาโร)ว่าวิเศษมาก อ่ะนะ ตั้งใจเป็นหนึ่งได้ ทุกครั้งด้วย ครั้งที่มีใจสงบ นิ่งได้หลายนาที เป็นชั่วโมงๆ จนลืมเนื้อลืมตัว เอ้ เรานั่งอยู่ หรือเราทำอะไรอยู่เดี๋ยวนี้ล่ะ ไม่รู้จักว่าตัวเองนั่ง มันรวมลงไปเป็นหนึ่งแล้ว จิตเป็นหนึ่ง นั่นก็วิเศษ เขาเรียกว่า

เอกัคคะตาจิต เอกัคคะตารมณ์

จิตเป็นหนึ่ง ยามนั้นได้รับความสุข ถ้าจิตฟุ้งซ่านไปทางอื่นอยู่ คิด ทำเครียด ทำการ ทำงาน ทำเงิน ทำทอง ทำธุระหน้าที่ต่างๆ มันฟุ้งซ่านออกไป มันก็เลยไม่สงบ ไม่สงบเลย ไม่ได้รับความสุขพอเท่าที่ควร ถ้าใจเป็นสุขแล้ว

เอกัคคะตาจิต เอกัคคะตารมณ์

จิตเป็นหนึ่ง มีอารมณ์อันเดียว หนึ่งอยู่ตลอดเท่านั้น ถ้าทำใจให้เป็นหนึ่งได้ทุกครั้งๆ เรียกว่ากำไรชีวิต กำไรชีวิตถ้าเราทำได้อย่างงั้น ใจเป็นหนึ่งอย่างนั้น ไปในรถ ไปในเรือ ไปที่ไหนเดินทางไกล ไปทางน้ำ หรือทางบกก็ตาม ถ้าเราไปในเรือในรถ ทำใจให้เป็นหนึ่งไปอย่างงั้นแหละ หนึ่งเดียว หายใจเข้ารู้ หายใจออกรู้ รู้ตัวอยู่อย่างนี้เสมอเรียกว่า

สัมปชัญญะ

รู้ตัวอยู่ตลอด หายใจเข้าก็รู้ หายใจออกก็รู้ ใจเป็นหนึ่งได้ เออ เมื่อมาหลายๆ คนอย่างนี้ ก็หลายตั้งแต่คนหรอก หลายคนจำนวนคนหลาย แต่ว่าผู้ที่จะเอาจิตให้เป็นหนึ่งได้ มีกี่คนว่ะ มีกี่คนจิตเป็นหนึ่ง เป็นหนึ่งเดียว ที่เป็นหนึ่งนั้นเพิ่นว่ามีความสุข มีความสุขมาก

สุโข วิเวโก

อ้า ถ้าทำใจให้เป็นหนึ่งได้ก็มีความสุข สุขกาย สุขใจด้วย ไม่มีปวดหลัง ไม่มีปวดเอว เพราะว่ามันรวมเข้าไปแล้ว มันไม่มีเอวที่จะปวด มันไม่มีแข้งมีขาที่จะมาปวด ใจเป็นหนึ่งอยู่อย่างงั้น รู้ รู้ รู้ อยู่อย่างงั้น อันนี้ครูบาอาจารย์เพิ่นยกให้ว่าวิเศษ วิเศษมาก ทำได้อย่างงั้นทุกครั้ง ถ้าทำได้ทุกครั้งๆ

อาสวะ คือ กิเลส ๑๐

รบกวนยั่วยวนต่างๆ มันก็สงบไป ไม่มารบกวนเรา ให้วุ่นให้วาย เป็นหนึ่งลงไปแล้ว ใจเป็นหนึ่งแล้ว ไม่มีแขน ไม่มีขา ไม่มีปวดหลัง ไม่มีปวดเอว ไม่มีง่วงเหงา ไม่มีหาวนอน จะว่าหลับหรือตื่นก็ไม่รู้ล่ะมันแน่ะ ไม่ ไม่รู้ หลับก็ไม่รู้ ตื่นก็ไม่รู้ มีแต่รู้ รู้ รู้ ลงไปเป็นหนึ่ง อยู่อย่างงั้น ถ้าใจเป็นหนึ่งได้อย่างนั้น เราก็มีความสุข สุขหนอ สุขหนอ เพิ่นว่าล่ะ ได้รับความสุขแล้ว เพิ่นว่าสุขหนอ สุขหนอ

ในครั้งพุทธกาลโน้น พระผู้มีพระภาครู้ว่ามีคนหนีจากครอบครัว หนีจากความวุ่นวาย กำลังเดินออกมาจากบ้าน เพิ่นก็ไปนั่งคอยอยู่ นั่งคอยอยู่ คนนั้นก็บ่นอยู่อย่างงั้นแหละ แหมที่นี่วุ่นวายหนอ ที่นี่ขัดข้องหนอ วุ่นวายจังเลย พวกสนมกำนัลในทั้งหลายมันเล่น มหรสพ ฟ้อนรำ เต้น เล่นระบำอะไรเขา เล่นกันสนุกสนาน ดนตรีก็เล่นกันสนุกสนาน บ้านนี้ก็เกิดความวุ่นวายขึ้น ตัวเองไม่สนุก พวกเขาวุ่นวาย ก็บ่นลงจากบ้านไป หนีไปๆ ที่ไหนมันมี ไม่มีความวุ่นวาย ที่ไหนไม่มีความขัดข้องจะไปที่นั่น บ่นไปอย่างงั้นแหละ ที่นี่วุ่นวาย ที่นี่ขัดข้อง

พระบรมศาสดารู้จักวาระจิต ของโยมผู้เดินไปแน่ะ โอ้ เขาวุ่นวาย เขาขัดข้องนะ ที่นี้ ที่นี่ไม่วุ่นวาย ที่นี่ไม่ขัดข้อง เธอจงมาที่นี่เถิด ที่นี่ไม่มีเรื่องวุ่นวาย ไม่มีเรื่องขัดข้อง จงมาที่นี่ เออ เพิ่นก็เทศน์เรื่องความวุ่นวายขัดข้อง อืม มันเป็นอยู่อย่างนี้โลกเขา ถ้าเราสำรวมจิตใจให้เป็นหนึ่งได้ ความวุ่นวายมันก็ไม่มี ความขัดข้องมันก็ไม่มี สบายเลย เอ้ พ่อกับแม่วิ่งวุ่นหาลูก ออกจากบ้านไปไหน มานั่งอยู่ในนั้นน่ะ นั่งอยู่ในที่ประชุมแห่งนั่นแหละ มีๆ คนมาฟังเทศน์ทั้งนั้นแหละ แอบนั่ง มองไม่เห็นลูก ทำให้ไม่เห็นลูก ถ้าให้เห็นลูก เออ แล้วมันจะเกิดความวุ่นวายขึ้นอีก มันไม่สงบ เพิ่นก็บังไว้ บังไว้ ปิดไว้ ชื่อหยัง(อะไร)ก็เมื่อชื่อ

ชื่อหยัง(อะไร)ก็ ฮะ พระยสะ(ยะสะ) อ้า กุลบุตร พระยสะ ยสะๆ พระยสะ เป็นเศรษฐีมีเงินมีทอง ตระกูลดี แต่ว่าเขามาฟ้อนรำทำเพลงให้ เกิดความวุ่นวายขึ้นในใจ มองดูรูปทั้งหมดก็เหมือนอยู่ในป่าช้า ยิ่งเขาง่วงมากเขานอนหลับปะเนี่ย เขานักฟ้อน ตอนเต้นรำทำเพลงทั้งหลายเขาง่วงหลาย เขาก็เลยนอนเลย หลับเลย เวลาหลับแล้วไม่รู้สึกตัว มันนอนอยู่ท่าไหนปะเนี่ย น้ำลายไหลออกมาก็ไม่รู้ มันหาวก็ไม่รู้ ไม่รู้ตน ไม่รู้ตัว จนผ้าผ่อนท่อนสไบที่แต่งกาย มันชะเวิกชะวาก(เปิดกว้างและลึกเข้าไป)เปิดออกไปหมดล่ะ ทางนั่นมาเห็นเข้า โอ้โฮ มันเป็นอย่างนี้คน นอนหลับไปแล้วไม่รู้เนื้อรู้ตัว มันเป็นอย่างงี้นี่เอง เหมือนดังป่าช้า เหมือนดังป่าช้าผีดิบ อ้าปากน้ำลายไหลเยิ้มออกมา คนที่กรน ก็กรนไปดังนิสัยนอนกรน ก็กรนดังนิสัย ครืดคราดๆ บางทีก็เคี้ยวหมากจั่วๆๆ เหมือนดังกินหมากเนี่ยนะ ทำไม ดูคนเหล่านั้น โอ้ เหมือนคนตายแล้ว เกิดความขัดข้องขึ้นในใจ ของพระยสะ พระยสะนั่นแหละ ขัดข้องขึ้นในใจ ไม่สงบเลย ออกจากบ้าน มุ่งหน้าเข้าป่าไปเลย นี่บ่นไปอย่างงั้นน่ะ ที่นี่ขัดข้อง ที่นี่วุ่นวาย ที่นี่ขัดข้อง ที่นี่วุ่นวายไปอย่างงั้นแหละ ที่นี่ก็หมายถึงว่าที่เขามหรสพ เขาฟ้อนรำขับร้องนั่นล่ะ ที่นั่นมันวุ่นวายจริงๆ อ่ะ บ่นไปเรื่อยๆ บ่นไปเรื่อยๆ พระบรมศาสดาท่านนั่งคอยแล้ว เดินจงกรมคอยนั่งคอย เขาบ่นมาทางโน่นเพิ่นรู้ อ้า พอได้ยินเสียงแล้วก็ว่าไป เออ ที่นั่นมันวุ่นวาย มันขัดข้อง ที่นี่ไม่วุ่นวาย ที่นี่ไม่ขัดข้อง มาเถิด มาเถิดมาที่นี่ ไม่วุ่นวาย ไม่ขัดข้อง มาแล้วท่านก็เทศน์ให้ฟังล่ะปะเนี่ย เรื่องโลก เทศน์เรื่องโลก อารมณ์ของโลก หน้าที่การงาน ทำการ หาเลี้ยงชีวิตและครอบครัว มันวุ่นวายอยู่ตลอดวัน แต่พอกลางคืน พักงาน พักการ แล้วก็พากันมา เสพดนตรี

มีดีดสีตีเป่า มีกลอง มีตะโพนอะไร ตึ้งๆๆ ไอ้พวกชอบสนุกสนานก็เต้นตามจังหวะเพลงนั่นแหละ เพลงอะไรก็ไม่รู้หรอกสมัยก่อนมันมีเพลงมาตั้งแต่ไหนแล้ว ติ๊กตักๆ ปวดหัวขึ้นมา แลวเนี่ยพระยสะ ปวดหัวขึ้นมา คิดไปตามฟังเสียงเพลงอะไรก็ปวดหัวขึ้นมา แหม มันวุ่นวายขนาดนี้เหรอ มันเป็นยังไง มันคือจึงเงียบไป อ๋อ ลงมาดู นอนระเนระนาด ทุกคนไม่มีสติสตังอยู่กับเนื้อกับตัว นอนน้ำลายไหลออกมาจากปาก หยดแหมะๆ อยู่อย่างงั้น แน่ะ นอนกรนก็กรนไป บ่นเพ้ออะไร ก็บ่นเพ้อไปตามเนื้อเพลงของเขาล่ะ แล้วไอ้ พระยสะก็เหมือนกับ ดูแล้วขัดข้องในใจมันไม่สงบจริงๆ เว้ย มันไม่สงบจริงๆ เว้ย เออ เกิดขัดข้องขึ้นเกิดวุ่นวายขึ้น ก็เลยให้ลงจากบ้านก็ ไปมันไม่มีทิศ ทิศทางอะไรเลย แต่ว่าบารมีของพระยสะว่า ที่นี่วุ่นวายหนอ ที่นี่ขัดข้อง ที่นี่วุ่นวาย ที่นี่ขัดข้องอยู่งั้น เดินไปเรื่อย ว่าไปเรื่อย พระพุทธเจ้าท่านรู้ เออ ที่นั่นวุ่นวาย ที่นี่ไม่วุ่นวาย ที่นี่ไม่ขัดข้อง จงมาสู่ที่นี่เถิด มาหาเรา ที่นี่ไม่ขัดข้อง ไม่วุ่นวาย เงียบ สบาย เออ เอ๋ อันนี้เสียงเนี่ย มันเสียงมาจากข้างหน้า เอ๋ ใครมาพูดเรียกเรา

อย่างงั้นเน้อ ก็เดินดุ่มเข้าไปหา ไปเห็นพระบรมศาสดานั่งประทับคอยอยู่ อืม คอยผู้มีบุญวาสนาจะมาเนี่ย เขาจะมีบุญอยู่โปรดเขาก่อน เนี่ย ต้อนรับเขาก่อน เขาวุ่นวาย เขาขัดข้องเรื่องอะไร เออ มาเถิด มาสู่ที่นี่เถิด ยสะเอย ยสะ ยสะนั่นน่ะ มาที่นี้ ที่นี่ไม่วุ่นวาย ที่นี่ไม่ขัดข้อง มาสู่ที่นี่เถิด มา เข้าไปใกล้แล้วก็ถอดรองเท้าออก

กราบพระบรมศาสดา เออ มันเป็นอย่างงั้นแหละเรื่องโลก มันวุ่นวายทั้งโลก มันเป็นแต่เฉพาะหมู่บ้านของเราที่จัดงานนี้เท่านั้นก็หามิได้ บ้านอื่นเมืองอื่นเขาก็จัดงานอย่างงี้เหมือนกัน วุ่นวายทั้งโลก วุ่นวายทั้งประเทศ เขาไม่รู้จักว่าเขาวุ่นวาย เขาไม่รู้จักการขัดข้องทางหัวใจ เพราะเขาเพลิดเพลินไปกับเสียงเพลง เสียงดนตรี ดีดสีตีเป่า มันก็ครึ้มๆๆ จนดึกตลอดคืน เกิดวุ่นวายขัดข้อง แล้วก็เดินออกจากบ้านไป มุ่งหน้า ไปตาย

ดาบหน้าดีกว่าเว้ย อยู่ที่นี่มันไม่ไหว นอนไม่หลับ ไปแล้ว ได้ยินเสียงเรียกอยู่ทางโน้น ข้างหน้าโน่น ที่นี่ไม่วุ่นวาย ที่นี่ไม่ขัดข้อง จงมาสู่ที่นี่เถิดน่ะ ยสะ ยสะ มาสู่ที่นี่เถิด ที่นี่ไม่วุ่นวาย ที่นี่ไม่ขัดข้อง มา มา เออ พอมาแล้วก็ เฮโลมาแล้วเหรอ อ่ะ เออ ถอดเกิบ(รองเท้า)ไว้ซะก่อน แล้วค่อยคลาน เข้ามากราบใกล้ๆ กราบด้วยความตั้งใจล่ะ เดี๋ยวความวุ่นวาย มันก็จะหมดไปหรอก ความขัดข้องมันก็จะหมดไปหรอก ทำใจให้อยู่กับเนื้อกับตัว

เพิ่นจะบอกวิธีง่ายๆ ให้ หายใจเข้ารู้ หายใจออกรู้ หายใจเข้ารู้ หายใจออกรู้ หรือมัน หรือจะบริกรรมว่า พุทโธ พุทโธ พุทโธก็ได้ อยู่แค่นั้น ปะเดี๋ยวมันก็นิ่งหรอก ความวุ่นวายที่อยู่เบื้องหลังนั้น มันไม่ตามมาหรอก ไม่วุ่นวายที่นี่ ทำใจให้สงบอย่างเดียว เราจะเห็นความสุข เราอยู่ในมหรสพครึกครื้นรื่นเริงอย่างงั้น ใจเรามันปรุงแต่งไม่หยุดสักที มันได้มาอย่างงี้แล้ว ทำใจให้สงบ ทำจิตให้สงบอยู่กับเนื้อกับตัว หายใจเข้ารู้ หายใจออกรู้ เอาอยู่แค่เนี่ย ไม่เอาอย่างอื่นแล้วน่ะ เอาไปเอามาใจของพระยสะก็เลย นิ่งลง เงียบลงๆๆ ตามเพิ่นบอกนั่นแหละ เงียบลงจนไม่รู้ตัวล่ะปะเนี่ย เงียบ เงียบจริงๆ ได้ยินเสียงแต่จิ้งหรีด แมงสอดอะไรมันร้อง จิ๊กๆๆๆ ตัวอื่น เรื่องของเขาไม่ใช่เรื่องของเรา เรื่องของเราจะเอาความรู้เท่านี้ พระบรมศาสดานั่งอยู่ข้างหน้า เพิ่นบอกอย่างงั้น เอาอารมณ์พระศาสดาเนี่ยมาใส่ตัวเอง เพิ่นนั่งสงบอยู่ที่นี่ได้รับความสุขกว่า นั่งไปนั่งมา ใจสงบลงไปเงียบเลย เงียบ หายใจเข้าก็ไม่รู้ หายใจออกก็ไม่รู้ เงียบจริงๆ คลายความไม่มีตนไม่มีตัวอะไรเลยล่ะ สบาย อ๋อ มันเป็นอย่างงี้นี่เอง ความสงบจิตสงบใจ เกิดความสบาย เรียกเป็นสมาธิ อย่างใหญ่โต เป็นสมาธิอย่างใหญ่โต เงียบไปหมดป่านั่นเลย สักหน่อย

พ่อข้างบ้าน เห็นลูกเดินลงจากบ้าน เดินไปทางนี้ล่ะ ก็เลยทางนี้ล่ะ ตามรอยไป ขึ้นไป ไปไหน วิ่งวุ่นหาลูก หนีจากบ้าน อืม มาแล้ว กำลังพะว้าพะวัง นึกถึงลูก มองดู คนนั่งอยู่จำนวนมาก ไม่เห็น ไม่เห็นสักคน พระบรมศาสดาเพิ่นบังจิต บังให้จิตไม่ให้เห็น ไม่เห็นลูก จะเป็นข้าศึกแก่ภาวนา กำลังเข้าภาวนาอยู่โน่นล่ะ อยู่กับหมู่แหละ มันจะเป็นข้าศึก กับที่บอกว่าทางนู้นแหละ มา นั่งอยู่นู้นแหละ ถ้าบอกอย่างงี้ มันจะเกิดความวุ่นวาย

พ่อแม่ลูกมาเจอพร้อมๆ กันแล้ว มันจะเป็นยังไง โอ้ย ความเงียบก็เลยจะไม่มี ก็เลยทรมาน เออ เฮอะ เออ กอดคอ กัน ลูกหนีมายังไงๆ หนีวุ่นวาย เดี๋ยวอ่ะ นั่งก่อน นั่งซะก่อนๆ ท่านเป็นเศรษฐีน่ะ เจ้าของบ้านเนี่ย ผู้เป็นพ่อ นั่ง นั่งก่อนๆ ประเดี๋ยวก็เห็นหรอก นั่งให้ใจสงบซะก่อน ประเดี๋ยวก็เห็นหรอก เออ นั่งประเดี๋ยวก็รวมลงไปอีกปะเนี่ย รวมคราวนี้รวมใหญ่ รวม ตัว เอาแม่มาไหม แม่มาไหม แม่ตามมา ช่างเขาเถอะเขามาถึง ก็จะมาเข้ามาเองหรอก เออ เพราะแม่เขามาเพราะ เขาตามหา ลูก มันก็จะวุ่นวายอีก เงียบ หายเงียบ ฟังความเงียบซะก่อน

นัตถิ สันติปะรัง สุขัง

ความสงบเกิดสุขขึ้น สุขอื่นใดไม่มี แล้วเกิดความสงบขึ้น เพิ่นก็บอกว่า

นัตถิ สันติปะรัง สุขัง

ความสุขอื่นยิ่งกว่าความสงบไม่มี เพิ่นก็เทศน์ให้ฟัง ทำใจ ให้สงบ ประเดี๋ยวก็ ลูกก็จะมาแหละ เออ อย่าไปวุ่นวาย อย่าไป ติดกับเขา ดูใจตัวเองนั้น ให้ดูใจตัวเอง อย่าไปฟุ้งซ่านกับเขา ก็ทำตามคำพระบรมศาสดาสอน ทำให้เงียบ เงียบอยู่ประเดี๋ยว เดียว นิดเดียว ออกกันมาแล้ว ออกกันจากสมาธิกันแล้วปะเนี่ย ก็มี อ๋อ บัดนี้เห็นลูกแล้วปะเนี่ย ให้เห็นได้ ได้เจอ ต้องได้รับคำ อธิบายต่ออยู่ ความสุขอื่นยิ่งกว่าความสงบไม่มี พระพุทธเจ้าก็ดี พระสงฆ์ก็ดี ท่านไปอยู่ป่าอยู่เขา ท่านก็ทำใจอย่างนี้ ให้สงบลง เป็นหนึ่งให้ได้ ก็จะได้รับความสุข

นัตถิ สันติปะรัง สุขัง

สุขอื่นยิ่งกว่าความสงบไม่มี หาความสุขอื่นไม่มีวุ่นวาย ถ้าส่งไปตามอารมณ์ของโลกมันวุ่นวาย ถ้ามาสงบจิตอยู่นิ่งๆ รู้ตัวอยู่เฉยๆ จะเกิดความสุข สุขหนอ สุขหนอ จะได้ว่า อ๋อ มัน เป็นอย่างงี้นี่เอง สงบแล้วปะเนี่ย ออกจากสมาธิแล้ว นั่นแหละ พระยสะ นั่งอยู่นั่นแหละ เห็นหรือยัง พระยสะ เห็นหรือยัง เอา แล้วล่ะ เขาอยู่สบายแล้ว เขาได้รับความสงบ ได้รับความสบายแล้ว

อย่าไปกวนเขา ให้เขาได้นั่งสมาธิภาวนาต่อ ไป หาความสงบใส่ตัวให้มันได้ เพราะอยู่ในบ้านน่ะ ไม่มีเวลาเป็นตัวของตัว เป็นบ้าระห่ำไปตามกันหมด อ้า ผู้ชอบเต้น ชอบดีด ชอบเต้นรำ เต้นฟ้อนอะไรก็ ยึกยักๆๆ อยู่นั่นแหละ เสียงฆ้อง เสียงกลอง มันดังจังหวะขึ้นมา ก็ทำให้ ตูมตามๆ ขึ้นมา ถ้าทำใจให้สงบ เพิ่นบอกว่าทำใจให้สงบซะก่อนก็จะเห็นลูกหรอก เชื่อคำของพระพุทธเจ้าทำตามคำสอนของเพิ่น หายใจเข้าพุท เวลาลมออกก็โธ หายใจเข้าพุท ลึกๆ เวลาลมออกก็โธ ใจมันนั่น น้อยเข้าๆ ต้อม(แคบ)เอาต้อม(แคบ)เอา นิดเดียว นี่ วอมแวมๆ คล้ายๆ แสงไฟมันหรี่จะดับอยู่แล้ว อ๋อ มันเป็นอย่างนี้เอง เพิ่นจึงว่าให้ทำความสงบถ้าทำความสงบลงไปแล้วเกิดใจรวมเป็นหนึ่งได้เลย เพิ่นจึงบอกว่า

นัตถิ สันติปะรัง สุขัง

สุขอื่นยิ่งกว่าความสงบไม่มี อ้า ขอให้ทำใจให้สงบ เวลาอ้า ประชุมกันหลายๆ อย่างงี้ ทำใจให้สงบ ทำใจให้สงบได้แล้วจะมีความสุขอย่างงี้หลายๆ ไม่กลับบ้านนะ นอนที่นี่หรือเปล่ามีที่นอนหรือเปล่า ฮะ นอน เออ นอนที่นี่ ให้มันสงบ รักษาความสงบของใจของเราไว้ เรามาเดี๋ยวนี้เรามาทำเป็นพุทธบูชาธรรมบูชา สังฆบูชา เราไม่ได้มาสนุกสนานอย่างอื่น เรื่องเพลงเรื่องหมอลำ หรืออะไรดนตรี ดนเตอไม่มี ไม่มี ทำใจให้เป็นหนึ่งได้ เรานั่งได้ตลอดคืน ยิ่งจะมีความสุขตลอดคืน หึหึ สบายมากจริงๆ เออ สบายมากจริงๆ เวลานั่นแล้ว เวลาพอสมควรแล้วก็เลยถอน ถอนจิตซะ ออกจากจิตซะ อย่าอยู่ในจิตมันจะเห็นลูกตัวเองหรอก ก็นั่งอยู่ในหมู่นั่นแหละ ลูกตัวเองยสกุลบุตร

เดี๋ยวจะเห็นเอง โอ้ย เห็นลูกแล้วร้องไห้ใส่กันอีกพักหนึ่งซะก่อนนึกว่าลูกไปทางอื่น ไปล้มไปตายที่อื่น จะเดือดร้อนขึ้นมา เอาล่ะเห็นสุขแล้วให้แนะนำกันต่อไป ให้ทำใจให้สงบ ถ้ากลับไปบ้านแล้วก็ ทำใจให้สงบทั้งพ่อ ทั้งแม่ ทั้งลูก แล้วมันจะมีความสุขพิเศษ เอ้ วันนี้ทำไมเงียบดี ทำไม ร้องเพลงเขาก็นอนหลับกันหมดแล้ว อะไรหมดแล้ว มันเงียบอย่างนี้ได้สมาธิ ตามคำสอนของพระบรมศาสดา เพิ่นสอนไว้ให้นั่งให้มันสงบ ให้เป็นอารมณ์เดียวซะก่อน อารมณ์อันหนึ่ง จิตเป็นหนึ่งซะก่อน จะเห็น ความมหัศจรรย์ทางจิต สงบ ใจสงบ ใจเป็นหนึ่ง ความสุขอื่นสู้ความสงบไม่มี ใจสงบลงไปแล้ว เป็นหนึ่งแล้ว แข้งขาก็ไม่มี นั่งอยู่นี่ ไม่มีแข้งมีขา นั่งสมาธิ ไม่มีแข้งมีขา ไม่ปวดหลัง ไม่ปวดเอว สบายจริงๆ เอ้า เพิ่นนั่งต่อไป ได้รับความสุขสมควรแล้ว จึงค่อยพูดกัน เวลาออกจากสมาธิ มาแล้วปะเนี่ย เอ้า ใครจะตั้งใจยังไงตั้งใจจะบวชหรือเปล่าเนี่ย หรือตั้งใจจะบวช จงตั้งใจ ถึงพระพุทธเจ้าถึงพระธรรม ถึงพระสงฆ์ ว่าเป็นสรณะ ที่พึ่งที่ระลึก ตั้งใจจริงๆมีแต่ความดื่มด่ำชุ่มฉ่ำจิต สบายมาก

ตกลงวันนี้นิทานเรื่องนี้ หยุดเพราะว่าบวชแน่ะ พระยสะขอบวชเลยไม่กลับไปบ้าน พอเห็นความสงบแล้วปะเนี่ย ก็ขอบวชเลยพระยสะ พระยสกุลบุตร ไม่กลับบ้าน ขอบวชที่นี่ พระพุทธเจ้าก็ไม่ขัดข้องน่ะ

เอหิภิกขุ

ถึงพระพุทธ ถึงพระธรรม ถึงพระสงฆ์ ว่าเป็นที่พึ่ง ที่ระลึกกำจัดภัยได้จริง ถึงพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ไม่ต้องไปว่า

คำบวชยากลำบากเลย ตั้งใจ ถึงพระพุทธ ถึงพระธรรม ถึงพระสงฆ์ ใจนิ่ง ใจนิ่งแล้วก็จะเห็น ถ้าเราตา ถ้าทำใจนิ่งได้จะเห็นเทวดานะ เห็นเทวดามาในที่นี่นะ เทวดามาชุมนุม มาเข้าสันนิบาตแห่งนี้ได้ เห็นเทวดามา ถ้าเห็นเทวดามา เราจะปลื้มขนาดไหน ปลื้มใจจนตัวลอย ลอยขึ้นจากพื้นนู้นละ ความปลื้มใจ ความดีใจ มันร่างกายเรามันหนัก นั่งอยู่ก็หนัก นอนอยู่ก็หนัก ทำการทำงานอยู่ก็หนักไปอีก เรื่องการเรื่องงาน เออ เพราะฉะนั้น เราตั้งศูนย์ขึ้นมา ก็ให้มันได้รับผล ตั้งศูนย์นั่งสมาธิภาวนา เอ้า ตั้งใจภาวนาให้ใจเป็นหนึ่ง ไม่มีสอง มีเราคนเดียว เกิดมาก็เกิดมาคนเดียว เวลาตายก็ไม่ได้ตายพร้อมกันน่ะ ตายคนละที อ้า ตายเหมือนกันในเวลาที่ยังมีชีวิตอยู่ ยังมีหมู่มีพวกล้อมหน้า ล้อมหลังอยู่ อบอุ่นกับหมู่ แท้ที่จริงร่างกายเรามันตายอยู่ทุกวันน่ะ ตายอยู่ทุกวัน นอนหลับไปแล้วก็เหมือนดังคนตายแล้ว มีความสุขไปพักหนึ่ง เวลานอนหลับไปแล้วมีความสุขมาก ตื่นขึ้นมาก็สว่างๆ สว่างโล่งอกโล่งใจสบาย ไม่มีเรื่องขัดข้องหมองใจแต่อย่างใด ไม่มีการทะเลาะวิวาทกันมาตั้งแต่นานๆ เพิ่นให้อภัยแล้ว เพราะใจสงบแล้วก็ให้อภัยได้แล้ว ให้อภัยแก่เพื่อนคนนั้นคนนี้ นึกเคยทะเลาะกัน

เออ เคยต่อว่า ด่ากัน ประจานกัน อันนี้เราได้รับความสบายแล้วให้อโหสิ อโหสิกรรม

สัพเพ สัตตา อะเวรา ฯ
อัพ๎ยาปัชฌา ฯ อะนีฆา ฯ
สุขี อัตตานัง ปะริหะรันตุ

ให้อภัยแล้ว ไม่มีเวรๆ ไม่เป็นศัตรูกับใครๆ ในโลก สบายเจ้าของที่ก็ได้บุญมหาศาล เพิ่นนั่งภาวนาได้หมดทุกคนได้กำลังใจหมดทุกคนเลย ขอยกอำนาจบุญกุศลที่เรานั่งสมาธิที่นี่ สงบยกให้เจ้าภาพ จงอนุโมทนาเอาเถอะ จงอนุโมทนาเอา เหมือนตนทำเอง เราเรียกว่าหาบุญ วิธีทำอย่างงี้เรียกว่าหาบุญ เรียกหมู่เรียกพวก เรียกพวกพี่ เรียกน้อง คนผู้รู้จักคุ้นเคยกันดี เชิญมาๆ เชิญมานั่งสมาธิภาวนาทำพิธี ก็พระคุณเจ้าก็ได้เจริญพุทธมนต์ไปแล้ว ได้ทำพิธีถูกต้อง ตามหลักคำสั่งคำสอนแล้ว เราก็จะได้ตัวเบาหวิว เฮอะ อย่าเพิ่งเหาะนะ ตัวเบาหวิว อย่าเพิ่งเหาะนะ โอ้ มันจะลงใส่ นั่น โอ้ มันเบาปานนี้ไปก็ได้ ไปทั้งเป็น อ้า บางคนมันเกิดวิปลาสขึ้น ว่าตัวมันเบาขนาดนี้มันเหาะได้ว้า ลองดู โอ้ย โดดจากนี้ไป มันก็ปังลงใส่กระดานล่ะ เออ นึกว่าขึ้นไปแล้ว มันบ่หนีจากความดึงดูดของโลก โลกนี้มีความดึงดูดสูงมาก แผ่นดินเนี่ยๆ ทั้งหลายทั้งปวงจะเป็นธาตุอะไร ธาตุเหล็ก ธาตุไม้ ธาตุอะไรก็ดี มีความดึงดูดมากที่สุด เออ ตัวของเราเองมีความดึงดูดมากอยู่ อย่าไปหลงตามอารมณ์ที่ว่ามันเบา อยากจะเหาะลองดู โดดไปมันก็อันตรายสิ แข้งขาหักไปล่ะ อ้า อันนี้ มันมีแอคซิเด็น(accident อุบัติเหตุ เรื่องไม่คาดคิด)ขึ้นมา

ร่างกายของเรามันหนักอยู่แล้ว ตั้งแต่เราเกิดมามันหนักกี่ครั้งแล้ว เกิดขาชา เกิดเหน็บชา ขาจัง(ขาชา) หัวเข่าติดเนี่ย มันติดอยู่แล้วๆ แล้วเกิดสำคัญมั่นหมายว่าตัวเองจะเหาะได้ดังที่คิด ก็อยากจะไปลองดู อย่าไปลองๆ ให้มันเบาไปเอง เหมือนหลวงปู่เสาร์(หลวงปู่เสาร์ กันตสีโล) เพิ่นเข้าสมาธิ เนี่ยร่างกายเพิ่นมัน เบาขึ้นๆๆ หัวมันไปชนกับไพ(ถัก)หญ้า ไพ(ถัก)หญ้าศาลามุงหญ้า ที่มุงหญ้า เอ้ มันมาถึงนี่บ่ เพิ่นก็เลยเอาดอกไม้ธูปเทียนที่มีเลยถือไป มันมาจริงๆ เหรอ คราวนี้ก็ไปอีกปะเนี่ยไปอีก ตั้งใจไว้ ไม่ต้องถอนสมาธิ เพราะมันถึงหัวแล้ว ตั้งใจไว้ตั้งสติไว้ เอาธูปกับเทียนเนี่ยเสียบ เสียบที่หญ้าเนี่ย เสียบตรงนี้แหละ ค่อยลงมาเองๆๆ พอก้นถึงพื้น ถึงพื้น ถึงที่นั่งเนี่ย จึงค่อยออกมาแน่ะ ออกเวลานั้น จึงแหงนหน้าไปดู เราเหาะไป ไปนั่นๆๆๆ มันไปอย่างงี้แหละมันๆ เนี่ย ใครเห็นปะเนี่ย อืม เหน็บเพาะเยาะ อยู่พู้น(โน้น)แน่ะ ดอกไม้อย่างเนี่ย กับเทียน เหน็บเพาะเยาะ อยู่ก้านหญ้าน่ะ สอดแล่นไว้ ลงมาแล้วจึงมองเห็น โอ้มันไปจริงๆ เว้ยน่ะ มันมีอิทธิฤทธิ์อภินิหาร มันเป็นไปได้

ถ้าร่างกายมันเบา อุปทานขันธ์ไม่มี มันเบาจริงๆ มันก็ไปจ้อยล่ะ พ้นไปเลยน่ะ แอ้ เพิ่นเหาะได้ ผู้เพิ่นทำให้ความดึงดูดของโลกไม่มี โลกอันนี้เป็นเครื่องดึงดูด โลกใบนี้ แผ่นดินก็ดี ภูเขาก็ดี ต้นไม้ก็ดี ศาลงศาลาเหล่านี้เครื่องดึงดูด เราพลาดลงไปนี้ ก็ตกลงพู้น(โน้น)แหละ เออ เพราะฉะนั้น มันดึงดูดกันอยู่อย่าเพิ่งไปสำคัญมั่นหมาย ว่าเราเหาะได้ อย่าไปคิดอย่างนั้นอย่าไปคิดอย่างนั้น มันก็อันตราย ไอ้ที่เขาโดดไปนั่น มันดูดแน่ะพื้นเนี่ยดูดเรา หรือแผ่นๆ ดินจะดูดเราอีก ลงไป ปัง ลงไปเอวหักขาหักซะแล้ว เพราะฉะนั้น อย่าไปเชื่อมันเด้อ อ้า

แล้วอ่ะนี้ ขอโมทนาสาธุการด้วย ที่มีจิตใจเลื่อมใส ศรัทธาในการปฏิบัติธรรม เพียงแต่ได้ยินข่าวว่าเชิญชวนทุกท่าน ทุกคนมาปฏิบัติธรรมกันที่ศูนย์แห่งนี้ มาปฏิบัติธรรม ไม่ได้ปฏิบัติอย่างอื่นหรอก ขัด มาขัดเกลา ขัดเกลาจิตใจ ขัดเกลากิเลส ความโลภ ความโกรธ ความหลง ความอิจฉา ริษยา พยาบาท มันมีอยู่ในตัวทุกคนแหละ แต่ว่ามีมากมีน้อยกว่ากัน เออ ใครเคยทะเลาะกันไหม ใครเคยทะเลาะกันนานแล้ว มันแสดงออกมาแล้ว อ่ะ บัดนี้อย่าไปเชื่อมัน อย่าไปเชื่อความปรุงแต่งเหล่านั้นเลย มันจะเบาเองมันหรอกๆ มันหนักอยู่แล้วร่างกาย เวลาเรานั่งรถ นั่งเรือ รถไฟได้สบาย เวลานั่งบนเครื่องบินผ่านไปนี้บ้างที ผ่านไปทางนี้ก็มี โอ้ยนั่น บ้านเมืองไหนเมืองไหนมันผ่านไปนี่แหละ นั่นแน่ะมีเครื่องทุ่นแรง พยุงตัว ทำให้ตัวเบาขึ้นไปนั้นเครื่องบินนี่ได้ ไป เวลาถึงสนามแล้วก็ ลดเพดานๆ ครืดครัดๆๆ จะลดเพดานแล้ว เออ ไฟ ไฟก็ติดขึ้นน่ะว่า ไฟในเครื่องบิน มันดึงดูดแล้ว สนามดึงดูดแล้ว ลง อ่ะ จะเอาลงขนาดไหน มันลงแรงเอาลงพอดีๆ เขาก็ค่อย ผ่อนลงๆๆ พอลงมาถึงพื้นแล้วนี่ ดับเครื่องได้เลย ผ่อนเครื่องอย่างสุดแรงเลย ดับช้าไปเลย ไปหยุดเอาโน่น สเต...(station สถานี) สถานีไปอยู่ ไปหยุดเอาสถานีนู้นล่ะ หยุดได้แล้ว แน่ะ เครื่องเหล่านั้น ถ้าติดเครื่องยนต์

ขึ้นแล้ว โลกดึงดูดไม่อยู่ ติดเครื่องขึ้นแล้ว มันก็ขึ้นไปเลย ไปเลยนู้น ปะทะ แรงปะทะของลม วิ่งแรงเข้า เร็วเข้าๆๆ พอลมมาปะทะปีกมัน ปะทะปีกมันก็บินขึ้นได้เลย เออ แรงของลมมันปะทะปีกเครื่องบิน ก็ทำให้ลอยตัวขึ้นไปได้ เออ อย่างสบาย อันนี้สังเกตดู หลักสูตรเขาเป็นอย่างงั้น ต้องฝึกหัดกันมา เอ้า ติดๆ เครื่องซะก่อน ติดเครื่องแล้วก็ออกช้าๆ ซะก่อน ออกช้าๆ ไป พอวิ่งเข้า แรงขึ้นๆ ความปะทะของปีกเครื่องบิน ความดึงดูด

ของพัดลม มันดูดเข้ามาข้างหลัง เจิด(ร่อน)ขึ้นไปเลยปะเนี่ย เจิด(ร่อน)ขึ้น เข้าจริงๆ เจิด(ร่อน)เข้าไป เออ นั่น ความดึงดูดของโลกมีจริงๆ ถ้าให้มันอยู่เฉยๆ มันก็ไม่ขึ้น ถ้าให้มันมีเครื่องส่งปะทะมันก็วิ่งไปได้ ขึ้นไปได้ วิ่งไปได้ ต้องการสูงต้องการต่ำ ก็เอาอยู่ที่เครื่องอะไรวัดเอา เออ สูงเกินไปก็ไปๆ ปะทะลมบน เออ

ไม้สูงกว่าแม่ มันมักจะแพ้ลมบน
คนสูงกว่าคน มันก็มักจะหักซะกลางคัน

เฮอะๆ เพราะฉะนั้น เราอย่าสูงเกินกัน พอดี พอดีนั่นแหละ ถ้าสูงเกินไปแล้วเขาหมั่นไส้ เออ หมั่นไส้แล้ว ก็เอาไปทดสอบสิปะเนี่ย ค้อนตีหัวมึงเป็นยังไง มันดีไหม แหม มันเป็นอย่างงั้นล่ะ ร่างกายของเรา ทุกคนนี่มีเนี่ยร่างกายกันหมด มีกระดูก มีเส้น มีเอ็น มีน้ำหนักของตัวเอง ดูดใส่พื้นเนี่ยก็นั่งติดอยู่นี้ ไม่ไปไหน เออ เวลาไปกับเครื่องยนต์กลไกส่งออกไป พัดลมก็ปั่นดึงดูดไปเรื่อย มันก็วิ่งแจ้น วิ่งแจ้นปะทะกับลมอากาศเข้า เอาให้ดันเครื่องไปยัง ดันเครื่องบินได้ เออ มีๆ เครื่องส่งมัน มันเฉยๆ มันก็ไปเลย ขึ้นไปเลย เข้าเมฆไปเลย เออ ไม่ใช่อื่นไกลหรอก เมฆๆ เมฆหรืออากาศทั้งหลาย ปะทะเข้ากับพัดลมเข้า มันดึงดูดไปเอง นั่น เนี่ย พวกเรายังไม่มีฌานแก่กล้า อย่าไปประมาทลองบินดูนะ ไม่เอา เออ ทุกวันนี้เขามีทุกอย่าง เครื่องลอยอากาศ เขาเอาลมเข้าไปในโคมพองลมใหญ่ๆ เอาลมปล่อยเข้าไปๆๆ จนเต็มแล้ว เต็มแล้วปล่อยปละเนี่ย ปล่อยแล้วก็ไปเลย มีเครื่องปั่นอยู่ข้างหลังนี่ ปั่นลมเข้าไปเรื่อย มันขึ้นสูงไปๆ ต้องการลดความสูงให้มันต่ำลงมา ไม่เป็นอันตราย มันก็ค่อยๆ ลดลง ผ่อนลงๆ จนถึง มิดจั๊ด (เสียงเงียบหาย)แล้ว จึงค่อยดับเครื่องได้ เออ อันนี้มันเป็นไปได้ อ้า

พระเจ้าพระสงฆ์ผู้เบาด้วยกิเลส ความโลภไม่มี ความโกรธไม่มี ความหลงไม่มี ความรักไม่มี ความชังไม่มี ยินร้ายไม่มี ดีใจไม่มี เสียใจไม่มี ย้อนความดึงดูดของโลก มันเบาแล้ว มันน้อยแล้ว น้อยแล้วร่างกายเราเบา เบาจากความดึงดูดของโลก อ้า เดี๋ยวนี้ความดึงดูดของโลกมันยังมากอยู่ ลงบันไดนี่ก็ระมัดระวังเอา ถ้าอย่างงั้นมันจะลงไปโน้น อ้า เป็นอย่างงี้ ร่างกายของเราทุกคนเหาะได้ทุกคนล่ะ ถ้าทำความเบาของร่างกาย ให้เป็นนุ่นไปเลย เบา ร่างกายเป็นนุ่นไปเลย ปลิวไปเหมือนนุ่นนี่แหล่ะ ถ้ามันมีนุ่น มีเมล็ดติดไปมันก็ อ้อนต้อนๆ พาเอา พาเม็ดนุ่นน่ะ เม็ดงิ้ว(นุ่น)น่ะ ลอยไปอ้อนต้อนๆ ไปตกใส่ปุ๊บ อ้า บางทีหมดหมดแรงเวลาไหนมันก็ลงใส่ดิน แล้วก็ตกลงดินแล้วก็แตกหน่อขึ้นมาเป็นต้นนุ่น ต้นงิ้วขึ้นมาได้ เออ หึหึ เออ แน่ะ คนเราก็เหมือนกันล่ะ ทำตัวให้เบาซะก่อน เบาจากราคะ โทสะ โมหะ ไม่มีความโลภ ไม่มีความโกรธ ไม่มีความหลง ไม่มีความรัก ไม่มีความชัง ไม่มีความอิจฉา ริษยา พยาบาท ตัวของเราก็จะเบากว่าเดิมขึ้น เออ อาจจะเหาะไปได้ เฮอะ อย่าไปทดลองน่ะ เอาะเยาะ(กอง)น่ะ ลงไปก็เอาะเยาะ(กอง)น่ะ มันกระแทกพื้น ก็เอาะเยาะ(กอง) ขาหัก แขนหักไป เออ

มีพระบางองค์มีความปิติสูง สมัย สมัยครั้งพุทธกาลพู้น(โน้น)เนาะ(นะ) มีความปิติสูง หาว่าตัวเองเบา แล้วก็ขึ้นไปหลังคา แล้วกระโดดปะเนี่ย โดดมันก็ดึงแล้ว โลกก็ดูดลงใส่แผ่นดินนู้นแหละ ปังลงในดิน ขาหัก แขนหัก เอวหักไปซะแล้ว เป็นอย่างงั้น เพราะฉะนั้น ตัวของเราเป็นผู้มีกิเลสหนา ปัญญาหยาบ อย่าไปแสดงแสดงฤทธิ์ ว่าตัวเองเนี่ยเหาะเหินเดินฟ้าได้ ไม่ใช่อย่างงั้นหรอก อันนี้มันมีเรื่องช่วยเหลือกันอยู่หลายอย่าง

เครื่องบินมันบินไปบินมาอย่างนี้ มัน ความดึงดูดเบาไปแล้ว ให้ไปที่เครื่อง ไปที่เครื่องพาไป เวลาจะลงสนามจึงลดสปีด (speed ความเร็ว)มันบ่เนี่ย ไปลดสปีด(speed ความเร็ว)มัน มันลงก็ค่อย ผ่อนลงๆๆๆ ได้ที่แล้วๆ เข้าสนามได้แล้ว เข้าสนามแกรก จากนั้นก็เกาะข้างหลังไว้มา ไม่เป็นอันตราย ถ้าเครื่องมันดับ มันจะเป็นอันตราย มันยังไม่ถึง ถึงที่ลง ไปลงซะก่อน อันนี้ก็เป็นอันตราย อย่าเพิ่งไปลง ต้องมีเครื่องถ่วงซะก่อน ถ่วงความเบาของร่างกายซะก่อนให้มันพอดีๆ จึงเข้า นั่น เออ ก็เบาไปเรื่อยๆ หรอก ถ้าเรานั่ง นั่งภาวนาทำสมาธิ เบาไปเรื่อยๆ ร่างกายเบา ใจเบา ร่างกายไม่มีน้ำหนัก มันเบาไปแล้ว มันไปกำหนดไหนก็ไป เออ

เอาล่ะบรรยายเท่านี้ บรรยายลำบากเหลือเกิน วันนี้นั่งฟังเทศน์ มาในรถยนต์ ฟังเทศน์ของครูบาอาจารย์ เพิ่นอัดใส่เครื่อง เออ เครื่องอะไรต่ออะไร นี่อัดใส่นี่ไว้ เสียบปลั๊กเข้าแล้วก็เปิด เพิ่นก็พูดมาตั้งแต่พู้น(โน้น)แหละ จังหวัดขอนแก่นจนถึงเมืองอันนี้ล่ะ เทศน์อยู่อย่างงั้น จนมันถ่านมันอ่อนหมด ชาร์จ(charge ประจุ)แบตใหม่ ชาร์จ(charge ประจุ)แบตใหม่ก็ดังขึ้นมาอีกอยู่อย่างงั้นแหละ เทศน์แบบนี้มันต้องเอาแรงมาก เสียบปลั๊กเข้าไป มันมีไฟหรอกในตัว อืม ดังออกมาเป็นเสียงเทศน์ เป็นเสียงเพลง เสียงอะไรต่างๆ อ้า มันอยู่ใน เครื่องมันแหละ มันอยู่ในเครื่องมันแหละ เพราะฉะนั้น เรื่องของโลก เอามาพูดประสานงานกันกับเรื่องธรรม ทำให้ตัวเบา ทำให้กิเลสเบาบาง ความโลภก็เบาแล้วไม่มี ความโกรธก็เบาแล้วไม่มี ความหลงก็เบาแล้วไม่มี ความรัก ความชัง ความยินร้าย ยินดี ดีใจ เสียใจ ร้องไห้ หัวเราะ เหล่านี้ เราภาวนาไปเรื่อยๆ มันจะเบา ของเหล่านี้

มันตัวเองจะเบาเป็นปกติ เปลี่ยนสีได้เลย สีหน้า สีตา แต่ก่อนดำ คร่ำเครียด พอใจสงบลงไป นิ่งได้แล้ว อยู่ได้ตั้งนานหลายวัน ปะนี่สีหน้าผ่องใสแล้ว ผ่องใสเหมือนดังไอ้ ใส่ลิปสติก(lipstick เครื่องสำอางทาริมฝีปาก)สเตกนั่นล่ะ อ่ะน่ะ เออเฮอะ เออ สีหน้าผ่องใส มันบ่งบอกไปถึงสีหน้านั่น ถ้าเรา เราภาวนาเป็นภาวนาใจเบา ทุกครั้งๆ สีหน้าก็เปลี่ยนแปลงไป ไม่ต้องเปลืองลิปสติก(lipstick เครื่องสำอางทาริมฝีปาก) ไม่ต้องเปลืองเครื่องย้อมอะไรทั้งนั้นแหละ มันมีสีของมันเองโดยอัตโนมัติ เออ

สี ครั้งพุทธกาลโน่น เพิ่นบอกกันว่า ทำไมสีหน้าถึงผ่องใสเหลือเกิน พระพุทธเจ้าเพิ่นทำยังไง ใจท่านสงบ เวลานั้นใจท่านสงบ คนเห็นก็แปลก เอ้ แต่ก่อนไม่หน้าตาอย่างงี้ แต่บัดนี้หน้าตาของท่านทำไมเป็นอย่างงี้ อ้า พระสารีบุตร พระโมคคัลลา สารีบุตร เออ เพิ่นไปฟังพระอัสสชิอธิบายให้ฟัง แล้วก็จิตใจเพิ่นเปลี่ยนไป มีความปลื้มปิติมาก ขนพองสยองเกล้า เอ้ สังเกตเพื่อน คนนี้ทำไมสีหน้าไม่เหมือนเดิม แต่ก่อนพระสารีบุตร เพิ่นก็ไม่มีสีหน้าอย่างงี้หรอก สีหน้าของท่านทำไมเปลี่ยนไปอย่างงี้ คงจะได้ความสุข เออ เดี๋ยวจะเล่าให้ฟัง ได้ความสุขเกิดปิติ เกิดขนพองสยองเกล้า เบาไปหมดร่างกาย เนี่ย ไปฟังธรรมะจากพระอัสสชิว่ามา ฟังธรรมะอัสสชิ ท่านเป็นลูกศิษย์ของใคร ทำไมสีหน้าของท่านจึงผ่องใสเหลือเกิน เออ เรียกว่ามันเกิดปิติ เกิดสุขจากภาวนานี่แหละ ทำให้เปลี่ยนสีไปได้ เออ แน่ะ แกไปเชื่อตามสิ พระโมคคัลลา พระสารีบุตร เออ เพิ่นเปลี่ยนไป ใจมันปิติปราโมทย์ ดีอกดีใจ สีสันวรรณะก็เปลี่ยนไป พระอรหันต์ทั้งหลายก็เหมือนกัน เออ ท่านเปลี่ยนสีได้นะ พระอรหันต์ทั้งหลายท่านเปลี่ยนสี เพราะท่านมีความสุขทางใจ

ปิติ สุข เอกัคคะตา

มีจิตเป็นหนึ่ง ท่านก็เปลี่ยนสีไปได้ ไม่ต้องเปลืองเครื่องสำอางใดๆ เลย เปลี่ยนสีไปเลยถ้าภาวนา อ้า อารมณ์เป็นอันหนึ่งอันเดียวแล้ว

เอกัคคะตาจิต เอกัคคะตารมณ์

ได้อย่างนี้เสมอๆ ไม่ต้องเปลืองเครื่องสำอางใดๆ เลย เปลี่ยนไปเองมัน เออ สีดีๆ ผุดผ่องเป็นยองใย ทำให้อย่างหน้าตาผ่องใสดีๆ ทำใจให้เบา ทำให้ยิ้มแย้มแจ่มใส แล้วเปลี่ยนสีไป เปลี่ยนสีไม่ต้องเอาเครื่องสำอางมาช่วยอะไรหรอก อืม อันนี้ที่พูดให้ฟัง เพราะว่าเรื่องจริง เรื่องมันมีจริงๆ ครูบาอาจารย์ได้รับ

ปิติ สุข เอกัคคะตาจิต

ท่านก็เปลี่ยนสีไป สีไม่อยู่อย่างเดิม ตระกูลเดิมเป็น เป็นคนดำ เป็นคนดำไม่ผ่อง ไม่ใส แต่ท่านมาภาวนา เร่งภาวนาเข้า ทำให้ใจเป็นหนึ่ง เกิดผ่อง เกิดใสขึ้นมา มีความอิ่มอกอิ่มใจ เรียกว่า ปิติปราโมทย์ อยู่ในใจ อิ่มอกอิ่มใจยังงั้น ก็เปลี่ยนสีทันใด เพื่อนกันมาเห็น เอ้ แกทำไม แต่ก่อนแกหน้าตาแกไม่ได้เป็นอย่างงี้ แกหน้าตาเปลี่ยนไปยังไงอย่างงี้ โอ้ย เพื่อนเอย เราไปฟังเทศน์ พระเถระท่านเทศน์ให้ฟังหน่อยๆ เกิดความอิ่มอกอิ่มใจ อ้า อิ่มเท่าทุกวันนี้ อิ่มอยู่ทุกวันนี่แหละ เอาอารมณ์นั้นมายังอิ่มอกอิ่มใจ เนี่ยเปลี่ยนสีได้เหรอ

พระสารีบุตร พระโมคคัลลาเป็นเพื่อนกัน ไปด้วยกัน เที่ยวด้วยกัน ไปแสวงหาครูบาอาจารย์ด้วยกัน แล้วคนหนึ่งไปได้ ปิติ สุข พิเศษซะก่อน เพราะฉะนั้น จึงเข้าย้อมจิต ย้อมใจ ย้อมร่าง ย้อมกาย เปลี่ยนสีไปเลย เออ

ดังที่แสดงมาเป็น ปกิณณกนัย เพื่อต้องการให้ญาติโยม อุบาสก อุบาสิกาทั้งหลาย นำไปขบคิดพินิจพิจารณาด้วยปัญญาอันชาญฉลาดของตนๆ เองเถิด อัปปมาทธรรม ไม่มีความประมาท จะเกิดความปิติปราโมทย์ อิ่มอกอิ่มใจ ที่เหมือนพระคุณเจ้าเหล่านั้น ตัวเองก็จะเปลี่ยนสีไปเองล่ะ ไม่ต้องเปลืองเครื่องสำอางใดๆ น่ะเนี่ยนะ เปลี่ยนสีให้งามเลยนะ เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้

(สาธุ)

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
คณะบริหารธุรกิจร่วมกับกลุ่มพุทธธรรมกรรมฐาน
วันพฤหัสบดีที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๖ เวลา ๑๕.๐๐ น.
ณ ห้องประชุมภาควิชาอุตสาหกรรมการบริหาร ชั้น ๔
มหาวิทยาลัยรามคำแหง (หัวหมาก)

แล้วเหรอ อาราธนา บางคนแปลให้จนยาวเลยนะ ขอให้แสดงธรรม ที่ว่าไปนี้มันเป็นคำขอให้แสดงธรรม เท่าที่ผู้ฟังทั้งหลายจะเข้าใจนะ ขอให้พระคุณเจ้าช่วยเมตตาแสดง อ่ะ ให้ญาติโยมทั้งหลายได้ฟังด้วย แหม อาตมาก็ไม่ได้เป็นนักเทศน์อะไรนะ นักฝอย เป็นขี้ฝอย ไปที่ไหนก็ไปฝอยเฉยๆ อ่ะ ถึงยังไงๆ ก็ตั้งใจบันทึกธรรมะไว้ในหัวใจ เขาเรียกว่าจดจำ นำไปประพฤติปฏิบัตินั่นเขาเรียกว่าบันทึก หัวใจเรามันบันทึกเอาได้ทุกอย่างหลายอย่าง ตั้งแต่ได้รับการศึกษามา ตั้งแต่เยาว์วัยก็เริ่มบันทึกมาเรื่อยๆ จนตราบเท่าอายุเราปูนนี้แล้ว ก็ยังบันทึกไม่รู้จักสิ้น

ไม่รู้จักจบ บันทึกธรรมะ บันทึกศีลธรรมไว้ในหัวใจ อ้า แต่ว่ามันไม่มี มีเครื่องอัดบันทึกได้อย่างไรหรอก บ่มีซีดี(แผ่นบันทึก CD) บ่มีอะไรเลยอัด เอาหัวใจเราอัดเอาเลย

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
กัมมัง วิชชา จะ ธัมโม จะ สีลัง ชีวิตะมุตตะมัง
อิมัสสะ ธัมมะปะริยายัสสะ อัตโถ
สาธายัสมันเตหิ สักกัจจัง ธัมโม โสตัพโพติ

อันนี้หลวงปู่ก็บันทึกมาเหมือนกัน บันทึกได้ก่อนไปงานศพหลวงปู่ นั่น นู้น หลวงปู่เมืองเชียงใหม่ เพิ่นอยู่โน้น หลวงปู่แหวน(หลวงปู่แหวน สุจิณโณ) เราได้บันทึกเอาไว้ เอาหัวใจบันทึกเอานะ อ่าน ฟังแล้วก็เข้าใจมัน โอ้ คนจะดี มันจะดีขึ้นมาเองหรือเปล่า คนจะชั่ว มันจะชั่วเองหรือเปล่า หรือว่าคนกระทำต่างหาก ประพฤติตามอำนาจกิเลส โลภโมโทสัน โกรธ สิ่งเหล่านี้มันเกิดขึ้นที่ใจ เราตามใจมันหรือเปล่า ถ้าความโลภ ความโกรธ ความหลง มันเกิดขึ้นที่ใจแล้วตามใจมันหรือเปล่า ถ้าไปตามใจมันทุกเรื่อง เราก็แย่สิ แย่หมด แย่มาก ฟื้นตัวไม่ขึ้นแล้ว ถ้ามันโลภก็ไปโลภตามมันซะ ถ้ามันโกรธก็ไปโกรธตามมันซะ ถ้ามันหลง

หลงรัก หลงใคร่ หลงอยากได้ หลงยินดี
หลงหาทั้งตาปี ไม่รู้เบื่อเชื่อตัณหา

หลงต่างๆ นานา ที่เราหลงมาแล้วทั้งหลาย ก็เห็นอยู่ทุกวี่ทุกวันนะ เขาฉลองปีใหม่หรือเขาทำอะไรปีใหม่ เขาก็แสดงความหลงของเขาออกมา ให้คนทั้งหลายได้รู้ สนุกสนานเต็มที่โย้วๆๆ เลย ที่ทำไปตามอำนาจของความโลภ ความโกรธ ความหลงของตัวเองที่หลอก เขาเดินขบวนกันอยู่ทุกวันนี้ เขาก็เดินตามความนึกความคิดของเขาเฉยๆ ไม่ใช่เป็นของจริงอะไรหรอก ของจริงครูสอนเรายังไง เราก็ได้เข้าโรงเรียนกันอยู่ ครูบาอาจารย์ก็สอนกันมาเรื่อยๆ พระเจ้าพระสงฆ์ ครูบาอาจารย์ท่านเป็นพระอยู่ ท่านก็สอนอยู่เรื่อยๆ ไม่ให้ลุอำนาจแก่ความโลภ ความโกรธ ความหลง ความอิจฉา ริษยา พยาบาท อาฆาต จองเวร จองกรรมซึ่งกันและกัน ท่านไม่ให้ลุอำนาจแก่ของเหล่านี้เลย

ให้อดซะดีกว่า ไม่มีเรื่องมีราว เขามาชวนทะเลาะ เราก็ไม่ทะเลาะตาม เขามาด่ากะเราเสียๆ หายๆ เราตรวจดูว่าเราไม่เห็นเสียหายตรงไหน เราก็เลยไม่โกรธ ยิ้มฟัง ยิ้มฟังเพราะเราไม่ได้โกรธ ไม่ได้เสียหาย ไม่ได้ด่า ไม่ได้ว่าใครเลย เขามาใส่ร้ายป้ายสีให้เราโกรธ เราไม่โกรธ เราก็ยิ้มฟังสิ จะไปโกรธเขาตอบทำไม เออที่นี้เขาว่ามาสาดน้ำใส่กัน สาดขี้โคลนใส่กันต่างหาก คนลุอำนาจแก่ความโกรธ ความโลภ ความหลงเหล่านี้ เหมือนกันสาดขี้โคลน

ใส่กันนั่นแหละ ขี้โคลน ขี้โคลนเหม็นๆ ตามคลองก็เลยมันเหม็น มันเน่า มันสาดใส่กันอย่างเนี่ยอ่ะ คนนั้นสาดใส่เรา เราก็สาดใส่เขา เขาก็สาดใส่เรา เราก็สาดใส่เขา เอาไปเอามาต้องลงไม้ลงมือกันจริงๆ มีเอาศาสตราอาวุธก็เอาออกมาใช้มาล่ะปะเนี่ย มีมีด มีขวานก็ใส่กันเลย มีค้อน อ่ะ เป็นเหลี่ยมๆ ไม้หน้าสามหน้าสี่ก็ตาม ก็จับออกมาตีกันชุลมุนวุ่นวาย นั่นเรียกว่าลุอำนาจแก่ความชั่ว ความไม่ดี ความชั่วช้าลามก เลวทราม เอาไปใช้ในสังคมไม่น่าเลย เออ สามีภรรยาเสร็จ เอออออห่อหมกกัน ตกลงกันนะ เขาก็ ไม่ ไม่ใช่อา... เออ ความชั่วตกลงกันได้ด้วยความรักความเมตตาปรานีกัน จึงได้ตกลงกัน โอเค กัน อ่ะเฮอะ เออ นี่ภาษาอื่นเขา โอเค กัน เขาตกลงกันน่ะ ไม่ใช่มันเกิดเองนะ มันเกิดมาทีหลัง ความโลภก็ดี ความโกรธก็ดี ความหลงก็ดี ความรักก็ดี ความชังก็ดี ความดีใจ เสียใจ ร้องไห้ หัวเราะเหล่านี้มันเกิดทีหลังเรา เราไม่ได้เอามาพร้อมหรอก มันเกิดทีหลังเรา แต่ว่าลุอำนาจแก่ความโกรธ อำนาจแก่ความโลภ ความโกรธ ความหลงจนหลุดยึดไว้ไม่อยู่ ยึดอำนาจมันไม่อยู่ มันรู้ไส้กัน มีมีดก็เอามีด มีขวานก็เอาขวาน มีไม้ตะบองก็เอาไม้ตะบอง ไม้สี่เหลี่ยมสามเหลี่ยมอะไรก็แล้วแต่ ได้เหมาะๆ มือก็ วืดวือใส่กัน รู้จักบ่วืดวือใส่กัน เข้าห้ำหั่นกัน ตีกันหัวร้างข้างแตก เป็นโทษถึงโรงถึงศาล ติดคุกติดตะรางก็มี บางรายก็ตายเลย ถ้าพลาดพลั้งตีไปถูกที่สำคัญๆ ท้ายทอย หรือ อ้า เข้าสมองหรือที่ใดที่สำคัญๆ น่ะ ด้วยความโกรธแรง ความโกรธแรงก็ลงมือแรงนี่แหละ เวลาลงมือก็ลงให้สาใจเต็มที่ อันนั้นหัวแตก แตกเลย บางทีก็สลบเลยไม่ฟื้นเลย ตายจริงๆ เลยอย่างนี้ แล้วผู้กระทำอย่างงั้น มันเป็นยังไง มีความผิดหรือเปล่า กระทำลุอำนาจเกิดกิเลสอย่างนี้

มีความผิดหรือเปล่า ความโลภเกิดขึ้นก็ไปลุอำนาจแก่ความโลภซะ ความโกรธเกิดขึ้นก็จะไปลุอำนาจแก่ความโกรธซะ ความรักความชัง ความยินร้ายดี... เออ ดีใจ เสียใจอะไรก็ไปลุอำนาจแก่มันทุกอย่าง มันจะเป็นยังไง บ้านเมืองของเราจะ ชลมุนวุ่นวายหรือเปล่า จะวุ่นวายหรือเปล่า โอ้ย อย่าบอกใครเลย เพียงแต่มองดูตามคำพูดนี้เฉยๆ มันจะเห็นว่ามัน ปมด้อยมันอยู่ที่นี่ จุดที่ให้กิเลสมันอยู่ที่นี่ ให้โกรธกัน ชังกัน มันอยู่ที่นี่ ให้อาฆาตมาดร้ายกันก็อยู่ที่นี่ มันเกิดจากใจนี่แหละ เพราะฉะนั้น ทางศาสนาเพิ่นได้ห้ามมัน ยุติมันซะ ความโลภ ความโกรธ ความหลง ความรัก ความชัง อะไรก็อย่าเอามาใช้ เอามาใช้นะเป็นเรื่องเป็นราวขึ้นมาเลย เออ ไปนอกใจทาง อย่าไปเชื่อใจทาง อย่าไปวางใจคนมันจะจนใจเรา ไม่ดีเลย ไปเชื่อพวกของมัน มันไม่ดี เราจะติดคุกติดตะราง เพราะลุอำนาจแก่ความโกรธ ความอาฆาตมาดร้ายอ่ะที่จริงไม่สุขเลย อย่างงั้น ไม่สุขเลย ถ้าจะให้มันเป็นสุข

สุขา สังฆัสสะ สามัคคี

แน่ะ เพิ่นบอกไว้ที่นี่ บอกไว้ว่า

สุขา สังฆัสสะ สามัคคี

ความพร้อมเพรียงของคนหมู่ใหญ่ยังความเจริญให้สำเร็จ

สะมัคคานัง ตะโป สุโข

ความเพียรของชนหมู่ใหญ่ยังความเจริญให้สำเร็จ ทุกอย่าง ถนนหนทาง คลอง น้ำประปา น้ำอะไรก็แล้วแต่ อ๋อ น้ำท่วมบ้านท่วมเมืองก็แล้วแต่ ความพร้อมเพรียงของชนหมู่ใหญ่ช่วยกันพัฒนากั้นมัน จะกั้นด้วยไม้ จะกั้นด้วยฝา จะด้วยอะไรก็ดี ด้วยดินก็ดี ต้องกั้นด้วยปัญญา กั้นมันไว้ได้ มันก็ไม่ได้อันตรายต่อ

ข้าวกล้าในนา ผักนางอางหญ่าที่เราปลูกไว้ทั้งหลายก็ไม่เสียหาย เพราะเรากั้นมันไว้ได้ อืม ถึงมันจะท่วม มันก็ท่วมไปตามนิดๆ หน่อยๆ ไฟมีความโกรธ ถ้าไฟคือความโกรธปะเนี่ยลุกขึ้นแล้ว ไม่มีถอยเชื้อเพลิงมันออก มีแต่ใส่เข้าไป มีแต่ใส่เข้าไป มันจะเป็นยังไง ใส่เชื้อเพลิงเข้าไป บ้านใหญ่ๆ ตึกใหญ่ๆ มันจะ กี่ชั้น ๑๐ ชั้น ๙ ชั้น ๑๐ ชั้น ๑๐๐ ชั้น ๑,๐๐๐ ชั้นก็ตาม ถ้าเอาเชื้อเพลิงมาใส่ให้มัน มันก็เอาแบบนี้ แม้แต่สีทองมันก็ละลาย ถ้าใส่เชื้อเพลิงให้มันเยอะๆ แม้แต่ๆ ทอง โลหะต่างๆ ก็ละลายไปหมดเลยอย่างงี้ อันหัวใจของเรานี้ก็เหมือนกัน ถ้าไปลุอำนาจแก่ความโกรธ ความโลภ ความหลง ความอิจฉา ริษยา พยาบาท อาฆาตเหล่านี้ อะไรจะละลายก่อนหมู่ ตัวของเราแหละจะละลายเอง อืม มันเผาตัวเอง ตัวก็จะละลาย หัวใจจะช็อก หรือเป็นอะไรว่า

มันๆๆ มันร้อนเกินไป ช็อกลงมา ได้หามเข้าโรงพยาบาล เป็นจำนวนไม่น้อยวันหนึ่งๆ คนช็อก ช็อกด้วยความโกรธมาก ช็อกด้วยความอิจฉา ริษยา พยาบาทมาก ตูม เบียดเบียน รังแกทารุณเราขนาดนั้น เราก็อดไม่อยู่ เขาแสดงมาเราก็แสดงไป พอได้มีดก็เอามีด พอได้ขวานก็เอาขวาน พอได้ไม้สี่เหลี่ยม หรืออะไรที่เหมาะๆ มือ เอาสิ่งนั้นออกมาใช้ อย่างนี้เรียกว่าลุอำนาจแก่ฝ่ายต่ำ กิเลสฝ่ายต่ำ มันยุให้รำ มันตำให้รั่ว มันยั่วให้แตก มันแยกให้ออก ตอกลิ่มลงไป มันจะหนาขนาดไหน ตอกลิ่มเข้าไปไปแยกออกจากกันได้ เออ ไอ้พวกที่ข้าราชการบ้านเมืองก็เหมือนกัน อ่ะ นี่ไม่ได้ว่าเสียดสีใครหรอก ถ้าหากมันยุ ฟังคำยุ คำแหย่คำยุยงส่งเสริม ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดไม่ ไม่ถือเสมอกัน รักเสมอกันเคารพเสมอกัน และก็ย่อมอยู่ร่วมกันเป็นสุข หากมีความแตกแยกกันภายในจิตใจ อย่างอื่นมันก็จะแตกไปด้วย อยู่ใกล้อะไรก็แตกไปด้วย อยู่ใกล้หม้อ หม้อแตก อยู่ใกล้ไหก็ไหแตก อยู่ใกล้โอ่งน้ำโอ่งน้ำก็แตก แตกไปหมด ฝาบ้าน ฝาช่อง ประตูบ้านประตูช่อง ถึงใส่กุญแจไว้อย่างดีก็ตาม ถ้าไปลุอำนาจแก่ความโกรธ ของเหล่านั้นจะพังไหม พัง ถล่มทลายไปมากมายแล้ว เออแล้วยิ่งฝ่ายตรงกันข้าม มาทำอย่างงั้น ยิ่งเกิดไฟอย่างใหญ่ล่ะมาทำอย่างงั้น มาดูถูกเราอย่างนั้น ไม่ดีเลย เพราะฉะนั้นการยุให้รำ ตำให้รั่ว ยั่วให้แตก มันจะแยกให้ออก จากหมู่ จากพวกไม่เป็นหมู่เดียวกันแล้วปะเนี่ย เข้าข้าง เห็นว่าทางนู้นดีกว่าชนะกว่าไปเข้าข้างทางนู้น ถ้ารบกันอยู่ไม่รู้จักสิ้นจักจบ ฝ่ายนี่แพ้ฝ่ายนี่ชนะ ก็ไปเข้าฝ่ายทางชนะไปซะ เอาเสียงข้างมากไปซะอย่างงี้เรียกว่า ยุให้รำ ตำให้รั่ว ยั่วให้แตก แยกให้ออก ออกจากหมู่ จากพวก ไม่ดีเลย แล(ดู)กับสุภาษิตที่ยกขึ้นตะกี้นี้

กัมมัง วิชชา จะ ธัมโม จะ สีลัง ชีวิตะมุตตะมัง

แน่ะ เหตุที่เสียศีลเสียธรรม ก็เพราะความโกรธ เหตุที่เสียชื่อเสียเสียง อ้า ยศถาบรรดาศักดิ์ พังไปเป็นแถวๆ ก็เพราะยุให้รำ ตำให้รั่ว ยั่วให้แตก แยกให้ออก ทำนองนี้ล่ะ อ้า อย่าไปฟังคำยุคำยงกัน เออ อย่างนั้น แหม เราทำงานเป็นกลุ่มเป็นก้อน อยู่ในมหาวิทยาลัยรามคำแหงทั้งหมดเนี่ย อาจจะแตกกันเป็นก๊ก เป็นเหล่ากัน มันเป็นไปไม่ได้ ถ้าไม่เชื่อคำโกรธ คำยุยุให้รำ ตำให้รั่ว ยั่วให้แตก แยกให้ออก อย่าให้เขาไปเข้ากลุ่มนั้นกลุ่มนี้ อย่างนี้จะเรียกว่าเป็นคนมีปัญญาเบา ปัญญาไม่หนักแน่น ทำใจให้หนักให้แน่น แม้จะฟ้าจะผ่าเปรี้ยงลงมายังยิ้มดูอยู่เฉยๆ น่ะ เออ ไม่เป็นไรหรอกๆ ผ่าก็ผ่าไป เอา ฟ้าผ่าเปรี้ยงลงมา เราก็เฉยอยู่ ทุกวันมันระบุฟ้าผ่ามากมายนะ ปีนประลัยกัลป์ มหาประลัยกัลป์ มันก็มีอยู่ในโลกนี้ ระเบิดมหาบรรลัยกัลป์มันก็มีขึ้นมาในโลกสร้างขึ้นมาได้ ประเทศญี่ปุ่นจะแพ้สงครามเขาสมัยนั้น ระเบิดลูกเดียวเท่านั้นล่ะ ไปทิ้งญี่ปุ่นตูมเดียวเท่านั้นแหละ บ้านเมืองพังถล่มทลาย คนตายเท่าไหร่ไม่ได้ถูกระเบิดหรอก แต่หัวใจมันช็อกตายกันเป็นเบือเลยล่ะน่ะ อ้า ลง ลงไป อ้า เกิดลมใหญ่เข้าพัด ตายเท่าไหร่ เราก็จำไม่ได้ด้วย ญี่ปุ่นเหตุที่จะเลิกการสงคราม เรียกทหารกลับมาจากต่างประเทศ พักอยู่ในเมืองเราก็มี เออ แล้วก็บวชอยู่ในเมืองเราก็มีไม่กลับบ้าน กลับไปแล้วบ้านก็คงพังไปแล้ว ไฟไหม้แล้ว ไม่มีที่อยู่ที่อาศัย อยู่ในเมืองไทยนี่สบายกว่าเพิ่นเนาะ(นะ)

พระมหาราชาท่านก็มีเมตตาปรานี คนทุกชาติ ทุกภาษา คนทุกระดับได้พึ่งพา อาศัย พระราชาผู้ปกครองแผ่นดินโดยธรรม แหนะ ให้ความเสมอกัน ไม่ได้ลักลั่นกันเลย ไม่เข้าทาง

นั้นดี ทางนี้ดี ก็ไม่ไป ไม่ไปตามใคร ใครจะมายุให้รำ ตำให้รั่ว ยั่วให้แตก แยกให้ออก ไม่ฟัง ไม่เชื่อคำของใคร เชื่อฟังคำหัวใจเราดีกว่าเพื่นว่า หัวใจของเพื่นเป็นธรรม เป็นธรรมที่สุด เนี่ยในหลวงท่านเป็นหัวใจเป็นธรรม ทำใจให้เป็นกลางที่สุด ไม่เป็นศัตรูกับบ้านใดเมืองใด แขกบ้านแขกเมืองเข้ามา คารวะถวายความจงรักภักดี นับขบวนไม่ถ้วนแต่ละวัน มากันด้วยความเอิบอิ่มมานั่นหัวใจเป็นธรรม หัวใจมีเมตตากรุณาต่อเพื่อนมนุษย์ทั้งโลก ไม่เฉพาะแต่คนไทยอย่างเดียว คนจีน คนแขก คนฝรั่ง คนอังกฤษเอยมา ให้ความเสมอภาคกันเหมือนกัน ต้อนรับเหมือนกัน อ่ะ กองทุนที่จะสำหรับเลี้ยงแขกก็คงจะมีอยู่อ่ะ

แน่ะ ผู้ใจเป็นธรรม ใจเป็นกลาง วางตัวไม่เอียงซ้าย เอียงขวาที่ไหนเลย ตรงแน่ว ประชาธิปไตยตรงแน่วอยู่อย่างงั้น ไม่ล้มไปตามคำยุให้รำ ตำให้รั่ว ยั่วให้แตกใดๆ ไม่ไปเพราะตามใคร เพราะชาติของเราอยู่ดีกินดีแล้ว ช่วยเหลือให้แก่พี่น้องผู้ตกทุกข์ได้ยาก อ่ะ น้ำท่วมไร่ท่วมนา ไฟป่าห่า ไหม้บ้าน ไหม้ช่อง ไหม้สวน เกิดปลูกกว้างขวางแล้วลำบาก ลึกขนาดไหน ขาดทุนไปเท่าไหร่ อันนั้นอยู่ในดุลยพินิจของท่านอยู่แล้ว ท่านผู้ปกครองประเทศ อยู่ในดุลยพินิจคิดพิจารณา

เราจะหาหนทางช่วยเหลือเขาอย่างไร พวกที่ล่มจมไปในการเพาะปลูกทั้งหลาย ตั้งแต่ยังไม่มีภัยท่านก็นั่งพิงฝา

คิดสูตรทำฝนเทียม
คิดสูตรทำฝนเทียม
คิดจนออก คิดจนได้ ได้สูตรฝนเทียมมา

อ่ะ ก็ดีใจภูมิใจ เพราะว่าไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินเกิดเดือดร้อนมา ถ้าน้ำไม่มีทำไร่ทำนา เราจะทำยังไง ก็ยังได้สูตรฝนเทียมขึ้นมา ทำยังไงนู้นล่ะสูตรฝนเทียม เราก็ไม่ได้เรียนหรอก เอากรดอะไรของใน เอาเกลือ เอาน้ำแข็งหรืออะไรใส่กัน บวกกันเข้าไปขึ้นเครื่องบิน โปรยในอากาศนู้นน่ะ มันไม่ตกลงมา ถูกเครื่องเย็นปรับตัวเป็นก้อน เป็นก้อนใหญ่ๆ เป็นก้อนเมฆใหญ่ๆ แล้วก็เอาไว้ไม่อยู่แล้ว ลงใส่ไร่ใส่นาเขา บางปีทำอยู่เมืองไทย เพื่อจะช่วยเหลือพี่น้องเมืองไทย มันแห้งมันแล้ง แต่ว่าดันพายุใหญ่มาพัดเข้าไปเพิ่นก็ตกในประเทศลาว ประเทศจีนไปนู้น ตกไปทางนู้น อ้า โอ้ มันไม่อยู่กับที่ เออ มันเหมือนกับน้ำอย่างอื่น น้ำ น้ำฝนเทียมมันมาโปรยที่กรุงเทพฯ แค่นี้ แต่มันอาจจะไปพลัดตกพู้น(โน้น) ภาคตะวันออกเฉียงเหนือ พลัดตกนู้นที่ภาคเหนือ ตกภาคตะวันออก สุดๆ ไปท่วมแผ่น(ดิน) ประเทศเขมรเขมินไปก็ได้ แน่ มันไม่แน่มันเป็นอนิจจัง อ้า เป็นของไม่เที่ยงแท้แน่นอน คิดได้แล้วก็ไม่สมปรารถนาเป้าหมาย เออ แม้จะใส่เครื่องบินขึ้นไปโปรยข้างบนก็ตาม แต่มันมีเครื่องเป่ามันไปทางอื่น ไม่ได้ตกที่เป้า ไปตกที่เป้าเมืองอื่นนู้น อ้า เห็นอยู่ว่าบ้านเมืองเขาท่วม ท่วมบ้านท่วมเมืองไปก็มี อย่างนี้มันไม่แน่นอน มันเป็นอนิจจัง อันนี้เป็น

เรื่องสังขาร ตัวของเรานี้ ทุกคนก็เหมือนกัน อนิจจังมันอยู่ในตัวเรา มันไม่เที่ยงอยู่ในตัว มันอยากเจ็บก็เจ็บ มันก็อยากป่วยก็ป่วย มันอยากตายก็ตาย แล้วแต่หมอจะช่วยให้ได้ ถ้าหมอเจ๋งจริงเหรอ ตัดสายโลหิตออกแล้วเอามาต่ออันใหม่ยังได้อยู่ ตับไต ไส้ พุง แม้องค์ที่พูดอยู่นี่เขาก็เอาไปกินแล้ว อ้า

ถุงน้ำดี มันเป็นนิ่วอยู่ในน้ำดี

นอนไม่ได้ กินไม่ได้เลย มันบิดอยู่ล่ะ อ้าว เจ็บ เจ็บท้องตรงถุงน้ำดีนี่แหละ อืม พู้น(โน้น)ไปงานศพหลวงปู่ เออ อะไรอ่ะ วันงานศพของท่าน ไม่เสร็จเลย เราหนีไปนอน มันก็ยังเอาอยู่เอ๊ะ ไม่หยุด อ้าว มันจะใจขาดตายแน่ เอารถออกเร็ว ไปโรงพยาบาลเอกอุดร มีรู้จักเขาอยู่ที่นั่นให้เขาช่วย เขาผ่าตัดก็ได้ เขาทำอะไรก็ได้ ฉีดยาบรรเทาก็ๆ ได้ อาจจะรอดตาย ทางโรงพยาบาลแพทย์ปัญญาเนี่ย กรุงเทพฯ เนี่ยได้ยินข่าว ได้ยินข่าวว่าเจ็บอย่างนี้ เจ็บอย่างนี้อันตราย เอาไม่ทันนะๆ เว้ย ตายเป็นตายเลยนะ แต่ในสมัยนั้นที่พระองค์ อ้า พระองค์โสมฯ ท่านยังมีนั่นอยู่ เป็นภรรยา เป็นนั่นอยู่ แล้วก็รับผิดชอบอยู่ เพิ่นได้ยินข่าว รถโรงพยาบาลนั้นนำตัวส่งถึงขอนแก่น นำตัวถึงโคราช โคราชนำตัวถึงโรงพยาบาลแพทย์ จึงได้มีชีวิตรอดมา

ด้วยบารมีธรรมของท่านเหล่านั้น ช่วยเหลือเราปลอดภัย จะตัดใจให้ดูแผลก็ได้ แต่ว่าอายเขาขนาด เฮอะๆ เขาปาดยังไง เขาทำยังไง เขาปาดยังไง ตัดขั้วออกยังไง เออ รอดมาได้อย่างหวุดหวิดไม่ตาย อ้า โลหิตนั้นก็มี มันโป่งอะไรขึ้นใน เส้นโลหิตใหญ่นู้นก็มีอีก ตัดออก กระดูกก่ายกัน เกยกัน อย่างงี้กระดูกมาเกยกันอยู่สันหลัง อย่างงี้ก็มีเพราะอุบัติเหตุ ถ้าไปรถชนภูเขาแล้วมันอ้า สันหลังมันๆ เกยกัน กระดูกเข้ามาตีกันแล้วมันก็ปวดมหาศาลอ่ะ เขามาตรวจดูอันนั้นอันนี้ โอ้ย กระดูกมันเกยกันตรงนี้ๆ มันเกยกันตรงนั้นก็ปวด อ้า ซ้ายขวาๆๆ ซ้ายอยู่นั่น เราก็ไม่รู้เรื่องอิโหน่อิเหน่อะไรเขาหรอก แล้วแต่หมอคิด เออ ร่างกายอันนี้เป็นของหมอแล้วนะ เออ ให้หมอคิดเอง ดังนี้ อันนี้พูดเรื่องธรรมะความเป็นจริงให้ฟัง มันมีทุกคน มีตัว มีตน มีเรา มีเขาขึ้นมา มีความรัก มีความชัง มีความยินร้าย มีความยินดี มีความดีใจ มีความเสียใจ มีการร้องไห้ หัวเราะ โศกศัลย์พรรณนา มันเกิดขึ้นได้กับพวกเราได้ทุกเมื่อ เพราะฉะนั้น อย่าไปเชื่อใจมันน่ะ อย่าไปเชื่อใจทาง อย่าไปวางใจคน มันจะจนใจเรา อันนี้บอกไว้ตั้งแต่โบราณมา อย่าไปเชื่อร่างกาย เออ เวลามัน

แอคซิเด็น(accident อุบัติเหตุ เรื่องไม่คาดคิด)ขึ้นมาทำไง แอคซิเด็น(accident อุบัติเหตุ เรื่องไม่คาดคิด)ขึ้นมา

มันกระดูกขี่กันขึ้นมา จะทำยังไง หมอต้องช่วยกระทันหัน เออ อย่างรวดเร็ว จึงได้มานั่งเทศน์อยู่นี่เดี๋ยวนี่ ก็เพราะหมอช่วยเอาไว้ ถ้าหมอไม่ช่วยคงจะ จะตำแหยแหละ อืม รู้จักบ่จักตำแหย ตายแล้ว หลวงปู่ทั้งหลาย เพิ่นได้ตายไปหลายแล้ว

ตายแล้วๆ อันนี้ดันๆๆ มาอะไรมา ๘๐ ปี ดันมาอีกอยู่รอดมาได้ ๘๖ ปี อืมๆ ได้ ๖๖ พรรษา เออ เป็น ๘๖ ปีแล้ว อ้า เพราะฉะนั้น คนป่วยนะ มาเทศน์วันนี้ คนป่วยมาเทศน์ให้ฟัง หากไม่ถึงอกถึงใจต้องขออภัยด้วยเด้อ กำหนดจดจำนำไปพินิจพิจารณา พวกเรามันอยู่วัยชราแล้ว แก่แล้ว ต้องกินอาหารเป็นเวลา อาหารอะไรมันผิดสำแดง ก็อย่าไป นั่นมากมาย แล้วอย่าไปกินเหล้า อย่าไปยอมมัน เซไปเซมามัน มันเฒ่าคนแก่มันล้มลงเป็นลูกผักก็มี อ้าๆ พูดให้พี่น้องทั้งหลายฟัง ทั้งหลายเรื่องเมื่อกี้นี่ อยู่ดีๆ อย่าหาว่าพี่โกหกเพราะว่า เออ มันไม่ใช่ มันเป็นความจริง ตาย มันโดยไม่รู้ตัว มันเกิดกะทันหันขึ้นมา ปัจจุบันขึ้นมา มันจะทำให้อะไรอุดตัน อะไรต่ออะไรอุดตันขึ้นมา มันหายใจไม่ออก อืม ถ้ามันเป็นที่หัวใจก็ผ่าซะ ผ่าเปลี่ยนเส้นเอ็นซะ มันเป็นที่ตับ มันเป็นถุงน้ำดีที่ตับก็ตัดออกทิ้งซะ เอาสิ เอามาผ่ามาให้ดู โอ้ย อยู่ในถุงน้ำดีอยู่นี่ถุงนี่ ตั้ง ๗ ตัว ๘ ตัว เออ ตัวขนาดเม็ดอะไรอ่ะ เม็ดพุทราเม็ดเท่านี้หรอก ไม่ใหญ่อะไรหรอกแอ้ มันเป็นอย่างงั้นแหละร่างกาย เพราะฉะนั้น ก็ฝากฝังกับญาติกับโยมไว้ เออ ถ้ายังไม่ตายก็มาอยู่อย่างงี้แหละ เออ มาตั้งแต่ สมัยสนามกีฬายังไม่เกิด กีฬาใหญ่อย่างนี้ยังไม่เกิดนู้นแหละ มาคราวนี้มีสนามกีฬาใหญ่ เออ อ๋อ เรามาอยู่โรงบาลแพทย์ปัญญา สมัยก่อนโรงบาลแพทย์ปัญญา มานี่ คุณหมอปัญญา ท่านเสียชีวิตไปแล้ว เขาเลยไปเอาตัวหลวงปู่มา มาช่วยเหลือ มาช่วยให้ความอุปถัมภ์บำรุงอยู่โรงพยาบาลวิชัยยุทธ

อันนี้มาอยู่โรงพยาบาลวิชัยยุทธก็ไม่ได้อยู่เฉยๆ นะ เขาให้ไปเทศน์ ไปเทศน์ เขาเอาคนมาหลายๆ เต็มห้องประชุมเลย แล้วก็บอกกล่าวบุญกุศลอะไรๆ มีการสร้างอะไรๆ อยู่ สร้างวิหาร

สร้างเจดีย์ สร้างอะไรอยู่ ก็บอกคนจำนวนมากล่ะ ได้เงินเป็นแสนๆ น่ะ อ้า แล้วก็แบ่งไว้ให้ทางโรงพยาบาลบ้างไว้ต่างหาก อันนี้เอาไปสร้างวัดให้เขานะ อันนี้ให้เจ้าหน้าที่ พนักงานดูแลภิกษุสามเณรป่วย อ้า ให้เป็นกองทุนมูลนิธิไว้ให้ทุกครั้งล่ะ เออ เดี๋ยวนี้วันพรุ่งนี้เป็นวันอะไร เขาจะเอาไปอีกเว้ย เอาไปที่โรงพยาบาลอีกเหมือนกัน แต่ว่าได้ประโยชน์ คือว่าช่วยชมรม ช่วยคนไข้ทั้งหลายด้วย และก็ยังหักค่าใช้จ่ายให้แก่กองทุนมูลนิธิของโรงพยาบาลเรื่องรักษาภิกษุไข้ แบ่งให้ทุกครั้งๆ ล่ะ เออ อันนี้มันหลายแล้ว อันนี้หลายแล้ว อันนี้พอจะสร้างเจดีย์ต่อได้อยู่ เออ หาให้ทุกครั้งๆ ไป ถ้าไปเทศน์ที่นั่น เออ เขาให้เยอะกองทุนเขารู้เรื่อง เพราะฉะนั้น พวกเราเนี่ยมีกองทุนหรือเปล่าเนี่ย อืม มีกองทุนก็ช่วยกันเด้ ช่วยกันตั้งกองทุนมูลนิธิไว้ให้โรงพยาบาลเออ เราบ้าง หรือโรงพยาบาลทางอุดรฯ ก็มี โรงพยาบาลขอนแก่นก็มี เออ เราเคย ไปที่ไหนก็ช่วยเขาที่นั่นแหละ อืม ช่วยเขาไว้ เรายังไม่ตาย เรายังแข็งแรงอยู่ อืม เรายังไม่ตายหรอก ยังแข็งแรงอยู่พอจะชกมวยได้อยู่ เฮอะๆ เออ เพราะฉะนั้น อันนี้มีคำตลกๆ ขึ้นมาหน่อยหนึ่ง พวกเราทุกคน ธรรมชาติรักษาเรา ชีวิตของเราจึงอยู่รอดปลอดภัยมา เพราะธรรมชาติ อำนาจของบุญของกุศลบ้าง อำนาจศีลธรรมบ้าง อำนาจพระศรีรัตนตรัย เราเคารพพระรัตนตรัย ไหว้ทุกเช้า ทุกเย็น เคารพพระพุทธเจ้า เคารพพระธรรม เคารพพระสงฆ์ อันนั้นก็เป็นยาวิเศษเหมือนกัน หายโรคหายภัย ที่มารุมๆ กันวันนี้ใครเป็นโรคอะไรๆ

ขออวยพรให้ทุกคนจงหายจากโรคภัยไข้เจ็บล่ะ อย่าได้เจ็บอย่าได้เป็นอะไรเลย ให้เป็นอยู่ อ่ะ เหมือนบ้านเหมือนเมือง เป็นร่มโพธิ์ร่มไทร ของลูกของหลานสืบไปนานเท่านานเด้อ

คุณยาย คุณยายยังหัวหงอกหรือหัวใส อยู่ไหนเว้อ เออ ดีใจกว่าหลวงปู่หรือเปล่า หลวงปู่ ๘๖ ปีแล้วนะ อันนั้นเท่าไหร่แล้ว คุณยายหัวหงอกๆ น่ะ ถึง ๘๐ หรือยัง แต่นี่ ๘๖ ปีแล้ว เออ อยู่มารอดปลอดภัยมา ไม่อดไม่ตาย หมอรักษาให้ ก็เลยได้มาแสดงนี้ โอกาสได้มาแสดงธรรมวันนี้

ก็ขอทุกท่านจงนำไปใคร่ครวญพินิจพิจารณาด้วยปัญญาอันชาญฉลาดของตนเองเถิด อัปปมาทธรรม ไม่มีความประมาทใดเกิดขึ้น โรคภัยไข้เจ็บก็หายไปด้วยพุทธานุภาพ ธัมมานุภาพ สังฆานุภาพที่เรานับถือมา ตั้งแต่เกิดขึ้นมา เรานับถือพระรัตนตรัย ขออำนาจพระรัตนตรัยจงช่วยคุ้มครองป้องกันภยันตราย อ้า ทุกอย่างให้อยู่รอดปลอดภัยเป็นร่มโพธิ์ร่มไทร ของลูกของหลานสืบไปอีกนานเท่านานด้วยเทอญ

(สาธุ)

ขอให้เป็นพลวปัจจัยติดตามตนไปทุกภพทุกชาติเทอญ

(สาธุ)

มีโรคภัยไข้เจ็บอยู่ในร่างกาย ก็ขอให้หายไปซะ

(สาธุ)

ทุกคนๆ ขอให้โรคภัยไข้เจ็บอยู่ในร่างกาย หายไปเลยเนี่ย

(สาธุ)

ถ้าผัวหาย เมียก็ให้เข้าใจเองนะ ถ้าเมียหาย ให้ผัวเข้าใจเองนะ ไปเที่ยวอยู่แถวไหนอ่ะ อย่าพึ่งว่านะครับบบ เออ เออ อ้า ไม่ยากหรอก

(ถวายไฟฉาย)
แม่เอย มีอะไรถวายพระอ่ะนะ มีอะไร เออ ไฟฉาย

ทีปะโท โหติ จักขุโท

เพิ่นว่าให้แสงไฟ ชื่อว่าให้ดวงตา แอ้

ทีปะโท โหติ จักขุโท
ยานะโท สุขะโท โหติ

ผู้ให้ยาน ชื่อว่าให้ความสุข

ขอให้ทุกคนมีความสุข ความเจริญ ตลอดไปเด้อ

(สาธุ)

ได้เวลาแล้ว ธาตุขันธ์ มันบอกกลับแล้ว แก้เว้ย มันบอก มันบุกถึงไหนแล้ว อ้า อ้า อ่ะ

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
วันอาทิตย์ที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๕๖ เวลา ๑๗.๐๐ น.
ณ ห้องประชุมชั้น ๒๒
อาคารศูนย์การแพทย์วิชัยยุทธ
โรงพยาบาลวิชัยยุทธ
ส่งท้ายปีเก่า

(อาราธนาธรรม)

หูยายยังดีอยู่เหรอๆ โอ้ ว่ากับหมู่ได้อยู่ ยาย เออ

แสดงธรรม นิมนต์มาแสดงธรรม มาเทศน์ก็ว่าได้ มาเทศน์มาแสดงธรรม แสดงความเป็นไปของมนุษย์ทั้งหลาย ถ้าไม่มีคุณธรรมในใจ แล้วมันก็เละตุ้มเป๊ะกันหมดทุกคนแหละ ทุกหมู่แหละ กำลังเละตุ้มเป๊ะบ้านเรา เพราะว่าขบวนเขาเดินประท้วงอะไรๆ กัน เราไม่เกี่ยวข้องหรอก เพียงแต่เห็นอยู่ในทีวี เดิน

ประท้วงเอา อยากจะได้อะไรก็ประท้วงเอา อันนี้ว่าลูกหลานจัญไรอีกแล้วปะเนี่ยน่ะ ลูกหลานจัญไรเพิ่นว่า ทำให้ถนนหนทางเปื้อนเปรอะเลอะเทอะ มันไม่เป็นหลุมเป็นร่อง ก็วางระเบิดให้เป็นหลุมเป็นร่องไป ทางรถฟืนรถไฟ ถ้าเขาทำได้เขาว่าจะไปปาระเบิดใส่ทางรถไฟอีกเหมือนกัน นี่เรียกว่าลูกหลานจัญไร ไม่ฟังคำพ่อคำแม่ พ่อแม่บิดามารดาครูบาอาจารย์ นับไม่ถ้วนแล้วที่มาเทศน์มาแสดงให้ฟัง ก็ยังฝ่าฝืนอยู่ ฝ่าฝืนประพฤติมิชอบ ทำให้เสียหายสิ่งของ สิ่งของที่มีค่ามีราคา ทำมาเป็นเงินเป็นทองทั้งนั้น เนี่ยก็มาทำลายทรัพยากรแผ่นดิน ทำให้เสียหาย พวกเราไปมาสะดวกสบาย ถ้าเกิดหนทางมันเสียหายขึ้นมา ใครล่ะลำบากปะเนี่ย ลูกหลานคนไทยนี่แหละลำบาก จะไปมาหาสู่กันก็ลำบาก ปิดถนน รถไฟ สถานีรถไฟรถฟืน ปิดถนนหนทางเหล่านี้ก็ทำให้ไม่สะดวก ในการไปการมา ถึงแม้ไม่มีผู้กลั่นแกล้งอะไรก็ดี ปกติธรรมดามันก็ติดอยู่แล้ว ไม่ต้องมีผู้กลั่นแกล้ง กระทำมิดีมิร้ายเหรอ แต่ปกติไปมาธรรมดา มันก็ติดอยู่ประจำแหละทุกสาย หลวงปู่ลงไปเมืองชลบุรี ติดไปอยู่อย่างงั้นแหละ ติดเป็นระยะๆ พอว่างได้ก็วิ่งได้ รถมันว่างแล้วก็วิ่งได้ ไม่มีใครกลั่นแกล้งอะไรหรอก แต่ว่ามันมีอุปสรรคบางอย่าง ถ้ามีเหตุขัดข้องเกิดขึ้นระหว่างทางก็ติดไปหมดล่ะปะเนี่ย เขาสำรวจซะก่อนเกิดเพราะเหตุอะไรซะก่อน ถ้ามีผู้กลั่นแกล้งวางถนนรถไฟ ถนนรถยนต์อันทำให้มันชำรุดทรุดโทรม ก็ทำให้เสียเวลาเหมือนกัน เพราะฉะนั้น เราเป็นผู้นับถือศาสนาพุทธมีพระพุทธเจ้าเป็นผู้กราบ เป็นที่กราบไหว้บูชาสักการะ ท่านสั่งสอนไว้หมดแล้ว ศีล ๕ ก็บอกไว้ตั้งหลายข้อ เออ

ปาณาฯ อะทินนาฯ กาเมฯ มุสาฯ สุราฯ

บอกให้เว้นกันหมดแล้วบาปทั้งหลายทั้งปวง อย่าก่อกรรมทำเข็ญ อ้า เทศน์วันนี้ไม่รู้จะเอาอะไรมาเทศน์แหละเอา ตั้งใจฟัง

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
กัมมัง วิชชา จะ ธัมโม จะ สีลัง ชีวิตะมุตตะมัง
อิมัสสะ ธัมมะปะริยายัสสะ อัตโถ
สาธายัสมันเตหิ สักกัจจัง ธัมโม โสตัพโพติ

ศีล กัมมัง หมายถึงการงาน กัมมัง ๑ วิชชา ๑ สีลัง ๑ เหล่านี้เป็นเรื่องควรสังวรระวัง อย่าให้มันล่วงเลยไป ให้มันอยู่กับเนื้อกับตัวเรา กัมมัง หมายถึงการงาน เป็นกัมมัง วิชชา ความรู้ที่เล่าเรียนศึกษามา นั่นเป็นวิชา ธัมโม ธรรมะอีก

กัมมัง วิชชา จะ ธัมโม จะ สีลัง ชีวิตะมุตตะมัง

ปะเนี่ย ถ้าอยู่ในขอบข่ายของศีลธรรมแล้ว เราก็เรียกว่า ปฏิบัติตามคำสั่งคำสอนของครูบาอาจารย์ นับตั้งแต่พระพุทธเจ้า พู้น(โน้น)น่ะมา เพิ่นสอนไว้ สอนพวกมนุษย์ ถ้าอยู่กันไม่มีศีล ไม่มีธรรม อยู่กันมั่วซั่วไปหมดอย่างเนี่ย ไม่มีการสังวรรักษา ระมัดระวังเลยอย่างเนี่ย เรียกว่าปล่อยตามสภาพของจิตที่มัน ปรุงมันแต่งออกมา มันคิดยังไงได้ คิดได้ยังไงได้ เราทำได้ เอาเสรีประชาธิปไตยขึ้นมา เราอยากทำอย่างไรใครจะทำไมยัง งั้นแหละ เป็นคนหัวดื้อหัวรั้นขึ้นมา ทำความเดือดร้อนให้แก่ สังคมมนุษย์ สังคมมนุษย์จะเกิดขัดข้องขึ้น เพราะการกระทำ ของมนุษย์เอง ทำให้เกิดขัดข้อง ถนนหนทางเสียหาย รถฟิน

รถไฟก็ติดขัดไปหมด แม้แต่รถยนต์ก็ติดขัด รถจะไฟฟ้าไฟเฟ้อ ขนาดไหนก็ติดขัด ถ้าหากเราประพฤติตนเป็นภัยสังคมขึ้นมา เป็น ไม่มีศีล ไม่มีธรรม ทำไปตามอำนาจกิเลสของตัว อ้า แต่ สิ่งนั้นก็มีความเสียหายพอสมควรน่ะ ถ้าไม่สังวรระวัง ไม่มีหิริ ไม่มีความละอายต่อการกระทำ ผิดกำหนดกฎหมายบ้านเมือง เรียกว่าเป็นคนไม่มียางอาย อยากจะทำก็ทำไปเลย อยากจะ

ประท้วงก็ประท้วงไปเลยทำนองเนี่ย ทำให้ผู้ปกครองหัวเสียไป ผู้ปกครองแผ่นดิน เพิ่นน่ะท่านก็หัวเสียเหมือนกัน ไม่หลบหลีก หนีความวุ่นวาย ไปอยู่พู้น(โน้น)แน่ะ ที่ไหนสถานที่ ไกลกังวล ที่ไหนอยู่ไหน เพิ่นไปพักอยู่โน้น หนีจากความวุ่นวายบ้าง อยู่ใน บ้านในเมืองมีความวุ่นวายอยู่ หนีไปพักให้เบาสมองสักหน่อย แต่แล้วพวกเจ้าของถิ่นเหล่านั้น ก็ทำให้ท่านปวดหัวเหมือนกัน เจ้าของถิ่นที่ไปพักที่สถานไกลกังวลนู้น ก็ทำให้ยุ่งวุ่นวายได้ เหมือนกัน แน่ะ ถ้ามีจิตใจยินดีในการประพฤติปฏิบัติธรรมะแล้ว ไปอยู่ที่ไหนก็เดือดร้อน ทำให้ผู้ปกครองและผู้บังคับบัญชาเรา ปวดหัวเหมือนกัน ได้เข้าโรงพยาบาลตั้งหลายรายนะเนี่ยนะ เข้าโรงพยาบาลเพราะปวดหัว ปวดสมอง เออ มันตึบขึ้นมา สมอง เสียไปเลย ประสาทที่ทำงานของสมอง ไม่โล่งอกโล่งใจ ถ้าพวก เราเป็นคนว่ายากสอนยาก ดื้อรั้น ดันทุรัง ทำความผิดกฎหมาย บ้านเมือง ทำความเสียหายให้ๆ แก่ทรัพยากรของชาติหยุดชะงัก เหล่านี้ ก็เรียกว่าประพฤติตนไม่ดี ไม่อยู่ในขอบข่ายของศีลธรรม ของมนุษย์ ทำยังไงผู้หลักผู้ใหญ่เพิ่นจะเบาใจ ผู้ปกครองควรจะ

เบาใจ ให้เราคิดอยู่เสมอว่า เราทำอย่างงั้นๆ ผู้ปกครองเราคงปวดหัว หนักใจ มันกระทบกระเทือนไปถึง อ้า สุขภาพร่างกาย สุขภาพจิตด้วย สุขภาพร่างกายเราด้วย ในร่างกายของเรานี้มันอยากน็อก มันกันน็อกนะ สมองมันน็อกเอง ความคิดนอกลู่นอกทาง ทำให้ผู้หลักผู้ใหญ่เกิดน็อกขึ้นมาอย่างนี้ก็มี เข้าโรงพยาบาลแก้ไขกันวุ่นวาย เขาไปแก้ว่า สมองมันเป็นอย่างงี้ มันเกิดน็อกอะไรกันขึ้นเนาะ(นะ) นั่นแหละความเสียใจ หนักหนาสาโหด ก็ทำให้สมองทำงานไม่สะดวก เกิดน็อกขึ้นมาอย่างงี้ เรียกว่าไม่พอใจ ในการกระทำของไพร่ฟ้าข้าแผ่นดินบางส่วน ทำให้เสียใจเกิดน็อกขึ้นมาโดยกะทันหันก็มี นี่แหละพวกเรา เป็นชาวพุทธถึงพระพุทธเจ้า ถึงพระธรรม ถึงพระสงฆ์ ว่าเป็นสรณะที่พึ่งที่นับถือ ที่ระลึก เอาอันนั้นมาเป็นที่พึ่งทางใจ เพิ่นว่า

สีเลนะ สุคะติง ยันติ

ก็จะอยู่ร่วมกันอย่างสันติสุข มีความสุขได้ ก็ต้องเป็นผู้สังวรระวังในการรักษาเนื้อ รักษาตัว รักษาศีล พูดภาษาง่ายๆ เอาว่า รักษาศีล เป็นผู้ทำความสงบใส่ตัวเอง ถ้ามีโอกาสก็นั่งสมาธิภาวนาไปด้วย แม้แต่ฟังคำบรรยายธรรม หรือเทศน์อยู่เราก็อยู่ในสมาธิฟัง ก็จะได้รับความสงบอยู่ในสมาธิฟัง ไม่ต้องส่งส่ายไปตามสัญญาอารมณ์ทางอื่น ใครจะพูดอะไรก็ตาม แต่ขณะนี้เรามาทำความสงบ มาขัดเกลาจิตใจของตัวเอง ให้สงบระงับ ไม่ฟุ้ง ไม่ซ่าน ส่ายแส่รำคาญ ทำให้ใจไม่สงบ อย่างนี้จะไปภาวนาตอนไหนวะเนี่ย นี่เรามารวมๆ กันแล้ว เลยมาภาวนาซะ ภาวนาทำใจให้สงบซะก่อน สัก ๑๐ นาทีหรือ ๒๐ นาทีก็แล้ว

แต่จะกำหนดกัน ให้มันนิ่งอยู่กับเนื้อกับตัว อย่าส่งส่ายไปออกนอกลู่นอกทาง ถ้าไปปรุงไปแต่งอย่างนั้นอย่างนี้ขึ้นมา สังขารของตัวเองน่ะ ฮ่ะๆ พาให้ใจมันยุ่ง พาให้ใจมันวุ่นวายด้วยสังขารตัวเองนั่นแหละ คิดปรุงคิดแต่งขึ้นมาเอง ก็ทำให้มันสมองเอนเอียงไปทางไม่ค่อยดีเท่าไหร่ สมองมันเอียงไปน่ะ ไม่อยู่ในขอบข่ายของศีลธรรมเลย นั่น เป็นๆ การทำลายตัวเอง ไม่รู้จักเราปรุง เราแต่ง เรานึก เราคิดเรื่องต่างๆ ขึ้นมาให้สมองเองเอนเอียงไป อย่างนี้เรียกว่าทำลายความสงบของตัวเอง ส่งมันไปทำไมๆ ให้มันอยู่กับเนื้อกับตัว วันนี้วันบำเพ็ญประโยชน์ต่อสังคมก็ว่าได้ เรามาฟังเทศน์ ฟังธรรม เรามาขัดเกลาจิตใจของ

ตนเอง ให้มันเว้นจากสิ่งสกปรกโสโครกทั้งหลาย อ้า เรียกว่าสนิม เคยให้เขาพิมพ์ใส่หนังสือบ้าง ใส่เสื้อสำหรับนุ่งบ้าง พิมพ์ข้อความไว้ในนั้น ให้ได้มีสติบ้าง เพิ่นว่าง่ายๆ พิมพ์ไว้ให้ง่ายๆ สนิมเกิดจากใจ แต่มันกินใจเราให้กร่อนได้ สนิมเกิดจากเหล็กแต่สามารถกินเหล็กให้หมดคุณภาพไปก็ได้ อ้า สนิมหมายถึงกิเลส ความโลภ ความโกรธ ความหลง ความรัก ความชัง ความยินร้าย ความยินดี ความดีใจ เสียใจ ร้องไห้ หัวเราะ เหล่านี้ก็เป็นเหตุให้กระทบกระเทือนถึงจิตใจเราเหมือนกัน ถ้าเรานั่งสมาธิภาวนา ไม่ให้มารบกวนเรา สนิมทั้งหลายก็ดี เพิ่นเปรียบได้ดังว่า

สนิมกินเหล็ก กิเลสกินใจ

ว่างั้น เฮอะ แต่ว่ามันๆ หมดเป็นนะ สนิมเมื่อถูก สนิมเกาะกินไปหลายๆ ครั้งหลายๆ คราว ก็ทำให้เนื้อเหล็ก เนื้อเหล็กมันจะกล้าขนาดไหนก็ตาม ก็สามารถให้กร่อนลงได้ ให้หมดได้ จึงให้ลูกศิษย์พิมพ์ใส่ตัว ใส่ตน ใส่ตัวไว้จำไว้ ติดที่หน้าอกหรือติดที่สันหลัง สนิมกินเหล็กแต่ว่ากิเลสกินใจ นี่ๆๆ ความประสงค์สนิมมันกินเหล็ก จริงๆ กินจนหมด เหล็กตกลงไปในท่อน้ำ ท่อบาดาลหรือท่ออะไร ที่ว่ามันเจาะลงไป แล้วทำให้เหล็กมันตกลงไปในหลุมบาดาลนั้น ก็เกิดสนิมขึ้นมาในบ่อนั่นแหละ เพราะว่าสนิมมันตกไปจับกับเหล็ก ท่อนหนึ่งหรือว่า ๒ ท่อน ตกลงไปในรูบาดาลนั่นน่ะ ก็ทำให้เกิดน้ำเสียขึ้นมา เป็นน้ำแดง สมัยหนึ่งเรามาพักที่โรงพยาบาลน่ะ เกิดน้ำแดงขึ้นมา เอ้ มันทำไมแดงขึ้นมาอย่างงี้ มันเป็นอันตรายเน้อ ขี้สนิมเกิดจากเหล็ก แต่

สามารถ กินเข้าไปแล้วมันก็เป็นอันตรายต่อสุขภาพเรา คุณหมอคนหนึ่งพูดแก้ตัวว่า โอ้ย มันเป็นยา สนิมมันเป็นยา โอ้ มันจะเป็นยาอะไร มันเป็นบ่อเกิดแห่งมะเร็ง เป็นมะเร็งได้ เป็นมะเร็งมะเร็งในกระเพาะ ในลำไส้ ในอะไรได้ซะ กินเข้าไปมากๆ สนิมมันเกิดขึ้นมาแล้วมันก็ อ้า เป็นอันตรายแก่สุขภาพร่างกายเรานี้ปะเนี่ย ยังไงๆ ก็หาวิธีเอาออกซะก่อนเน้อเนี่ย หาวิธีเอาเหล็กที่มันนอนอยู่ในหลุมบาดาลน่ะ มันหลุดลงไปท่อนหนึ่งหรือ ๒ ท่อน เอาขึ้นมาได้แล้วปะเนี่ย มันก็เลยเป็นน้ำค่อยดีขึ้นๆ ใสขึ้นๆ ไม่แดงอย่างเก่าแล้ว กินอย่างสบาย ใช้อย่างสบาย ใช้ซักเสื้อซักผ้าก็ดี ใช้ทำความสะอาดห้องพัก ที่พักพาอาศัยก็ดี ให้มันเป็นของสะอาดไปหมด ไม่เกิดสนิมอย่างเก่า นั่น ถ้าเอาออกมาได้แล้วก็แก้ไขได้นั่นแหละ อาหารยังเอาออกให้ได้ มีปัญญา มันอยู่ที่ไหน ค้นหา มันๆ อยู่ที่ไหน เอาด้ายไปคล้องๆ หลายๆ รอบ คล้องได้แล้วให้ หลายๆ รอบ คล้อง ดึง คล้อง แล้วก็ดึงให้มัน

แน่นๆ ดีๆ แล้วค่อยดึงขึ้นมา ลากขึ้นมาๆ ตามท่อมันล่ะ เอาออกได้จริงๆ ปะเนี่ย เอาออกได้จริงๆ แน่ะ ความพยายามอยู่ที่ไหน ความสำเร็จต้องอยู่ที่นั่น อ้า

วิริเยนะ ทุกขะมัจเจติ

เพิ่นก็บอกไว้แล้ว เราจะหนีความทุกข์ได้เพราะความเพียรพยายาม พยายามในสิ่งใดสิ่งนั้นก็สำเร็จ อ้า หมด ในหลุมบาดาลโรงงานนู้นล่ะ โรง โรงพยาบาลหลังนั้นล่ะ มันเกิดแดงขึ้นมา ทุกห้องน้ำ ดูดขึ้นมาใส่ห้องน้ำ ก็แดงไปหมด ทุกห้องๆ โอ้ย มันๆ เผยแพร่ๆ เชื้อมะเร็งแล้วเนี่ย อ่ะ พวกนั้นทำโรงพยาบาลแล้ว

มันเผยแพร่เชื้อมะเร็ง ให้เผยออก แพร่ออกไป เกิดเป็นโรคมะเร็งขึ้นมา ปัจจุบันทันด่วน อ้า พอเอาเหล็กขึ้นมาได้แล้ว มันก็ค่อยใสขึ้นๆๆ ดูดไปหลายปีหลายเดือน ก็หมดไปๆ หมดความแดงแล้ว แล้วก็หมดสนิม ไม่มีสนิมแล้ว สบายแล้ว เออ เราอาบน้ำเราก็สบาย แม้ไม่มีน้ำกินอื่น เอาน้ำทำมาจากบาดาลนั้นก็ยังกินได้อยู่ ล้างถ้วยล้างจานอย่างสบายนะ ซักเสื้อซักผ้าก็สะอาด

ไปหมดทุกอย่าง ทำความสะอาดบ้าน ถูบ้านถูช่อง ถ้าเอาที่น้ำขี้สนิมอย่างนั้นขึ้นมาถู มาไถ มันเป็นยังไง ไม่เข้าท่าแล้ว เออ เมื่อเอาขึ้นมาได้แล้ว ก็สงบไปเลย มันหายไปไหนล่ะ มันหายไปไหน สนิมมันแดงๆ แต่ก่อนมันแดงๆ กินก็ไม่ได้ อาบก็ไม่ดี จึงได้พูดว่า สนิมมันกินเหล็กเนี่ย สนิมมันกินเหล็ก มีโลหะอะไรลงตกลงไปในน้ำ ก็เกิดแดงขึ้นมา แม้แต่ตะปูตกลงไปในบ่อน้ำ มันหลายดอกหลายเล่มเข้า ตะปูเฉยๆ ก็กลายเป็นพิษเป็นภัยขึ้นมาแดงขึ้นมา เอาออกจะให้หมดอย่าให้มันมี ให้มันมีแต่ดินหรือน้ำเท่านั้น แก้ไขตรงนี้ได้ เราก็จะสบายนะเนี่ย เราถามหา หายต๋อมไปเพิ่นอยู่ไหนล่ะ เอาขึ้นมา เฮอะๆ เออ ทำให้เสียหายร้ายแรง เอ้นี่ๆ พูดเรื่องสนิม มันตกอยู่ในน้ำ ก็เกิดเป็นน้ำเป็นสนิมขึ้นมาแดงขึ้นมา แต่ว่ากิเลสกินใจปะเนี่ย ก็กลับมันคืนมา ว่า สนิมมันกินเหล็ก แต่ว่ากิเลสมันกินใจ ใจของเราทุกคนนะมี มีหัวใจเหมือนกันทุกคน มีสุขภาพเสมอเหมือนกันหมด มีธาตุ ๔ ดินน้ำไฟลมอยู่ในนี้เสร็จ ถ้าปล่อยให้สนิมเกิดขึ้นมา สุขภาพร่างกายเราก็ชำรุดเหมือนกัน เสียหายเหมือนกัน เพราะฉะนั้น อย่าให้มันมีในบ่อน้ำบาดาลของเรา ให้มันใสสะอาดอยู่อย่างงั้น ถ้ามันเกิดตกลงไปอีก มันก็จะเกิดขี้สนิมอีก ก็ยังว่า สนิมมันกินเหล็ก กิเลสมันกินใจปะเนี่ย น่ะ ความโลภ ความโกรธ ความหลง มันเป็นกิเลสอ่ะเนี่ย มันกินอะไรล่ะ มันกินใจคนปะเนี่ย กินใจเพราะความโกรธมันเกิดขึ้น ความโลภ ความโกรธ ความหลง มันเกิดขึ้นที่ใจ จะสามารถกินใจให้หมดคุณภาพไปได้ เสียคุณภาพไปได้ เสียความรู้สึกไปได้ อ้า ทำให้กร่อนไปตามๆ กัน เพราะฉะนั้น ก็ให้ระมัดระวัง ทุกคนที่มาปฏิบัติธรรมในศูนย์โรงพยาบาล อ้า วิชัยยุทธก็ดี โรงพยาบาลไหนก็ดี ถ้าสิ่งเหล่านั้นไปตกลงในบ่อบาดาล

ของเรา แล้วมันก็จะเกิดโทษขึ้นมา อ้า อาจจะเป็นมะเร็งก็ได้ มะเร็งในลำไส้ มะเร็งในอวัยวะทุกส่วน ทางเดินปัสสาวะมันก็ไปเป็นอันตรายอุดตันเหมือนกันนะ อ้า เราก็ได้กินอยู่บ้างหรืออะไรบ้างอยู่ เราได้ผ่าตัดนิ่วที่โรงพยาบาลเนี่ย ผ่าตัดนิ่วออกมาได้ โอ้ ตั้งหลายตัว นิ่ว มันเกิดนิ่วอยู่ในกระเพาะปัสสาวะ ในถุงน้ำดีก็ว่าได้ ตัดออกมาได้ ๗ ตัว ๘ ตัว มันไม่ได้หมด หายไปตัวหนึ่งในร่างกายของเรา เขาได้ผ่าตัดออกแล้วนิ่วได้ ๗ ตัว เท่าๆ เม็ดพุทราเนี่ย เท่าๆ เนี่ย แต่ๆ มันเป็นหนามๆ มันเป็นหนาม เกิดเป็นหนาม เป็นขาเป็นแข้งขึ้นมา อันนี้นอกลู่นอกทางไปแล้ว อันนี้ก็พอให้ท่านทั้งหลายฟังเอา ของที่ทำให้จิตใจเรากร่อน ชำรุด อันข้อเปรียบนี้ เหมือนสนิมมันกินเหล็ก ถ้าเหล็กไปแช่น้ำเข้านานๆ มันก็กลายเป็นน้ำแดงขึ้นมา กิเลสมันกินใจ ปะเนี่ย สนิมกินเหล็กไปจริง แต่กิเลสมันกินใจน่ะ ความโลภมันกินใจของเราให้กร่อนไป ความโกรธมันกินใจของเราให้ผิดปกติไป ความหลง ความรัก ความชัง ความอิจฉา ริษยา พยาบาท อาฆาต จองเวร จองกรรม ตัวนี้ล่ะไปก่อ ก่อให้เกิดเป็นสนิมขึ้นมา พวกกิเลสเหล่านี้แหละ อ้า สนิทมันกินเหล็กหรอก แต่ว่ากิเลสมันกินใจ ถ้าเราทำตามอำนาจกิเลสกันทุกคนๆ ดูสิ อ้า มันโกรธมาก็ด่ากันแหลกลาญไปหมด ว่ากันแหลกลาญไปหมด เสียๆ หายๆ แน่ะ ในชุมนุมก็มีเป็นบางคนหรือเปล่า ในชุมนุมนี้จะเป็นบางคนหรือเปล่า ถ้าเอาความโกรธมาใช้กัน สาดเสียเทเสีย ใส่กัน อ้า มันผิดใจกันน้อยหรอก แต่ว่าตามันถลึงใส่กัน ผิดใจน้อยๆ หรอก แต่ว่าตามันมองกันด้วยไม่มีเมตตาเลยล่ะ มองกัน ด้วยหมั่นไส้หรืออะไร หึ หมั่นไส้ขึ้นมา ว่า เออ อยู่ด้วยกันดีๆ เคารพนับถือกันดีๆ ถ้าหากเอาความโกรธ ความโลภ ความหลงมาใช้งานมัน

เอาความโกรธ ความโลภ ความหลง มาใช้งานมันเรื่อยๆ เอาความโกรธมาใช้เป็นประจำ ก็จะเป็นคนดุร้ายขึ้นมาในสังคมล่ะ ปะเนี่ย มันจะมากินใจเรา กิเลสเหล่านั้นความโลภก็ดี ความโกรธก็ดี ความหลงก็ดี แม้แต่ความรัก ถ้าไปผิดใจกันขึ้นมาก็อันตรายเหมือนกัน สามีภรรยาอยู่ด้วยกันดีๆ น่ารักน่าเอ็นดูจริงๆ แต่ว่าไปทำผิดใจกันนิดๆ หน่อยๆ หรอก ตาเขียว ใส่กัน ไม่มีตาหวานแล้วปะเนี่ย ตาหวานไม่มี ตาเขียวใส่กันถมึงทึง พูดออกมาทางวาจา ก็ฟังไม่ผิด หากสนิมเหล่านั้นมันเกิดขึ้นที่ใจแล้ว ความโลภ ความโกรธ ความหลง มันเกิดขึ้นในใจเราแล้ว แม้แต่วาจาออกมาเท่านั้นก็แสบแก้วหูเพิ่นน่ะ แสบเข้าไปในแก้วหูเพิ่น ไม่เย็นเลย ไม่เย็น ความรักกันอย่างจะกินอะไรแทนกันก็ได้ ตายแทนกันก็ยังได้ แต่ว่าความโกรธ ความหลง ความอาฆาตมาดร้าย มันเกิดขึ้นมา เป็นเรื่องแสลงไปหมด แสลงหู การกระทำก็แสลงตา เห็นการเดินการเหิน เดินแรงๆ ตึงๆๆ ใส่กันเข้า มันก็แสลงหูเหมือนกัน แสลงตา แสลงใจ ทำให้เกิดเกลียดเดียดฉันท์ขึ้นมา ไม่พอใจกันขึ้นมา ถึงกับทะเลาะวิวาทบาดถลุงกันก็มี อ้า

พอมันเกิดแล้ว กิเลสน่ะมันเกิด มันไม่ใช่ใจเรา ความโลภไม่ใช่ใจเรา ความโกรธไม่ใช่ใจเรา ความหลงไม่ใช่ใจเรา ใจเราดีที่สุดแล้ว พยายามดีที่สุดแล้ว จึงอยู่ด้วยความสุข สงบสุข ความสงบสุขเกิดขึ้นที่ใจแล้ว มีเมตตากรุณาต่อกัน มุทิตาต่อกัน อ้า มีแต่ความดีอ้อยต้อย(ทั่วไปหมด) บ่มีความร้ายมาปนเลย มีแต่ความดี เพียงแต่จะเงื้อมือขึ้นเท่านั้น ก็ไม่ไปเป็นที่พอใจอ่ะเงื้อมือขึ้น ถ้ามีค้อนอย่างงี้อยู่ในมือก็อันตราย เฮอะๆ เหมือนกัน เออ จับได้ไม้ ไม้เท้าหรือไม้อะไรที่เป็นศาสตราอาวุธได้ แม้สากตำพริก ตำส้มตำ ตำพริก ตำน้ำพริก ตำข้าวคั่วหรือตำอะไรอยู่ ใช้งานมันอยู่ ถ้าหากว่าเกิดความไม่พอใจขึ้นมา ก็อาจจะใช้มันเป็นอาวุธก็ได้ สากตำ ตำพริก เหมาะมือพอดี ตีหัวกัน หัวร้างข้างแตกไปก็มี ระวังอย่าให้มันเกิด ถ้ามันเกิดอย่างงั้น มันเป็นของแสลงแสลงใจ แสลงหู แสลงตา กิริยาท่าทางเคยอ่อนน้อมถ่อมตนมา มันจะเกิดทิฏฐิมานะขึ้นมา เพราะรุนแรงของความโลภ เพราะรุนแรงของความโกรธ เพราะรุนแรงของความชัง เกิดเกลียดเดียดฉันท์ขึ้นมา คว้าได้อะไร ก็เอามาเป็นอาวุธหมดแหละ อ้า อันนี้ดูเอาอยู่ในทีวีหรอก ทีวีเขาแสดง กล่าวอะไรต่ออะไรออกมา เออ เขาทำไมจึงทะเลาะกันเขาเป็นอะไร เอากันซะแล้ววุ่นวายแล้ว พอได้ ไม้...เท้าหรือสากตีพริก สากตำพริก ตำป่น(น้ำพริก)อยู่ทุกวัน ก็เอาเป็นอาวุธขึ้นมาได้ ตีหัวกันหัวร้างข้างแตก เข้าโรงเข้าศาลกันก็เยอะแยะ เพราะฉะนั้น ไม่เทศน์มากหรอกวันนี้ เทศน์เรื่องสนิมกินเหล็ก กิเลสกินใจ ความโลภ ความโกรธ ความหลง มันกินใจ เปลี่ยนเป็นคนละคน เย็นเหมือนน้ำ แต่ก่อนเย็นเหมือนน้ำ มองนัยน์ตาก็เย็นฉ่ำไปในหัวใจ พูดออกมาก็เย็นหู ไม่กระแทกแดกดันเหมือนแต่ก่อนแล้ว ถ้าความผิดใจกันน่ะ มัน

กระแทกกระทั้นเข้าไปในหู อ้า กระทบกระเทือนเข้าไปถึงสมองจนปวดหัว ถ้ากุมหัวไปด่าลูกศิษย์ทะเลาะกันแล้ว หลวงปู่ผู้เป็นผู้ปกครองหมู่อยู่ ก็อาจจะเกิดความร้อนใจขึ้นมา เออ เอาไม่อยู่ๆ เอา ไม่ฟังแล้ว ฮือๆ ได้แต่ฮือซื่อๆ ไม่มีอำนาจอะไรเลย อย่าทะเลาะกัน อย่ากระทบกระเทือนกัน อยู่ด้วยกัน กินอาหารอร่อยๆ ก็อร่อยอยู่ ถ้าหากว่าเกิดทะเลาะกันแล้ว อาหารมันจะอร่อยขนาดไหน เททิ้งซะเลย ไม่ๆ อร่อย กินอาหารอร่อยๆ มันก็ไม่อร่อย กินน้ำอร่อยๆ มันก็ไม่อร่อย เททิ้ง สาดทิ้งซะ น้ำพริกสาดใส่ตาก็ลองดู อันตราย เพราะฉะนั้น เรื่องกิเลสกินใจ สนิมกินเหล็ก กิเลสกินใจ ราคะ โทสะ โมหะ ก็กินใจ ความโลภ ความโกรธ ความหลง ก็กินใจ ทำลายความสุข ของคนลงได้ ไม่ให้มีความสุขอีกต่อไปก็ยังไงได้ แตกกันแยกกันไปคนละทิศละทาง ไม่เสียดาย แล้วก็ไม่คิดถึงด้วย หนีไปแล้วก็แล้ว ไม่คิดถึงเลย เฮอะ นั่นเห็นไหม มันทำลายความสุขของคนได้ กิเลสเนี่ย ความโลภก็ดี ความโกรธก็ดี ความหลงก็ดี ความรักก็ค่อยยังชั่วหน่อย ความชัง ความอิจฉา ริษยา พยาบาท อาฆาต เหล่านี้เป็นของกินใจ ทำให้ใจกร่อนไป หูก็ไม่ได้ฟังเสียงดีเลย ถ้ามันเกิดขึ้นที่ใจแล้ว เพราะฉะนั้น ขอให้ระมัดระวัง ตั้งใจ

อ้า มีรายงานบอกมาว่า วันนี้ตอนจบ อยากให้หลวงปู่นำพาภาวนา ทำใจให้สงบซัก ๑๐ นาทีหรือ ๒๐ นาทีแล้วแต่เถอะ ดังที่แสดงมา ดังที่ได้แสดงมาเพื่อต้องการให้เข้าใจหลักการประพฤติปฏิบัติ เอาชนะความโลภเอาให้ได้ เอาชนะความโกรธให้ได้ เอาชนะความรัก ความชังเสียได้ อิจฉา ริษยา พยาบาท มันก็มาขบวนเดียวกัน ทำให้แตกกันแยกกัน ก็เพราะความอิจฉาริษยา พยาบาท อาฆาต จองเวร จองกรรมซึ่งกันและกันนะ ตาเคยหวานๆ หายต๋อมไปเลย เป็นตายักษ์ ตามาร ไปเลย มองกันตาเขียวเขียว เฮอะๆ เออ มันเกิดขึ้นมาแล้ว มันมีเรามาปรุงแต่งมัน มันจึงเป็นอย่างงั้น มันมาแต่งจิตแต่งใจให้เราโกรธ มาแต่งความโลภ ความโกรธ ความหลงทั้งหลาย มาเปลี่ยนวิถีชีวิตของเราให้ไปในทางไม่ดี

เพราะฉะนั้น อย่าเลยนะขอฝาก ขอฝากให้ทุกคนนำไปใคร่ครวญพินิจพิจารณาด้วยปัญญาอันชาญฉลาดของตนๆ ทุกวี่ทุกวัน อย่าปล่อยให้มันมีอำนาจเหนือใจเรา ของเหล่านี้มันมีอำนาจใหญ่มาก สามารถให้สามีภรรยาที่รักๆ กันก็ทะเลาะกันจนตีกัน หัวร้างข้างแตกก็มี ทะเลาะกันจนเลิกร้างกันไปก็มี ไม่คิดถึงเลย อย่างนี้แหละมันทะเลาะ เออ ของดีๆ ก็กลายเป็นของขมขึ้นมา มันแสลงหู แสลงตา อย่าให้มันมีมาอย่างนั้น ให้บังคับมันให้หยุดในสนับบังคับของตัวเอง อย่าให้มันโมโหโกรธา มันจะเกิดปรายนา(พ่ายแพ้ที่สุด)ขึ้นมา อ่ะเฮอะ ใครที่โมโหโกรธามันไม่ดี

โมโหหนี่พาตัวตกต่ำ นะหลานเอ้ย
เจ้าอย่าทำอย่างนั้น มันบ่ดีเด้อ

โง่ เหมือนดังไม้แห้งๆ สีกัน ๒ ท่อน อ้า

เอาไม้แห้งๆ มาสีกัน ๒ ท่อน สีรีบร้อน ไฟนั้นก็เกิดมี
คันไฟลุกขึ้น ตั้งแต่ไม้ใด๋ ไฟลามลุก
ก็ลามกินเหมิดเกลี้ยง เหลียเสี้ยงรุกขาเป็นฝุ่น
เหลือแต่ดุ้นน้อยๆ ไฟนั้นกะลามกิน เหลือแต่ขี้เถ้า
(มีไม้ ๒ ท่อนเอามาถูกันจนเกิดไฟ
เมื่อไฟเกิดขึ้นแล้วไม่ว่า ไม้จะท่อนเล็กหรือท่อนใหญ่
กลายเป็นฝุ่น ก็จะคงเหลือแต่ขี้เถ้าเท่านั้น)

ขี้เถ้าเท่านั้นที่ส่งไว้ให้พวกเรา นอกนั้นไฟกินหมดแล้ว เพราะฉะนั้น อย่าให้มันเกิดที่จิตใจเรา อันจะเอาไฟมาเผาบ้านเผาช่องเรา ดังที่แสดงมาเพื่อต้องการให้เข้าใจ อืม ถ้าพูดไปมากก็มากหลาย หลายจริงๆ พระไตรปิฎกนอนเฝ้ากันอยู่ทุกวัน เอามาอ่านทุกวันๆ หนังสือธรรมะธัมโม เอามาอ่านทุกวันๆ หรือเปล่า แจกธรรมะธัมโมให้ ให้ไปฟังหรือไปดูเอาเอง อ้า แจกอยู่ มีผู้ศรัทธาไปพิมพ์ออกมา ให้เอามาแจก อืม เพื่อจะได้รู้วิถีทางของกิเลส มันจะเบาบางได้ยังไง มันจะหมดไปด้วยวิธียังไง ขัดเกลาแบบไหนมันจึงจะหมด ไม่ให้เกิดสนิมขึ้นมาได้ เอาแต่ของใสๆ ขึ้นมาใช้ เอาแต่ของเย็นๆ มาใช้ อ้า เหมือนดังไม้แห้งๆ สีกัน ๒ ดุ้น ๒ ท่อน สีกันไปสีกันมา เกิดควันโขมงขึ้นมา เกิดไฟ

สีรีบร้อน ไฟนั้นก็เกิดมี
คันไฟลุกขึ้น ตั้งแต่ไม้ใด๋ ไฟลามลุก
ก็ลามกินเหมิดเกลี้ยง

ถ้าอยู่ในบ้านมันก็เผาบ้าน เผาเมือง ร้านค้าร้านเค้อก็เผาไปหมดล่ะ มันเกิดไฟแล้ว อืม ไฟเกิดขึ้นแล้ว มันไปเผาบ้านเผาเมืองตัวเอง เผาจิต เผาใจเรายังไม่พอ เนี่ย อย่าให้มันเกิดเผาบ้าน เผาเรือนตัวเอง ที่พักพาอาศัยทำได้ยาก เนี่ย ไม้อย่างเนี่ยๆ ไม้ที่ทำกระดานกระเดินอย่างเนี่ย เอามาสีกันขึ้นสีเข้าๆ มันเกิดควันคลุ้งขึ้นมา แล้วไฟก็ลุกพอดี ขี้ฝอยอยู่ใกล้มันมันลามไปใส่ ถังน้ำมันเชื้อเพลิงที่มีอยู่ในครัวในอะไรก็ดี มันก็ติดกันขึ้นไปเรื่อยๆ

ไฟลามลุก ก็ลามกินเหมิดเกลี้ยง หมด
เหลียเสี้ยงรุกขาเป็นฝุ่น ไปหมด
เหลือแต่ดุ้นน้อยๆ ไฟนั้นกะลามกิน กินหมด

เป็นหญ้า มันแห้ง ยิ่งไหม้ดีเหลือเกิน บ้านน่ะมันมุงหญ้ามุงแฝก มุงหญ้า ถ้าไฟติดขึ้นน่ะมันเป็นยังไง อันตรายไหมอันตรายที่สุด ไฟไหม้บ้านไหม้ช่อง ไม่มีที่อยู่ที่อาศัย อันนี้มันก็เกิดจากใจเรานะ ที่เกิดฟืนเกิดไฟขึ้นมา มันเกิดจากใจเรา เวลาเกิดโมโหโกรธาก็ปรายนา(พ่ายแพ้ที่สุด)ขึ้นมา เออ ร้อนหู ร้อนตานัยน์ตามองแล้วก็ไม่เย็น ในหูฟังแล้วก็ไม่เย็นหู มีแต่เกิดร้อนขึ้นๆ สิ่งเหล่านั้นมันเป็นไฟ เพราะฉะนั้น อย่าไปเชื่อฟังมันนะ อ้าให้เลิก อย่าเอามาใช้ในสังคมมนุษย์ อย่าเอามาใช้ เอาความร้อนมาใช้ มันเกิดเป็นฟืนเป็นไฟขึ้นมา อ้า ดังที่แสดงมาพอเป็นคติฝากไว้ให้ญาติให้โยมได้คิดพินิจพิจารณาด้วยสติปัญญาอันชาญฉลาดของตนๆ เถิด อัปปมาทธรรม ไม่มีความประมาทตั้งอกตั้งใจรักษาไว้ ไม่ให้มันเกิดไฟอย่างนี้เกิดขึ้นมา ต่อแต่นั้นก็จะได้ประสบพบเห็นแต่ความสุขความเจริญทั้งทางคดีโลกและทางคดีธรรมทุกประการ รับประทานวิสัชนามา ก็ยุติโดยเวลาเอวังก็มีด้วยประการฉะนี้

(สาธุ สาธุ สาธุ)

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
วันพุธที่ ๑๘ ธันวาคม ๒๕๕๖ เวลา ๑๙.๓๐ น.
ณ ปั๊มแก๊สเอ็นจีวี
อ.อู่ทอง จ.สุพรรณบุรี

เท่านั้นก็สมควรนั่นล่ะ พอแล้วนะ เรียกว่าตั้งใจจริงกันแล้ว เออ สมาทานศีล

ปาณาฯ อะทินนาฯ กาเมฯ มุสาฯ สุราฯ

๕ ข้อ ถ้าเราตั้งใจเว้นได้แล้ว ก็เป็นศีลเป็นธรรม อย่าให้สัตว์อื่นต้องมาตายกับการชุมนุมของพวกเรา มันมีแมลงมาหลายนะเนี่ยนะ แมลงบินมา แมลงเม่า แมลงทุกอะไร นับไม่ถ้วน ไฟสว่างตรงไหน มันก็มาตรงนั้นละ แต่การเว้นจากการทำบาปทางกาย ทางวาจา ทางใจเรา ให้มันมุ่งมั่นอยู่อย่างนั้น อย่าให้

มันต้องพลั้งเผลอไป เกิดไปตบไปตีมันเข้า ศีลของเราก็ชื่อว่าฟาวล์(foul ผิดกติกา) ไม่ ไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วย ฟาวล์แล้วศีลเรา ถ้าเรามั่น ค่อยปัดค่อยเป่าเอาจริงๆ มีสติอยู่กับเนื้อกับตัว ถ้าแมลงต่างๆ มันมากิน รบกวน ไต่ตอมเรา ก็ระวังรักษาเอา อย่ามีเจตนาที่จะฆ่าเขา ศีลของเราไม่ขาดเลย ถ้ามีเจตนาจะฆ่าเขา รับไปแล้วก็ชื่อว่าโกหก โกหกพระที่มาตั้งใจสมาทานศีลแล้วให้มันได้ เออ เหมือนดังพระอยู่ด้วยกันหลายๆ รูป อยู่ในวัดหลายๆ รูป รวมผสมกันไม่มีใครตบไม่มีใครตียุ่ง ตีแมลงต่างๆ ไม่มีเลย แต่ว่าเป็นต่อ เป็นแตน เป็นผึ้ง อย่างงั้นมันต่อสู้ ต่อสู้คนนะ ไปตบ ไปตี ไปจับมัน มันต่อสู้ เกิดมันต่อยเอา ร้องโอ้กเอ้กๆ ไป ถ้ามันมาจำนวนมาก คนเราก็สู้มันไม่ไหว ความอดกลั้นทนทาน ละเว้นจริงๆ อันนั้นเป็นศีลแท้ ศีลขั้นปรมัตถ์ ไม่ใช่ศีลธรรมดา ขั้นปรมัตถ์จริงๆ งดเว้นจริงๆ

ปาณาติปาตา เวระมะณี

เราจะเว้นจากการฆ่าสัตว์ทุกชนิด ทั้งในน้ำ ในบนบกก็ตาม สัตว์น้อยสัตว์ใหญ่ มีปีกบินไปมาเป็น...ก็ตาม เราไม่เบียดเบียนเขาเลย ตั้งใจอย่างงั้นเรียกว่าเป็นศีลแท้ เทวดาสาธุการ หากไปตบไปตีมันน่ะ เทวดาแป้วใจล่ะ โอ้ย เสียแรงหลวงปู่หลวงพ่อเพิ่นมาให้ศีล เหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้ายังไงก็สู้เอาอยู่ อย่าต้องให้ตาย เพราะเจตนาของเรา ตั้งว่ารักษาศีลน่ะ คือเจตนางดเว้นละ เลิกแล้ว ไม่เบียด ไม่เบียนสัตว์อื่น ให้ตายด้วยเจตนาของเราอย่าง เรียกว่าสมาทานศีลบริสุทธิ์ ไม่เป็นบาป ไม่เป็นกรรม เศร้าหมองแก่ใจตัวเอง ไม่ได้มาเทศน์นานแล้ว เทศน์เบื้องต้นนี้ซะก่อน เทศน์เรื่องศีล เรื่องธรรม มันก็มีทาน มีศีล มีภาวนา เรื่องใหญ่ๆ มันมีอยู่แค่นี้ ถ้าเรางดเว้นได้จริงจัง เทวดาโมทนาสาธุการด้วย เป็นผู้ไม่ล่วงเกินธรรมวินัย ศีลธรรมบริสุทธิ์ อย่างงั้นเรียกว่ารักษาศีล ข้อต่อไปอย่างอื่นก็มีอยู่มาก เออ ที่ๆ จะรักษาตัวเองให้ถึงความบริสุทธิ์ผุดผ่อง รักษาศีล ๕ ข้อนี้ได้แล้ว ศีลอย่างอื่นก็สังวรระวังเอา อย่าให้มันพลาดพลั้งไปได้ พลั้งเผลอไปได้ เออ มันจะเป็นเละตุ้มเป๊ะไม่ดี ให้รักษาจริงๆ จังๆ มันจึงจะเห็นผล

ทานัง เทติ

เพิ่นบอกมา ทานแต่บุญให้ทานทุกชนิด อย่าให้ไปเดือดร้อนถึงสัตว์อื่น เขาเอาแช่เย็นมาขายเยอะแยะ ผู้มีปัญญา เขาเอาสัตว์เหล่านั้นน่ะมา แช่เย็นมา เอามาจากที่ไหน โน้น เมืองไหน เมืองมีน้ำเย็นๆ พวกปลาทั้งหลายมันชอบน้ำเย็น มันมาจากหิมะ ไปอยู่กับหิมะ เวลาจะออกลูก ออกเต้ามาก็พากัน ตีกลับคืนมา มันมาออกลูกเสร็จ น้ำไม่เย็นนี่แหละ เออ ให้ลูกตัวเองปลอดภัย ตัวเองตายช่างมัน แต่ขอให้ลูกเกิดมา ลืมตาอ้าปาก รู้โลกกับเขา ขอให้ลูกจงได้ปลอดภัยด้วย มีเจตนาอย่างงั้นเขา แต่ว่าในกรุงเทพฯ เราหรือในเมืองใหญ่ๆ เรา เราก็ทำรักษาได้อยู่ อืม เอามาจังหันมา ขันหมากมา เลี้ยงดูพระเจ้าพระสงฆ์ ซึ่งไม่เห็นว่าจะมี อืม ขาหมู ขาอะไร ไม่มีๆ แต่ว่าเขาอาจจะแช่เย็นกันไว้ก็ได้ เออ นี่ผู้สังวรระวังจริงๆ รักษาจริงๆ ก็ให้มันได้ศีลบริสุทธิ์ เทวดาโมทนาสาธุการด้วย เทวดาก็มีหูตาเป็นทิพย์น่ะ ถ้าเราทำผิดข้อ... หนึ่งข้อใด เทวดาก็หัวเราะ เทวดาหัวเราะเราล่ะ โอ้ยเสียแรงหลวงพ่อ

มานั่งหลังขดหลังแข็ง มาให้ศีล มานำพาสมาทานศีล ๕ ข้อ แต่ยังไม่ถึงเลิกงานเลย ตายไปแล้ว ๒ ตัว ๓ ตัว ๔ ตัว ๕ ตัว ตบมัน ตีมันทำนองนี้ ก็อย่าให้เทวดาต้องหัวเราะเน้อ ให้เทวดาโมทนาสาธุการ เรารักษาศีลธรรมจริงๆ ปฏิบัติตามคำสั่งสอนจริงๆ เทวดาโมทนาสาธุและก็ได้บุญกับเราด้วย อ้า ไม่ใช่ธรรมดานะ มีเทวดามีหูตาเป็นทิพย์ อืม ดูแลอุบาสก อุบาสิกา ผู้รักษาศีลทั้งหลายทั้งปวง ให้มีศีลธรรมประจำใจเราไว้ อย่าให้ต้องตายด้วยเจตนา ให้มีเจตนาบริสุทธิ์ผุดผ่องอยู่อย่างนั้น เราจะมีความสบาย กลับไปบ้านก็ไม่มีกินแหนงแคลงใจอะไร สบาย เวลานั่งสมาธิก็สบาย นั่งภาวนาก็สบาย เออ พานั่งสมาธิเทวดายังดูแลรักษาอยู่ต่อไป ไม่ให้ตั้งพลาดพลั้งไปด้วยความเผอเรอ อย่างหนึ่งอย่างใด ก็ไม่ให้มันเผอเรอไปได้ อันนั้นเรียกว่ารักษาศีลแท้ สีลัง อ้า กัมมัง สีลัง ศีลของเราก็คือ การงดเว้น อ้า

กัมมัง วิชชา จะ ธัมโม จะ สีลัง ชีวิตะมุตตะมัง
อิมัสสะ ธัมมะปะริยายัสสะ

ครูบาอาจารย์ท่านองค์ไหน ท่านเทศน์ก็เทศน์อย่างงี้แหละ เทศน์เรื่องศีล เรื่องธรรม อย่าให้ด่างพล่อยไปได้ ให้เป็นผู้บริสุทธิ์ผุดผ่องทุกเมื่อ มีสติรู้ทุกเมื่อ อย่าเผอเรอ ลืมตัว แล้วก็ตบไปแล้วจึง โอ้ย แอ้ ว่าเพิ่นว่าล่ะ เฮอะๆ ลืมไปแล้วมันเผลอ มันรบกวน แต่ยุงก็ไม่เท่าไหร่หรอก ยุงก็ไม่ร้ายเท่าไหร่หรอก พอหลบพอเลี่ยงมันไปได้ ปัดเป่ามันไป มันก็หนีไป ดูสิ อ้า ผู้จำศีลจำธรรมจริงๆ รักษาศีล ประพฤติปฏิบัติตามคำสั่งคำสอนของพระพุทธเจ้าจริงจัง ไม่ให้ขาด ไม่ให้ด่าง ไม่ให้พร้อยได้ เทวดาก็โมทนาสาธุการ อยู่ในบัญชีของผู้ปฏิบัติธรรมแล้ว ปฏิบัติได้จริงจังไหม น่าอนุโมทนาจริงๆ น่ะ นั่น ผู้ที่ปฏิบัติจริงปฏิบัติจังย่อมงดเว้นได้ ละได้ ไม่ขาดตกบกพร่อง ไม่ด่าง ไม่พร้อยเลย บริสุทธิ์ผุดผ่อง เทวดาก็โมทนาสาธุการด้วย เออ ถ้าหากเรารักษาได้ เออ เป็นบุญเป็นกุศลแก่เราด้วย เป็น

นิสสะยะปัจจัย

ด้วย ปัจจัยที่เราต้องการถึงความบริสุทธิ์ผุดผ่องนั้น ก็ให้มีอยู่ทุกครั้งทุกเมื่อเชื่อวัน ไม่ใช่ตัดอาชีพใครหรอก อันเนี่ยพูดให้รู้จักเนื้อหา หรือเนื้อแท้ของศีลของธรรมจริงๆ ขอให้ทุกคนตั้งใจนะ เออ เอาตั้งนะโม กัน

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
กัมมัง วิชชา จะ ธัมโม จะ สีลัง ชีวิตะมุตตะมัง
อิมัสสะ ธัมมะปะริยายัสสะ อัตโถ
สาธายัสมันเตหิ สักกัจจัง ธัมโม โสตัพโพติ

ถ้าพูดถึงศีล ถึงธรรมะแล้ว มันก็อดที่จะพูดต่อไปไม่ได้ กัมมัง ก็หมายถึงการ เออ กระทำของเราแต่ละคน กระทำของเรามันผิดศีล ผิดธรรมหรือเปล่า จึงมีเจตนาจะเบียดเบียนเขาหรือเปล่า ผู้ปฏิบัติธรรมทั้งหลาย รักษาศีล ๕ รักษาศีล ๘ เหล่านี้ ต้องงด ต้องเว้นจริงๆ

กัมมัง วิชชา จะ ธัมโม จะ สีลัง ชีวิตะมุตตะมัง
อิมัสสะ ธัมมะปะริยายัสสะ

ครูบาอาจารย์ ท่านน่ะที่ไหนๆ จะเป็นวัดป่า วัดบ้านก็ตาม ท่านก็ต้องมีเจตนาอย่างนั้น เออ ลงอุโบสถ ก็หมายถึงมาสังวรระวัง ตั้งมั่นกับหมู่กับพวก นับแต่การแสดงอาบัติอาที มันมีอะไรมี แสดงอาบัติซะก่อน จึงมาลงอุโบสถกับหมู่ อย่างงั้น เรียกว่าเป็นผู้ตั้งใจสมาทาน รักษาจริงจัง ให้มันเว้นได้ อล่องฉ่อง เราต้องการเสื้อผ้าให้มันสะอาด หมดจดดี ตั้งใจจริงๆ ลงทุนไปซื้อแฟ้บ ซื้อสบู่ ซื้อเครื่องฟอกทั้งหลาย มาตั้งใจซักฟอกจริงๆ เขย่าขยี้จริงๆ แล้วก็ล้างให้ล่อนซะ แล้วจึงค่อยเอาไปผึ่ง ไปตากแดด แดดแห้งดีแล้ว มันไม่มีตัวอะไรอยู่ในนั้นแล้ว เวลาจะรีดผ้า รีดผ่อนอะไร ก็ระมัดระวังอีก มันแห้งดีแล้ว ใส่เตารีด ร้อนๆ มารีด ถ้าไปทำให้สัตว์ตายในขณะนั้น ศีลของเราจะว่ายังไงล่ะปะเนี่ย โอ้ย เสียไปแล้วศีลตัวหนึ่งแล้ว ฆ่าสัตว์ด้วยเจตนาทำให้เขาเดือนร้อนอย่างนี้ มันอยู่ที่เจตนา เจตนาเว้นจริงๆ ละจริงๆ เลิกจริงๆ เลิกจากการกระทำให้เป็นบาป เป็นกรรมแก่ตนเอง เลิกให้ได้ เออ เข้ามารักษาศีลใหม่ๆ ไม่รู้จักอะไร ครูบาอาจารย์ไล่ตะเพิดเราหลายทีเน้อ อ้า เพราะเราไปตบยุง ตียุงให้ท่านเห็นแล้ว ท่านก็ร้อง เอ้า ทำไมทำอย่างงั้นล่ะ ก็สังวรระวังแล้ว ก็จงรักษาให้พ้นมื้อ(วัน)พ้นวันไป อ้า เป็นเดือนเป็นปี รักษาได้เป็นปี ใครรักษาได้หลายวันหลายราตรี ไม่มีเคยมีเจตนาจะไปตบยุงตบสัตว์ให้ตายเลย อ้า แผ่เมตตาเอา แผ่เมตตาหลายๆ สงสารเขา ริ้นยุงมดปลวก พวกเหล่านั้นก็มีชีวิตชีวาเป็นอยู่ได้ อ้า ผู้ที่มีศีลมีธรรมยังไงว่ะ แถวนี้ๆ เห็นนกบินลงมาหากินอะไร

กินข้าวเศษข้าวเสิด แถวตั้งนี่เป็นตุ่มๆ ก็ไม่มีใครมายิง มาฆ่ามันเลย อันนี้อยู่นี่ มันฉางข้าวหรืออะไรเนี่ย ฉางข้าวมันกะจับซาบลาบ (เรียงเป็นแถว)อยู่หลังคา เวลานั้นก็มุดเข้าไป ข้างๆ ในเป็นฉางข้าวหรือฉางอะไรไม่รู้ มุดเข้าไป บินได้ คาบได้แล้ว ก็บินไปหาลูกตัวเอง ลูกมาอยู่หลังตรงไหนๆ เอามันปลอดภัยไว้ มันปลอดภัยดีเว้ย คนถิ่นนี้ คนที่นี่ ไม่มีเจตนาจะฆ่าจะ เบียดเบียนเราเลย

ให้เขาได้เลี้ยงลูกปลูกโพธิ์เขา เย็นตาหน้าบานขึ้นมา ใหญ่โตสืบพันธุ์ให้มากมายออกไปได้ นั่นแหละผู้เลี้ยงสัตว์ทั้งหลาย อยู่วัดหลวงปู่นั้นก็มี สัตว์หลายจำพวกมาอาศัยอยู่ที่นั้น อืม เรากดกริ่ง กดกริ่งให้มันดัง กริ่งๆๆๆ มันมาได้แล้วๆ มันกินยังไง มันกินอย่างงี้แหละ นี่กดกริ่งแล้ว มันจะได้ยินทั่วไปเลย

(กดเสียงสัญญาณฉุกเฉิน) มากันเป็นพรวนเลย นก

(กดเสียงสัญญาณฉุกเฉิน) กระรอก กระแต มันมาเป็นพวกเป็นหมู่ มากินอาหารที่เราใส่ตะกร้าไว้ให้ พอได้ยินเสียงเรียกอย่างนี้ละก็มากันเป็นพรวนเชียว อืม อ้า ไม่มีใครฆ่า ใครแกงมัน มันปลอดภัยดี หาเศษอาหารแล้วก็วิ่งกลับไปหารัง รวงรังของ

ตัวเอง มันไม่กินอะไรมากมายหรอก กินแต่กล้วย ผลหมากรากไม้ บางชนิดมันเอาได้ แต่ของเปรี้ยวๆ มันไม่เอาเลย กัดแล้วก็วางเลย ไม่เปรี้ยว มันเปรี้ยว เอาแต่ของหวานๆ เออ คาบได้แล้วก็ไปเลย หลุดลงจากปากยังอุตส่าห์ พยายามว่าไม่มีหมา ไม่มีอะไรแถวนั้น ปลอดภัยลงมาได้ รีบลงมาเอา ลงมาเอาคาบได้ก็จ้ำขึ้นไปอีก เออ อย่างนี้ก็เรียกว่ามันคิดถึงลูกมัน มันจึงมาเอา เพราะฉะนั้น อย่าได้เบียดเบียนมันเลย ให้มันได้อาหารการกินไปเลี้ยงลูกเลี้ยงเต้ามันซะ เนี่ย อย่างนี้ มีเจตนาอย่างนี้ แต่ถ้าผลหมากรากไม้บางอย่างเราก็สงวน อันนี้อย่าๆ เอาไปกินเด้อ อันนี้อย่าเอาไปกินเด้อ เอาไปแจกเขา อืม เออ เอาไปแจกให้ถึงปากถึงท้องลูกเต้าของเขา มีเจตนาอย่างนั้น ฝึกหัดลูกศิษย์ลูกหาให้มีความเมตตาปรานีอย่างนี้ เออ ให้เมตตาปรานี นั่นทำให้เราศีลบริสุทธิ์ได้ ไม่ต้องตายด้วยเจตนา เห็นหมามาไล่มา อันนั้นจะค่อยจ้องตะครุบมันเหล่านั้น ก็ห้ามมันหน่อย อย่าๆๆๆ อย่าเฮ้ย เดี๋ยวก็ถูกมันโดนไม้เรียวนะ เออ ไม่งั้นจะตีเอา ถ้าตัวไหนยังดื้อ เออ ยังเบียดเบียนผู้อื่น ไม่ดี ฝึกไปฝึกมาก็ไม่ มันไม่มาเบียดเบียนแล้ว กินแต่ข้าวก้นบาตร ข้าวก้นบาตรมันกินอยู่ มันลงมากินพวกหมา อ้า พวกนกบางชนิด มันมาอยู่ทางนี้ เพราะว่าการปฏิบัติจิต ปฏิบัติธรรม มันก็ต้องเอาจริงเอาจังหน่อย ให้งดให้เว้นหน่อย อย่าว่าแต่ปากเฉยๆ

ปาณาติปาตา เวระมะณี

เว้นจากการฆ่าสัตว์ทุกชนิด

อะทินนาทานา เวระมะณี

อ้า เราเว้นจากการถือเอาสิ่งของของท่านผู้อื่น สัตว์อื่นไม่เอาล่ะ ขอให้เขาปลอดภัยอย่างนี้เป็นตัวอย่าง มีอานิสงส์ พระพุทธเจ้าเป็นตัวอย่าง ท่านไปอยู่ป่า อยู่ป่านั่นน่ะ มันมีช้างอยู่ในป่า หนีจากคน หนีไปอยู่ป่าสงบสงัดดี ช้างก็มีความนึกคิดว่า โอ้ ท่านครูบาอาจารย์ หรือพระเจ้าพระสงฆ์ ท่านก็ไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต จะได้อะไรถวายท่านล่ะ เออ อืม ได้ผลหมากรากไม้ก็ เหน็บตามงวงตามงาลงไป เอาบัว รากบัว เง้าบัวเหน็บตามงาขึ้นมา เต็มปาก

เต็มคอ เอามากองไว้ให้ เออ ใครล่ะประเคนให้ พวกมันล่ะ เพิ่นอยู่อย่างงั้น เวลาฤดูหนาว ทำไมมีศรัทธาแรงกล้า ฤดูหนาวทำไงล่ะ กลิ้งก้อนหิน ก้อนใหญ่ๆ พอกลิ้งได้ กลิ้งมาๆ แล้วก็เอาฟืนมาตั้ง ทำไมมีไฟมีฟืนจากไหนเว้ย เอาไปเอามา มาติดไฟขึ้น เผาก้อนหิน เออ เอาก้อนหินมันร้อนแล้วปะเนี่ย เอาไม้มางัดๆ งัดให้มันกลิ้งลงไปในน้ำ แอ่งนั้น อืม อันนี้ก็มีในตำรับตำรา กลิ้งลงไปแล้วให้มัน นั่นแล้วก็มานิมนต์พระพุทธเจ้า ลงไปสรงน้ำได้แล้วก็ ลงไปสรงน้ำได้แล้ว น้ำอุ่นแล้ว อันแน่ะ รู้จักกันขนาดนั้นแน่ะ สัตว์แท้ๆ ยังมีเจตนาแบบนี้ ไอ้ลิงตัวหนึ่งเห็นช้างปฏิบัติแบบนี้เป็นประจำทุกวัน ลิงตัวนั้นก็อยากปฏิบัติเหมือน

กันกับช้าง ปฏิบัติพระพุทธเจ้า เราจะได้อะไรให้ เออ ไปพบรังผึ้งเข้า รังผึ้งก็ ไปเด็ดเอารังผึ้งมาแล้ว มาดูมีอะไรก็หยิบออกๆๆ เป็นตนเป็นตัวหยิบออกๆๆๆ มันจะเอาตั้งแต่หัวน้ำไปถวาย เออ ไปถวายพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าก็ไม่รับ ทีแรกไม่รับ เพราะมันมีลูกของมัน มันมีตัวของมันไต่ยั้วเยี้ยอยู่ในนั้น เพิ่น ไม่รับเลยๆ ลิงก็ฉลาดอีก ฉลาดรอบรู้อีก โอ้ เพิ่นไม่รับ เพิ่นไม่ฉันให้เราเลย มันจะเป็นเพราะมันมีลูกนี่บ่หรือ หยิบออกๆๆ หมด แต่หัวน้ำบริสุทธิ์ ไม่มีลูกในนั้นเลย เอาแต่หัวน้ำไปถวาย เพิ่นก็เอื้อมพระหัตถ์ เอื้อมมือรับเอา รับเอาลงเพื่อมาพิจารณา พิจารณาไม่มีตัวแล้ว ไม่มีตัว มีแต่น้ำบริสุทธิ์ผุดผ่อง แล้วพระพุทธเจ้าก็ฉันให้ดูปะเนี่ย ฉันดู กินดู กินให้ดู โอ้ ลิงดีอกดีใจหลาย เออ พระพุทธเจ้าฉันให้ อืม ลิงโลดโดดเต้น ไปตามกิ่งไม้ทั้งหลายไม่ระวังตัว โดดไปโดดมา เออ ดีอกดีใจว่า พอพระบรมศาสดากินให้เราแล้ว แต่ว่ากระโดดลงไป ไปถูกกิ่ง กิ่งไม้มันตายแห้งอยู่ไปจับอันนั้นมันก็หักลงไป มันน้ำหนักของลิงก็หนักพอได้ กิ่งไม้นั้นหักลงไป ตกลงไปใส่หิน ลิงหัว หัวแตก เลือดจะแตกซะออกก็ทนบาดแผลไม่ได้ก็ตาย ลิงตายจากชาตินั้นแล้ว ไปๆ เป็นเกิดเป็นเทวบุตร เทวดาอยู่เทวโลกพู้น(โน้น)ปะเนี่ย เออ แต่ว่าช้างตัวเนี่ยยังไม่ทันตายหรอก ช้างที่ตัวปฏิบัติอุปัฏฐาก เออ อืม คงจะไปดีนะ ช้าง แน่ะ สัตว์อื่นหากมีนิสัย มีศรัทธา มี

ปะสาทะ

ความเชื่อ ความเลื่อมใส อยากช่วยอุปการะ อยากให้ความอุปถัมภ์บำรุงแก่พระบรมศาสดา เห็นมนุษยทำ ให้มันรู้อยู่ แต่

คนแปลกหน้าเข้ามา พระอานนท์ได้ยินข่าวว่า พระภิกษุทั้งหลายได้ยินข่าวว่าพระบรมศาสดาไปอยู่ป่าแห่งนี้ ไปบำเพ็ญภาวนาอยู่แห่งนี้ พวกเราไปเยี่ยมไปกราบท่านเถอะ พากันไปล่ะ พระเจ้าพระสงฆ์มาจำนวนมาก เออ พากันมา เป็นหลายสิบองค์ ไม่ใช่ธรรมดา แล้วช้างวิ่งแจ้นเข้าไปกั้น เราไม่ให้มา เอางาเสียบขึ้นฟ้าไม่ให้มาที่นี่ พระบรมศาสดาอยู่ที่นี่ แต่ พระบรมศาสดาก็เห็นเห็นช้างเข้าไปขัดขวาง เฮ้ย พวกเราๆ พวกเราไม่ใช่ที่อื่นหรอก ไม่เป็นศัตรูกับเราหรอก พวกนี้ลูกศิษย์เรา ลูกศิษย์เรามา มาเยี่ยมเรา เรามาอยู่ป่าหลายวันหลายเดือนแล้ว เขาคิดถึงเรา บรรดาลูกศิษย์ทั้งหลาย ก็พากันมาเป็นพรวนมาเยี่ยมมาตาม ช้างเลยหดตัวอยู่ ไม่ออกฤทธิ์ใดเลย ฟังคำเตือนของช้าง ช้างนั้นมีความรู้สึกอย่างนั้น ได้ฟังแล้วก็บอกให้หยุด ให้ได้หยุด พวกลิงพวกค่างทั้งหลาย ก็บอกให้หยุดเหมือนกัน อย่าไปรังแก ไอ้พวกนี้เป็นลูกศิษย์ของหลวงพ่อ แล้วเป็นลูกศิษย์ของหลวงปู่ เขาคิดถึงเขามาเยี่ยม อืม อย่าไปทำไรเขาเด้อ เออ เงียบ เงียบเลยไม่ทำไรเลย ไม่ทำแสดงอาการ โกรธ เกลียดเดียดฉันท์อะไรเลยไม่มีแน่ะ

ถ้ามีนิสัยวาสนาอยู่ตั้งแต่อยู่แต่ปางก่อน เคยได้อบรมบ่มนิสัยเคยสั่งสอนกันมาตั้งแต่ชาติเพิ่นก่อนโน้น ยังระลึกได้อยู่ โอ้เห็นพระบรมศาสดามาอย่างงั้นก็ดีอกดีใจ มาอยู่กับเราในป่าแห่งนี้ มันเป็นไปได้ แม้แต่สัตว์อื่น ถ้าหากบารมีอินทรีย์แก่กล้ารู้จักความอยู่รอดของพระเถระ พระ พระพุทธเจ้า พระเถระทั้งหลายท่านก็อยู่กับพวกลิงพวกค่าง กินผลหมากรากไม้กับเขาได้ เออ อยู่ได้ ตัวไหนมีศรัทธานั่นก็ช่วยกันหามา หาเง้าบัว รากบัวอ้า มาฝักบัว มาดึงเหน็บงามา เหน็บหยังมากองไว้ เออ ถ้า

มีผู้อื่นมาก็ประเคนให้ตอนเช้ามา อย่างนี้เป็นตัวอย่าง อ้า พูดถึงพระอยู่ป่า ท่านอาศัยพวกลิงพวกค่างดังนี้ก็มี พวกนกทั้งหลายก็ถือเอาเป็นตัวอย่างเหมือนกัน เพิ่นไปอยู่ป่าบางแห่งได้รับความอุปถัมภ์บำรุงจากสัตว์ป่า อ้า อย่างดีไม่ให้อดยากปากแห้ง ให้ได้อยู่ได้กินแล้วอย่างนี้ อืม น่าอัศจรรย์ใจนะ อ้า พวกเราเป็นมนุษย์ถ้าคิดอย่างงั้นเป็นมั่งไหม เห็นพระคุณเจ้ามาอดอยากปากแห้งอยู่ในป่าอย่างงั้น จะคิดหาเครื่องอุปถัมภ์บำรุงท่านเหมือนช้างดังกล่าวมานั้นจะเป็นไหม มีไหม เออ

แม้แต่ช้างตกมัน ช้างตกมันนั่นพระเทวทัต อ้า เอาเหล้า อืม เอาเหล้าไป ได้เหล้ามาจากไหนแล้วมามอมเมา มอมเมาช้างให้ตกมัน ตกมันแล้วมันก็พระพุทธเจ้าเอง ท่านเมตตาสงสารผู้อื่นมากกว่า

พระอานนท์ พระอะไรอาสาจะมาตายแทน ไม่ต้องไปๆ ไม่ต้องไปไหน เราเองๆ เพิ่นบอกเราเอง ตถาคตจะทรมานมันเอง ช้างตกมันเนี่ย พวกเราไม่ต้องเกี่ยวข้องเขา ให้หลบหลีกไปทางอื่นซะ เออ ก็ไม่ฟัง ก็จะอยากจะดูอยู่ใกล้ๆ อยากจะดูอยู่ใกล้ๆ ถ้าลูกศิษย์ทั้งหลายอยู่ใกล้ๆ อย่างพระอานนท์ก็ดี พระเออ อะไรอีก ผู้อุปถัมภ์อุปัฏฐากใกล้ชิด อยากจะอยู่ใกล้ๆ เวลามันตะครุบพระบรมศาสดาขึ้นมาก็จะได้ ต่อต้าน เอาไม้ตีหรืออะไร ไม่ให้ทำอย่างงั้น

เพิ่นว่าพวกเรา พวกเราหรอกที่มานั่น อย่าทำอย่างงั้นนะ ช้างปาเลไลยก์แห่งนั้น พวกเราๆ มาเยี่ยมกัน อย่าไปทำไรเขา เขามาเยี่ยม มากราบ มาไหว้ คิดถึงพระบรมครู คิดถึงมาก อ้า เหมือนดังพวกเธอทั้งหลายเนี่ยล่ะ ถ้าคิดถึงมากก็มาเยี่ยมเยียนดูอาการ มีอาหารก็นำมา มาวางไว้ให้ผู้อื่นดูแลไว้ให้ อย่างนี้เป็นตัวอย่าง

อันนี้พระบรมศาสดาก็เคยทรมานช้างมาแล้ว ช้างนาฬาคิริงตัวนั้น เป็นช้างของพระราชาที่เขาเรียนรู้ภาษาแล้ว แต่ว่าเขาอยากให้ช้างน่ะมาฆ่าพระบรมศาสดาซะ เราจะได้เป็นใหญ่เออ มีพระบางองค์ พระเทวทัตท่านอยากเป็นใหญ่เป็นโต เป็นเจ้าของผู้บริหารศาสนาล่ะ เพราะอติเรกลาภมากเหลือเกิน ใครๆ ก็ดูแลอุปถัมภ์อุปัฏฐากพระบรมศาสดา ไม่อดอยากอะไรเลย ถ้าฆ่าพระบรมศาสดาให้หมดชีวิตไปเสีย เราก็จะได้เป็นใหญ่ในที่นี้ เออ ความคิด อยากจะฆ่าพระพุทธเจ้าสักคน เราจะได้เป็นพุทธเจ้าแทน พอเป็นพุทธเจ้านี่มีอติเรกลาภมหาศาล อ้า

ผลหมากรากไม้ไหลมาเทมาไม่แต่มนุษย์ธรรมดา แม้แต่ผลหมากรากไม้ไหลมาเทมา ไม่แต่มนุษย์ธรรมดา แม้แต่สัตว์เดรัจฉานก็ยังรู้จักหา หามาส่งให้ช่วยให้มีอยู่มีกิน ดังนี้ ดูสิ พระบรมศาสดาก็แผ่เมตตา

เมตตัมพุเสกะวิธินา ชิตะวา มุนินโท

ความแผ่เมตตาของพระพุทธเจ้ามีจริงๆ เออ แล้วก็หลบจากที่อื่นมาก็มา มามองดูหน้าดูตาพระบรมศาสดา ก็เลยเย็นเข้าไปในหัวใจเพิ่นน่ะ ดูหน้าพระบรมศาสดาแล้ว ยืนดูแล้วก็ไม่เบื่อ น่าเบิกบาน

คือดอกบัว ราคี บ่ พันพัว ฯ
ศิระเกล้าบังคมคุณ สัมพุทธการุญ ญภาพนั้นนิรันดร ฯ

นี่ ท่านแผ่เมตตาจริงๆ เอย นาฬาคิริงเอย สงสารนะลูกพ่อ สงสารน่ะ เขาเมา เขามอมเมาเจ้า เอาเหล้าให้กิน เพราะฉะนั้นมานี่ซะ มา มาใกล้ๆ พาตัวใกล้ๆ เพิ่นก็ลูบหัวให้ ตบหัวให้ อย่าทำไรใครนะ เข้าใจนะ อ้า น้ำตาพัง ออก ทรมานคน ทำลายทรัพย์สมบัติของประชาชนทั้งหลายมามากมาย มีอะไรก็ดึงก็ทึ้งทำลายไปหมด อะไรขวางหน้าเอาทุกอย่าง ตะครุบ เอางาตีเอาเอาอย่างงั้น ทำได้ยังไงอย่างงั้น นาฬาคิริงเอย อืม หยุดซะๆ ลูกพ่อๆ ตัวของเธอก็เป็นลูกของเรา ลูกศิษย์ของเราเหมือนกัน อย่าทำลายอย่างงั้น เขามาใกล้ๆ ก็เอามือตบหัวให้ ตบหัวให้ พระหันต์ตบลูบหัวลูบอะไรให้ ตบหูปุปะ ปุปะดีใจ มือหนึ่งก็ดูด

เอาขี้ฝุ่น ดูดเอาขี้ฝุ่นที่ติดพระบาทเหลือเลย เออ มีดูดมีอะไร ดูดแล้วมาโรยหัวตัวเอง ดูดเอาแล้วก็มาโรยหัวตัวเอง ดูดเอาขี้ฝุ่นที่ติดธุลีพระบาทอยู่นั้นล่ะ รู้จะได้เวลาแล้ว อ้าว กลับเข้าที่ซะเด้อ ไปเข้าที่ซะ อย่าไปทำลายมนุษย์เด้อ มนุษย์เลี้ยง พระบรมศาสดาก็มนุษย์นั่นแหละเลี้ยง เพราะฉะนั้นจะเราทำลายมนุษย์แล้วใครจะเลี้ยงพระบรมศาสดาเอาล่ะ เออ น้ำตาพัง โอ้ ลุกขึ้นได้ถวายบังคม... เข้าใจว่าถวายบังคม ยกงวงขึ้นสูงๆ เอาลง ๒ ที ๓ ที แล้วก็ลุกขึ้นได้ ก็วิ่งแจ้นเข้าจำโรง ที่อยู่ของตัวเองอยู่ที่ไหนไปเข้า ไปเสียใจอยู่ที่โน้น เสียใจว่าทำลายสมบัติของมนุษย์ทำลายเพื่อนมนุษย์ทั้งหลาย ตายไปตั้งหลายคน เรานี่แย่ ถ้า

เราไม่พบพระบรมศาสดา เราก็จะทำต่อไปอีก เออ เพราะเขาเอาเหล้ามาให้เรากินหลายขนาน หลายสำนัก หลาย หลายขวดหลายแล้วอยู่ กินเข้าไปๆ หลายๆ รอบ เพิ่นก็เมาสิปะเนี่ย อ่ะ เมาเหล้าแล้วก็ทำลายอาละวาด นั่น บุคคลผู้อิจฉาริษยามี อิจฉาริษยา ช้างจะฆ่าพระบรมศาสดา ถ้าพระบรมศาสดาตายซะแล้ว มรณภาพไปแล้ว ก็ไม่มีก้างขวางคอเรา เราจะทำอะไรก็ได้ คิดไปอย่างนั้น ผู้ที่วางแผนน่ะ อืม ไอ้เราเป็นมนุษย์ปะเนี่ย ไม่ใช่ช้าง

สัตว์เดรัจฉานอย่างงั้น ไม่ใช่อย่างงั้น เราเป็นมนุษย์ เราอย่าทำลายกับผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ มีคุณธรรมสูงล้นฟ้า อืม มหาศาลขนาดนี้ เราจะทำได้อย่างไร โธ่ๆๆ ถ้าท่านไม่มาโปรดเรา เราก็จะทำลายสิ่งของ สิ่งที่เป็นประโยชน์ของมนุษย์ พังบ้านก็ดี เล้าข้าวหลังเฮือน(บ้าน)ก็ดี พังเป็นแถวๆ ไป เออ นี่เราทำเสียหายไปแล้ว วิ่งแจ้นไป เข้าจำลองเอาเองไป เข้าที่กัก กักขังเอง แล้วก็ทรมานตนเอง ตัวเองน่ะทำลายสิ่งของ ของประชาชนมหาศาลแล้ว มากมาย บางคนก็ล้มตายก็มี เจ็บป่วยไปก็มี เสียใจหลายเดินไปเข้าจำลองเอง ไม่กินข้าว ไม่กินน้ำกินอะไรแล้ว กินก็บ่พอไปนั่นแหละ อดๆ อยากๆ ก็อยู่ได้ แม้แต่ช้างร้ายกาจตกมันซะด้วย เอา เอาเหล้ามา เพิ่มเหล้าเข้าไป เพิ่มดีกรีเข้าไป เออ มันก็ฟัดแหลกทุกอย่างล่ะ อะไรขวางหน้าฟัดแหลกทุกอย่าง อ่ะ อันนี้เราได้ฟังเพิ่นเล่านิทานให้เราฟัง โอโห้ พระบรมศาสดาถ้าอย่างงั้น ก็ถูกช้างฆ่าตายแล้ว ความเมตตาปรานีไม่มีแล้ว ฟาดฟันไปหมด ตายเป็นเบือตั้งหลาย คนทั้งหลาย เออ

ผู้ที่เข้าทางพระเทวทัตก็ยืนมองอยู่เฉยๆ ขึ้นตามหลังคาบ้าน หลังคาเรือนไป เลือบมองดูคอยสังเกตการณ์อยู่ แต่มันไปทำความเคารพพระบรมศาสดาแล้ว หัวใจของเพิ่นก็ยอมเหมือนกัน ดูสิๆ พระบรมศาสดามาลูบหัวให้ ตีหัวให้ โอ้ย กว่ามันจะเอามือรวบขาพระบรมศาสดาตีกับพื้นดิน เนี่ยไม่มีเลย ดูดเอาขี้ฝุ่นเฉยๆ ดูดเอาขี้ฝุ่นที่รอบพระบาท รอบรอยพระบาทที่มันยืนอยู่นั่นแหละ เอามาพ่นใส่หัวตัวเอง ดูดเอาๆๆ มาพ่นใส่หัวตัวเอง ๒ ที ๓ ที ก็แจ้งวาบออกเลย ความมืดมน อนธการหายไปเลยอย่างนี้ เพราะฉะนั้น ช้างเป็นสัตว์เดรัจฉานขนาดนั้นยังรู้จัก อ้า คุณของพระรัตนตรัย รู้จักคุณของพระพุทธเจ้า

ผู้เลี้ยงดูเรามา ให้ความอุปถัมภ์บำรุงแก่เรามา แม้แต่ช้างแท้ๆ ยังรู้ เพราะฉะนั้น

พวกเราเป็นมนุษย์ ไม่ใช่สัตว์ธรรมดา
เรายังจะให้กิเลสเหล่านั้นมาขี่คอเราได้อยู่หรือ

ความอิจฉา ริษยา พยาบาท อาฆาต จองเวร จองกรรมชนิดนั้น ยังจะมาขี่คอเราได้อยู่หรือ พวกเราเป็นมนุษย์ ต้องให้มีความรู้สึกนึกคิดเหมือนกับช้างนั้นบ้าง ให้ดียิ่งกว่าช้างซะอีกก็ได้ เออ ผู้ที่รู้ตัวแล้ว กลับเนื้อกลับตัวกลายเป็นคนดีซะ ส่วนพระเทวทัตนั้นก็ถูกแผ่นดินสูบไปเลย เขาหาบมาให้ เขาหาบมาจะมาขอขมาลาโทษต่อพระบรมศาสดา ขอขมาลาโทษ เพิ่นก็จะยกโทษให้บ้าง ยังไม่ได้ขอขมาลาโทษซะด้วย มันดูดลงไปแล้วดูดลงไปถึงหัวเข่า ถึงเอว ถึงหัวใจแล้วๆ พระ พระบรมศาสดาได้ยินข่าวว่าแผ่นดินสูบพระเทวทัตแล้ว โอ้ย สงสารเธอนะ เราสงสารเธอ เธอคิดผิด เธอทำผิด เราจะไปเยี่ยมดูซะหน่อยเป็นไงมันดูดลงไปแล้ว พอเห็นพระพุทธเจ้ามา มือก็ไม่ได้ยกแล้ว เอาคางเนี่ย คางเนี่ยบูชา ขอบูชาพระบรมศาสดาด้วยดูก(กระดูก)คางเนี่ย

มือ ดินสูบเอาไปแล้ว ดินสูบลงไปหมดแล้ว ยกมือไหว้ก็ไม่มีแล้ว เอาคางนี่แหละบูชา อ้า พระพุทธเจ้าท่านยังว่า เธอยังมีความสามัญสำนึกอยู่ ยังบูชาเราด้วยดูก(กระดูก)คาง แต่อย่างนั้นน่ะ แผ่นดินพสุธารับไว้ไม่ไหว มันหนักแผ่นดิน คนหนักแผ่นดินเนี่ย เขาก็เจ็บกันอยู่ทุกวันเนี่ยล่ะ คนไหนหนักแผ่นดินเขาก็เจ็บกันอยู่ทุกวันๆ คนไหนทำตนเป็นภัยสังคม หนักแผ่นดินหนัก อ้า เขาก็เจ็บกันไปทุกวันๆ ล่ะ อ้า เป็นอย่างงั้น เพราะฉะนั้น เราเป็นมนุษย์ อย่าให้เป็นคนหนักแผ่นดิน ให้แผ่นดินเบาอยู่ที่ไหนก็อยู่ได้ อยู่ตามภูตามเขาที่ไหนก็อยู่ได้ ไม่มีอะไรเบียดเบียนได้ ผู้เมตตากรุณาต่อสัตว์อื่น เพราะฉะนั้น พวกเราจงเจริญเมตตาให้มากๆ

สัพเพ สัตตา

สัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์ เกิดแก่เจ็บตายด้วยกันหมดทั้งสิ้น

อะเวรา

จงเป็นสุขเป็นสุขเถิด อย่าได้มีเวรแก่กันและกันเลย

อัพ์ยาปัชฌา

อย่าเบียดเบียนซึ่งกันและกันเลย อ้า เราแผ่เมตตากันอยู่ทุกวันๆ ก็ให้มันยิ่งกว่าช้างนาฬาคิริงน่ะ เออ ที่วิเศษกว่าช้างทั้งหลาย เออ จะร้ายกาจมาขนาดไหนก็ตาม อำนาจเมตตาสามารถ ทำให้ใจอ่อนลงไปได้เลย เออ ไม่ต้องให้ช้างมาทำให้ใจอ่อนหรอก ใจของเรานั่นเองแหละ ทำให้ใจของเราอ่อน ขอพึ่งพระรัตนตรัย พึ่งพระพุทธเจ้า พึ่งพระธรรม พึ่งพระสงฆ์ เป็นที่พึ่ง ที่ระลึก กำจัดทุกข์ภัยได้จริง อ้า ให้เราระลึกเสมอๆ แผ่เมตตาให้เต็มดวง ทุกวันๆ อ้า เราก็จะได้อยู่เย็นเป็นสุข ไม่ได้มีอะไรมาเบียดเบียนเราอีกเลย

ไม่ใช่ สัพเพ สัตตา สัตว์ทั้งหลาย
เอาไปซื้อไปขายได้เงินแล้ว ไม่ใช่อย่างงั้นนะ เฮอะ

แผ่เมตตาต้องเฮ็ด(ทำ)จริงๆ ให้เขาปลอดภัยจริงๆ อ้า เนี่ยเทศน์แบบ ธรรมดาสอนโลก เพิ่นสอนกันอย่างงั้น พระพุทธเจ้าสอนมาอย่างนั้น แผ่เมตตาให้สัตว์ให้ทั้งหลาย สัตว์ก็ใจอ่อน เออ ไม่ได้เบียดเบียนใครอีกต่อไปเลย ขนาดนั้น พวกเราต้องแผ่เมตตามากๆ ไม่มีใครที่จะเบียดเบียนได้หรอก ใจอ่อนไปหมด แม้แต่ช้างนาฬาคิริง ตกมันอย่างร้ายกาจ กินเหล้าหมด

หลายชะลอม หลายไหอยู่ กินเหล้าลงไปๆ มอมเมา เออ มึนมองอะไรไม่รู้เรื่องแล้ว มีแต่ออกอาละวาดฟาดฟัน บ้านช่องห้องหับพังระเนระนาดไป คนผู้ไหนหนีไม่ทัน หนีไม่พ้นก็จับขาฟาดใส่ใส่ไม้ใส่ไรไป ตายไปเป็นเบือ แต่ ถ้าพระพุทธเจ้าไปแผ่เมตตาแล้ว ทำไมจึงใจอ่อนได้ นาฬาคิริงเอยสงสาร ลูกพ่อ ถูกเขามอมเมาเหล้า เจ้าก็ลืมตาอ้าปากดูโลกไม่ถึงแล้ว อ้า ทำเบียดเบียนมนุษย์อย่างบาป พระเจ้าพระสงฆ์ก็ไม่เว้นวาย เอาไปหมดทุกอย่างดังนี้ เรียกว่าเมตตา

เมตตัมพุเสกะวิธินา ชิตะวา มุนินโท ฯ
เมตตัญจะ สัพพะโลกัสมิง
มานะสัมภาวะเย อะปะริมาณัง ฯ

เพิ่นก็สอนให้พวกเราแผ่เมตตาอยู่ทุกวันๆ เพราะฉะนั้นพวกเราก็เอาเมตตานี้แหละ ได้มีในคำสอนอยู่ จับเอาได้แล้วท่องเอาได้แล้ว ก็ไปแผ่เมตตาอยู่เรื่อยๆ สัตว์ทั้งหลายทั้งปวงจะเป็นมนุษย์ก็ตาม จะสัตว์ป่าก็ตาม สัตว์เลี้ยงก็ตาม ถ้าเราแผ่เมตตาอยู่เรื่อยๆ เขาก็ได้พึ่งพาอาศัยเรา อ้า ไม่เบียดเบียนเราช่วยงานช่วยการเราก็ได้ พวกช้างลาก ช้างลากไม้ ลากของให้มนุษย์ เอามาทำบ้านทำช่อง อ้า ด้วยความเมตตาของมนุษย์นั่นเอง

ไม่ใช่ สัพเพ สัตตา สัตว์ทั้งหลาย
เอาไปซื้อไปขายได้เงินแล้ว ไม่ใช่อย่างงั้นนะ

เมตตาน่ะ เออ เฮ็ด(ทำ)จริงๆ เว้นจริงๆ ถ้าเอาหัวใจแลกเอา ต้องการฆ่าเราก็ฆ่าซะ เออ ฆ่าซะ สั่งให้สาใจเลยเจ้าของต้องการอยากให้เธอน่ะ มาทำลายตถาคต ทั้งเอาเหล้ามาเลี้ยงเธอเอายาอะไรมาเลี้ยงเธอ ให้มึนเมาไม่รู้เนื้อรู้ตัว เขาต้องการอยากให้เธอนั้น ฆ่าพระบรมศาสดา เธอจะฆ่าได้จริงหรือ ฆ่าพระบรมศาสดา ฆ่าได้จริงหรือ ส่ายหัวเลย ฆ่าไม่ได้ๆๆ ขอเอาขี้ฝุ่นติดฝ่าพระบาทมาโรยหัวตัวเอง เท่านั้นล่ะ หูแจ้งวาบออกเลย เอาขี้ฝุ่น ดูดขี้ฝุ่นในฝ่าพระบาทของพระพุทธเจ้า มาโรยหัวตัวเองแค่นั้น ก็เป็นยาวิเศษที่สุด เพราะฉะนั้น พวกเราเป็นมนุษย์ เป็นผู้รู้จักศีลธรรมดี มีการศึกษาสูง อยู่ร่วมกันกับเพื่อนมนุษย์ก็อย่าไปเบียดเบียนซึ่งกันและกันเลย ให้เอาช้างนาฬาคิริงนั่นเป็นตัวอย่าง ถึงว่าร้ายกาจขนาดไหนก็ตาม จะยุบลงไปได้เลย เอาขี้ละอองติดพระบาทของพระบรมศาสดามาเป่าใส่หัวตัวเองเท่านั้นก็แจ้งวาบไปเลย อืม

อัศจรรย์ใจไหม อัศจรรย์ใจโอ้ โสนในหนองสิเกิดเป็นไม้แก่น อันนี้คำสอนของหลวงปู่มั่น

อัศจรรย์ใจโอ้ โสนในหนองสิกลายเป็นไม้แก่น
ขึ้นมาแล้วพร้ากะสิป่านขวานกะสิเป้เพย่อนแก่นโสน

เพิ่นว่าไว้เป็นกลอน เป็นกาพย์ไว้หรอก อ้า

อัศจรรย์ใจแข้ หางยาวๆ สังบ่ได้ฮองนั่ง บาดกระต่ายหาง
ก้อมๆ สังมาได้นั่งฮอง เออ มันรู้จักวิธีนั่ง นั่งหางตัวเองนะ
แข้หางยาวๆ บ่ได้ฮองนั่งดอก เก็บไปอยู่โน้นล่ะ

เอาล่ะทุกคน ที่พูดเป็นปกิณณกนัย ต้องการให้อุบาสก ทายก ทายิกา ผู้จำศีลภาวนาทั้งหลาย จงยึดเอาธรรมะ มาขัดเกลาจิตใจตัวเองให้มันอ่อน เคารพนบน้อมต่อพระบรมศาสดาอย่างจริงอย่างจัง ยิ่งกว่าช้างนาฬาคิริงนั่นอีก เออ เพิ่นร้ายกาจขนาดไหนก็ยังทรมานได้อยู่ได้ พวกเราเป็นชาวพุทธ เป็นผู้นับถือพระพุทธเจ้า เคารพพระศาสดา เคารพพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ทั้งสามอย่าง เอาชีวิตจิตใจเข้าแลกเอา เออ เอาให้ใจอ่อนลงไป ยิ่งกว่านาฬาคิริงนั่นอีก เราเป็นมนุษย์ ทำประโยชน์ให้เพื่อนมนุษย์ร่วมโลกกันให้เต็มที่ อืม ได้แค่ไหนก็เอาแค่นั้นล่ะ เอาเต็มที่ เอาชีวิตแลกเอา แลกเอาคุณธรรม อ้า ที่พระพุทธเจ้าสอนไว้ แม้แต่ช้างนาฬาคิริงก็ยังเอาอยู่ แม้แต่ลิง ไปหาผลหมาก รากไม้ หารังผึ้ง รังต่อ รังแตน มาถวายพระบรมศาสดา อ้า พระบรมศาสดารับแล้ว รับจากมือลิงแล้ว ดีใจหลาย เห็นเพิ่นจับมาอม มาเสวย อ้า ดีใจเต้นไป เต้นมา ก๊อกเก็กๆ ไปแล้ว โดดไปตามกิ่งไม้ทั้งหลายทั้งปวง ดีใจที่สุดน่ะ ดีใจหลาย ปลื้มใจที่สุด ก็เลยไปโดดใส่กิ่งไม้แห้งๆ กิ่งไม้แห้งๆ ก็ผ่า ถากลงไปโดยไม่ได้ระวัง ระวังตัว หักก็แล้วหัวไปโหม่งกับก้อนหินเข้าไปแล้ว แตก เอาก้อนหินแล้วก็ ชักดิ้นชักงอ ตายในขณะที่กำลังดีใจ เลยไปขึ้นเทวบุตร เนี่ย เพิ่นว่าลิงตัวนั้น ได้เป็นเทวบุตรเทวดาขึ้นในเทวโลก วานรเทวบุตร แอ้ ช้างตัวนี้มันจะไปยังไงก็ไม่รู้อ่ะ เวลาตายไป ไปนรกหรือเปล่า ไม่ทรมาน พระบรมศาสดาก็อยากได้มีความเคารพ นับถือ บูชาน้ำใจ พระบรมศาสดาอุปถัมภ์บำรุง ช้างเอาบัวฝักบัวถวายเพิ่นเท่านั้น เออ ลิงได้รังผึ้งมาก็เอาออกหมด เอาแม่ออกหมด เอาอะไรมันออกหมดไม่มี มีแต่หัวน้ำ ยกไปถวายของพระบรมศาสดา เพิ่นก็เอื้อมพระหัตถ์รับ

ก็ไม่มีอะไรก็เลยรับ รับได้ รับแล้วก็ฉันให้ดู ดูดให้ดู ลิงก็ดีใจใหญ่ ปัดโธ่ เพิ่นไม่รังเกียจเราเลย แม้แต่เง้าบัวกองบัวที่ช้างเอามา ก็กินเรียบหมด แต่ของเรา นึกว่าเพิ่นจะรังเกียจ เริ่มต้นเพิ่นก็ไม่รับ มันมีแม่มีลูกมีอะไรอยู่เพิ่นก็ไม่รับ พอเพิ่น มันเก็บแม่มันออกหมด เก็บลูกมันออกหมดเลย เหลือแต่หัวน้ำบริสุทธิ์ผุดผ่อง พระบรมศาสดารับแล้วก็ดูดให้ดู ดูด โอ้ พยักหน้า แต่พูดภาษากันไม่รู้เรื่อง พยักหน้าเอา เออ ดีๆๆ เท่านั้นแหละ เฮอะๆ เท่านั้นแหละ ลิงดีอกดีใจ วิ่งโลดโดดเต้น เต้นไปกิ่งนั้นกิ่งนี้ ง่ามนั้นง่ามนี่ โดดไปไม่ได้ระวัง ก็จะมีง่ามไม้ตรงไหนก็ไป ตรงไหนล่ะ ไปถูกไม้แห้งเข้า ไม้แห้งๆ มันคว้าแล้วมันจะหักอยู่แล้ว ไปถูกก็หักโกรกลงก็มี จะสาวแส้อะไรก็ไม่ได้ มันก็ดิ่งลงไปสู่แผ่นพสุธา แผ่นหิน .หัวไปวัดกับหิน ก็เลยชักดิ้นชักงอตายในเวลาดีใจเท่านั้นล่ะ กำลังดีใจ กำลังปลื้ม กำลังปิติ ปราโมทย์อย่างแรง เพราะฉะนั้น เกิดเป็นเทวบุตร วานรเทวบุตรบ่ อ่ะ นั่นเพราะฉะนั้น พวกเราเป็นมนุษย์ มันดีกว่านั้น ดีกว่าพวกลิงทั้งหลาย งดเว้นตามคำสอนของพระพุทธเจ้า ไม่ลักจกฉกฉ้อ ไม่ปล้นไม่จี้ ไม่คด ไม่โกงซึ่งกันและกัน ซื่อสัตย์สุจริตต่อกันเข้า ความรักกันมั่นคงเข้ามา เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน คนไทยเรารักชาติจริงๆ ไม่รักแต่เป็นชาติเท่านั้น รักด้วยหัวใจจริงๆ อืม รักด้วยชีวิตจิตใจ ขอเทิดทูนบูชาพระบรมศาสดาอย่างลึกซึ้ง ไม่ได้ธรรมดาไม่ได้ว่าแต่

พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ
ธัมมัง สะระณัง คัจฉามิ
สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ

เราไม่ได้ว่าเท่านั้น เราถือเป็นสรณะที่พึ่งจริงๆ เออ เมืองอินเดียเขาก็เอาอยู่ เมืองอินเดียเขาก็สวดมนต์อยู่

พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ
ธัมมัง สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ

ดังใส่ไมโครโฟนทั่วบ้านทั่วเมืองล่ะ แต่ว่าเราฟังออก ดูเอา เขาสวดมนต์เว้ยๆ เอา

พุทธัง ธัมมัง สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ

ได้ยินดัง ได้ยินชัดแจ้ง เพราะเป็นภาษามคธ เต็ม ได้ยินทั่วตลาดบ้านเมืองทั้งหลายน่ะ

พุทธัง สะระณัง คัจฉามิ

เนี่ย ภาษามคธ เอาไปสักนิดสักหน่อย หึหึ เฮอะ เพราะเราเป็นมนุษย์ มีพระพุทธศาสนาเป็นที่พึ่ง มีตั้งหลายวัดวาอารามที่เรารับผิดชอบอยู่ อืม วัดวาอารามทั้งหลายก็ได้พึ่งพาอาศัยญาติโยมนั่นแหละ ให้ความอุปถัมภ์บำรุง เลี้ยงดู อืม ปูเสื่อ ไม่ต้อง เลี้ยงดู ปูเสื่อเนี่ยเพิ่นปูเอาก็ได้ เออ มีเตียงให้นอน มีที่ให้นอน มีหมอนให้หนุนอย่างดี หนาวก็มีผ้าให้ห่มอย่างนี้แหละ ดังที่แสดงมา เพื่อต้องการให้ศรัทธาญาติโยมได้สลดในใจตัวเอง อย่าทอดทิ้งนิ่งดูดายต่อ

พุทธรัตนะ
ธรรมรัตนะ
สังฆรัตนะ

ถือมั่น ยึดมั่น ถือมั่นเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ต่อแต่นั้นก็จะเกิดมีความสุขทางใจ มีความสุขอิ่มอกอิ่มใจ ตลอดวัน ตลอดคืน นั่งสมาธิภาวนาก็ รวมเอาๆ ไม่ได้มีใครบังคับหรอก มันรวมเองริดลงไปเอง

พุทโธคำเดียว พุทโธคำเดียว

สว่างไสวขึ้นมา ในใจ ดังที่แสดงมา เหนื่อยแล้วนะ เหนื่อยแล้ว ขอสมมติยุติไว้แต่เพียงเท่านี้ เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
งานทำบุญฉลองอาคารวรลาโภ (๓๐ เตียง)
วันอังคารที่ ๘ มกราคม ๒๕๕๗ เวลา ๑๙.๐๐ น.
ณ โรงพยาบาลศรีเชียงใหม่
อ.ศรีเชียงใหม่ จ.หนองคาย

เอ้า ขอเชิญ ท่านทั้งหลาย ผู้มาประชุมกันในสันนิบาตแห่งนี้ รวมมาบำเพ็ญกุศลกันที่นี้ แล้วก็... คิดออก เครื่องบังสุกุลทั้งหลายนี่น่ะ ถ้าพระคุณเจ้าเอาไปแล้ว ให้มันเกิดประโยชน์เท่าที่ควร ทำความเจริญช่วยกัน คนทุกหมู่เหล่าเป็นเจ้าของโรงพยาบาลกันทั้งนั้น เพราะฉะนั้น จะพูดย่อๆ ให้ได้ใจความตลอด

นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโม ตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
สุขา สังฆัสสะ สามัคคี สะมัคคานัง ตะโป สุโข
สัพเพสัง สังฆะภูตานัง สามัคคี วุฑฒิสาธิกา
อิมัสสะ ธัมมะปะริยายัสสะ อัตโถ
สาธายัสมันเตหิ สักกัจจัง ธัมโม โสตัพโพติ

ขอให้ตั้งใจฟัง ท่านว่าไป ว่าไปเรื่องของเราหรือเรื่องของธรรมะ อยู่ในพระไตรปิฎกมากมายก่ายเกิน ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ มีแต่บัญญัติเรื่องของมนุษย์ทั้งนั้น ถ้ามนุษย์ไม่ประพฤติปฏิบัติตาม ก็คำสั่งสอนนั้นไม่มีความหมายเลย อืม ถ้าเรายึดเอาเป็นข้อวัตรปฏิบัติประจำตัวของเราเอง เราก็จะได้ประโยชน์ในการฟังให้ระลึกเสมอๆ ถ้าฟังไปแล้วไม่ขบคิด ไม่พินิจพิจารณาอะไรเลย ก็ไม่ออก นึกไม่ออก ตำหูตำตาอยู่ ก็ไม่ อืม ไม่ดูกัน ไม่แลกัน ที่จริงสมบัติส่วนกลาง โรงพยาบาลเป็นสมบัติของประเทศชาติบ้านเมือง ของประชาชนทุกหมู่เหล่า ก็ต้องอาศัยโรงพยาบาลเป็นที่บำบัดโรค โรคอะไรๆ เราไม่มีปัญญาที่จะแก้ไข วิ่งมาหาโรงพยาบาล โรคปัจจุบันอย่างนี้จะเอาอะไรมาแก้ให้ทัน อย่างอหิวาตกโรคอย่างนี้เป็นต้น หรือว่าไข้เลือดออก หรืออะไรเหล่านี้เป็นต้น มันช่วยตัวเองไม่ได้แล้ว คนที่ป่วยช่วยตัวเองไม่ได้ เป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ผู้รักษา การจะประพฤติปฏิบัติกัน ถ้าไม่เอาใจช่วยกัน ก็ชื่อว่าหลอกลวงโลก ตั้งโรงพยาบาลขึ้นหลอกลวงโลก ไม่ช่วยกันเลย คนเจ็บ คนป่วย คนอุบัติเหตุใดๆ เกิดขึ้น หามกันเข้ามา แบกกันเข้ามา ต้องมีห้องพิเศษ สำหรับห้องฉุกเฉิน เอาไว้จัดต้อนรับเหตุการณ์ปัจจุบันทันด่วน อุบัติเหตุเกิดขึ้นกับร่างกายเราได้ทุกอย่าง อหิวาตกโรคเป็นของที่แพร่ได้โดยง่าย แพร่ขยายโดยมาก ไข้เลือดออกทำนองนี้ เป็นของที่แพร่แพร่พันธุ์หรือแพร่เชื้อมันไปได้ ได้รวดเร็ว เหมือนดังไฟลามทุ่ง โรคอหิวาตกโรค โรคฝีดาษ โรคอะไรต่ออะไร มันเกิดติดต่อกันได้ไปง่ายๆ หมอก็เอาใจใส่ ตั้งใจเมตตา ที่จะช่วยเหลือประชาชนพลเมือง คนทุกข์ก็มี คนรวยก็มี คนจนก็มี ไม่มีอะไรจะกินก็มี ลำบากขนาดไหน อันนี้ก็อยู่ในสายตาของผู้เป็นหัวหน้า อยู่ในดุลยพินิจของหัวหน้านายแพทย์ หรือพยาบาลที่รับอาสามา ดูแลรักษาให้ทันท่วงที ดูแลฉุกเฉินท่วงที อหิวาต์เกิดขึ้นแล้วอย่างงั้นอย่างงี้ มีเชื้ออหิวาต์จริงๆ แหละ ก็ใส่ยา ให้ถูกเรื่องถูกราวกัน ไข้เลือดออกเหล่านี้ มันเกิดขึ้นแล้วมันแพร่ขยายได้ง่ายๆ โดยมากก็ยุงนำเชื้อมาเผยแพร่ ให้กระจุยกระจายออกไปทั่ว ลูกเล็กเด็กแดงมันไม่รู้จักปาสงปะสาอะไร มันก็กินอันนั้นกินอันนี้ ไม่ระมัดระวัง อันนี้ก็ระวัง

ก็หลักการของแพทย์เขาบอกว่า ให้ทานแต่ของที่สุกแล้วร้อนๆ ถ้ามันข้ามคืนข้ามวันไปแล้ว มันมีโทษ มันมีโทษทำให้ท้องเสีย ท้องขึ้น ท้องร่วง โดยง่าย ไข้จับสั่นก็เหมือนกัน ถ้าเราแก้ไม่ถูกจุด ก็ขยาย เออ ขยายเชื้อ ออกไปได้ง่าย มันไปตามอากาศ มันไปตามแมลง แมลงวันชุมมาก นำเชื้ออหิวาตกโรคออกเผยแพร่ ไปโดน ไปแกง ไป... หรืออะไร ขามัน อยู่ในขามันล่ะ ลงไปนอนแอ้งแม้งอยู่ในถ้วย ในจาน อย่างนั้นก็พึงรักษาให้มี พวกทำครัวให้มีฝาปิด ฝาปิดหม้อ ฝาปิดถ้วย ปิดจานให้มิดชิด อย่าให้แมลงวันตอมได้ เออ ถ้าแมลงวันตอม แมลงตกลอยอยู่ อย่านำไปรับประทานอาหารเข้า เอาแล้ว เผยแพร่แล้ว

ไปเผยแพร่เชื้อโรคแล้ว มันรวดเร็ว เนี่ย ไข้จับสั่น ไข้เลือดออก หรือว่าอหิวาตกโรคเหล่านี้ ของเหล่านี้มันแพร่ง่ายๆ เพราะฉะนั้น อืม เราต้องช่วยกัน เป็นหู เป็นตา ไม่ได้เมินเฉย อยู่เฉยๆ เห็น มันเกิดขึ้นที่ไหนๆ อ้า นำส่งโรงพยาบาลโดยเร็ว โรงพยาบาล รับผิดชอบ เรื่องนี้มันแก้ไขง่ายๆ ไข้จับสั่น ไข้อะไรเหล่านี้ อหิวาตกโรค มันก็ติดเชื้อมาจากอาหารการกิน ถ้ามันข้ามคืน ข้ามวันไปแล้วเอามากิน แมลงวันลอยแล้ว ตอมแล้ว อันนี้ก็ ทำให้แพร่ขยายเชื้อ ได้โดยเร็ว พรวดพราดๆ ปานไฟไหม้ป่าน่ะ เพราะฉะนั้น คำว่า

สุขา สังฆัสสะ สามัคคี

ภาษิตข้อนี้นั้น เป็นของควรนำพิจารณา รักษาความสะอาด ให้ทั่วถึงทุกอย่าง ถ้าข้ามคืนข้าม... ข้ามวันไป ถ้าจะนำมารับ ประทานอาหารก็ฆ่าเชื้อมันก่อน แมลง แมงวันมันตอม มันลอย มันจับ ผลหมากรากไม้เยอะแยะในฤดูกาลนี้ ตามเมืองใหญ่ๆ หัวเมืองใหญ่ๆ แมลงวันเป็นฝูงหนึ่ง เป็นฝูงๆ มันมาเป็นหมู่ เป็นพวกกลุ่ม มาแล้วเห็นอาหาร มันก็โดดใส่ลอยเลย ลอยใส่ อาหารเลย เชื้อมันติดแข้ง ติดขามันมา มันไปไหน มันก็กระจาย ออกไปเรื่อยๆ ถ้าขืนเอาไปรับประทาน ในเวลาเราหิวๆ เราก็กิน ไม่ระมัดระวังล่ะ ระวังเชื้อโรคจะขยายพันธุ์ อันนี้ต้องเอาใจใส่ พิเศษ อย่าเมินเฉย ลูกหลานของเรายังไม่เดียงสา เป็นเด็กๆ อยู่ ไม่เดียงสา ไม่ได้ศึกษาเล่าเรียนสูง ก็เอาของข้ามคืนข้ามวัน ของแมลงลอยตก แมลงตอม และก็มาเลี้ยงกันอย่างสบาย แต่ ว่ากินเข้าไปแล้ว มันไปออกฤทธิ์ในกระเพาะพู้น(โน้น) ออกไป

ในกระเพาะ เกิดเจ็บท้องปัจจุบันทันด่วนขึ้น จุกเสียดขึ้นมา ก็ ฮาก(อาเจียน)ๆ ถ้าฮาก(อาเจียน)ไม่ออก มันก็ติดเชื้ออยู่ในนั้น แหละ อย่างนี้พึงเอาใจใส่ ผู้ใหญ่ๆ ผู้รู้จักภาวะฉุกเฉิน เอาใจใส่ พิเศษ ให้รักษา ของมันข้ามวันข้ามคืนไป เอามาอุ่นไฟให้มัน เดือดๆ ซะก่อน จึงค่อยรับประทานอาหาร เชื้อโรคก็ตายไป เออ ตายไปในการรักษาของเรา ก็ทำให้สุก ของดิบๆ สุก สุกๆ ดิบๆ อันนั้นก็เป็นโทษเหมือนกัน เออ

แต่ก่อน หลวงปู่เป็นเด็กอยู่ สมัยหลวงปู่เป็นเด็ก ยังไม่รู้ เดียงสา กินทุกอย่าง ลาบไม่สุก แล้วก็เอาเลือดมาลอยมันอีก เลือดสดๆ เอามาลอยใส่กัน ผสมกันเข้า พอดีอาหารมันได้โอกาส มันขยายพันธุ์ของมันออกไป เหมือนดังไฟไหม้ป่า ไฟไหม้ป่าแต่ ดับไม่ทันนะ มันรุนแรงมาก มีลมช่วยสักหน่อย พัดพาไป ก็ทำให้ โรคไปติดต่อผู้อื่นได้โดยง่าย อันนี้ขอเตือน พวกเราบ้านนอก เราไม่ได้ศึกษาอยู่ศึกษาเรื่องเชื้อโรคแพร่ขยายพันธุ์ให้รวดเร็ว ถ้า เรารักษาจริงๆ ก็ปลอดภัยไป

สุขา สังฆัสสะ สามัคคี

เราจะต้องเอาใจใส่ในภาชนะน้ำ ภาชนะอาหาร เนี่ยให้

พิจารณาให้ดี ถ้าสงสัยอยู่ว่ามันมีแมลงวันตอม แมลงวันตกเอาเชื้อโรคลงใส่แล้ว เราก็ต้องไปอุ่นใหม่เสียก่อน ทำความเดือดให้มันซะก่อน ฆ่าเชื้อซะก่อน อย่าไปเอามาทานเฉยๆ หิวมากก็คุ้ย(เปิบอาหาร)เลยๆ อย่างนี้ มันมีโอกาส ยิ้มของเชื้อโรค ยิ้ม เสร็จเราแล้ว ไอ้พวกนี้มันกินอย่างนี้ กินสุกๆ ดิบๆ มีก้อย มีเลือด ต้ม มีแกง มีต้ม มีจืด ผัดหมี่ ผัดเมอ ข้ามคืนข้ามวันไป ก็นำเชื้อโรคมาหาเหมือนกัน อันนี้ก็ต้องบอกไปถึงลูกถึงหลานเรา ให้ลูกหลานเราช่วยกันระมัดระวัง อย่าเห็นแต่แก่กินเท่านั้น ทำให้มันสุก สะอาดหมดจดซะก่อน จึงค่อยกินกัน ถ้าเรารักษากันจริงๆ จังๆ เชื้อโรคก็ไม่สามารถจะแพร่ขยายพันธุ์ อ้า ออกไปติดต่อกับลูกหลานผู้ไม่รู้เดียงสา

พร้อม ความพร้อมเพรียงของคนหมู่ให้เกิดสุข ความพร้อมเพรียงของชนหมู่ใหญ่ ทำงานใหญ่ให้สำเร็จลุล่วงไป ยกตัวอย่างสมัยก่อนโน้น สมัยบ้านเมืองยังไม่เจริญ ถนนหนทางก็ไม่เจริญ ไปแพร่ขยายพันธุ์เชื้อโรค ขยายออกมาได้รวดเร็ว โรคอหิวาต์ กินเข้าไปแล้วมันมีเชื้อติดเข้าไปด้วย ก็เกิดปวดท้องกระทันหัน แล้วก็ท้องร่วง ร่วงไม่หยุด ร่วงไม่ได้ มันอั้น บันยะบันยังไม่มีหรอก

ไม่ อย่าไปทำอย่างนั้น ทำให้มันเอร็ดอร่อยซะก่อน แล้วก็ให้มันสุกซะก่อน เพราะฉะนั้น ทางวัดทางวาก็ควรช่วยกันดูแลอยู่ ถ้าอาหารสิ่งใดมันเย็นเกินไป มีเครื่องทำให้มันร้อน ให้มันสุกซะก่อน ให้เชื้อโรคมันตายซะก่อน จึงเอามาเลี้ยงกัน แล้วก็โรคภัยไข้เจ็บก็ไม่ค่อยเกิดมีขึ้น ดังนี้เป็นตัวอย่าง ถ้าพูดถึงเชื้อมาเลเรียเชื้ออะไร ที่มันเป็นยุง เป็นอะไร มันไปไข่ใส่น้ำ ไข่ใส่น้ำแล้วก็บินได้ไปเป็น ไม่กี่วันก็บินได้ไปเป็น เมื่อบินได้ไปเป็นแล้วก็หาอาหารที่ถูกปากมัน โดนถ้วยอาหาร มันลอยอยู่น้ำในอาหาร ถ้วยแกงถ้วยต้ม อะไรลอยอยู่ในนั่น นั่นมีโอกาสที่จะนำเป็นภาชนะ นำเชื้อโรคมาสู่ลูก สู่หลานเราได้ อย่างนี้ไม่ต้องกระเหม็ดกระแหม่หน่อยล่ะ พิจารณาให้ดี กระเหม็ดกระแหม่ ทำให้สุกซะก่อน อย่าเพิ่งกินมูมมาม อ้า สวาปามเข้าไปเลย เห็นว่ามันอร่อย ลาบเลือดแมลงวันมันตอม ตายอยู่ในนั้นก็มี อันนั้นได้ผลทันใด เกิดอหิวาตกโรคขึ้น ท้องร่วงฉับพลัน เฉียบพลัน เอาไว้ได้ก็ได้ เอาไว้ไม่ได้ก็หมดลมหายใจเลย มัน มันถ่ายมาก ถ้ามันมีเชื้ออหิวาต์

มันมีอยู่ เราต้องฆ่าเชื้อให้มันตายซะก่อน อย่าให้เอาดิบๆ สุกๆ ดิบๆ มาเลี้ยงกัน อันนี้ก็เป็นมารยาทของสังคม เราอยู่ร่วมกันในสังคมมนุษย์ เราก็ช่วยกันเป็นหูเป็นตา พวกที่จะขายอาหารทั้งหวาน ทั้งคาว ต้มแกงอะไร ให้มันสุกซะก่อน จึงเอาไปถวายพระที่วัด ถ้ามันไม่ร้อนแล้วก็ มันก็เกิดปวดท้องกะทันหัน ท้องร่วงโดยเฉียบพลัน แล้วก็เอาไม่อยู่ ถ้ายาดีเหลือเกินมันก็เอาไว้ได้ ถ้ายาไม่ดี กินแล้วลงไปก็เฉยๆ เหมือนเวลากินน้ำธรรมดา ไม่ ไม่หยุด ไม่สงบ ไม่ระงับเชื้อโรคไว้ได้ ถ้าช่วยกันรักษาจริงจัง ทั้งพ่อบ้าน แม่บ้านก็ดี ลูกหลานก็ดี ผู้ทำอาหารหวานคาวก็ดี อะไรควรจะเททิ้งซะ ถ้ามันบูด มันเน่าหลายวันหลายคืนมา ก็ส่งให้ท้องเสีย ทำให้เกิดอหิวาตกโรคติดต่อกัน

เหมือนดังไฟป่า ถ้ามันเกิดขึ้นมาแล้วไม่รีบดับ มีลมกรรโชกเข้ามาพัดเอาไฟชนิดนั้น เออ ปื้อๆๆ ไป ไปถูกหญ้าแห้งๆ ก็ไปกันใหญ่ อาจจะไหม้บ้าน ไหม้เมืองไปก็ได้ อ้า อาจจะทำให้มี ไม่มีที่อยู่ที่อาศัยก็ได้ เพราะว่าไม่ระมัดระวัง ให้ระมัดระวังให้ดี ช่วยกัน เขาว่าช่วยกันรักษา

สุขา สังฆัสสะ สามัคคี

ถ้าสามัคคีกันจริงๆ แล้วก็ช่วยดับไฟ... นั่นไฟก็ไม่ลามปามต่อไปอีกได้ หยุดแค่นั้น หายาที่มันถูกกับโรคมารักษา ให้ทันต่อเหตุการณ์ ดังนี้เป็นต้น เอ้ เราเป็นคนอยู่ในสังคมหมู่ใหญ่แล้ว ตั้งโรงพยาบาลขึ้น ตั้งโรงเรียนขึ้น ถ้าเด็กมันไม่เดียงสามันก็สวาปามเข้าไปเลย กินไปเลย อะไรมันอร่อยถูกปาก ถูกคอกินมันไปเลย นั่น มันเกี่ยว อืม ...นี้ไม่เกี่ยว ต้องรับผิดชอบผู้เป็นพ่อบ้าน แม่เรือนทั้งหลาย ดูแลลูกเต้าให้รู้จักของควร ของไม่ควรซะก่อน ของไหนควรรับประทานก็จึงค่อยกินกัน ผลหมากรากไม้ ก็อย่าแมลงวันตอมเหมือนกัน ตอมจนว่าลอยอยู่ในน้ำแกงก็มี เออ นั่นมันนำเชื้อ มันขยายเชื้อ อร่อย ถ้าพ่อบ้านแม่บ้าน ผู้ปกครอง ไม่ระมัดระวังให้ลูกหลาน มันก็รักษาตัวไม่รอดเหมือนกัน หิวจัดๆ มาก็ลุยเลย กินเลย อะไรต่ออะไร ไม่ๆ ไม่กลัว ขอให้ได้กินก็พอ ทำอย่างนี้ก็เรียกว่าละเลยต่อหน้าที่ของตัวเอง ที่รับผิดชอบภายในครอบครัวของเรา อืม มันแพร่ขยายได้ง่าย โรค โรคหิด โรคกลาก โรคเกลื้อน เรื้อนกวาง โรคอะไรมันเกิดขึ้นมา มันสามารถที่ขยายพันธุ์ได้รวดเร็ว ทันใจ ถ้าเราไม่ระงับมันเอาไว้ อาหารการกินทำสุกแล้วก็ดี ผ่านความร้อนแล้วก็ดี ก่อนจะเอามาแจกกันล่ะก็มีฝาปิดไว้ก่อน มีฝาปิดมิดชิดไว้ก่อน อย่าให้แมลงวันตก เออ แมลงวันตอม สิ่งไหนจึงจะนำเชื้อโรคไปเผยแพร่ทำให้ลำบาก อืม ถ้ามันเกิดขึ้นแล้วมันป้องกันยาก อ้า อันนี้ก็ขอฝากให้มีความเอาใจใส่เป็นพิเศษด้วย อย่าละเมิน ละเลย อ้า ละเลยอนามัย สิ่งที่จะทำให้นำเผยแพร่ศาสตราอาวุธ

สุขา สังฆัสสะ สามัคคี

อันนี้เป็นต้น ความพร้อมเพรียงของหมู่ให้เกิดสุข ก็มีเหมือนกัน กำจัดสิ่งที่มันเป็นโทษ อย่าเอาไว้ ของเน่า ของเหม็นแล้ว มีแมลงวันตอมลงไป เวลาถ่ายห้องน้ำห้องส้วม ก็ไม่มีน้ำจะล้าง ทำนองนี้ก็เป็นการแพร่ได้เหมือนกัน ถ้ามีน้ำก็เทราดมันลงไป มันลงในรูส้วมซะ ให้มันลงไปอยู่ลึกพู้น(โน้น)น่ะ มันดันขึ้นมาอีกได้ อันนี้เป็น... ไม่ง่ายหรอก วิธีช่วยกันรักษาความปลอดภัยของชีวิตและครอบครัว ก็ไม่มีอะไรจะเกิดขึ้น ถ้าเรากระเหม็ดกระแหม่ รักษาจริงๆ จังๆ ต้นเหตุมันเกิดจากอะไรก็หาเหตุมันซะก่อน เหตุมันดังที่พรรณนามาแล้วน่ะ อาหารสุกๆ ดิบๆ ก็เป็นสิ่งที่นำเชื้อโรคมาขยายพันธุ์ได้ ให้ป้องภัย ปลอดภัยเหมือนดังไฟไหม้ป่า

ในป่ามันมีไม้แห้ง หญ้าแห้ง ตรงไหนมีเป็นก่อฟืนก่อไฟใกล้ๆ เชื้อเพลิงชนิดนั้น ลมพัดครึ้มมา มันก็พัดเอาไฟไปด้วย ถ้าลงไฟติดแล้ว เราช่วยกันรักษาไม่ทัน ทำยังไง มันต้องดูแลก่อไฟไว้แล้ว ถ้าเราจะหนีจากบ้านจากช่อง ก็ให้ดูรอบคอบซะก่อน

เราจะไปไร่ จะไปนา จะไปเรือก ไปสวน ไปทำธุรกิจส่วนตัว ระฟืนระวังฟืน ระวังไฟ ถ้าปล่อยไว้มันลามไหม้ไฟ อันตรายเกิดได้ทุกเมื่อ ไฟไหม้บ้าน ไฟไหม้ที่อยู่ที่อาศัย เลินเล่อเผลอสติ ลืมดับไฟหนีไปเข้าไร่เข้านา โน่น เวลาลมแรงๆ มาเราไม่ได้อยู่บ้าน มันก็พัดกองไฟ เชื้อเพลิงชนิดต่างๆ ปลิวว่อนไปทั่วทุกหนทุกแห่งก็ทำให้เกิดไฟไหม้บ้านได้ ที่อยู่ที่อาศัยก็พังพินาศไป เป็นฉิบหายคนมันอยู่บ้านต้องรอบคอบ

ถ้าเป็นกับคนกระเหม็ดกระแหม่ รอบคอบ ถ้าก่อไฟไว้แล้ว ลืมดับ มันก็เริ่มไปหาฟืนซะ ไฟมันก็มีจังหวะ พอลมแรงมามันพัดเอาเชื้อเพลิงต่างๆ ที่ติดอยู่นั่นน่ะ ลม มันน่ากลัวน่ะ ลมอะไร ลมหัวกุด(ลมหมุน) ลมหมุน ลมอะไรพัดเข้ามาแรงๆ ในบ้านหลังน้อยๆ มันมากระจุยกระจายทั้งบ้านแหละ บ้านเราปลูกติดต่อกัน ถ้าบ้านไหนมันปิด มันก็อาจจะไปอีกบ้านหลังหนึ่งอีกเหมือนกัน เออ ถ้าเลินเล่อเผลอสติ ให้ระมัดระวัง ก่อนจะลงจากบ้าน หนีไปทำการทำงานอย่างอื่น ดูฟืนดูไฟซะก่อนดับซะก่อน ให้มันหมดเชื้อเพลิง มันก็ไม่มีอะไรที่จะเป็นพิษเป็นภัยหรอก

อ้า อาจจะเป็นพิษเป็นภัย ก็เพราะเราเลินเล่อเผลอสติไม่ระมัด ไม่ระวัง หากไม่ดับฟืนดับไฟไว้ เปิดไฟไหม้ไว้ทั้งวันทั้งคืนไม่ได้ปิดสวิตซ์มันเลย ความร้อนมัน สูงเข้าๆๆ มันก็ช็อต(short ลัดวงจร) ช็อต(short ลัดวงจร)หลอดไฟแตก แตกกระจุยกระจายไปตามสายไฟ อันนั้นก็ทำให้ไหม้บ้าน ไหม้เรือน ได้เหมือนกัน มีทุกสิ่งทุกอย่าง ถ้าว่าเราปลูกบ้านปลูกช่องใหม่ๆ เอี่ยมๆ เราก็ต้องมีที่สวิตซ์ไฟสำหรับปิดไฟซะ ก่อนหลับก่อนนอนดับฟืนดับไฟหรือยัง ถ้าไม่ดับ นอนหลับอุตุสบาย เกิดลมมา

เวลานั้น ทำยังไง มันลอยละล่องพัลวัน มันปลิวกระจายไปทั่วบ้านทั่วช่องเชื้อเพลิงทั้งหลาย ต้องกระเหม็ดกระแหม่เรื่องฟืนเรื่องไฟ เป็นเรื่องฉิบหาย

ไฟภายนอก ก็เป็นภัยขนาดนั้น ไฟภายในมันก็มีอีกแหละ ไฟภายในก็มี มันเกิดขึ้นจากความโมโหโทโส แล้วก็ฟาดกันเลย โยนฟืนลงไป ฟาดกันเลย ก็แตกกระจุยกระจายไป มันก็ลามมาเด้ ไปทั่วทุ่งไร่ทุ่งนา ปลูกข้าวไว้เยอะๆ ถ้าเกิดฟืนเกิดไฟเวลานั้น ทำยังไง มันก็ปลิวเอาเชื้อเพลิงที่มันติดอยู่แล้วล่ะ ปลิวว่อนไป ลมหัวกุด(ลมหมุน)มันแรง มันปลิวเอาไปหมด ไปถูกหญ้าแห้ง ไปถูกข้าวของแห้งๆ หลังคามุงแฝก หลังคามุงหญ้าธรรมดา มันไปแล้วทำยังไงล่ะ โอ้ มันไปตกใส่หลังคา ทำยังไง เป็นห่วง

เห็นหางบั้งไฟอยู่ตามใกล้ๆ ถนนหนทาง และมีที่จุดบั้งไฟกันอีก อันนี้ก็อันตรายอีกล่ะ ถ้าไม่ระมัดระวัง สนุกสนาน เย้วๆ เฉยๆ ถ้าเกิดลมหมุนขึ้นมา เวลากำลังจะจุดบั้งไฟ มันเอาไป โอ้ย ไปไกลมาก เป็นบ้าน เป็นเมือง เป็นตลาด เป็นอะไร มันปลิวเข้าไปในโน้นน่ะ ปลิวเข้าไปแล้วติดเชื้อ เชื้อ มันเชื้อไฟเชื้อเพลิงมีน้ำมันอยู่ในนั้นด้วย เตาแก๊ส เตา... เหล่านี้ ก็เป็นเหตุให้เกิดไฟ

เลินเล่อได้เหมือนกัน ถ้าเปิดแรงจนเกินไปหลาย สายไฟก็เปื่อย เกิดมันลุกขึ้นไปตามสายไฟ แอ้ เข้าบ้านไหน เมืองไหน พินาศฉิบหายไป

อันนี้ขอเตือน เป็นคำเตือนเบื้องต้น เราได้ยินได้ฟังแล้วจด กำหนดจดจำเอานำไป แล้วก็นอน อย่าปล่อยลืมไว้ในบ้าน อย่าเปิดไฟไว้ตลอดคืนตลอดวัน ถ้ามันเกิดฟ้าผ่าลงมา ระวังมันก็ติดเชื้อง่ายๆ เป็นไฟไหม้บ้านไหม้เรือนกัน เป็นเยอะอยู่ในกรุงเทพฯ บ้านไม่ใช่ได้อยู่ห่างกันน่ะ อยู่ใกล้ๆ กัน ติดกันทุกบ้านทุกครัวเรือน ติดกับบ้านนั่น ติดแล้วทำไง บ้านใกล้ๆ กันทำไง เออ จะเอาทันหรือเปล่า ไฟฟ้าซะด้วย มันลุกตามสาย ฟ้าผ่าลงมาแล้วลุกตามสาย ไหม้ไป แล้วก็ลมมาช่วยอีก ปลิวไป ตามลมอีก แอ้ ก็ไฟให้ติดเชื้อบ้านอื่นเขาไปอีก ดังนี้ นี่ก็ว่าให้ช่วยกันระมัดระวัง อ้า อย่า เตาไฟติดไฟไว้ที่บ้านลืมดับ ตัวเองไปท้องไร่ท้องนา อันนี้ก็เสียหายมาหลายแล้ว เออ ลืม ถอยฟืนถอยไฟในเตาออก มันดับไปก่อน ปล่อยให้มันอยู่นั้น ถ้าเป็นสายไฟฟ้ามันช็อต(short ลัดวงจร)ขึ้นมา จะว่ายังไง แม้ผู้มีความรู้อยู่ก็เอา

ไม่ทันเพราะไฟฟ้ามันแรง มันติดปึบขึ้นมาแล้วต่อไป ลุกๆๆๆๆๆๆ ตามสายไปเรื่อยๆ อยู่ไปๆ เอิ้น(เรียก)พี่ เอิ้น(เรียก)น้องมาช่วย อยู่ที่ไหนล่ะพี่น้อง อยู่ใกล้กันมีไหม อ้า มีแต่เขาจะสมน้ำหน้า สมน้ำหน้าใช้อะไรไม่ระมัดระวัง อ้า ตั้งหม้อไว้ จนไฟไหม้หม้อ ไฟไหม้หม้อก็เป็นเชื้อเพลิง ทำให้เกิดไฟไหม้บ้านได้เหมือนกัน อืม เปิดเตาแก๊สไว้แรงๆ ลืมหรี่ ไม่หรี่ลงไว้ ลดไฟไว้หรือว่าดับไฟซะ ดับสวิตซ์มันซะ อย่าให้มันออกมาได้ ถ้ามีเหตุที่จะใช้งานใช้การ จึงเปิดมัน อันนี้ความประมาทเป็นหนทางแห่งความฉิบหาย วินาศสันตะโรเกิดขึ้นมาได้ อยู่บ้าน อยู่เมือง อาคาร ตลาด ร้านอาหาร เหล่านี้เป็นที่ก่อชนวนให้เกิดไฟได้ ถ้าเราประมาท เมื่อไหร่เป็นต้องตาย เออ

วิริเยนะ ฯ
วิริเยนะ ทุกขะมัจเจติ

เพิ่นก็บอก ถ้ามันน่าเลินเล่อเผลอสติ ก็เป็นหนทางพินาศ ฉิบหายเหมือนกัน เพราะฉะนั้น พวกเรามีสมบัติส่วนรวมร่วมกันที่ใช้คือโรงพยาบาล โรงพยาบาลมีที่ใช้ร่วมกันได้ทุกคน คนไหนเจ็บ คนไหนป่วยไข้ เอาเข้าโรงพยาบาลปัจจุบันทันด่วนขึ้นมา ถ้ามีเชื้อเพลิงเชื้อไฟเอาไป ในเวลานั้นก็อาจจะเกิดไฟไหม้ เออ

ที่ห้องพักคนไข้คนป่วยเหล่านี้ อย่าไปปล่อยให้มันสว่างไว้เฉยๆ คนไม่อยู่ ตัวเองกลับไปบ้านแล้วลืมปิดสวิตซ์ไฟ อันนี้ก็เป็นเหตุให้สายมันเสื่อม สวิตซ์มันเสื่อม มันก็ลุกขึ้นมาได้ ถ้าลุกขึ้นมาสายยางเป็นเชื้อเพลิงอยู่ในตัว ก็เกิดไฟไหม้บ้านได้เหมือนกัน อันนี้ก็ขอฝากให้กับผู้ที่ใช้ไฟทั้งหลาย ทำอะไรๆ ระมัดระวัง

เล่นบั้งฟืนบั้งไฟ จุดตะไลกัน ขึ้นฟ้า สนุกสนานดี มันเช็ดๆๆๆๆ ขึ้นไปแล้วก็ โค้ง ไปตกในหลังป่าหญ้าแฝก หญ้าแฝกติดหมู่บ้าน มันเป็นยังไงเพิ่นว่า โอ้ ไม่ไหม้หรอก อืม มันเป็นหญ้าแฝก เออ มันติดไปหมด สังกะสีก็เป็นสื่อไฟฟ้าเหมือนกัน สายยางก็เป็นสื่อของไฟฟ้าเหมือนกัน ถ้าเราไม่กระเหม็ดกระแหม่ไว้ ระมัดระวังล่ะ ก็เกิด เออ ไฟไหม้ที่อยู่ที่อาศัย แหลกลาญไปหลายหมู่บ้าน หลายตำบล อยู่ในตลาดเมืองใหญ่ๆ น่าเป็นห่วงเขาเหมือนกัน ที่นั่นก็ใกล้ฟืนใกล้ไฟ สายยาวสุรุ่ยสุร่ายซะด้วย ไม่กระเหม็ดกระแหม่ เปิดไฟไว้ แล้วตัวเองหนีไปนอนหลับ แล้วถ้าไฟเกิดมาแรงขึ้นในตอนกลางดึก แล้วจะเป็นยังไงไฟ สวิตซ์ไม่ได้ดับ เปิดไว้อย่างงั้น ไฟไหม้ฟ้าผ่าที่อื่นหรอก แต่มันเป็นเชื้อเพลิงเหมือนกัน ฟ้าผ่า อันนี้ก็ระมัดระวังกันเอาเองนะ ให้รู้จักไอ้ที่เตือนๆ นี่แหละ รู้นิดๆ หน่อยๆ ตักเตือนกันเอาไว้ ช่วยกันรักษาสมบัติส่วนรวมของเรา ที่ได้สร้างเป็นโรงพยาบาลขึ้นมาจากศรัทธาน้ำใจของครูบาอาจารย์ ของหลวงปู่ เป็นสมบัติของหลวงปู่ นั่นไงล่ะ ใกล้ไฟไหมตรงนั้น ก่อนจะเลิกงาน หนีจากที่นั่ง ก็ต้องดับฟืนดับไฟ ปิดสวิตซ์ไฟให้หมดซะก่อน อย่าหนีไปลืมปิดสวิตซ์ มันก็เป็นเหตุให้ไฟช็อต(short ลัดวงจร)ได้ มันร้อนมาก ร้อนมากเกินไป เกิดไฟช็อต(short ลัดวงจร)ขึ้นมาลามไปตามสายยาง สายไฟนั่นแหละ มันเป็นเชื้อเพลิงเหมือนกัน มันลุกๆๆๆๆๆๆ ต่อไป เกิดขึ้นในหมู่บ้านใดหมู่บ้านนั้นก็ไฟดับไปหมด ทำยังไงล่ะ เจ้าหน้าที่เขาไม่อยู่ใกล้ เขาอยู่ไกล กว่าจะเห็น มาทันเหตุการณ์ ต้องใช้เวลานานพอสมควร อันนี้อย่าประมาท เลินเล่อเผลอสติ ให้มีอะไร มีสติ ไฟเหล่านี้มันมักเกิดขึ้นได้ ไฟอยู่ในตัวของเราก็มีอีก ไฟอยู่ในตัวของเรา

ราคะ โทสะ โมหะ
ความโลภ ความโกรธ ความหลง

ก็ไหม้บรรดาสิ่งของ ได้ฟืนได้ไฟก็ฟาดใส่กันไปเลย จุดบั้งไฟเล่น เล่นมันบั้งไฟ ไฟมันออกตลอด ความจริงมันไม่ขึ้น มันตกลงมาแตกกระจุยกระจาย ติดเชื้อเพลิงขึ้นมาก็เป็นเหตุให้เป็นอันตรายต่อชีวิตและครอบครัวได้

เพราะฉะนั้น โรงงานใหญ่ๆ อย่างนี้ มีห้องประชุมหลายๆ ใช้ฟืนใช้ไฟมากอย่างนี้ ต้องกระเหม็ดกระแหม่ ปิดไฟให้เรียบร้อยซะก่อน จึงปิดประตู ปิดไฟ หนีกลับบ้าน เปิดไฟลืมปิดสวิตซ์ มันเกิดร้อนขึ้นมา ไฟช็อต(short ลัดวงจร)ขึ้นมาน่ะเว้ย ใครจะมาช่วยล่ะ มันช็อต(short ลัดวงจร) มันก็ไปตามสาย ช็อต(short ลัดวงจร)ตามสายๆ หากว่ามีลมหลอดนั้น ถ้าหลอดนั้นถึงหลอดนี้หน่อย ถ้ามีหมู่บ้านติดกัน เนี่ยลมมันทำให้เกิดไฟได้ เกิดไฟเกิด อ้า ความพินาศฉิบหายได้

ดังที่แสดงมา เพื่อให้นำเป็นข้อคิดพินิจพิจารณาด้วยปัญญาอันชาญฉลาดของตนๆ เองเถิด อัปปมาทธรรม ไม่มีความประมาท มีสติประจำเนื้อประจำตัวอยู่เสมอๆ ก็จะได้รับความปลอดภัยในการใช้ไฟฟ้า อย่างนั้นเสียบปลั๊กไว้ให้ เสียบพัดลมไว้ให้ เวลาจะเลิกงานเลิกการ ไม่ ไม่ได้ถอดปลั๊ก ยิ่งอันตราย ไปหลายรายแล้ว

หลวงพ่อองค์หนึ่ง อยู่วัดปากภู(วัดศรีทัศน์) เป็นคนไม่ค่อยมีสติดีเท่าไหร่ แล้วก็นอนเป็นง่อยเป็นเปลี้ยอยู่อย่างงั้น ช่วยตัวเองก็ไม่ได้ เกิดไฟช็อต(short ลัดวงจร)ขึ้นมาเนี่ย ก็ปีบขึ้นมา มันติดอันนั้น ติดอันนี้ มีแต่ร้อง โอ้ยๆๆ อยู่แต่นั้น มันจะลงมาใส่คนไป มันย่าง(เดิน)ๆ ลงมาแต่ข้างบน แล้วไฟไหม้สายมันแล้ว มันย่าง(เดิน)ๆ ลงมาถึงพื้นพรม อย่างนี้ก็เป็นเชื้อเพลิงเหมือนกัน พื้นพรมยังไงอย่างงั้น ก็ไหม้ลามปามหมด

วัด เออ ราชบพิธฯ นั่นก็ถูกไฟไหม้โบสถ์ วอดไป เออ ไปทำพิธีปลุกเสกนั่นซะ เกิดไฟช็อต(short ลัดวงจร)ขึ้นมาปะเนี่ยอันตราย

(มีคนเข้าไปใกล้)

หมด เออ ได้เวลาแล้ว ก็มายืนบอกบท เออ อ่ะ

นี่อ่ะ ไม่ใช่คำสอนนะ คำสั่ง คำสั่งอันนี้ หลวงปู่เตือนไว้ทุกครัวเรือน เราได้ใช้ไฟฟ้าทุกครัวเรือน อย่าละเมินเลินเล่อ ลืมปิดสวิตซ์ไฟ เออ ถอดปลั๊กไปซะ อะไรๆ พัดลม ถ้าปล่อยให้มันทำงานอยู่ มันเกิดไฟขึ้นมา เกิดไฟขึ้นมา ถอดสวิตซ์มันซะก่อน

ดังที่แสดงมาเป็น ปกิณณกนัย เพื่อต้องการให้ญาติให้โยม นำไปใคร่ครวญพินิจพิจารณาด้วยปัญญาอันชาญฉลาดของตนๆ เองเถิด อัปปมาทธรรม ไม่มีความประมาท ตั้งอกตั้งใจประพฤติตน ให้ระแวดระวังให้ดีๆ ต่อแต่นั้นก็จะได้ประสบพบเห็นแต่ความสุขความเจริญทั้งทางคดีโลกและทางคดีธรรมทุกประการ รับประทานวิสัชนามา เสียงมันแหบ มันแห้งแล้ว จึงขอสมมติ ยุติไว้แต่เพียงเท่านี้ เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้

(สาธุ)

วิริเยนะ ทุกขะมัจเจติ
คนล่วงทุกข์ได้เพราะความเพียร

สุขา สังฆัสสะ สามัคคี
ความพร้อมเพรียงของหมู่ ให้เกิดสุข
สะมัคคานัง ตะโป สุโข
ความเพียรของผู้พร้อมเพรียงกัน ให้เกิดสุข
(พระไตรปิฎก เล่มที่ ๒๕ พระสุตตันตปิฎก เล่มที่ ๑๗
ขุททกนิกาย ขุททกปาฐะ ธรรมบท
อุทาน อิติวุตตกะ สุตตนิบาต
คาถาธรรมบท พุทธวรรคที่ ๑๔ ข้อ ๒๔)

สัพเพสัง สังฆะภูตานัง สามัคคี วุฑฒิสาธิกา
ซึ่งสมเด็จพระสังฆราช (สา) วัดราชประดิษฐ์
ทรงผูกขึ้นแปลได้ความว่า
"ความพร้อมเพรียงของชนผู้เป็นหมู่ยังความเจริญให้สำเร็จ"
สัญลักษณ์ของความสามัคคีนั้นเห็นได้จากการ
ประดิษฐานตราแผ่นดินที่มีคาถาภาษิตว่า
"สัพเพสัง สังฆภูตานัง สามัคคี วุฒิสาธิกา"
ซึ่งแปลว่า ความพร้อมเพรียงของคนทั้งปวง
รวมกันเป็นหมวดหมู่ด้วยความสามัคคี
เป็นเครื่องทำความเจริญให้สำเร็จ
อยู่ที่เสาทั้ง ๔ มุมของพระบรมรูปทรงม้า
ในขณะที่ชาติไทยกำลังถูกล่าเป็นเมืองขึ้น

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
วันอังคารที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๗ เวลา ๑๘.๐๐ น.
ณ มูลนิธิบ้านอารีย์

(อาราธนาธรรม)

พอแล้ว ไม่ต้องแปลแล้ว ฟังแต่เขาแปล แปลคำอาราธนานั้นอีกซะก่อน

พ์รัห์มา จะ โลกาฯ

หมายถึง ท่านเจ้าข้า ขอจงแสดงธรรม ให้ข้าพเจ้าทั้งหลายได้ฟัง เข้าอกเข้าใจ ในธรรมะธัมโม หน่อยเถอะ เพราะไม่เข้าใจในเรื่องธรรมะธัมโม การทำบาปด้วยกาย ก็เป็น อ้า เอากายกรรม

ทำบาป ฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ประพฤติผิดในกาม กล่าวมุสาวาท แล้วก็ดื่มกินสุราเมรัย ของเหล่านี้ของผิดศีล ผิดธรรม ว่าเอาตัวจริงๆ มันออกมาเลยล่ะ ถ้าเราเว้นได้ เว้นได้แล้ว ไม่หิว ไม่กระหายในการจะดื่มกินสุราเมรัย ไม่มีแล้ว สบายมากแล้ว เรื่องศีล ๕ เพิ่นคนจะ... จะรับก็ต้องอาราธนาอย่างว่าล่ะ แล้ว... ไม่อาราธนา เราก็ว่าได้ ว่าได้ตามคำที่ว่ากันไว้นั้น เว้นจากการฆ่าสัตว์ นี่ศีลข้อที่ ๑ เว้นจากการลักทรัพย์ ถือเอาสิ่งของของผู้อื่น เป็นการขโมยหรือลักทรัพย์

อะทินนาทานา เวระมะณี ฯ
กาเมสุ มิจฉาจารา เวระมะณี
สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

เว้นจากการประพฤติ ผิดอสัทธรรม ผิดประเวณี นอกใจสามีภรรยาของตัวเอง อย่างงั้นชื่อว่าฝ่าฝืน ไม่อยู่ในสนับบังคับของศีลธรรมแท้ ถ้าอยู่ในศีลธรรมแท้แล้วไม่ ไม่ยินดีในการที่ประพฤติอย่างนั้น ไม่ยินดีอ่ะ มีฆ่าสัตว์ มีลักทรัพย์ มีประพฤติผิดในกาม มีกล่าวมุสาวาท พูดเท็จคำไม่จริง หลอกลวงอำพรางผู้อื่น อย่างนี้มันกล่าวผิดศีล ผิดธรรมเราก็สำรวมได้อยู่ ไม่ ไม่ให้ล่วงเกินแม้สักข้อเดียว จะสมาทานกับพระก็ได้ จะไม่สมาทานกับพระ เรานึกเว้นในตัวของเรา ของเราคนเดียว เป็นสมาทานวิรัติ เป็นวิรัติอยู่ในใจของเรา เว้นจากการฆ่าสัตว์ เว้นจากการลักทรัพย์ เว้นจากการประพฤติผิดในกาม เว้นจากการกล่าวโป้ปดมดเท็จ หลอกลวง อำพรางผู้อื่นให้หลงเชื่อ ให้เขาฉิบหายวายร้ายไปอย่างงั้น นี่ก็ไม่ผิดกับ กับผิดศีลธรรมเหมือนกัน เรารู้

เราเข้าใจแล้ว ข้อที่ ๑ มันห้ามฆ่าสัตว์ทุกชนิด สัตว์น้อย สัตว์ใหญ่ ในน้ำหรือในบก มีชีวิตดิ้นเป็นได้ เราไม่แหยม เราไม่แตะต้องมันเลย ให้อโหสิมัน ถ้ามันมาไต่อยู่ในบ้านของเรานี่ เป็นแมงงอด(แมงป่องตัวเล็ก) แมงเงา(แมงป่องตัวใหญ่) แมงป่องแมงแป่ง ไต่อยู่เราไม่เห็น อย่าไปฆ่ามันนะ ถ้าจับได้ก็ให้เขาปลอดภัย แล้วเอาไปปล่อยที่อื่นโน้น ถ้าอยู่ที่นี่เด็กเล็ก ลูกแดงลูกเล็กเด็กแดงมี มันจะดื้อ มันจะไปตี ไปตี ไปเหยียบมัน หรือทำอะไรมันก็ต่อยเอา ต่อยเอาแล้ว มันก็ไม่ได้หลับไม่ได้นอนน่ะ มันปวด รวมความไปถึง งู ไม่ใช่แมลงเฉยๆ งู ถ้านอกจากนั้นแล้วก็ แมงป่อง อ้า ทุกอย่างล่ะ ที่มีชีวิตเป็นไปได้อ่ะ เราให้อภัยทุกอย่าง เราไม่แกล้งจะพรากชีวิตสัตว์จากชีวิต พลัดพรากจากผัวมัน จากเมียมัน จากลูก จากเต้ามัน ถ้าเราแกล้งทำอย่างงั้นเขาเรียกว่าผิดศีลธรรม ความเมตตาปรานีของเราไปอยู่ไหน ทำไมไม่เลิก ไม่ละ ยังฆ่าสัตว์ตัดชีวิตอยู่ จับได้เอาไปปล่อยที่อื่นอย่างงั้น เออ ดีมาก

ถ้าทำอย่างงั้นจับได้ แมงงอด(แมงป่องตัวเล็ก) แมงเงา(แมงป่องตัวใหญ่) ตัวอะไรที่เป็นพิษ ต่อยลูกเข้าไป ต่อยเด็กน้อยเข้าไป มันไม่รู้จักอะไร มันปวด เจ็บปวดเข้าในขั้วหัวใจนู้นล่ะ อ้า บางคนมันแพ้พิษสัตว์กัดต่อย ก็อาจจะถึงกับสลบไสลไปก็ได้ อันนี้เขาเรียกว่า

เวระมะณี

เราจะเว้นให้ได้ ไม่มีเจตนาที่จะฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ศีล ๕ ข้อของเรา ตรวจดูของเราเสมอไม่ขาดเลยน่ะ ศีล ๕ ข้อเราไม่ขาดเลย ยังบริสุทธิ์ผุดผ่องอยู่ ไม่มีเจตนาที่จะฆ่าสัตว์ตัดชีวิต แมงมุม แมลงสาบ แมงมุม ตะขาบ แมงป่อง อะไรเหล่านั้น ก็ไม่มีเจตนาที่จะฆ่าเขาหรอกนะ ถ้าจับได้ก็ให้เขาไปที่ปลอดภัยซะ ไปที่ปลอดภัยซะ ทีหน้าทีหลังอย่ามาป้วนเปี้ยนอยู่ที่นี่ เด็กไม่เดียงสามันจะทุบเอา มันจะตีเอา อ้า เด็กไม่รู้เดียงสา มันฆ่าได้ทุกอย่าง อ้า พวกมด หนู ปู ปลวก อะไรเป็นมีชีวิต เราไม่มีเจตนาที่จะฆ่าเขาเลย นั่นเรียกว่าศีล ๕ ข้อได้สมบูรณ์แล้ว ตัวของเราก็เป็นผู้มีศีล มีธรรม แล้วเป็นครู เป็นอาจารย์สอนลูกหลานอีกต่อไป อ้า เป็นครู เป็นอาจารย์ ละเว้นจากการฆ่าสัตว์ เว้นจากลักทรัพย์ เว้นจากประพฤติผิดในกาม เว้นการ... จากการกล่าวโป้ปดมดเท็จ หลอกลวงเขา ตั๋ว(โกหก)เขา โกหกเขาอะไรเหล่านี้ เราเว้นได้ก็จะชื่อว่าเรามีศีล ศีลของเราไม่ขาด ไม่ด่าง ไม่พร้อย มันเป็นบาปเป็นกรรมเฉยๆ หากทำด้วยเจตนารุนแรง มันก็จะให้ผลแก่เรารุนแรง อ้า เวลากรรมให้ผลมันรุนแรงเหมือนกันนะ เกิดผดผื่นคัน เกิด อ้า ฝีดาษ เออ ฝีอันนั้นแล้วนี่ มันขึ้นตามหน้า ตามตามันขึ้นไปหมดแล้ว พอง เหมือนดังไฟไหม้เป็นลามไป อ้า อันนี้ก็โทษของการเบียดเบียนสัตว์ ถ้าเราเว้นได้แล้วไม่มี ไม่มีอะไรที่จะมาทำโทษเรา เพราะเราเว้นได้แล้ว

เวระมะณี

เราจะเว้นแล้ว สมาทานกับพระเจ้าพระสงฆ์แล้ว ทำใจให้สะอาดพอ ทำใจให้ไม่มีโทษ เป็นใจสะอาด ไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ลักทรัพย์ ไม่ประพฤติผิดในกาม ไม่กล่าวโป้ปดมดเท็จ แอ้ แล้วก็ดื่มกินเครื่องดองของเมา เป็นสุราเมรัยก็ดี เราเว้นให้ได้ เว้นได้เลย ไม่มีอะไรติดเป็นโทษกับเราได้แล้ว เราเว้นได้แล้ว ไม่ฆ่าสัตว์

ไม่ตัดชีวิต ไม่ดื่มกินสุราเมรัย ไม่ประพฤตินอกลู่นอกทาง มีสามีแล้วก็ดี ไม่ต้องมีใจยินดีในสามีภรรยาของผู้อื่น ไม่มี ไม่มีเจตนาอย่างงั้น เป็นคนบริสุทธิ์ หัวใจบริสุทธิ์แล้ว ใครล่ะจะได้รับปะเนี่ย หัวใจเรานั่นล่ะได้รับ ได้รับของบริสุทธิ์ มาไว้รักษาเนื้อ รักษาตัว เป็นผู้เอาเด็ดขาดกับมัน มันจึงจะข้ามโอฆะสงสารไปได้ ข้ามจากการฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ลักฉกจกฉ้อ อะไรเหล่านี้ ข้ามไปได้เลย ไม่มี

ทุกวันนี้ การเลี้ยงชีพในเมืองหลวงเรา หรือในตลาด บ้านเมืองไหนๆ เขามีตลาด อ้า เอาไว้ขาย เอาหามาไว้ขาย เราก็ไปเลือกเอาแต่ตัวมันที่ตายแล้ว อ้า ไปเลือกตัวนี้ เอาตัวนี้ ตัวมันตายแล้วเนี่ย ตัวที่ยังดิ้นคลุกๆ อยู่ ก็อย่าไปอยากได้ของเขาอย่างนั้นไม่เอา เขามีชีวิตอยู่ เขาดิ้นคลุกๆๆ ดิ้น กลัวตาย ถ้าเราเอาเขามาฆ่า นั่นก็เป็นเวรด้วย เป็นกรรมด้วย อ้า ถ้าทำไปแล้วไม่สบายใจ นั่นเรียกว่ากรรม

กัมมัง วิชชา จะ ธัมโม จะ สีลัง ชีวิตะมุตตะมัง

เพิ่นว่า ถ้าเราจะทำให้ศีลบริสุทธิ์แท้ๆ ก็ทำกายให้บริสุทธิ์ ทำวาจาให้บริสุทธิ์ ทำใจให้บริสุทธิ์จริงๆ ไม่มีเจตนาที่จะเบียดเบียนชีวิตสัตว์อื่นเลยนะ สบายไหมล่ะปะนี่ นี่จะสบาย

จะบอกหนทางสบายให้ สบายจริงๆ อืม เราไม่ฆ่าสัตว์ เราไม่ลักทรัพย์ เราไม่ประพฤติผิดในกาม เราไม่กล่าวมุสาวาท ไม่โป้ปดมดเท็จ หลอกลวงอำพรางผู้อื่น เราทำได้อย่างงั้นชื่อว่าเราเป็นคนบริสุทธิ์ผุดผ่อง เทวดายกย่อง สรรเสริญ เทวดายกมือสาธุการ นักปราชญ์ บัณฑิตทั้งหลายเห็นแล้ว ก็ชื่นชมยินดีโมทนาสาธุการด้วย อ้า นั่น นี่ไปทำฆ่าสัตว์เล็ก สัตว์น้อย ฆ่าปู ฆ่าหอย

ฆ่ากบ ฆ่าอะไรไปอยู่อย่างนั้น ชื่อว่าไม่รับศีล ชื่อไม่ว่าสมาทานศีล รักษาเนื้อ รักษาตัว มันก็ไม่บริสุทธิ์ไม่ได้หรอก ถึงความบริสุทธิ์ไม่ได้ มันจะทำให้เรามืดมน อนธการต่อไป มืดมนจริงๆ ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตเนี่ยเป็นหนทางมืด มองไม่เห็นบาปเห็นบุญแหละ มีแต่ได้ แต่เอา มีแต่กินอย่างเดียวยังไง ทำอย่างงั้น ก็ชื่อว่าไม่ไม่ ไม่มองเห็นอกเขาอกเราบ้าง พอจะฆ่าสัตว์ตัดชีวิตเนี่ย ไม่มองเห็นอกเขาอกเรา เขารักตัวกลัวตาย ขนาดไหน เขาก็รักลูกรักเต้าของเขา ที่เราเลี้ยงหามาเลี้ยงเพาะเยาะๆ หานับวันนับคืนไปหาของมาเลี้ยงลูกตัวเอง แม้แต่นกหนูปูปีก ที่มันบินไปได้มาได้ มันก็รักลูกมันเหมือนกัน รักและก็หวงแหนด้วย

ไก่แม่ลูกอ่อนอย่างนี้ มันเลี้ยงลูกอยู่ ยะๆๆๆ (จำนวนมาก ยั้วเยี้ย) อยู่ มันไม่ได้หามาป้อนเองหรอก แม่เป็นคนหาเป็นคนคุ้ยเขี่ย คุ้ยเขี่ย ตามขยะ หรือตามหัวมอง(หัวกระเดื่องด้านที่ติดกับสากตำข้าวของครกมอง)หัวอะไรอ่ะ มันมีเศษอาหารหรือเศษข้าวเปลือก ข้าวสุก ข้าวสารมี มันก็เรียกลูกของมันมา ถ้าแม่เรียกแล้ว บ่เผลอล่ะ กุ๊กๆๆๆๆๆๆ กุ๊กๆๆๆๆ ทั้งคุ้ย ทั้งเขี่ย ทั้งคุ้ยทั้งเขี่ย ที่หัวมอง(หัวกระเดื่องด้านที่ติดกับสากตำข้าวของครกมอง) หัวหยัง ขี้แกลบ ขี้อะไรมันๆ อืม ของเน่าอยู่ที่นั่นมี มันคุ้ยออกแล้ว

ก็เรียกลูกมา ให้มากิน ลูกก็แตกฮือมาเลยล่ะ ถ้าแม่เรียกอย่างงั้นไม่ได้ ไม่ได้รอ รีบมาให้ทัน ถ้าไม่อย่างงั้นเขาจะกินหมด อ้า มันก็รู้จักประมาณของมันเหมือนกัน แน่ะ วิธีเว้นจากบาปทั้งหลาย ให้เรารู้จักว่าเว้น

เวระมะณี

เราจะเว้นจากการฆ่าสัตว์ทุกชนิด เว้นจากการลักทรัพย์ทุกชนิด เว้นจากเบียดเบียนชีวิตสัตว์อื่นทุกอย่าง ทุกอย่างเว้นให้ได้ เว้นให้ได้

โอ้ย แต่ก่อนหลวงพ่อ หลวงปู่ก็ลุยเหมือนกัน ลุย ลุยเรื่องชีวิตสัตว์ จะเป็นกบ เป็นเขียด จะเป็นปู เป็นหอย จะเป็นกุ้ง เป็นปลา เราลุยทั้งนั้นล่ะสมัยก่อน พอบวชเข้ามาแล้วจึงอาศัยธรรมะ อาศัยศีลธรรม อ้า เขาหามาให้เอง เขาเฮ็ด(ทำ)ทำ ทำสุกมาให้แล้ว เรามีแต่พิจารณา

ปฏิสังขา โยฯ

แล้วก็ฉันได้ เออ ไม่ต้องไปฆ่าทุกวัน ถ้าหักแข้ง หักขาเขาอะไรหรอก อ้า เขาตายแล้ว อ้า เอาตัวตายมาทำ จึงค่อยได้กิน กินแต่ของตายแล้ว อ้า เป็นพระเป็นเจ้า ไม่ได้เบียดเบียน อ้า ถ้าพระยังเบียดเบียนสัตว์อยู่ จะว่ายังไงล่ะพวกเรา ทำบุญสุนทาน เออ ถวายอาหารพระเจ้าพระสงฆ์ หาตัวเป็นๆ มาทุบหัว คัว(ชำแหละ)ไส้อะไรให้มันตาย แล้วจึงมาฟัก(สับ) มายำ มาแกง มาคั่ว นี่ก็ชื่อว่ายังเบียดเบียนชีวิตสัตว์อื่นอยู่ ยังไม่มีศีลมีธรรมในตัว ถ้าเรามีศีล มีธรรมในตัว เราไม่ต้องไปเบียดเบียนเขาอย่างงั้นหรอก ไม่อดอะไรเลย อยู่ในเมืองหลวง ร้านอาหาร ภัตตาคารนับไม่ถ้วน เอาเท่านี้ เราไม่ได้มีเจตนาจะไปลักเขาหรอก แล้วเจตนาไปซื้อเอา ซื้อเอาเขาจะขายเป็นกิโล หรือขายเป็นตน เป็นตัว อ้า ถ้ามันมีชีวิตอยู่เราก็ไม่เอา เราก็จะเอาแต่ส่วนที่ตายแล้ว อ้า หรือเขาทำสุกไว้ให้แล้วก็มี ทำสุกไว้ให้แล้ว นี่เอามาต้มยำทำแกงอะไรก็ไม่บาป เพราะว่าเขาทำมาแล้ว นั่น ผู้รักษาศีลก็เท่ากับรักษาชีวิตของตัวเอง เอาขนาดนั้นน่ะ จึงจะพ้นจากบาป ถ้าไม่ทำอย่างงั้น ตกอยู่ใน อืม วัฏจักรเหมือนกัน

กรรมวัฏฏะ

วัฏจักรที่เบียดเบียนสัตว์อยู่ เราถือศาสนาอย่างไร ท่านจึงสอนอย่างงั้น เราถือศาสนาคำสั่งคำสอนของพระพุทธเจ้า เราทำอย่างนี้อยู่ มันจะเป็นบุญหรือเปล่า มันจะมีบาปหรือเปล่า ทวนเข้าหาตัวเอง โอ้ การกระทำของเราไม่บริสุทธิ์ เว้ย คิดเอาเอง ไม่บริสุทธิ์ ทำอย่างนี้ไม่บริสุทธิ์ เป็นคนไม่รู้จักบาปบุญคุณโทษ ยังฆ่าสัตว์ตัดชีวิตอยู่ เบียดเบียนชีวิตสัตว์อื่นอยู่ อันนี้มันก็ทำให้

เทวดาไม่โมทนา เพราะฉะนั้น การปฏิบัติธรรม รักษาศีล ปฏิบัติธรรม ก็ปฏิบัติตัวเอง ไม่ใช่ว่าแต่ปากเฉย ปฏิบัติเว้นจากการฆ่าสัตว์ทุกชนิด เว้นจากขโมยขโจรเอาของคนอื่นทุกชนิด ไม่เอา อ้า เราจะหาได้ด้วยปลีแข้งของตัวเอง เนี่ย ไม่เบียดเบียนสัตว์อื่นให้ตายเพราะการกระทำของเรา อันคนอย่างงั้นน่ะเป็นคนบริสุทธิ์ กายบริสุทธิ์ วาจาที่บริสุทธิ์ ใจที่บริสุทธิ์ อันทั้งนั้นบริสุทธิ์ทุกอย่างแล้ว ตัวเองนั่นแหละเป็นคนบริสุทธิ์ เป็นคนไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ลักทรัพย์ ไม่ประพฤติผิดในกาม ไม่กล่าวโป้ปดมดเท็จ หลอกลวงคนอื่นเขา ไม่มี เจตนาอย่างนั้นไม่มี อย่าให้มันมาใกล้เรา ใครๆ ก็เกลียดชัง ถ้าเห็นเราฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ลักฉกจกฉ้อ

กันอยู่ เขาเห็นเข้า เขาก็บุ้ยปากใส่ โอ้ย ทำไมถึงทำอย่างงั้นได้ ทำไมจึงเบียดเบียนเขาได้ขนาดนั้นนะ แอ้ ได้ยินได้ฟังแล้วน่ะ ให้กำหนดจดจำใส่ใจไว้ อ้า อันนี้เรื่องศีลธรรม แล้วศีลธรรม ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์ เพิ่นหลายไหม เรื่องศีล เรื่องธรรมของพระเจ้าพระสงฆ์มากมาย หัวข้อนับไม่ถ้วน ๘๔,๐๐๐ พระธรรมขันธ์

ท่านรักษาได้ครบไหม ถ้ารักษาไม่ครบก็กินของเขาฟรีๆ สิปะเนี่ย อืม เขาฆ่าสัตว์มาให้กิน เขาหุงต้มแกงอะไรมาให้เรากิน เราไม่พิจารณาเลย ฟัดเลย ของสุก ของดิบ เอามากินหมด ลาบเลือดลาบย่าง กินรวมกันหมดล่ะ แน่ะ มันนอกลู่นอกทางแล้ว

เพราะฉะนั้น อย่าคิดนอกลู่นอกทาง ผิดศีลผิดธรรมตัวเอง ทำให้เทวดาไม่โมทนาสาธุการ ไม่บริสุทธิ์เป็นสัมมาอาชีวะได้ เลี้ยงชีวิตไม่บริสุทธิ์ เพราะฉะนั้น ทุกคนขอให้เลี้ยงชีวิตด้วยความบริสุทธิ์ ทำมาหาเลี้ยงชีวิต ก็หาแต่ของบริสุทธิ์ อย่าไปเบียดเบียนเขาเป็นอันขาด อ้า ถ้าเราจะรักศีล รักธรรมจริงๆ โอ้ย ให้มีความละอายบ้าง หนาวในใจบ้าง หนาวในใจบ้างที่จะๆ ฆ่าสัตว์ ก็มีสิ่งหวงห้ามอยู่ในหัวใจเรา เงื้อมือขึ้นหรือเอาไม้จะตีมัน ขึ้นอย่างงี้ระลึกได้ เลิก เลิกเลย ไม่เอาๆ ไล่ไปเฉยๆ ไปทางอื่นไป ถ้าอยู่ที่นี่ ลูกเล็กเด็กแดง เขาไม่รู้จัก เขาจะตีเอา เขาจะฆ่าเอา ไปอยู่ทางอื่นไป ไปป่าอยู่ทางอื่น อ้า ที่ไหนมีป่า มีป่า มีน้ำ ที่มันอยู่ได้ เอาไปปล่อยในที่ปลอดภัยซะ ที่ไหนปลอดภัย ก็เอาที่นั่นล่ะ ที่นี่ปลอดภัย เว้ย ก็เห็นคนในกรุงเทพฯ เรานี่หลายวัดอยู่ ถึงเวลานั้นก็ถือถุงปลา ใส่ถุงปลา ถุง เออ ปลาสดๆ มันดิ้นอยู่ในถุงยุบยับๆ เลย เอาไปทำไม เลี้ยงเอง เขาเอาไปทำไม เขาเอามันไปปล่อย เอาไปปล่อยลงคลองซะ ลงน้ำซะ

โอ้ น่าโมทนา เว้ย เทวดาเอย โมทนาเอาเด้อ เขาพวกนี้เป็นคนมีเจตนาบริสุทธิ์ ต้องการความบริสุทธิ์ ไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ไม่เบียดเบียนชีวิตสัตว์อื่น จับได้หรือว่าซื้อได้แล้ว เอาตัวเป็นๆ เนี่ยไปปล่อย ใส่ถุง ใส่ถุงไปเทลงน้ำ ให้มันไป ไปในที่ปลอดภัยซะ นั่นเรียกว่าคนบริสุทธิ์ เอาทางช่วยเหลือเขาด้วย ช่วยเหลือชีวิตสัตว์อื่นด้วย ให้เขาเลี้ยงลูกให้แก่กล้าหน้าบานเติบโต เจริญขึ้นมาในเพศที่เป็นชีวิต มีชีวิตดิ้นเป็น อ้า ปลอดภัย เขาไปปลอดภัยแล้ว ก็เราก็สบายใจ นึกถึงเวลาไหนก็ชื่นใจ ซึ้งในใจว่าเราได้ปล่อยสัตว์ ว่าเราไม่ได้ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต เราปล่อยชีวิตสัตว์อื่น ให้เป็นเสรี เสรีประชาธิปไตยจริงๆ นะ อ้า เฮอะๆ เออ ไม่ใช่ประชาธิปไตยเฉพาะมนุษย์ สัตว์อื่นก็ต้องการเสรี

ประชาธิปไตยเหมือนกันน่ะ เอาลงน้ำนะ เป็นกุ้ง เป็นซิว ปลาซิว กุ้ง ปลาน้อย อืม พวกกบ เขียด ออกลูกมา พาลูกโตก็เพราะความหวงแหน ดูแลของมันเอง ดูแลก็หวง... ห่วงลูก ปลาชะโดมีอะไรไปใกล้มันได้ ปลาชะโด ถ้ามันเลี้ยงลูกอ่อนนะ อย่าไปใกล้มันเลย มันเอาทุกคนเลย มันแหกเอาทุกคนเลย ตึ้งตั้งๆ ขาไม่ไปแหละ แต่มันจะไปอีก ฆ่าลูกเขา เออ มันก็รู้จักป้องกันเหมือนกัน อ้า เอาซะก่อน เว้ย มันว่างั้น คนจะมาใกล้ลูกของเรา หวงลูกของเรา ปลาช่อนก็ดี ปลาชะโดก็ดี ปลาอะไรก็ดี เขาระมัดระวัง

จริงๆ เลี้ยงลูก เอาชีวิตเข้าแลก ตัวเองจะตายก็ไม่ว่าหรอก แต่ขอให้ลูกปลอดภัย นั่น ผู้ถือศีลธรรมจริงจังจึงจะมองเห็น มองเห็นชีวิตผู้อื่น ชีวิตสัตว์อื่น ไม่ต้องเบียดเบียนเขาหรอก มันเป็นไปเองโดยอัตโนมัติหัวใจเรา มีความเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขาอยู่ในใจ อ้า ให้อภัยแก่สัตว์อื่นตลอดมา อันนี้เรื่องธรรมะที่เพิ่นสอนไว้ในตำรับตำราเหล่านี้ๆๆ มี มีหมดล่ะตำรา ตำราสวดมนต์ไหว้พระอะไรๆ ถวายทานอะไรอะไรๆ มีอยู่ในนั้นล่ะ

อ่านให้เข้าใจๆ อันนี้ท่านห้ามไม่ให้ฆ่าสัตว์ ไม่ให้ลักทรัพย์ ไม่ให้ประพฤติผิดในกาม ไม่ให้โป้ปดมดเท็จ กล่าวมุสาวาท อืม ต้มตุ๋นสัตว์อื่น พวกอื่น ต้องทำใจให้สูงกว่า อ้า ธรรมดา สูงกว่าคนธรรมดา ให้ใจสูงมากๆ ถ้าเป็นคนมีใจเจริญ ถ้ามีเมตตากรุณาผู้อื่นอย่างนั้น อย่างจริงจัง เป็นใจมีเมตตา กรุณาจริงๆ ไม่เบียดเบียนเขาจริงๆ ไม่เบียด ไม่เบียนผู้ใด ถ้า ถ้าไปตลาดก็ไปจ่ายเอาแต่ตัวมัน เขาขายนอน ถ้าดิ้นดุ๊กดิ๊กๆ อยู่ก็ไม่เอา เอาไปปล่อยได้อยู่ เอาไปปล่อยให้มันถึงความปลอดภัยมันซะ อ้า

มันจะได้เลี้ยงลูกเลี้ยงเต้าของมัน ได้โตใหญ่ เติบโตมาด้วยความปลอดภัยของมนุษย์ที่ให้เมตตาแก่เขา เราแผ่เมตตา

สัพเพ สัตตา สุขิตา โหนตุ

สัพเพ แปลว่า หลาย สัตว์ทั้งหลายที่เป็นเพื่อนทุกข์ เกิด แก่ เจ็บ ตายด้วยกันหมดทั้งสิ้น

อะเวรา

จงเป็นสุข เป็นสุขเถิด อย่าได้เบียดเบียนซึ่งกันและกันเลย

อัพ์ยาปัชฌา โหนตุ

เหมือนกัน เว้นจากการเบียดเบียน ไม่มีการพยาบาทอาฆาต จองเวรใดๆ ทั้งนั้น ให้มันบริสุทธิ์จริงๆ เราจึงเอามาเลี้ยงลูกเรา เอามาเลี้ยงครอบครัวเรา ต้องเป็นคนสร้างความบริสุทธิ์ใส่ตัวเอง ชีวิตของเรา เขาก็ห่วงเหมือนกันกับชีวิตเราอีม เขาก็หวงเหมือนกัน เราไปลงปลา ปลาอะไร ปลาชะโด หรือปลาอะไรมันกินคน ปลาคราฟ หรือปลาอะไร อ้า มันไปวิ่ง ไปใกล้ลูกมัน มันวิ่งมากัดขาเราก็มีน่ะ ตุ๊บตั๊บๆ เอาขาเราเองน่ะ ดีบ่ดี มันกัดเอาหนังขาดไปเลย

อย่างนี้เรียกว่าเป็นผู้มีเมตตา แผ่เมตตาให้แก่สัตว์อื่น อย่าได้เบียดเบียนซึ่งกันและกันเลย จงเป็นสุขเป็นสุขทุกเมื่อเถิด

อัพ์ยาปัชฌา

อย่าได้เบียดเบียนซึ่งกันและกันเลย อ้า แล้วก็ทำใจให้เป็นอย่างนั้นด้วย ไม่เบียดเบียนด้วย แม้ตั้งแต่มดดำ มดแดง รังต่อ รังผึ้ง รังแตน รังต่ออะไรเหล่านั้น คิดให้กว้างๆ น่ะ ไม่ต้องเบียดเบียนเขา อ้า เพราะเราต้องการมีชีวิตปลอดภัย อยู่ปลอดภัย ทำมาหากินด้วยความบริสุทธิ์ปลอดภัย ทุกอย่างแหละ ทำใจให้ได้อย่างงี้ งี้ๆ แล้วก็จะเป็นผู้มีศีล มีธรรมอันแท้จริง เทวดาปกป้องคุ้มครองเรา พวกเทวดาทั้งหลายสาธุด้วย ถ้าเรามีใจอย่างงั้นแล้วก็สาธุด้วย โมทนา อำนวย อวยพรให้มีความสุข ความเจริญเด้อ พ่อคุณแม่คุณเอย เออ เราเลี้ยงลูกปลูกโพธิ์มาก็ต้องการความปลอดภัยให้แก่ลูก แก่หลานของเรา ถ้าเรายังเบียดเบียนเขาอยู่ ก็ชื่อว่า ว่าแต่ปาก ว่าแต่ปาก พูดแต่ปาก แต่หัวใจยังหักคอเขาอยู่ เออ

อะเวรา อัพ์ยาปัชฌา อะนีฆา
สุขี อัตตานัง ปะริหะรันตุ

เราไม่เบียดเบียนจริงๆ ไม่ ไม่เบียดเบียนบีฑา(เบียดเบียน) อ้า เข่นฆ่าสัตว์อื่นเอามาเพื่อเลี้ยงลูกของตัวเอง อย่างนี้ไม่ ความเป็นธรรมไม่มีในตัว ความเป็นธรรมมีในตัวแล้วเขาไม่เอาแล้ว ไม่เอาสัตว์ที่มีชีวิตดิ้นเป็นไปเป็น เอาตัวรอดได้ นั่น ให้อภัยแก่เขาอย่างนั้น พวกเรานี้ไม่ได้เทศน์สูงหรอก เทศน์ต่ำๆ อยู่แค่ธรรมาสน์นี่ล่ะ ไม่ได้เทศน์สูงหรอก อันนี้ความเป็นจริงมันเป็นอย่างงั้น

เราเป็นมนุษย์ เราพบพระพุทธศาสนา พบครูบาอาจารย์ ศีลธรรมล้ำลึกมาก อยู่ในตู้พระไตรปิฎก หรือตู้อะไร หนังสือทั้งนั้นล่ะเนี่ย มีตำรับตำรา เว้นจากการฆ่าสัตว์ตัดชีวิต มีมัน... มี ทำไมจะไม่มีตำรับตำราศีลธรรม. มีไว้ขาย เอาไว้ขาย เอาไว้แจกพี่ แจกน้องก็ได้ ถ้าอะไรเราอ่านแล้วมันจับใจ แล้วก็หามาแจกหมู่ แจกพวกไปเรื่อยๆ เว้นจากการฆ่าสัตว์ให้มันได้ เว้นจากการเบียดเบียนชีวิตสัตว์ให้มันได้ ให้มันถึงความบริสุทธิ์ผุดผ่อง เลี้ยงลูกเลี้ยงเต้าก็สำคัญ อยากให้ลูกเจ้าอยู่ตลอดปลอดภัย อย่ามีโรคภัยไข้เจ็บใดๆ มาเบียดเบียนเราเลย ตั้งเจตนาอย่างนั้น อ้า จึงเป็นผู้ต้องการบริสุทธิ์จริงๆ อย่าให้สัตว์อื่นจะต้องมาตายกับการกระทำของเราเลย คำสั่งของเราก็เป็นอย่างงั้น อย่าไปสั่งเอาปลามาให้ เอาเป็ด เอาไก่มาให้ แม้แต่ไข่มันอยู่ในรังก็ไปเอาของมันมาต้ม มาจืน(คั่ว) มาทอด ถ้า เนี่ยฆ่าไก่ ก็มันก็มีชีวิตเหมือนกันนะ มีชีวิตเหมือนกัน มีลูกมาก็เลี้ยงลูกอย่างขะมักเขม้น ไม่ได้ปล่อยลูกไปตามยถากรรมหรอก อ้า คุ้ยเขี่ยหาอาหาร

อยู่บ้านนอกของเราโน้น เราเป็นคนบ้านนอก เออ เห็นไก่อยู่ที่หัวมอง(หัวกระเดื่องด้านที่ติดกับสากตำข้าวของครกมอง) อ้า ที่ครกมอง เขาฝัดข้าว ฝัดที่ไหน มีกากข้าว หล่นไปๆ มันก็เรียกลูกของมัน กุ๊กๆๆๆ มาคุ้ยเขี่ย อ้า ให้ลูกได้แย่งกันกิน คุ้ยเขี่ยไปเรื่อย เรียกไปเรื่อย คุ้ยไปเรื่อย คุ้ยหาตัวหนอน ตัวไส้เดือน กิ้งกือตัวน้อยๆ ที่มันกินได้ มันก็จะคาบได้ มันก็กินเลยดังนี้ เขาก็เหมือนกันกับเรา เลี้ยงลูกล่ะ พวกเราเลี้ยงลูกต้องการให้ลูก อยู่ดีกินดี หาอาหารที่บริสุทธิ์ให้กิน เออ ทำอย่างนี้เรียกว่าเมตตา

เมตตัมพุเสกะวิธินา ชิตะวา มุนินโท

เออ เพิ่นว่าเมตตาสัตว์อื่น ก็เหมือนดังลูกดังหลานเรา ลูกหลานเราไม่ต้องการให้ อ้า ถูกฆ่า ถูกแกง ถูกทรมานต่างๆ อย่างนี้ แผ่เมตตาเขา แต่ว่าเราก็โดนลูกของเรา หลานของเรามีก็โดนสัตว์อื่นเบียดเบียนเหมือนกัน เออ เรารักลูกรักหลานยังไงก็ให้แผ่เมตตา ปรารถนาดี ให้มีความสุข ความเจริญทั่วหน้ากันทุกคนๆ สัตว์ในน้ำก็ดี สัตว์ในบนบกก็ดี ให้แผ่เมตตา เป็นญาติเป็นมิตรเราทั้งนั้น เทวดาจะรักษาเราเองล่ะปะเนี่ย ถ้าเอาจริงเอาจังแท้ เทวดาจะดูแลรักษาเราเองหรอก ไม่ให้อดให้อยากอะไรหรอก มี มีซื้อ มีขาย หามาเลี้ยงกันได้ ไม่ต้องเบียดเบียนสัตว์นั่น คนผู้มีศีลธรรมเป็นอย่างงั้น อ้า เพิ่นไม่เอา ทางอื่นไม่เอา ผู้มีศีลมีธรรมแท้ ละเว้นจากบาป

เวระมะณี
เวระมะณี

เว้นจากการทำบาปทุกชนิด ทำใจให้เป็นอย่างงี้ เราก็จะเจริญ งอกงามในชีวิตของเรา ชีวิตของเราก็จะถึงความบริสุทธิ์สมบูรณ์ พูนผล เทวดาก็โมทนาสาธุการ ทำมาค้าขายอะไรก็

เจริญรุ่งเรือง ก้าวหน้า เจริญรุ่งเรือง ก้าวหน้า ไม่เบียดเบียนสัตว์อื่น ไม่ตาย ไม่ตายหรอก ไม่ฆ่าสัตว์ก็ไม่ตาย ของกินอยู่ในตลาดในกรุงเทพฯ นี่ล่ะ ไม่ว่าเขตไหนๆ ไปดูอยู่ ร้านขายอาหารเขาสิ เต็มโต๊ะ เต็มอะไรอยู่ แมลงวันตอมหึ่งเลย ไล่กันอยู่ ไม่วี่ไม่ไหว อ้า ไม่ ไม่ไหว ไล่ไม่ไหว เออ บางทีก็แมลงวันเหล่านั้นมันตายก่อนก็มี ก่อนจะได้กินอะไร เอาอีแปะ เออ เอาๆๆๆ พัดอีแปะตบแป๊ะ แป๊ะไป ตายไปๆๆ คราวนี้ตายกี่ตัว เราก็หาแต่อย่างอื่นมาค้ามาขาย แต่ว่าสัตว์บางอย่างไม่เห็นชีวิตเขาเลย

ดังนั้น แผ่เมตตา แผ่เมตตาให้เป็นอย่างนั้น เมตตาจริงๆ ไม่ว่าสัตว์เลี้ยง หรือว่าสัตว์เดรัจฉานอย่างอื่น เป็นหมู เห็ด เป็ด ไก่ หรืออะไรที่มีชีวิตดิ้นเป็น ให้เลิกซะ เลิกซะ ให้มันได้ ไม่เอาล่ะ อย่างนี้ไม่เอาล่ะ จะเอาแต่ของบริสุทธิ์มาเลี้ยงลูก ให้ลูกเจริญรุ่งเรือง ให้ลูกมีศีล มีธรรมด้วย อ้า ให้บวชเรียนเขียนอ่านก็ยังดี เป็นพระที่ดี เป็นเณรที่ดี ไม่ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตแล้ว ดีแล้ว

ดังที่แสดงมาเป็น ปกิณณกนัย เพื่อต้องการให้ญาติโยมทั้งหลาย เข้าอกเข้าใจข้อวัตรปฏิบัติ อบรมสั่งสอนกันทางศีลทางธรรมจริงๆ ขอให้มีความสุขความเจริญทุกคนๆ เด้อ

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
วันอาทิตย์ที่ ๑๙ มกราคม ๒๕๕๗ เวลา ๑๖.๓๐ น.
ณ บ้านโยม คลอง ๓

(อาราธนาธรรม)

ให้แปล ท้าวสหัมบดีพรหม ให้หมู่ฟังบ้าง มันเป็น เป็นประเพณีมาตั้งแต่ครั้งพระพุทธเจ้า โน้น ไกลออกไป กี่ร้อยกี่พันปีแล้ว ๒๕๕๖ แล้วเนาะ(นะ) ปีนี้ ก็ยังถือกันมา ไม่ทิ้ง ไม่ละ แต่ว่าความเข้าใจนั้นหมายถึง ขอให้ตั้งใจฟังธรรมะที่เราจะเข้าใจได้ ธรรมะเป็นเรื่องของคน ไม่ใช่เรื่องของสัตว์ ธรรมะ แต่ว่าสัตว์บางจำพวก ก็เป็นผู้มีศีล มีธรรม มีศีล มีธรรม พวกนกตระกูลสูงๆ ไม่ค่อยเบียดเบียนผู้อื่นเลย หากินในทางสุจริตที่สุด นี่มัน

มีนกบางจำพวก มีสัจจะ มีความจริงใจ กับการรักษาศีล ถ้าพูดต่ำๆ ก็หาว่าอีแร้ง อีแร้งมันหากินแต่ของที่ตายแล้ว ถ้าศพมีศพวัว ศพควาย ศพสุนัข อะไรๆ มันตาย เออ เป็นโชคของมันแล้ว เป็นโชคของมันล่ะ เอาล่ะเรา พวกเรา แล้วไม่มีการนัดหมายกันหรือเปล่า มีโทรศัพท์เหมือนมนุษย์หรือเปล่า อ้า มีโทรศัพท์ข่าวกันหรือเปล่า เหมือนมนุษย์หรือเปล่า ไม่ ไม่ได้ข่าวกันหรอก เขารู้กันเอง เพราะว่ามีหูทิพย์ มีตาทิพย์นะ พวกนั้นน่ะ พวกอีแร้ง อีกา ถ้าสัตว์ตายอยู่ตรงไหนมันรู้เอง มันมาเอง มาสูงๆ

โน้นอ่ะ ทำไมมองเห็นข้างล่างอ่ะ ตามันดี มีสัญชาตญาณที่สูงกว่ามนุษย์ รู้จักว่าของนั้นตายแล้ว มาให้บอกกันด้วย มีโทรศัพท์รู้กันหรือเปล่าพวกนี่ ให้มาๆ รวมกันที่นั้น ชมนุมที่นั้น ควายตายทั้งตัวใหญ่ๆ ลอยน้ำมา วัวตายตัวใหญ่ๆ ลอยน้ำมา มันบอกกันแล้ว มันบอกกัน หรือว่ามันมีตาทิพย์ หูทิพย์ยังไงไม่รู้มันล่ะ แต่ว่ามันมาถูกต้อง ตามสถานที่ ตามเวลา ให้ถึงเวลานั้นเวลานี้ ให้มา ให้มาถึงนั้น คล้ายๆ ว่าเขามีตาทิพย์ หูทิพย์ รู้จัก เออ ของบริสุทธิ์มีแล้ว ของบริสุทธิ์ไม่ได้ฆ่า ไม่ได้ทำลายชีวิตเขา เขาลอยมาแล้ว เขาลอยมาตามน้ำ ตามแม่น้ำนั้น แม่น้ำนี้ มันก็ลอยมา มันรู้จักกันหมดล่ะ แน่ะ พวกเรานี่มีเจตนา เออ หรือเปล่า

เจตนา มีเจตนาจะงด จะเว้น จะละหรือเปล่า จะเว้นจากการฆ่าสัตว์หรือเปล่า เว้นจากการลักทรัพย์หรือเปล่า เว้นจากการประพฤติผิดในกามหรือเปล่า เว้นจากการกล่าวโป้ปดมดเท็จกันหรือเปล่า หรือว่าหลอกลวงกันได้ ใครมีปัญญาแล้วก็หลอกลวงกันเต็มบ้านเต็มเมือง

อ้า ฝนมาแล้ว สายฟ้ามาแล้ว มาทางอากาศนู้น แห่กันมา เออ ไม่ต้องบอก ก็โน้นมา เห็นกัน รู้กัน มาฟังเทศน์ ฟังธรรมกันเด้อ วันนี้ เออ เทวดาทั้งหลายก็อาจจะรู้กับเราก็ได้

มาฟังเทศน์กัน เทศน์น่ะหมายความว่า บอกให้ เทศนาหมายความว่า บอกให้ เข้าอกเข้าใจ ไม่ใช่เทศน์แบบ หลับตาเทศน์เฉยๆ หูก็ ผู้ฟังก็เอาหูไปนา เอาตาไปไร่ เอาใจไปหาลูกหาหลานต่างหาก เออ ถ้าทำอย่างงั้น มันก็เสียเวลาเรา เราต้องเว้น เราต้องเว้นจาก การกระทำบาปทางกาย มีการฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ประพฤติผิดในกาม กล่าวมุสาวาท เว้นจากการดื่มกินสุราเมรัย น้ำเมา เครื่องดองของเมา ผิดศีลธรรม ผิดไปหมด นี่เราจะเว้น จะละแล้ว เราก็ต้องทำความรู้สึกในใจว่า เราจะพยายามเว้นจากการฆ่าสัตว์ เว้นจากการลักทรัพย์ เว้นจากการประพฤติผิดในกาม เว้นจากการกล่าวโป้ปดมดเท็จ โป้ปดมดเท็จผิดเพี้ยนจากความเป็นจริง นี่เราจะเว้นได้ไหม เว้นจากการดื่มกินสุราเมรัย อันเป็นเครื่องดองของเมา อ้า ถ้ากินเข้าไปแล้วหมด หมดสิทธิ์ที่จะรักษาสัจจะ ที่จะรักษาศีลธรรม มันเมามันมึน อ้า มองเห็นอะไรกันน่าหัวเราะ ก็หัวเราะไป น่าสมเพชเวทนาก็สมเพชเวทนาไป นั่นเราเป็นมนุษย์ เราไม่ใช่สัตว์เดรัจฉาน รู้จักถ้าละเว้นได้ ก็เป็นจิตใจที่ประเสริฐ จากใจ จิตใจที่สูงส่งกว่าสัตว์อื่น มีการละเว้นจากการทำบาป ด้วยกาย ด้วยวาจา ด้วยใจ

ไม่ให้มีการล่วงเกิน ถลำไปในทางผิด เราอดได้อย่างนี้ชื่อว่า เรารักษา ปฏิบัติธรรม ปฏิบัติตนให้อยู่ในขอบข่ายของศีลธรรมจริงๆ อันนั้นใครๆ ก็มีความนิยมชมชอบ แม้เทวดาก็ยังสาธุการ เออ ถ้าหากว่ามนุษย์เหล่าใด อยู่ในกลุ่มใด บ้านใด เมืองใด เขาถือศีล ถือธรรมจริงๆ เทวดาสาธุการ แล้วก็สั่งกันต่อๆ ไป อย่าได้เบียดเบียนบุคคลเช่นนี้เลยเด้อ อย่าได้เบียดเบียนซึ่งกันและกันเลยเด้อ ให้รักษาศีล ให้งด ให้เว้น ให้ละ ให้ได้ เทวดาเขาสั่งไว้อย่างนี้ เออ แต่ว่าพวกประพฤติล่วงเกิน มันก็ไม่อดเหมือนกันล่ะ มันมารบกวนเรา เราก็ตีมัน เราก็ฆ่ามัน ธรรมดาพวกนี้ ยุงมดปลวกมันมา ก็เอาล่ะซะเลย มันไม่มีกฎหมายห้ามล่ะวะ ตียุง ตีแมลงวัน ตีอะไรต่ออะไร ทำไปตามสบายใจ ไม่มีเจตนางด เว้น ละ เลิก จากการกระทำแบบนั้นก็ชื่อว่า ไม่มีศีล ไม่มีธรรม ไม่มีศีล ไม่มีธรรม ไม่มีเมตตาต่อสัตว์อื่น คนที่จะรักษาศีลได้ ก็เป็นคนมีเมตตาสูง เมตตาสูงกว่ามนุษย์ธรรมดา งดเว้นไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ตัดชีวิต ไม่เบียดเบียนในสัตว์อื่นต้องได้รับความลำบาก เพราะการกระทำของเรา มีความยำ... หวาดกลัวยำเกรงสิ่งนั้น มีหิริ มีความละอายต่อการกระทำอย่างนั้นต่อคำที่จะพูดอย่างนั้น มีความละอายต่อการทำบาป อยู่อย่างนั้นเพิ่นว่าเทวดาทั้งหลายรู้ รู้แล้วก็บอกกันต่อๆ ไป คนคนนั้น อ้า

มนุษย์พวกนั้น เป็นคนมีศีล มีธรรมเน้อ เออ มีศีล มีธรรม มีเมตตาเน้อ อย่าไปเบียดเบียนเน้อ เออ บอกกันต่อๆ ไป คนอย่างงั้นเป็นคนรักษาศีล อยู่ในเพศอันอุดม เป็นพระ เป็นเณร ก็อยู่ในเพศอันอุดม เป็นขาว เป็นชี ก็อยู่ในเพศอันอุดม ไม่สามารถจะล่วงเกินสิกขาบทวินัยอะไร ให้ตัวเป็นบาปเฉยๆ ให้ลุ ล่วงเกินไม่ได้ ล่วงเกินไม่ได้ มีเจตนาอย่างงั้นก็ชื่อว่าขาด ขาดจากไตรไตรสรณคมน์แล้ว ขาดจากคุณพระคุณเจ้าแล้ว ขาดจากคุณศีลคุณธรรมแล้ว แม้ตั้งแต่สัตว์เขายังรู้จัก บางจำพวกรู้จัก รู้จักเว้น รู้จักละ ไอ้พวกลิง พวกค่าง เขาอยู่ในป่า ในดง เขาเรียกกันมา ถ้ามีของอยู่ของกินแล้ว มีเรียกกันมา เออ เขาเรียกภาษายังไงก็ไม่รู้หรอก โคกคากๆ ขึ้นมาล่ะก็ มากันเป็นแถวล่ะ

(เสียงเครื่องบิน)

อ้า อันนี้มายังไงเนี่ย ไปซิบแล้ว เข้าเมฆไปแล้ว มันเป็นอะไรล่ะ อ่ะ อ้า เออ มา ผ่านให้เราได้เห็น สิ่งศักดิ์สิทธิ์ หรือสิ่งประดิษฐ์สถาน สิ่งที่ทำขึ้นจากฝีมือมนุษย์ ก็ทำได้ทุกอย่าง เพราะได้เรียน ได้รู้ เครื่องยนต์กลไกทุกชนิด ทำขึ้นจากฝีมือมนุษย์

ฝีมือมนุษย์มันเก่งกล้าสามารถขนาดนั้น ทำให้มันเหาะเหินเดินฟ้าไปได้เลย เออ ผ่านให้โลกได้เห็น ได้รู้ แต่ว่าเกิดน้ำมันมันหมด เชื้อเพลิงมันหมดตรงไหน อ่ะเฮอะ นี่อันตรายมาก เชื้อเพลิงมันหมดแล้ว ไม่มีแล้ว เออ ติดให้มันเดินต่อไป มันก็ไม่เดินแล้ว ก็ดิ่งพสุธา ดิ่งลงมาสู่พื้นดิน เพราะว่าความดึงดูดของแผ่นดินมันมีมาก สามารถดึงดูดเอาวัสดุต่างๆ ให้ลงมาสู่ดินได้อย่างสะดวกสบาย แต่ว่ามันไม่สบายสิ แล้วมันตายก่อนน่ะ มันจะทันถึงพื้นหรือเปล่า หัวใจจะขาดก่อนน่ะ มันวี้ดๆๆ ลงมา อ้า สิ่งเหล่านี้ก็การทำขึ้นด้วยมันสมองของมนุษย์ มันสมองของมนุษย์รู้ได้ทุกสิ่งทุกอย่าง เครื่องยนต์กลไก รู้ได้ทุกอย่าง เออ

ถ้าเอามาจัด มาทำขึ้นตามความรู้ของตัวเองล่ะ เป็นไปได้ เป็นบั้งฟืนบั้งไฟ เป็นเครื่องยนต์กลไก ที่เหาะเหินเดินฟ้าไปได้ แต่ความรู้ของมนุษย์ทั้งนั้นแหละ มนุษย์มันมีมันสมองวิเศษ อาจจะรู้ได้ นี่ๆ เห็นเป็นพยานแล้ว เป็นๆ พยานแล้ว นี่ๆ เอามันขึ้นไปเนี่ย มันเหาะเหินเดินฟ้ามาได้ด้วยปัญญามนุษย์ แต่มันจากมนุษย์ อันนั้นเป็นเรื่องโลกเขา แต่ปัญญามนุษย์อยู่ร่วมกันไม่เบียดเบียนกัน นั่นวิเศษมาก เออ วิเศษมาก ประเสริฐมาก มนุษย์อยู่รวมกัน ไม่มาเบียดกัน ไม่อิจฉากัน ไม่ตาร้อนกัน

อยู่ด้วยความสงบ มีเมตตาต่อกัน มีอะไรก็สงเคราะห์สงหากันไป อ้า เท่าที่จะมี เออ ได้ สงเคราะห์สงหาเขาเรียกว่า

จาโค

หรือว่าการให้ทาน เป็น

จาโค จาคะ

อันหนึ่ง สงเคราะห์สงหาเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน สัตว์อื่นที่ตกทุกข์ได้ยาก ลำบากยากแค้น เขาก็อาศัยมนุษย์บ้างเป็นบางจำพวก นั่น ใจมนุษย์สูง มนุษย์ใจสูง แต่ว่าอย่าเบียดเบียนสัตว์ที่ใจต่ำ อย่าเบียดเบียนเขาให้ลำบากลำบนเลย เป็นทุกข์เป็นยาก ทุลักทุเลกว่าจะตายก็โธ่ ถ้ามนุษย์เบียดเบียนแล้ว ก็ถูกฆ่าถูกตีแล้ว ก็เจ็บป่วยไปหรือว่าตายอย่างทุลักทุเลที่สุด ไม่พึงกระทำอย่างนั้น เราเป็นผู้มีศีล เป็นผู้มีธรรม มีครูบาอาจารย์เป็นผู้สอนสั่ง เออ ถ้าทำตามคำสั่งคำสอนของครูบาอาจารย์แล้ว เราก็เป็นผู้บริสุทธิ์ เป็นผู้บริสุทธิ์กาย วาจา ใจ เป็นผู้บริสุทธิ์ ไม่เบียดเบียนสัตว์อื่น ตามคำตั้งปณิธานต่อหน้าพระเจ้าพระสงฆ์แล้ว ไม่เบียดเบียนชีวิตผู้อื่น เออ ให้เขาได้รับความเดือดร้อน นั่นเรียกว่า

เจตะนาหัง ภิกขะเว กัมมัง วะทามิ

มีเจตนาบริสุทธิ์ผุดผ่อง ความบริสุทธิ์ผุดผ่อง จะเกิดมีได้เพราะเจตนา เจตนาบริสุทธิ์ เจตนาไม่มีการจะเบียดเบียนชีวิต

สัตว์ให้ได้รับความลำบากใดๆ เลย อืม เจตนาอย่างนั้นมันเกี่ยว เจตนาของเทวดา เออ เจตนาของเทพเจ้าเหล่าเทวาทั้งหลาย ผู้ความมุ่งบริสุทธิ์ผุดผ่องใส่ตัวเอง ชำระกาย ชำระวาจา ชำระ ชำ... ชำระใจ ให้ถึงความบริสุทธิ์ผุดผ่องได้ก็เป็นเทวดา ใจอย่างงั้น ใจเป็นเทวดา ใจมนุษย์บริสุทธิ์ผุดผ่อง ทำให้ตัวเองบริสุทธิ์ ผุดผ่อง ด้วยกาย วาจา ใจ ไม่ให้ไปทำบาปทางกาย ทางวาจา ทางใจ เออ ให้ถึงพร้อมไปด้วยเจตนาที่ดี เออ ไม่เบียดเบียน ผู้อื่น ให้เขาได้รับความลำบากแต่อย่างใด อันนี้เป็นเจตนาของผู้ มีเจตนาสูง มีเจตนาบริสุทธิ์ผุดผ่อง ใจเหมือนกับจะหลุดพ้นไป จากความเศร้าหมองทั้งหลาย ความเศร้าหมองขุ่นมัวทั้งหลาย ความอาฆาต พยาบาท จองเวรทั้งหลายเหล่านั้น มันจะหลุด ออกไปจากใจเรา ไม่มีๆ ไม่มีเจตนาอย่างนั้นเลย เป็นคนบริสุทธิ์ ผุดผ่อง เมื่อใจสะอาดแล้ว เป็นคนสะอาดกาย วาจา ใจแล้ว เจตนาก็บริสุทธิ์ไปด้วย บริสุทธิ์ไปด้วย มีเจตนาบริสุทธิ์สะอาด เออ

(ฉันน้ำชา)

อ้า พูดไป พูดมา น้ำลายมันเหนียว มันจะพูดไม่ออก น้ำลายมันเหนียว อันนี้ขอฝากญาติโยมทั้งหลาย ทุกคนให้อยู่ ในศาสนาเรา ถือศาสนาเป็นที่พึ่งของเรา เราก็พึ่งคำสั่งคำสอน ของพระพุทธเจ้านั้น เป็นสิ่งที่ชำระล้าง ขัดเกลากิเลส ความโลภ ความโกรธ ความหลง อยู่ในหัวใจของเราให้มันอล่องฉ่อง หรือ ว่าขาวสะอาดบริสุทธิ์ เออ เราตกอยู่ในห้วงมหรรณพ ตกอยู่ใน ภูมิเพศของมนุษย์ แต่ยังเอาตนไปทำบาปกรรมอยู่ มีเจตนาไม่ดี

ทำเบียดเบียนสัตว์อื่นอยู่อย่างนั้น มันสูงกว่าสัตว์หรือเปล่า ถ้า มีเจตนาอย่างนั้น แล้วสูงกว่าสัตว์อื่นหรือเปล่า เออ เทวดาเห็น แล้วโมทนาหรือเปล่า นุ่งขาวห่มขาวแล้วอย่างงี้ก็ระวัง ระวังมัน จะเปื้อน มันจะแฉลบ มันจะแฉลบออกจากทางเดินของมัน อ้า แฉลบออกไปได้ ไปตบริ้น ตบยุง ตบแมลง ตีแมลงอะไรมัน ตายไปด้วยเจตนา ทำอย่างนั้นก็เรียกว่าหลอกลวงโลก เรามา หลอกลวงโลกหรือเปล่า ไม่ได้หลอกลวง มีเจตนาอยู่แล้ว ตั้งใจ งดเว้นอยู่แล้ว แต่มันอาจจะเผลอไปบางครั้งบางคราว ถ้ามีสติ อยู่ประจำเนื้อประจำตัว ไม่ ไม่สามารถที่จะล่วงเกินทำบาปไป ได้ ด้วยกายก็ดี ด้วยวาจาก็ดี ด้วยใจก็ดี ไม่สามารถที่จะมีเจตนา ล่วงเกิน มีเจตนามุ่งมั่นอยู่อย่างนั้น รักษากาย วาจา ใจของตน ให้เป็นกายบริสุทธิ์ เป็นวาจาที่บริสุทธิ์ มีเจตนาในใจ ไม่เผลอ ไม่หลงเลย ไปทางที่ผิดๆ ไม่เผลอให้ไปอย่างงั้น ตั้งใจอย่างงั้น

มาเดี๋ยวนี้ มาวันนี้ นิมนต์หลวงพ่อมา ให้มาเทศน์ ว่างั้นน่ะ ให้มาเทศน์ให้ฟัง เทศน์ให้รู้จักคุณค่า คุณสมบัติของใจ เราจะ เอาอะไรมาเป็นคุณสมบัติพาดี ขัดเกลาให้อล่องฉ่อง ให้สะอาด หมดจดได้ ก็เจตนาของเราสิ เจตนาของเราตั้งใจแล้ว เราจะละเว้น จากบาป ไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ลักทรัพย์ ไม่ประพฤติผิดในกาม ไม่กล่าว โป้ปดมดเท็จ หลอกลวงผู้อื่น ไม่ดื่มกินสุราเมรัย สิ่งที่เป็นข้าศึก แก่ศีลธรรม ถ้าเมามายแล้วมันก็ลืมไปหมด ถ้าไปเมาไปมาย ลืมไปหมด กินเหล้าลงไป มอมเมาจิตใจตัวเอง แล้วก็ทำให้จิตใจ ตัวเองลุ่มหลง ตะเพิดไปต่างๆ นานา

(เสียงนกร้อง)

ทำให้กระทบกระเทือนถึงจิตใจผู้อื่น เออ

(เสียงนกร้อง)

เออ มีนกน้อยๆ มาร้องอยู่นั้นด้วย

เออ จริงแล้วหลวงพ่อเนาะ(นะ)

(เสียงนกร้อง)

จิ๊บๆๆๆ อยู่เลย เออ จริงแล้ว จริงแล้ว

ถ้ายังเขาเบียดเบียนอยู่ ก็ชื่อว่ารักษาศีลยังไง เฮอะๆๆ เออ ไม่ใช่แล้ว

(เสียงนกร้อง)

ต้องรักษาศีล ตามคำที่หลวงพ่อเทศนาสั่งสอน

อ้า เรียกกันมาอีกแล้ว ๒ ตัวแล้ว มา มาฟัง เออ

มาฟังเพิ่นเทศน์ เพิ่นแสดงว่า มนุษย์ไม่ให้ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต

เราล่ะเป็นพยานอีก เออ มาได้นั่งฟังอย่างดี อยู่ เออ ต้นไม้หรือต้นสายไฟ อืม ฟังอยู่ ก็เรียกกันมาด้วย จิ๊บๆๆๆ มาเร็วๆ มาฟัง

(เสียงนกร้อง)

นั่น เฮอะ เออ มันน่าสงสารสัตว์อื่น ผู้มีเจตนาบริสุทธิ์ บางทีอาจจะรู้ว่าความหมายของผู้พูดก็ได้ รู้ความหมายว่า เพิ่นให้เว้นจากการฆ่าสัตว์ตัดชีวิต ทุกสิ่งทุกอย่าง ไม่ให้เบียดเบียนซึ่งกันและกัน อ้า อันนี้ถ้าประพฤติปฏิบัติเคร่งครัด ตามที่พูดมานี้ แล้วก็เป็นคนบริสุทธิ์ได้ สัตว์อื่นเขาก็ไม่เกรงกลัว อ้า อาจจะลงมาขอกินอาหารตามในลานนี้ก็ได้ อ้า เหมือนดังเราไปพุทธมณฑล แล้วมันเรียกกันมาเป็นพรวนเลย พวกนกก็มา

พวกปลาก็มา มากินอาหาร วันนี้เขาแจกอาหาร มันก็มากัน โอ้โฮ มากันมากมาย มันคงจะเรียกกันว่ะ มันจึงรู้กัน มาเป็นกลุ่ม เป็นก้อน เป็นพันกันจริงๆ กินอาหาร อ้า แย่งกันล่ะ ตัวไหนมีกำลังหลาย ก็เอาชนะตัวมีกำลังน้อย เออ แต่ว่าเขาก็ตั้งใจถัวเฉลี่ยกันแล้ว ไม่แย่งกันล่ะ

(เสียงนกร้อง)

อ้าว ตัวใหญ่ๆ ก็มี หัวเท่านี้ก็มี ตัวใหญ่ๆ ไม่มีใครไปแย่งมันได้หรอก อืม มันแย่งกันแต่ตัวน้อยๆ แย่งกัน ตัวใหญ่ๆ เขาก็กลัวถูกเขมือบ ถูกคาบไปกิน หรือเขมือบไปกินเลย เออ อ้า

อันนี้สัตว์ตั้งแต่ครั้งโบราณกาลมา ในป่าหิมพานต์โน้น หิมวันตประเทศ อยู่ด้วยกัน อยู่ด้วยศีล อยู่ด้วยธรรมกัน กินแต่ของบริสุทธิ์ หากินแต่ของตายแล้ว ไม่ได้ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตอะไรเลย อยู่ในป่าหิมพานต์ ...วันต์ พระเวส มีนิทาน เพิ่นเล่าให้ฟังแอ้ แม่นางมัทรีไปตามพระเวสสันดร ไปอยู่ในป่าหิมวันตประเทศ หากินผลหมากรากไม้ หัวเผือก หัวมันไปเรื่อยๆ เอ้ จนว่าผมไม่มีสักเส้น เออ ผมร่วง ผมร่วงหมด โอ้ เราอ่านหนังสือเรื่องประวัติอันนั้นแล้ว เกิดความสลดสังเวชขึ้น โอ้โฮ เพิ่นบำเพ็ญบารมี คงเป็น มันเป็นธรรมดาทรมาน ลำบากตรากตรำขนาดไหน สู้ สู้ ปรึกษากันเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน สู้ เราสู้ได้ไหม สู้ได้ เออ เราจะไปอยู่ป่า อยู่เขา มัทรีเอยเธอจะสู้ได้ไหม เออ ได้ หาเลี้ยงพระแก้วตา บรรดาพระ... บวชเป็นฤๅษี เลี้ยงถึงลูกด้วย กัณหาชาลี เลี้ยง ได้ผลหมากรากไม้ก็เลี้ยง เอามาเลี้ยงกัน แต่น่าสลดสังเวช ในเมื่อเขาไปขอ ๒ กุมารเดะ เขาไปขอเอา ชูชก ชูชกได้เมียสาว เออ อืม ให้ ให้สามีไปขอเอาลูกของพระเวสสันดร เพิ่นหมดทุกอย่าง ช้างแก้วก็ให้ ม้าแก้วก็ให้ รถจักรรถแจวก็ให้ ให้ไปหมดเลย เออ จงไปขอเอาลูกของพระเวสสันดรน่ะ กัณหาชาลีนั่น มาเป็นคนรับใช้เรา จึงจะให้อยู่ด้วย เฮอะ ไอ้เฒ่าแก่ก็ไม่รู้จักอะไร เออ ฟังคำเมียแล้วก็อยากได้คนใช้ที่ดีๆ เอาไว้ใช้ ไปตามคำบอกขอของเขา อืม ธุดงค์ตามป่าไปไกลเหลือเกินแล้ว เออ

ทุกข์ก็สู้ ทุกข์ก็หม่น(บุก) หนามสน(หนาม)ก็ผ่า(ฝ่า) ป่าขี้อ้น(ป่าหญ้าชนิดหนึ่งที่มีลูกของมันชอบติดตามผ้าหรือตามกางเกงเมื่อเราเดินผ่าน) ตันหน้า บ่กลัวแล้ว ไปได้ ไป เพื่อไปขอเอา ๒ กัณหาชาลี มาให้เมียของตัวเอง

นางอมิตตดาเป็นคนสั่งให้ไปขอ นางอมิตตดานั่นก็ อืม เข้าใจว่า ตายแล้ว เข้าใจว่าตายแล้วไปในป่าใหญ่ ดงหนาป่าใหญ่ ตายในป่าแล้วล่ะเฒ่าชูชกคนนี้ คงอยู่ไม่รอดหรอก เออ ต่อให้หนีจาก นั่น เขา ความสุขของเขาซะ เออ น่ะ เป็นอย่างยังงั้น แต่ว่าตายจริงๆ กลับ แก่ก็เป็นคนจำทางได้ดี ไปทางนี้ๆๆๆ จำไปเมืองนั่นเมืองนี้ไปได้ อ้า เวลาออกจากป่า ขอกัณหาชาลีได้แล้ว ฆ่าม้าตีมาเหมือนดังสัตว์นี่ล่ะ เออ เพราะกัณหาชาลีน้อยๆ ไม่รู้จักเดียงสาอะไรหรอก เขาให้นอนอยู่กับพื้นดิน ก็นอนอยู่กับพื้นดินนั่นแหละ แต่ว่าตัวพราหมณ์ชูชกนั่น ขึ้นไปแขวนอู่นอน

อยู่ข้างบนกิ่งไม้ ต้นนั่นต้นนี้ เขากลัวเสือ กลัวสางจะมา แต่ว่ากัณหาชาลีก็มีชีวิตเหมือนกัน ทำไมไม่ดูแลรักษา เออ มีใจหยาบช้าเหลือเกิน ปล่อยไว้ข้างล่าง ร้อนฮอด(ถึง)เทวดา เทวดาก็แปลงตนลงมา ให้นอน ให้นอนบนตัก ให้ปลอดภัยจากมด มดยุง ริ้น ยุง มด ปลวก ไม่มาใกล้เลย เทวดาอ่ะ มาแปลงตัวลงมาดูแลรักษาเนี่ย

ถ้าอ่านไป ก็ซึ้งไป

ในตำราพระเวสสันดร กัณหาชาลี เกิดมาซึ้งน้ำใจ อืม เป็นอย่างงั้น มีความจริงอันนี้ พระโพธิสัตว์ท่านทำมาแล้วได้ เพิ่นเป็นมหาสัตว์ มหาสัตว์เวสสันดรชาดก แต่พวกเราก็บำเพ็ญบารมีทีแรกก็ยากใจอยู่นะ จะรักษาศีลก็ยากใจตัวเองอยู่นั่นแหละ จะไหวไหม อ้า ไปนอนในป่าได้ไหม เออ เสือสิงห์หิงแสง อ้า เสือสิงห์มหิงสา(ควายป่า) อะไรมาเบียดเบียนจะทำยังไง เออ แต่ว่าเทวดารู้กันหมดแล้วล่ะ ไม่ให้สัตว์สิงห์มหิงสา(ควายป่า) ทั้งหลายมาเบียดเบียน เออ พระกุมาร ตั้งแต่พระเวสสันดร

นางมัทรี กัณหาชาลี ไปอยู่ในป่าสมัยโน้น เทวดาบอกเล่ากันหมด ให้มากล้ำกรายไม่ได้ ดูแลเป็นพิเศษ เออ คนมีบุญ มีบุญ มีผู้ดูแล มีผู้รักษาให้ เออ เฮอะ ถ้ามันมีแต่ปางนั้น สมัยครูบาอาจารย์พาเราไปภู เขาภูพานคำ แล้วก็ภูเวียง ภูอะไรเหล่านี้พาไป ก็มีสัตว์สิงห์มหิงสา(ควายป่า) มากินน้ำ กินอะไรด้วย เสียงมันเลียน้ำ จกๆๆ มันเลียน้ำเอา มันไม่ได้ดูดกินธรรมดา มันเลียเอาคือหมากินน้ำนี่แหละ เสือมันเลีย จกๆๆๆ ได้ยิน ได้ยินกับหูเรานั่งฟังเทศน์หลวงปู่อยู่ เอ้ เสียงนี่มันไม่ใช่เสียงธรรมดานะ เนี่ยเสียง เสียงสวบน้ำ อืม มันดัง จกๆ บักใหญ่อยู่ เขาก็ ก็กลัวเสือ ตัว... ตัวอะไร

เอ้า ก็ครูบาอาจารย์ไม่ตาย เราก็ไม่ตาย ก็ เออ ตั้งใจลงไปอันนั้น ภาวนา เพิ่นก็เทศน์ไป แล้วก็ดังขึ้นๆๆ เทศน์เสียงดังฟังชัดขึ้น เออ อ๋อ รู้ รู้ว่ามันมาอยู่ แต่มันไม่ทำไม มันมากินน้ำเฉยๆ มันไม่ทำไมคนหรอก ของเราเฉยๆ อย่าไปฟังมัน จุดตะเกียงเจ้าพายุแขวนไว้ที่ต้นไม้ ให้มันสว่างไสว มันมากินน้ำเสร็จแล้วมันก็ไปแหละ มันก็กลับไปหาลูกหาเมียล่ะ มันมีลูกมีเมีย นู้นรอยมันบักใหญ่ เท่าปากกระโถนนี่ รอยมัน เวลามันไปแล้ว จึงไปดู มันมานี่ๆ มานี่ เหยียบขี้โคลนไปตรงนี้ๆ โอ้ เห็นรอยมันแล้ว เกิดขนลุกขนพอง กลัวมันหมดแล้ว น่ะ เพิ่นบอกว่า เทวดารักษาหรอก ไม่ต้องกลัวอ่ะน่ะ ครูบาอาจารย์เพิ่นบอกไม่ต้องกลัว เรามาปฏิบัติธรรม มาภาวนา จำศีลภาวนา เทวดารักษาเองหรอก อ่ะน่ะ อ้า เทวดาสัมมาทิฏฐิก็มี เขาไม่มาคาบเอาเราไปหรอก อ่ะเน้อ โอ้โฮ มัน เท่าปากกระโถน ใหญ่กว่านี้รอย รอยเสือน่ะ รอยใหญ่ๆ เป็นคืบ มันกว้างอ่ะเน้อ ถ้ามันคาบเอาเราไป มันก็ไปจ้อยอ่ะ ตายจ้อยล่ะ บ่ยากหรอก แน่ะ แต่ว่า

บุญบันดาล เทวดารักษา ไม่มีใครเป็นอะไรเลย ไม่มีใครเบียดเบียนกันหรอก เขามากินแล้วเขาก็ไป เออ เขาไม่ๆ มาอยู่แค่ให้คนกลัวเฉยๆ หรอก เออ อันนี้ก็มหัศจรรย์ เรื่องความมหัศจรรย์ของโลกมีอยู่ เออ สัตว์อื่นอย่าข่มเหงสัตว์อื่น สัตว์อื่นอย่ารังแกสัตว์อื่น ให้เป็นเพื่อนเป็นฝูงกันเน้อ

สัพเพ สัตตา สุขิตา โหนตุ
สัพเพ สัตตา อะเวรา โหนตุ
สัพเพ สัตตา อัพ๎ยาปัชฌา โหนตุ

นี่เราก็สวดแผ่เมตตาอยู่ทุกวันๆ เออ ก็คุ้มครองป้องกันได้ดี เพราะฉะนั้น เทศน์มาเป็น ปกิณณกนัย เพื่อต้องการอยากให้ญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลาย ได้เข้าใจ หยิบไปพินิจพิจารณาด้วยปัญญาอันฉลาดของตนๆ เองเถิด

ทำจริงๆ ได้ผลจริงๆ เออ
ทำจริงๆ ได้ผลจริงๆ

ไปอยู่ป่าที่มีเสือสางคางลายหลายชนิด เขาก็ไม่ทำไมเรา ต่างคนต่างอยู่ ต่างคนต่างไป ไม่เบียดเบียนใคร เออ เวลาไปบิณฑบาต เดินทางจากคำหวายยาง(วัดป่าคีรีวัน)ไม่ใช่ คำเม็ก (วัดถ้ำพระคำเม็ก) ออกบิณฑบาตแต่เช้ามืด มาตามทาง เวลาก็นั้น โอ้ มันเสียงดังครามตรงนี้ ให้มันออกไปทางนี้แล้วมันไปขากลับมาก็แวะไปดูรอยมัน รอยมันไปนี่ มันไปทางนี้ ดังครามหนึ่ง เพิ่นว่า โธ่ ดูรอยมันเท่าปากกระโถนใหญ่ๆ นี่แหละ รอยเสือ เสือโคร่ง เออ แต่เขาก็หลีกทางให้เรา ไม่ได้ขวางทางเราเลย ไม่ได้เบียดเบียนเราเลย เขาก็หลีกทางให้เรา ให้ไปได้สะดวก ไปบิณฑบาตมาเลี้ยงครูบาอาจารย์ ท่านไปไม่ ท่านไปไม่ได้ เดินทางไกลไม่ได้ ให้ท่านอยู่กับที่ อ้า เรา พวกเราเป็นคนหนุ่ม พากันไปเดินบิณฑบาต อืม ไม่ๆ ไม่กลัวตาย เอาชีวิตฝากไว้กับพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ล่ะ ไป ภาวนาไป เวลามาภาวนามาอยู่อย่างงั้นก็ ปลอดภัยๆ เพราะฉะนั้น ความปลอดภัยของเราจะมีขึ้นก็เพราะการรักษาศีล ประพฤติปฏิบัติธรรม

เอาแล้ว ขาจัง(ขาชา) ขาจัง(ขาชา) เออ ช่างมันเถอะขา ปล่อยมันทิ้งไปซะ มันจัง(ขาชา) อืม หึ มัน ปล่อยมันทิ้งไป แล้วมันจัง(ขาชา)ทำไม เออ นั่งนานเรา เออ เรานั่งนาน ทับขาไว้ ขานั้นอย่าทับมัน หึ อ้า ขานั่นอย่าทับมัน เอาขาใหม่มาทับไป เออ อ่ะ หึ ก็นั่นล่ะความอดกลั้นทนทาน เขาว่า

ขันติ หิตะ สุขาวะหา

ความอดกลั้นทนทานเป็นตบะอย่างยอดเยี่ยม เป็นความอดกลั้นอย่างสูง เหนือการเหน็บชาจะกินยังไงๆ ถ้าเราอดกลั้น

ได้ เราเฉยจนว่าไม่มีเลย ไม่มีแข้ง ไม่มีขา ไม่มีหลัง ไม่มีเอวเลย นั่งได้ตลอด ไม่มีปวดแข้ง ปวดขาอะไรเลย ถ้าไปยึดมันก็หนักเข้าๆๆ ขาชา หนักเข้าๆ ก็ไปไม่รอดแล้ว นอนอ่างหล่าง(นอนหงายด้วยอาการที่หมดเรี่ยวแรง) อ่ะ หึ เออ ขาชา

ขามันก็เป็นพญามาร อันหนึ่งเหมือนกัน แขนเรา มือเรา กำอะไรก็ไม่ได้ ถ้ามันหนาวจัดๆ มา จับอะไรก็หลุดตีน หลุดมือไป เพราะฉะนั้น ก็เอาความอดกลั้นเข้ามาใส่ ว่าความอดกลั้นของเราจะมีจริงหรือเปล่า เออ อดเอา ทนเอา เออ อดกลั้นทนทาน แค่นี้ทนไม่ได้เหรอ

เอาล่ะที่แสดงมาเป็น ปกิณณกนัย เพื่อต้องการให้พวกเราทั้งหลาย นำไปใคร่ครวญพินิจพิจารณาตามความเป็นจริง ให้เห็นตามความเป็นจริง เออ ถ้าอดกลั้นทนทานไปได้ และชนะพญามารแล้ว ชนะใจตัวเองแล้ว ก็ชื่อว่าเป็นผู้ชนะ ไม่ยอมแพ้ต่อแต่นั้นก็จะได้ประสบพบเห็นแต่ความสุขความเจริญทั้งทางคดีโลกและทางคดีธรรมทุกประการ รับประทานฝอยมา หรือวิสัชนามา ก็ยุติด้วยเวลา เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้

(สาธุ สาธุ สาธุ)

เทศน์ไปๆ มันก็เมื่อยเหมือนกัน เว้ย

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
วันเสาร์ที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๕๗ เวลา ๑๕.๐๐ น.
ณ ศาลาหลวงพ่อทรงธรรม
วัดอโศการาม ต.ท้ายบ้าน
อ.เมือง จ. สมุทรปราการ

(อาราธนาเทศน์)

อาราธนาเทศน์แล้ว เออ หูมันบ่ดีเน้อ ว่าเบาๆ ไม่ได้ยินน่ะ หูมันไปแล้ว มันไปเสียจากเราแล้วหู แอ้ แต่ว่าจมูกยังเว้นไว้ให้หายใจอยู่ มันยังไม่ไป แต่ว่าหูนี้ไปแล้ว ถ้าจะฟังเสียงโทรศัพท์ก็มีใส่หูก่อน ใส่หูเอาๆ เปิดโทรศัพท์ซะก่อนมันจึงเข้า โอ้ มันอนิจจังไว้ย มันอนิจจัง

สังขารเนี่ยมันโลกีย์ มันบ่เที่ยงมั่นแล้ว คือแท้ดังนิพพาน

นั่นน่ะมันน่ะ นิพพานเพิ่นว่ามันเที่ยงบ่เนี่ย เราอยู่ในโลกีย์ เนี่ยก็ต้องใช้ของโลกีย์ เป็นหู เป็นตา เป็นจมูก เป็นลิ้น เป็นกาย ของใช้ในโลกีย์ทั้งนั้นน่ะ เออ มันไม่เที่ยงนั่นแหละ ประเดี๋ยวมันก็ไปหนีจากเรา มันไป เวลามันอยู่ก็ใช้งานมันได้อยู่ เวลามันดับ มันก็ดับไปเลย มันเอาไปหมด ตาก็เอาไป หูก็เอาไป จมูกก็เอาไป ลิ้นก็เอาไปหมด ไม่ให้เราใช้อีกต่อไป มีแต่พระเพลิงแหละที่ทำลายให้ พระเพลิง ผู้จะกินให้ เก็บให้ เก็บกระดูก เก็บอัฐิสังขารอะไร มีแต่พระเพลิงล่ะเป็นผู้เก็บอ่ะน่ะ แต่เดี๋ยวนี้เรายังพูดกันได้อยู่พอรู้เรื่อง อืม

เอาแล้วเหรอ อาราธนาแล้วเหรอ โอ้ คุย ของไม่เที่ยงให้กันฟังซะก่อน มันไม่เที่ยง รูปก็ไม่เที่ยง สังขารทั้งหลายทุกส่วนก็ไม่เที่ยง แขนขา ตีนมือ บางทีมันก็กำไม่ได้มัน มันๆ จัง(ชา) มันหนาว กำไม่ได้ เนี่ยมันไม่เที่ยงแล้วล่ะเนี่ย เป็นอย่างงั้นน่ะ อืม จิตก็บ่เที่ยง

รูปัง อะนิจจัง
เวทนา อะนิจจา
สัญญา อะนิจจา
สังขารา อะนิจจา
วิญญาณัง อะนิจจัง

อีก โอ้ย เรามาอยู่กับความไม่เที่ยง อาศัยของไม่เที่ยงอยู่ อาศัยเขามา แข้งขา ตีนมือ หูตา อาศัยเขาอยู่ ทุกอย่างล่ะ แต่อยู่ด้วยอะไรล่ะ อืม มันฉันอะไรแล้วอยู่ ฉันจังหันได้ ฉันอาหารหวานคาวอะไรได้อยู่ มันก็อยู่ไป ลมหายใจก็สะดวกอยู่ ถ้าลมหายใจไม่สะดวกแล้ว เอาอีกแหละ อืม เขาก็อาจจะหาม หรือเอารถไปส่งโรงพยาบาล ให้โรงพยาบาลจัดการให้ ช่วยเหลือ ทางเดินลมหายใจเข้าออก ความเต้นของหัวใจ ระบบของหัวใจยังทำงานดีอยู่หรือ รับ ระบบประสาททุกส่วน อืม เวลาเขาปิดแล้วมันจะเป็นยังไงล่ะทีเนี่ย มันจะดับลงๆๆ แต่ละอย่างๆ แข้งขาเนี่ยก็ขึ้นมาแค่นี้ ก็ได้หามมาแล้ว ขึ้นมาแค่นี้ได้มาแล้ว แข้งขาจะให้เดินเอง ทุกคนว่ามันจะเซ เซ ถลาไถลไป ผิดจังหวะก็ล้ม ผิดจังหวะหัวเข่ามันไม่มีแรงแล้ว เพิ่นก็ล้มลงไป นี่ละ

สังขารา อะนิจจา
สังขารทั้งหลายไม่เที่ยงหนอ
บังเกิดก่อแล้วกลับกลาย
ดุจฟองแห่งน้ำหมาย
แล้วแตกก็ดับวับกระเด็น

เออ เขาร้องสรภัญญะ เออ ให้ฟังอยู่ เวลามันจะแตกแล้ว มันห้ามไม่อยู่ หนุ่มก็ตาย เป็นเด็กอยู่ก็ตาย ตายตั้งแต่ในท้องมันก็มี ออกมาแล้วร้องอุแว้ๆ อยู่ เขาว่าอะไรล่ะ ช่วยแม่ ช่วยแม่ เออ อุแว้ อุแว้ ช่วยแม่ ช่วยแม่ หึหึหึ โอ้ย ร้องขอให้ช่วยเหลือตั้งแต่ออกมาใหม่ๆ เข้าไปก็ประคบประหงม งมกัน อ้า งมเลือด งมหยัง(อะไร) งมขี้ งมเยี่ยวกันมาเรื่อยๆ ตั้งแต่เกิดมา

เพราะฉะนั้น ผู้ประคบประหงมเราที่สุด ก็แม่ พ่อ เออ ประคบประหงมเรา พ่อกับแม่ เพิ่นจึงยกพ่อแม่เป็นเทวดาของลูก เออ เป็น

อาหุไนยบุคคล

เป็นผู้ให้ความสะดวก มันเป็นอะไรๆ หรือมั่ง หอบเอาหาหมอ ให้หมอช่วยเหลือ ทางเดินอาหาร ทางเดินลมหายใจ ทางเดินของเลือดของลมในร่างกาย อาศัยผู้อื่นมาหรอกเราจึงได้ใหญ่โตมาขนาดนี้ ถ้าไม่มีบุญก็คงตายแล้วล่ะ ตายแล้ว อืม จะตายอยู่รอมร่อหลายเที่ยวมาแล้ว อืม บวชเข้ามาแล้ว เออ ก็มีบ้างมีมา มาบวชอยู่บ้าง มาเยือนอยู่บ้าง ความตายมาเยือนเราอยู่บ้าง

ความตายไม่เลือกหน้า กษัตราพราหมาณัง
มีจนชนทุพพลัง จะเรืองฤทธิ์อิสสโร
ขนาดไหนก็ตาม ชักหน้านิ่ว มุโมโห
หรืออ่อนหย่อนกาโย น้อมคำนับอภิวันท์

ยังไง เขาก็ไม่อยู่ถึงคราวเขา เร่งรีบเลยๆ เออ เพราะฉะนั้นครูบาอาจารย์จึงเตือนเรา

อย่าประมาทเด้อ อย่าประมาทเด้อ

รีบเร่งทำความเพียรซะ ให้หมดสงสัยทางโลกีย์เขาซะ ทางโลกเอาให้มันหมดสงสัย ถ้าสงสัยอยู่เรื่อยไป นั่นแหละตัวพาเกิดอีก ตัวสงสัยนั่นแหละ ตัวจะพาเราเกิดอีก เออ อืม เอ้า อาราธนาแล้ว ศีลๆ เสร็จๆ เรียบร้อยแล้ว เออ

นะโมตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโมตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโมตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ

ขอความนอบน้อมของเราท่านทั้งหลาย จงมีแด่พระผู้มีพระภาค ผู้เป็นอรหันต์ตรัสรู้ชอบเองพระองค์นั้น เออ

กัมมัง วิชชา จะ ธัมโม จะ สีลัง ชีวิตะมุตตะมัง
อิมัสสะ ธัมมะปะริยายัสสะ อัตโถ
สาธายัสมันเตหิ สักกัจจัง ธัมโม โสตัพโพติ

เออ นั่งตามสบาย นั่งสมาธิตามสบาย อย่าไปยกมืออยู่ตลอดเวลา สังขารมันก็ไม่เอาไหนน่ะ มันไม่เอาไหน ไม่เอาเลย มันเมื่อยพนมมือตลอดเวลามันก็เมื่อย ท่านบอกว่าให้ เอาหูใส่ใจฟัง เออ แค่นั้นแหละ เอาหูเพิ่นหรอกเป็นผู้จดจำ เป็นผู้บันทึกคือใจบันทึกเสียง เสียงเนี่ยก็ไม่ถาวรอะไรหรอก บางทีก็แหบแห้งไป ปากไม่ออกเลยบางครั้งบางคราว มันเป็นอนิจจัง มันไม่เที่ยง มันไม่ใช่เรา มันเป็นอนัตตาด้วย เป็นทุกขังด้วย เป็นอนิจจังด้วย เป็นอนัตตาด้วย

สังขารนี่โลกีย์มันบ่เที่ยง มันเป็นค่อยๆ เหงี่ยงๆ(เอนเอียง)
อืม มันสิถิ้ม(ทิ้ง)ไป มื้อใด๋(วันไหน)วันไหน สังขาร

ช่างมันเถอะ เป็นหน้าที่ของเขา เป็นหน้าที่ของเขาจะต้องให้โอกาสเรา อายุเราได้ปูนนี้แล้ว ท่านก็ไปก่อนเรา

หลวงปู่มั่น(หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต)
หลวงปู่เสาร์(หลวงปู่เสาร์ กันตสีโล)
หลวงปู่สิงห์(หลวงปู่สิงห์ ขันตยาคโม)

หลวงปู่อะไรๆ ทั้งหลายทั้งปวง ที่เราเกิดทันท่านอยู่ ท่านก็ไปหมดแล้ว เรายังโง่เองอยู่เหรอ ยังประมาทมัวเมาอยู่เหรอ เออ เรื่องของจริงมันมีอยู่อย่างงั้น

ถึงคราวแล้วเร่งรีบ เข้าคั้นบีบดวงชีวัง
มีจนชนทุพพลัง จะเรืองฤทธิ์อิสสโร
ขนาดไหนก็ตาม จะหน้านิ่ว ชักโมโห
หรืออ่อนหย่อนกาโย น้อมคำนับอภิวันท์

ไหว้วอนเอาไว้ยังไงก็ไม่อยู่ ทรัพย์ศฤงคารน่ะมันเร่งรีบเข้าคั้นบีบดวงชีวัง เพราะฉะนั้น ขอฝากทุกคน เฒ่าแก่หรือเป็นคนหนุ่มคนสาวก็ดี ถึงคราวแล้วมันเข้าเร่งรีบ เข้าคั้นบีบดวงชีวัง มีจนชนทุพพลังยังไงก็เอาไม่อยู่ จะเรืองฤทธิ์อิสสโรขนาดไหนก็เอาไม่อยู่ เป็นอย่างงั้นล่ะ มันเป็น

อะนิจจัง ทุกขัง อะนัตตา

ครูบาอาจารย์สอนเรามาตั้งแต่วันโกนผมหัวเข้าบวช สอนเนี่ยเรื่องกายมันไม่เที่ยง สังขารมันไม่เที่ยง เวลาแข็งแรงอยู่รีบซะท่านเตือน เวลาแข็งแรงอยู่อย่าประมาท ให้รีบทำความพากความเพียร ตั้งจิตตั้งใจ ประพฤติปฏิบัติให้เข้มแข็ง อย่าอ่อนแอ เพิ่นบอกอย่างงี้ แน่ะ ธรรมชาติมันเป็นอย่างงั้น จะเข้มแข็งขนาดไหนก็ทรุดโทรมได้ ทรุดโทรมไปด้วยโรคาพาธ พาธ พยาธิ มันเตรียมพร้อมของมันอยู่เสมอ เตรียมพร้อมจะเอาไปอยู่ เออ

แต่ว่ามาอยู่ในกรุงเทพฯ ก็มาขออาศัยโรงพยาบาลเขาอยู่ มันใกล้หมอดี เออ มันใกล้หมอ ภาคภูมิใจอยู่ ว่าเราอยู่ใกล้หมอ หมอคงจะช่วยเหลือเรา เวลาเราพะงาบๆ ขึ้นมา เออ หายใจไม่คล่อง หายใจไม่ออก เจ็บหน้าอกบ้าง เจ็บท้องบ้าง เจ็บไส้เจ็บพุงบ้าง แต่ปานนั้นก็ถูกเชือดเฉือนไปหลายอย่างแล้ว เชือดเฉือนอะไร ในสกลกายของเรามันก็มี เออ หลายอย่าง ตับ ไต ไส้ พุงเกิดขึ้นมาได้ เราไม่เคยได้เลี้ยงมันเลย มันมาเกิดในเรา เกิดแล้วก็ทำให้เจ็บปวดรวดร้าว เป็นนิ่วในถุงน้ำดีครั้งหนึ่ง ครั้งนั้นไปงานศพของหลวงพ่อ อะไรล่ะ เออ ลืม อำเภอบ้านผือ อำเภอวังสะพุงไปนู้นล่ะ ท่านเป็นหนุ่มกว่าเราอยู่นิดหนึ่ง อืม เกิดก่อนท่าน ๑๒ ๑๑ เดือน ๑๒ เดือนพู้น(โน้น)ล่ะ เกือบปี เกิดที่หลังเรา แต่ท่านก็ไปก่อน แข็งแรงที่สุด อืม ก็นึกว่าท่านเป็นคนแข็งแรงที่จะอาศัย พึ่งพาอาศัยได้ ในที่สุดท่านก็ไปก่อนเราเลยปะเนี่ย ตายก่อนเรา เราอุตส่าห์หอบสังขารตัวเองไปช่วยงาน ไปช่วยงานศพ อืม หลวงพ่ออะไรน่ะอยู่ นึกได้ เออ อืม ไปช่วยงานศพท่าน ใส่ฟืนใส่ไฟเรียบร้อยแล้ว แล้วไม่ได้นอนที่นั่น เพราะมันไม่มีที่นอน ไปนอนโน้น กับหลวงพ่อ เออ เมืองสกลนครพู้น(โน้น)ล่ะ อำเภอเดียวกันล่ะ แต่ว่ามันอยู่คนละหัวเมือง ไปนอนเวลากลางคืนมามันเจ็บขึ้น มันตีขึ้นมาซะแล้ว อืม ปวดพิเศษ

เจ็บพิเศษ นิ่วมันสำแดงฤทธิ์ ตัวนิ่วมันเข้าไปอยู่ในถุงน้ำดี แล้วมันอยู่แออัดยัดเยียดกันเกินไป ว่าตั้ง ๗ ตัว ๘ ตัว ๘ ก้อนแลเท่าหัวแม่ เท่าหัวแม่มือนี่ อยู่ในถุงน้ำดีแห่งเดียวน้อยๆ มันก็เจ็บเอาแทบตายอ่ะ เอ้ มันอย่างงี้มันไม่ไหวนะ มันเป็นอาการอย่างนี้มันไม่ไหวนะ มันตายได้เลยนะ ทำยังไงอ่ะ อยู่ที่นี่ก็ไม่มีโรงพยาบาล เอาเราไปนอนที่โรงพยาบาลเอกอุดรเถอะปะเนี่ยออกจากที่นั่นน่ะ เอารถมารับไปส่งเอกอุดร เอกอุดรก็ช่วยปุ๊บปั๊บ ช่วยบรรเทาปวดนี้ซะก่อน ไอ้หมอและเครื่องมือมันไม่ครบอ่ะ ทางนี้ก็ฮือฮากันไป ทางกรุงเทพฯ โอ้ เป็นอาการอย่างงั้นมันตายเอาปัจจุบันนะ เอามาเร็วๆ ให้ถึงวันนี้และคืนนี้ด้วย เอาไว้นานตาย เราก็กลัวตายเหมือนกันนะ อุตส่าห์กินโน้นกินนี่ไว้ปวดรวดร้าว เราก็กลัวตายแน่นะ อุตสาห์ทิ้งโน้นทิ้งนี่ไว้ มันเจ็บปวดรวดร้าว นอนในรถมาก็ปวดมาอย่างงั้นแหละ จนถึงเอกอุดรแล้วปะเนี่ย โรงบาลเอกอุดรนั่นน่ะ รู้จักกัน เออ เขาก็เอาเข้าห้องฉุกเฉินเลย ไปฉีดยาบรรเทาปวดให้ซะก่อน เออ ก็ได้ความเว้ย เงียบเลย มันสำแดงเดชอยู่ในกระเพาะ นิ้ว เจ็บปวดรวดร้าวมากมาย จนจะขาดใจตายพู้น(โน้น)ล่ะ แต่ว่าเขาทำยังไงมันสงบลงได้ ตื่นเช้ามาเขาก็จัดการหาอาหารมาเลี้ยงแต่เช้า จะเดินทางเข้ากรุงเทพฯ วันนี้ล่ะไปเครื่องบินไม่ทันหรอก ไปรถยนต์เอา อืม มันเป็นอะไรแล้วจะได้ ได้เยียวยากันอยู่ในรถยนต์ก็ยังดีกว่า เออ ขึ้นเครื่องบินแล้วจะทำยังไงล่ะ มันเป็นหนักๆ พอดีได้บารมีของพระองค์โสมฯ รถโรงพยาบาลนำส่งถึงโรงพยาบาลวิชัยยุทธ ไปเขาก็เอาเข้าห้องฉุกเฉินเลยหน่า เออ ไม่ได้ใส่ ยาสลบสะเลิบเลย ว่าจัดการเลย ฉีดเลย ผ่าเลย ผ่าท้องเลย เออที่มันเจ็บมันปวดน่ะ ...ผ่าตัดได้ผล หายเจ็บ หายปวดทันทีเลย แอ้ เขาเอาได้ ตรวจมาเจอนิ่ว เขาก็ตัด ผ่าออก ตัดถุงนิ่วออกมา เอามาให้ ให้หลวงพ่อดู อย่าพึ่งผ่า ให้ท่านฟื้นมาก่อน จึงค่อยผ่าให้ท่านดู เออ มันเป็นยังไง ที่นี้ก็ดูแล้วแข็งแรง หายใจหายคอดีแล้ว นั่งได้ เขามาดู เขาก็มาผ่าถุงน้ำนิ่วถุงน้ำดี ผ่าถุงน้ำดีแล้วมันมีแต่นิ่วเต็มถุงอ๊ะยะ(มากมาย) เป็นแม่ ๘ เป็น ๗ ตัว ๘ ตัวพู้น(โน้น)ล่ะ อยู่ในนั้น โอ้ ขนาดนี้ทีเดียว มันจะเล่นงานเรา เย็บ อืม เย็บแผลในถุงน้ำดีให้ ตับมันดีอยู่ ไตมันดีอยู่หมดทุกอย่าง เอาแต่ถุงน้ำดีออกเท่านั้นก็พอแล้ว เออ นี้พูดไปเรื่องทุกขสัจจ์ให้ฟัง

ทุกขะสัจจะ

มันเป็นได้ เป็นพระอยู่มันก็ไม่เว้น เวลามันจะเป็นมันก็เป็นขึ้นมาเลย ผ่าท้องให้ดู มันอยู่พร้อมตัวเอง มันทำอะไรตัวเองน่ะ เขาก็ทำ เย็บให้เรียบร้อย หายเจ็บ หายปวดแล้วก็เอากลับวัด เออ ถ้ามันเป็นอะไรขึ้นมาอีก จึงค่อยมาใหม่ เออ นี่เทศน์เรื่องทุกขัง ที่มันเกิดขึ้นกับตัวเอง

ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา

มันเกิดได้ทุกขณะในชีวิตแต่ละชีวิต มี มี่โรคประจำตัว อ้า อันนี้ที่เห็นคุณค่าของแม่เลี้ยงดูเรามาตั้งแต่น้อย คลอดเราเป็นยังไง แม่สลบไสลไหม เออ โอ้ย เกือบตาย สลบไสลอยู่ ออกมาออกยากซะด้วย บ่าไหล่มันใหญ่ มันเอา เอาทางหัวออก มันคาบ่าไหล่อยู่ ห้อยอยู่อย่างงั้นแหละ ตั้งเป็นชั่วโมงๆ เวลาหลุดออกมาก็สลบอยู่ซะก่อน ออกมาจากช่องคลอดแล้ว สลบอยู่ซะก่อน ยังไม่ไห่(ร้องไห้) เขามาตบหลังตบไหล่ให้ ทำอะไรให้ ให้หัวใจมันฟื้น และอาบน้ำอาบท่าให้จึงอุแว้ๆ ขึ้นมา ไห่ๆ (ร้องไห้)ขึ้นมาเอาแม่ๆ ที่ว่าอย่างงั้นน่ะ อ้า ยังไม่รู้จักภาษา จะร้องไห้ก็อุแว้ๆ นี่ ร้องให้ช่วย ช่วยล้าง ช่วยตัดสายแห่แผ่สายบือ(ตัดสายรก) ให้อย่างดีซะก่อน แล้วก็อยู่ดีกินดีมาเรื่อยๆ เออ ก็มีความสมบูรณ์พูนสุขขึ้นมาเรื่อยๆ นี่ได้พูดเรื่องของทุกข์ให้ฟังเป็นอย่างงั้น ผ่านมาแล้วมหันตทุกข์ ทุกข์ใหญ่ที่สุด เกิดเป็นทุกข์ นี่เรียกว่า

ชาติปิ ทุกขา ชะราปิ ทุกขา มะระณัมปิ ทุกขัง

หรือเนี่ย มันก็ใกล้กับความตายน่ะ อืม ความทุกข์อันนี้มันมีต่อทุกคนล่ะ ใครก็ผ่านมาทั้งนั้น คลอดออกเอง เออ บางรายก็ผ่าเอาลูกออก ถ้าไม่ผ่าเอาลูกออกแม่ก็จะตายด้วย เออ แน่ะ เป็นไปอย่างงั้นแน่ะ โลกเขาเป็นอย่างงั้น ทำนับไม่ถ้วน ผ่าออกนับไม่ถ้วน ปลอดภัยก็นับไม่ถ้วน ตายกันอยู่ในท้องก็ยังมีอีกนะ

สัพเพ สังขารา อะนิจจา
สังขารทั้งหลายไม่เที่ยงหนอ
บังเกิดก่อแล้วกลับกลาย
ดุจฟองแห่งน้ำหมาย
แล้วแตกดับวับกระเด็น

ไปก็มี เออ วิญญาณนั่นต้องครองกันมา ประคบประหงมกันมาจึงใหญ่ถึงโตขึ้นมา เออ อันนี่พูดเรื่องของทุกข์ ให้ทุกคนได้ฟังซะก่อน ไม่ใช่แต่เป็นพระมาอย่างนี้น่ะ ประคบประหงมมา อ้า ฟูมฟักรักษามาตั้งแต่น้อยจนใหญ่ เออ จึงค่อยมีโอกาสได้

ใหญ่โตมากับเขา โตจน ๑๐ กว่าปีแล้วจึงได้มีโรงเรียนมาตั้ง ๑๐ กว่าปีแล้ว ๑๑ ๑๒ ปีแล้วจึงค่อยมีโรงเรียนมาตั้งขึ้นที่วัดที่บ้าน จึงจะได้ไปเข้าโรงเรียนกับเขา

เพราะฉะนั้น การศึกษาเล่าเรียนจึงเรียนไม่ทันเขาแล้ว อายุมันพ้นวัน พ้น พ้นจากอายุในเกณฑ์ศึกษา เขาก็ให้ออกไปซะก่อนแล้ว ค่อยมาศึกษาใหม่โรงเรียนผู้ใหญ่ภาคปลายเขาจะเปิดอยู่รอ... ไม่ได้จบป. ๔ อะไรกับเขามาเข้าโรงเรียนผู้ใหญ่ภาคปลาย แต่พอป. ๔ แต่ว่าเขาก็ยังให้ นั่นก็ให้ความเป็นธรรมอยู่ เออ

ไอ้นี่มันหัวดีเว้ย

ให้เป็นคนเขียนกระดาน เพิ่นโตแล้วให้เขียนกระดาน เขียนเลขก็ดี เขียนอักษรก็ดี เขียนอะไรก็ดี เขียนกระดาน แล้วก็ให้อธิบายให้หมู่ฟัง เออ เรียกว่าได้เป็นคนชี้กระดานให้น่ะ ตั้งแต่

ก. ไก่ ข. ไข่ มาเรื่อยๆ
เลขผานาทีอะไร
อันนี้บวกอันนี้มันเป็นยังไง
อันนี้บวกอันนี้มันเป็นยังไง

สอนได้ สอนหมู่ตั้งแต่เป็นเด็กมา ไปสอบ ไปสอบกับเขา สอบกับเขา ผ่าน เขาว่าผ่านแล้ว ผ่านแล้วไม่ต้องสอบอะไรหรอก ดูตัวหนังสือ ดูการเขียนหนังสือ เขียนเลข เขาก็รู้ว่ามันเก่ง เก่งมากเลยล่ะ เขา เขาใส่ไฟเราหรือใส่ปุ๋ยเราอ่ะ เขายกย่องสรรเสริญมาตั้งแต่เป็นเด็ก

เพราะฉะนั้น การจะเทศน์ให้ฟังวันนี้ ก็เทศน์เรื่องสังขารซะก่อนน่ะ เออเพิ่นเน้อ

สังขารนี้โลกีย์มันบ่เที่ยง แม่นเป็นค่อยๆ เหงี่ยงๆ(เอนเอียง)
บ่ตั้งเที่ยงมั่น คือแท้ดังนิพพาน นู้นล่ะ

เพิ่นบอกอย่างงั้น อย่าประมาท อย่าพากันประมาท ความตายนี้แขวนคอทุกบาดย่าง อ้า มันแยกกัน ตายเวลาไหนมันก็ตีบทั้งวัน นั่นแหละความตาย เพิ่นไม่ให้ประมาท ครูบาอาจารย์ บอกว่าอย่าประมาทความตายมันมี ติดตามตัวเราไปอยู่ทุกลมหายใจ หายใจเข้าแล้วไม่ออก มันเป็นยังไง หายใจออกแล้วไม่เข้าอีกเลย มิด(เงียบสนิท)เลย ออกไปแล้วมิด(เงียบสนิท) เข้าไปไม่ได้

เพราะฉะนั้น ชีวิตของเราจึงอยู่กับลมหายใจ หายใจเข้าหายใจออกนี้เป็นตัวชีวิต ถ้าไม่รู้จักอันนั้นอันนี้ ชีวิตจะมีอยู่ อ้า ก็มีความขะมักเขม้น รีบเร่ง ขวนขวายเอาความรู้จากครูบาอาจารย์ เราก็อ่านหนังสือได้แล้ว ก็อ่านตำรับตำราเอาเอง ก็เป็นจำนวนไม่น้อยเหมือนกัน ไม่ได้หลับ ไม่ได้นอน ถ้าไปดูตำรับตำราก็

ลืมเวลานอนไป มันเพลิน เพลินกับตัวธรรมะที่พูดอยู่ในนั้นน่ะ ในตำรับตำรามีธรรมะ โอ้โฮ มากมาย ผู้เพิ่นกิเลสเบาบาง เพิ่นก็เอาใจใส่ในการเล่าเรียนศึกษา ได้เป็นมะหง มหาก็เป็น อืม ดังยกตัวอย่าง หลวงตามหาบัว(หลวงตามหาบัว ญาณสัมปันโน) เป็นต้น เพิ่นมีสัตย์มีจริง จะเรียนให้ได้เปรียญ ๓ ประโยคจบแล้วก็ เลิกแล้วๆ เลิกเรียนแล้ว จบ ๓ ประโยคจะออกปฏิบัติอ่ะเน้อ เพิ่นก็ออกมาทาง ทางปฏิบัติ อยากไปแสวงหาครูบาอาจารย์ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ อยู่ไหนอ่ะ หลวงปู่อะไรอ่ะ ที่มีชื่อเสียงดีๆ เพิ่นก็จะศึกษาไปข้อวัตรปฏิบัติกับหลวงปู่มั่น(หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต)เข้าใหญ่เลย เพิ่นก็ได้ธรรมะธัมโม มีดวงตาเห็นธรรมขึ้นมา โอ้ แจ้งสว่างในจิตขึ้นมา แจ้งแล้วก็ไม่หลง

พวกเรายังหลงอยู่

ยังไม่แจ้ง ยังไม่แจ้งในธาตุขันธ์ร่างกายของเรา เรากลับหลงมัวเมาเพลิดเพลินอยู่อย่างงั้น แต่ท่านก็บอกกำชับไว้ว่า อย่าประมาทนะ เพราะความตายนี่มันติดตามเราอยู่ทุกขณะ อืม นอนหลับไปแล้วก็นึกว่าวันตาย ฟื้นขึ้นมาตอนเช้าก็ยิ่งว่าตนมีชีวิตอยู่ อ๋อๆ ดี มีชีวิตอยู่ก็ดี จะได้ทำความเพียร ความพรากความเพียรต่อไป

ดู ทุกขัง ดู อะนิจจัง ดู อะนัตตา

ให้มันได้เห็นแจ่มแจ้งขึ้นมาได้ อ้า นี่น่ะคำเตือน เตือนผู้ปฏิบัติธรรมทั้งหลาย ไม่ใช่คำพูดเฉยๆ น่ะคำเตือน เตือนว่าอย่าประมาท เพราะว่าความตายนี้มันแขวนคอเราอยู่ ทุกวัน ทุกเวลา พูดอยู่ดีๆ ตื่นเช้ามาตายแล้ว อย่างนี้ก็มี โอ้ย ไม่ ไม่น่าตายเลย เห็นแข็งแรงดี เพราะฉะนั้น ความตายมันมีตามเราอยู่ทุกวัน แต่วัยนี้ เด็กหรือว่าอยู่ในครรภ์ คลอดออกมาใหม่ๆ ตายก็มี พอ ๒ ปี ๓ ปีตายก็มี อีก ๔ ๕ ปีตายก็มี มันติดตามเราอยู่อย่างงั้น โรคภัยไข้เจ็บ มันเป็นของส่วนกลางที่ตามพวกเราอยู่อย่างนั้น อย่าเข้าใจว่าเราน่ะจะไม่เป็นอะไรหรอก อืม ยังแข็งแรงอยู่ว่าอย่างงั้นน่ะ ไม่ใช่อย่างงั้น เพราะสังขารมันไม่เที่ยง มันเป็นทุกข์ เป็นทุกขัง กองทุกข์ ก็คือธาตุขันธ์ของเรา เป็นอนิจจัง เป็นของไม่เที่ยงแน่นอน แข็งแรงอยู่ก็ตายก็มี ก็หลายครั้งหลายคราว

ที่อุบัติเหตุรถชนภูเขา กลิ้งไปตามภูเขา นั่นก็เคยชนมาแล้ว แต่ไม่ตาย เออ ถามหาคนขับรถ คนขับรถไปไหนแล้ว ไอ้ประตูรถมันงับหัวใส่ขี้ดินอยู่ พูน พูน ลำพูนเอ๋ย เฮ็ด(ทำ)อยู่ไหน ตอบรับขึ้นมา ครับ ผมอยู่นี่ อ้าว มันเป็นอย่างนั้นขึ้นมาเหรอ รถทับหัวอยู่ ประตูรถหนีบหัวไปใส่ขี้ดินอยู่อย่างงี้...เลย อ้า ลุกขึ้นมาได้ก็ขับรถต่อ ไม่ไปแล้ว จะไปเยี่ยมโยม พี่น้องป่วยอยู่อุดรฯ เราก็ไปงานศพหลวงปู่แหวน(หลวงปู่แหวน สุจิณโณ) หลายวันหลายคืน ง่วงเหงาหาวนอนไม่หลับ คนขับรถมันก็แย่

ขับตั้งแต่เมืองเชียงใหม่มาถึงเมืองเลย ง่วงนอนพอแรงแล้ว แต่ว่าจะเดินทางต่อไปเยี่ยมคนไข้ที่จังหวัดอุดรฯ อ้า ที่โน้นน่ะ เป็นคนไข้อยู่หมู่บ้าน เออ ต่างหาก คนไข้เป็นญาติกัน ให้มาดู นั่นก็ไปๆ คนขับรถมันง่วงนอน ไปมา ๒ วัน ๓ วัน เดินทางมา จากเชียงใหม่มาถึงวัด คืนเดียวก็ไปอีก จะไปอีกน่ะ ต่อไปอีก ไม่ต้องนอนมันเนี่ยแหละ ไปมัน เนี่ยง่วงนอน มันเป็นนิมิตตาลาย หรือว่าฝัน ฝันตาลายขึ้นมา มีหมีใหญ่ตัวหนึ่ง วิ่งออกมา จาก หนทางข้างภูเขาอ่ะ จะมาชนรถเรา เราเลยพารถหลบ รถเราเลย ชนภูเขา เลยตีท้องไปเลย เอ้ มันหมีที่ไหน มาด้วยกันเนี่ย ได้ นั่งมาด้วยกัน ไม่เห็นหมีสักตัวเลย อ้า มันว่ามีเห็นหมีเลย อ้า อะไรจะพูดไปมากมาย ยังเห็นหมีหรือไม่เห็น มึงอย่าพูดเลย เขา จะมองเราได้ว่าพูดเพ้อเจ้อเหลวไหลไป ไปชนลงที่นั่น รถคว่ำลง ที่นั่น เราก็กระเด็นกระดอนออกมาจากรถได้อย่างปาฏิหาริย์ ออกทางประตูที่มันไม่ทับคน มันออกทางนี้ออกมาได้ นั่นก็รอด ตายมาครั้งหนึ่ง อ้า เนี่ย ไม่แน่นอนการเดินทาง อืม ไปเครื่อง บินก็ตกใจ ไปรถยนต์ก็ตกใจ ไปรถไฟก็ตกใจอยู่อย่างงั้นน่ะ ไม่ประมาท ภาวนาเด้อ

ครูบาอาจารย์เพิ่นบอก
เวลาขึ้นเครื่องบิน เวลาขึ้นรถยนต์ ให้ภาวนา

อย่าไปเพลิดเพลินเฉยๆ ให้ภาวนา มันอุบัติเหตุมันเกิดได้ ทุกเมื่อ ให้มีสติอยู่กับเนื้อกับตัว

หายใจเข้า พุท หายใจออก โธ

อยู่แค่นั้นน่ะ อย่างอื่นอย่าไปคิด คิดมัน ถ้ามันเผลอไป อืม ในขณะที่ใจเผลอ ใจตก เออ ไปตายในขณะนั้น เสียทีนะ เพิ่นว่า ให้เอาใจจดจ่อระลึก... ระลึกต่อความตาย ให้ดูพิจารณา ความตายของตัวไว้เสมอๆ ให้มันใจสบาย อืม แน่ะ ไม่ตาย ปลอดภัยแล้ว แน่ะ ปลอดภัยจริงๆ แหละ นำคำสอนของครูบา อาจารย์ไปประพฤติปฏิบัติเวลานั่งอยู่ในเครื่องบินเนี่ย ภาวนา อืม ภาวนาอย่าหลง

พุทโธ หายใจเข้า พุท หายใจออก โธ

ไปเรื่อยๆ ไม่เพลิดเพลินอะไรล่ะ เรื่องดินฟ้าอากาศเป็น เรื่องของเขา เขาจะตกลงมาก็เรื่องของเขา มันจะเกิดลมใหญ่พายุ ใหญ่ขึ้นมาก็เป็นเรื่องของเขา

สังขารนี้โลกีย์มันไม่บ่เที่ยง มันเป็นค่อยๆ เหงี่ยงๆ(เอนเอียง)

อืม เอาไว้ไม่ได้ ต้องติดตามอยู่กับมันเสมอ พวกเราเป็น ผู้ที่มีภารกิจการงานมากมาย เป็นญาติโยมก็ดี ทำไร่ไถนา ทำ มาหาเลี้ยงชีพ นั่งรถนั่งเรือ อย่าได้ประมาท ให้มีสติอยู่กับเนื้อ กับตัว อย่าไปปล่อยเพลิดเพลินไปตามอารมณ์โลกเขา ให้อยู่กับ เนื้อกับตัวอย่างงั้น ตายก็ตายไปดีเพิ่นว่าอย่างงั้น ไม่ได้ตาย ทุลักทุเลอะไรหรอกไป ไม่ได้ตกนรกหมกไหม้ถ้าเราภาวนาพุทโธ อยู่ เพิ่นรับประกันเต็มร้อย เออ ถ้าภาวนา ไม่หลง ไม่ลืม อยู่ กับ พุทโธ เอาอยู่แค่นั้น ไม่ต้องเอาอย่างอื่นมาบริกรรมให้มัน ปลอดภัย ช่วยให้ปลอดภัยได้ ทุกสถานในกาลทุกเมื่อ ปลอดภัย

อันนี้คำเตือน ทั้งหมดนี้เป็นคำเตือน

พุทธบริษัทอย่าอยู่ด้วยความมัวเมาประมาท ให้อยู่กับเนื้ออยู่กับตัว อยู่กับอารมณ์ที่ภาวนานั่นล่ะ ภาวนาอะไร ภาวนาพุทโธ จึงเอาพุทโธนั่นแหละขึ้นมาภาวนา ย้ำอยู่แค่นั้น รู้สึกตัว โอ้เครื่องบินลง ถึงลานบิน ลานจอดแล้ว แถด กับดินแล้ว ใจสว่างขึ้นมา อ๋อ บ่ตายแล้ว อ้า นี่ปลอดภัยทุกชีวิต มาในนี้เป็นร้อยๆ มาในเครื่องบิน ขอให้ปลอดภัยทุกคนเน้อ มาภาวนาให้ได้แค่นั้นแหละ ช่วยได้แค่นั้นแหละ หากว่ามันคุ้มครองก็ ถ้าหากจิตใจไม่ส่งส่ายไปทางอื่น มันเป็น เป็นการคุ้มครองปลอดภัยแก่ตัวเองอยู่ตลอดเวลา

เพราะฉะนั้น พวกเรามีภารกิจเดินทางให้ถูก ทำมาค้าขาย ทำมาหากิน ใช้รถใช้ลา อย่าประมาท ให้อยู่กับความรู้ ก็ที่ไหนมีความรู้ประจำตัว ปลอดภัยทุกอย่างเพิ่นว่า ถ้ามีสติจดจ่อระลึกต่อในการภาวนาอยู่กับพุทโธ เรียกว่าปลอดภัย เป็นคนปลอดภัย ไม่มีอะไรที่จะทำให้เราเป็นนั่นเป็นนี่ไม่มี ขอให้ตั้งใจอยู่อย่างนั้น ถ้าเดินทางอย่าประมาท อย่าโง่ อย่าแซวๆ เย้วๆ กันอยู่นั้น แต่วันนั้นมันเดินขบวนกันมา ดูทีวีเขาหรอก มันประมาท ความประมาทมัวเมา ถูกรถชนเอาเละตุ้มเปะไปเลยก็มี ตายคาที่ก็มี ไปตายที่โรงพยาบาลก็มี เพราะว่ามัวเมา เย้วๆๆ อยู่อย่างงั้นล่ะแน่ะ มัวเมาเพลินสนุกสนาน ว่าตัวเองจะไม่ตายอยู่งั้นแหละ บัดนี้เราหลบรถอุบัติเหตุ มันหลบคันอื่นแล้ว มันมาชนเอาคันของเราเข้า แล้วปีนข้ามไปเลย แน่ะ ตายมาหลายรายแล้วประมาทถึงความประมาทอย่างงั้น อันนี้ท่านไม่ให้ประมาท แม้จะไปในรถ ในเรือ ในเครื่องบินก็ตาม ทำการทำงานอยู่ มีสติอยู่กับตัว อืม ให้มีสติเสมอ ครูบาอาจารย์หลวงปู่เคยเล่าให้ฟัง อืม เทศน์มาฟังเทศน์ท่านอยู่ สมัยก่อนโน้น ครูบาอาจารย์เคยเทศน์ให้ฟัง ก็ไม่ให้ประมาทเหมือนกัน ไปไหนๆ ไม่ให้ประมาท ไปด้วยความมีสติ อืม สติน่ะคุ้มครองป้องกันเราไว้ได้ อืม ถ้าสติเผลอเมื่อไหร่ มัจจุราชยิ้ม มัจจุราชยิ้ม อ๋อ พวกนี้มันสนุกสนานเพลิดเพลินจริงเว้ย อ้า เอามันซะเถอะ อ่ะหึ ตอนนี้ เอาตอนมันเพลินๆ นี่แหละ สนุกสนาน เพลิดเพลิน ว่าตัวได้นั่ง ยวดยานการห่าม นั่งเครื่องบิน สะดวกสบาย ไม่ให้เผลอ เพิ่นไม่ให้เผลอให้อยู่กับเนื้อกับตัว กับลมหายใจเข้า หายใจออกอยู่แค่นั้น จนมันเป็นสมาธิอยู่ในเครื่องบิน ภาวนาแบบนั้นให้ใจเป็นสมาธิแน่วแน่ ความกลัวตกอกตกใจ หรือว่ากลัวตายมันไม่มี มันเงียบ ไม่มีพู้น(โน้น)แน่ะ เครื่องบินเขาลงถึงลานบิน แถด นี่ยังก็โล่ง ถึงแล้วๆ ปลอดภัยแล้ว ไปรู้สึกเอาตอนเครื่องบินแตะกับพื้นดินน่ะ แถดเครื่องก็ เครื่องบินก็เบาเครื่องลง เซ็ดๆๆๆๆๆๆ ไปเรื่อยๆ โค้งเข้าที่จอด ก็ยังเป็นห่วงอยู่ เพราะว่าเราจะขึ้นจากสนามบินนี่ไป นั่งรถไป กลับที่พักของเรา จะพักที่ไหน โดยมากเขาก็ให้พักที่โรงพยาบาลวิชัยยุทธ เราไปพักอา... อาศัยเขารับไป

รับความสะดวกสบาย พักที่นั่น นอนที่นั่น กินที่นั่น ขี้ที่นั่น เออ สะดวกสบายดี ไม่มีใครเลี้ยงเราหรอก แต่ว่าญาติโยมผู้รู้จัก เขาก็นำอาหารฉัน อา... อาหารสำเร็จรูปมาให้ มาใส่บาตรให้ เนี่ยถ้าไม่มีหลายองค์หรอก ๓ องค์ ๔ องค์อย่างน้อย อืม มาคราวนี้ก็มา ๓ องค์เท่านั้นล่ะ เออ เขาก็บริการทุกอย่าง แล้วก็เหลือเกินให้ญาติโยมกันอีก เรามาเขาก็ดีใจ จัดงานอะไรขึ้น จัดงานอะไรขึ้นให้ท่านมาเทศน์ให้ฟัง มาพูด มาเทศน์ มาทำให้ฟังหรือมาสวด อะไรให้นิดๆ หน่อยๆ ก็เอาอ่ะนะ

เขาก็ใช้เราล่ะปะเนี่ย เออ เขามีโอกาสใช้ เขาก็ใช้อยู่อย่างงั้นน่ะ ให้ไปตรงนั้น ให้ไปตรงนี้ ซอยนั้น ซอยนี้ อืม แต่ว่าลูกศิษย์มันรู้จักหนทางดี จะมาจากโรงพยาบาลมาที่นี่ หลงทิศหลงทางมาแล้ว ก็เข้าใจว่าอยู่ทางนี้ๆๆ วัดอโศการาม มันอยู่ทางนี้ เนี่ยแทบไม่ได้เข้าวัด เออ ท่านเจ้าคุณ เออ ที่นั่นมันใกล้กว่า มาอโศการามมันไกลกว่า อยู่ริมทะเลเลย แอ้ แต่เดี๋ยวนี้ไม่รู้จักที่ไหนเป็นที่ไหน เขาสร้างอะไรต่ออะไรมากมาย ตึกรามบ้านช่อง ที่พักที่อาศัยของคนก็มากมาย ร้านค้าก็มากมาย ลืม แอ้เมื่อไหร่จะถึงซะที มาถึงกาย(เลยไป)ไปนู้นซะก่อน กาย(เลยไป)ไปนู้นแล้ว

จึงเลี้ยวรถกลับเข้ามา เข้ามาปากซอยวัดอโศการาม โอ้ย อยู่นี้เอง อืม แน่ะ แน่ะหลายปี หลายเดือนแล้ว ขอฝากญาติฝากโยมด้วย ขอเตือนญาติเตือนโยมด้วย พวกเราอยู่ในหนทางมัจจุราชทุกเมื่อเชื่อวัน ทำมาหากิน ไปค้าไปขาย อย่าประมาทมัวเมา ให้มีสติติดตามนำรักษาตัวไว้เสมอ หายใจเข้าก็รู้อยู่ว่าบริกรรมว่ายังไง พุท หายใจออกก็รู้อยู่ว่า โธ พุท เข้าไปแล้วก็โธ ออกมาอยู่แค่นี้เอง เราจะนั่งสมาธิที่วัดก็ดี ที่บ้านก็ดี เอาแค่นี้ ชีวิตของเรา ของ เป็นของมีค่าอยู่แค่ลมหายใจเข้าหายใจออกเท่านั้นล่ะ ถ้าอยู่อย่างนั้นเสมอแล้วก็ สติมันจะแข็งแรง สติของเรามันแข็งแรง ไม่ได้ประมาทนะ สติไม่ว่อกแว่ก ไม่ง่อนแง่น ไม่คลอนแคลน ไม่ส่งส่ายไปทางอื่น อยู่กับภาวนาของตัว อยู่ในบ้านก็ภาวนา มาอยู่วัดเป็นหมู่อย่างนี้ มันสงบยากอยู่นะ มันมีหมู่หลาย ไปรู้จักคนนั้น รู้จักคนนี้ ก็ทักทายปราศรัยกันไปวุ่นวาย อ้า และก็มีหน้าที่รับผิดชอบหมู่พวกตัวเองด้วย ขอให้ตั้งใจแค่นั้น วิธีตั้งใจภาวนาเอาแค่นั้น อืม เราตั้งใจอยู่กับ พุทโธ ไม่ให้เผลอไปไหน เพิ่นครูบาอาจารย์ เพิ่นสอนว่านั่งเครื่องบินจากกรุงเทพฯ ไปต่างประเทศโน้น อเมริกาหรือประเทศที่ไหน ไม่ส่งส่ายใจไปที่ไหน อยู่กับลมหายใจเข้า ลมหายใจออกเท่านั้น อย่าส่งส่ายไปทางอื่น ก็มีความปลอดภัย คุ้มครองป้องกันตัวเองได้ ทำไมจะต้องภาวนา เอ้า มันหมู่ที่มาด้วยกันเป็นจำนวนมาก ถ้าหาก พุทโธ เป็นของศักดิ์สิทธิก็คุ้มครองป้องกันหมู่พวกได้เยอะ ให้ปลอดภัย และเกิดอุบัติเหตุในกลางอากาศมันก็ มันก็ดิ่งพสุธาเลย ดิ่งพสุธาลงไป มันก็ตายหมู่ก็มีนะ สมัยหลวงปู่นั่นน่ะ เพิ่นนิมนต์มากรุงเทพฯ ยังไม่ถึงหรอก ยังไม่ถึงกรุงเทพฯ เออ มาลงเอาที่นั่นน่ะ ดิ่งลง คว่ำ แล้วเอาหัวลง หาศพไม่เจอ

พู้น(โน้น)ล่ะ อืม แต่ละคนๆ แต่ว่าหลวงปู่วัน(พระอาจารย์วัน อุตตโม) อาจารย์วัน หัวใจไม่มี ไม่มี เวลาตายแล้วเอาไปผ่าดู ไม่มีหัวใจ หัวใจไปไหน เสด็จออก... หรือยังไง หัวใจอ่ะ หมู่นั่นน่ะ เละเทะตุ้มเป๊ะเหมือนกัน นิมนต์ ๕ องค์นั่นน่ะ นิมนต์มา ๕ องค์ แล้วก็เป็น ๖ ๗ กับวัดหนองบัวอีก ๒ องค์ตามมา แล้วมาตายเหมือนกันน่ะ แน่ะ มันเป็นอย่างงั้น แต่ว่า...นั่นหนา ความตาย พิจารณาความตาย อย่าประมาท เออ

พุทโธ ธัมโม สังโฆ

ของเราให้มีอยู่ประจำใจ จะเดินทางด้วยเครื่องบินก็ดี เรือเดินทะเลก็ดี ที่ไหนก็ดี มันตามเราอยู่ทุกขณะ ขณะเวลาเผลอไปแน่ะ ถ้ามีสติตั้งมั่นอยู่กับเนื้ออยู่กับตัวเสมอๆ เออ มันไม่เหลือบ่ากว่าแรง อาจจะช่วยได้บ้าง

พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ ปลอดภัยที่สุด

ไปที่ไหนไปได้น่ะ อ่ะ ขอฝากกับพุทธบริษัททั้งหลายด้วย ที่อยู่ก็อยู่ด้วยความไม่ประมาท ภาวนาอยู่เสมอ นอนอยู่เฉยๆ นอนอยู่ในบ้านตัวเองแท้ๆ ไม่ภาวนา มีรถแฉลบออกจากทางไปชนเอาตึกกลางบ้านของตัวโครมเอาทีเดียว ไม่ได้ไปที่ไหน ก็อยู่บ้านดีๆ มาแฉลบเอาที่บ้านของเรา มันหลบหลีกอะไรพ้น เขาชนบ้าน ตายกันในบ้านนั่นแหละ ผู้ไม่ตายก็เจ็บป่วย แขนหัก ขาหัก ไปก็มี มันเป็นอย่างงั้น เพิ่นว่าไม่ให้ประมาท อยู่ดีๆ ก็ตาย ให้เดินทางอยู่ดีๆ ก็ตายนี่ พนักงานเดินทางน่ะเป็นการ

ล่อแหลมต่ออันตราย ทางรถก็ดี ทางเรือก็ดี ทางเครื่องบินก็ดี ไปด้วยพุทโธ อย่าไปด้วยความเพลิดเพลินเจริญอะไรมากมายนัก หากไปเพลิดเพลิน อืม

นำรูป นำเสียง นำกลิ่น นำรส นำโผฏฐัพพะ นำธรรมารมณ์

โอ้ เพิ่นว่า หลวงปู่มั่น(หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต) ท่านไปภาวนาเมือง โน้น เมืองเชียงใหม่อ่ะ ไปภาวนาทางเมืองเชียงใหม่ลงไปไง ไปทางรถไฟจนตลอดเชียงใหม่ นั่งเข้าที่ตั้งแต่ขึ้นสถานีรถไฟนู้นล่ะ ไปเข้าเชียงใหม่ไป ผ่านอะไรๆ ไม่รู้เรื่องทั้งนั้นแหละ ผ่านเมืองไหนๆ ไม่รู้เรื่อง นั่งอยู่อย่างงั้นล่ะ ขี้ก็ไม่ขี้ เยี่ยวก็ไม่เยี่ยว นั่งเข้าที่เลย อ้า ดูสิ ครูบาอาจารย์ทำมา หลวงปู่มั่น (หลวงปู่มั่น ภูริทัตโต) ญาติโยมก็รู้เวลาท่านถึงเชียงใหม่แล้ว ไปรับที่สถานีรถไฟ ท่านยังนั่งสมาธิเฉยอยู่ อยู่ในรถไฟ นั่งสมาธิเฉยอยู่ มีคนไปกราบที่ตักท่าน เอ๊ะ ถึงแล้วเหรอ เออ แน่ะ เพิ่งรู้เดี๋ยวนี้ล่ะๆ ว่า มันถึงแล้ว มันผ่านที่ไหนๆ เพิ่นเอาจิตไปไว้

ที่ไหนเวลานั้น ไอ้พวกเรามันส่องหน้าต่างรถไฟ ส่องหน้าต่างรถยนต์อยู่อย่างงั้น ดูบ้านดูเมืองเขาอย่างงั้น เรียกว่าส่งส่ายจิตออกจากร่างจากกายไปข้างนอก จัดว่าอยู่ในความประมาท พวกเราไปทางไหนมาทางไหนให้ทำอย่างนั้น นี่เตือนหมู่พวกไว้ อ้า ธรรมดาหากมีชีวิตอยู่ร่วมกัน เห็นหน้าเห็นตากันอยู่ ก็ดีอกดีใจว่าคนนั้นก็ยัง คนนี้ก็ยังอยู่ ยังปฏิบัติธรรมมั่นคงอยู่หรือ หนาแน่นๆ ดีเหรอ อย่าประมาท อืม ความตายนี่มันแขวนคอทุกบาดย่าง มันอุบัติเหตุได้ทุกเมื่อ นั่งเครื่องบินก็เป็นอุบัติเหตุได้

นั่งรถฟีนรถไฟก็เกิดอุบัติเหตุได้ นั่งรถยนต์เนี่ย แหม ชีวิตน้อยนักหนา มันขึ้นภูขึ้นเขาไป ถ้ามันแฉลบลงไปทางเหวลึกๆ มันจะเป็นยังไง แหลก หากระดูกไม่เห็นแล้วอ่ะ เออ

ปีหนึ่ง ปีพ.ศ. เท่าไหร่ เรานั่งเครื่องบินไปทาง เออ ทางพิษณุโลกหรอก อืม นั่งไปลงพิษณุโลก แต่เขาพูดให้ฟังในเครื่องบินน่ะว่า เดี๋ยวนี้รถ อ่ะ อ้า เครื่องบินชนภูเขา เออ อยู่ระหว่างถ้ำของหลวงปู่เมตตาหลวงเนี่ยล่ะ ตรงนั้นน่ะไปๆ ชน มันมืดมันมืดหมอกมัวมาก ฝึกบิน อันนี่จะไปประชุมที่กรุงเทพฯ ขึ้นเครื่องได้ก็ตามหลังกันไปเรื่อยๆ อืม แต่หมอกมัน มองไม่เห็นข้างหน้ามองไม่เห็น มันมืด หมอก เมฆมันมืด ขี้ฝ้ามันปิด มองไม่เห็นภูเขาเลากา ไปใส่มันซะ อ้า ถ้ำหลวงปู่เมตตาหลวงกระเทือนทั้งลำเลย บินไปๆ แล้วก็ไปชนเอายอดภูเขา ตรึก...รึมมันไปพร้อมๆกัน ตำ(ชน)พร้อมๆ กัน ชนภูเขาลูกนั้น ตรึก...รึมมันอะไรนักหนา เออ สักหน่อยกัปตัน(captain หัวหน้านักบิน) ที่พาเราไปลงทาง อ้า พิษณุโลก ไปลงที่พิษณุโลกจึงจะเข้าไปเมืองเลยต่อ หลวงปู่ๆ เนี่ยเขาโทรศัพท์มาทางอันนั้นน่ะ ถ้าเครื่องบิน เอฟ ๕ หรือ เอฟอะไรไม่รู้ ไล่กัน ฝึกหัด บินจากโคราชถึงกรุงเทพฯ ให้เวลาเท่านั้น เดี๋ยวนี้ วินาทีที่ผ่านไปเดี๋ยวนี้ล่ะ เครื่องบิน ๓ ลำชนภูเขาหลวงปู่เมตตาหลวงน่ะ จนว่าร้าวตีนเขาเพิ่นร้าว มันชน ตรึก..รึม เดียวเท่านั้นล่ะ ตีนเขาร้าวไปเลย แต่มันไม่พัง ภูเขามันแข็งกว่า ไม่พังเลย โอ้ เราได้ยินเรื่องอย่างนี้อยู่บนอากาศก็ได้ยินเว้ย เออ นายทหารขับเครื่องบินนั่นมาบอกเราเอง หลวงพ่อๆ ในเสี้ยววินาทีที่ผ่านไปตะกี้นี้ เครื่องบินจากอุดรฯ ลงขอนแก่น ลงที่ไป คนไหนจะไปกรุงเทพฯ นั่นแหละ ประชุมกรุงเทพฯ นั่นล่ะชนภูเขา เออ เดี๋ยวนี้ยังหาศพไม่เจอ มันแหลก เออ เครื่องบิน ๓ ลำตามหลังกันไป มันขี่อยู่นั่นกี่คน บึ้มๆๆๆ ทีเดียว แน่ะ อีกไม่นานมานี่ล่ะหลวงปู่เมตตาก็ยังอยู่ สมัยนั้น โอ้ เครื่องบินเฉียดภูเขาหลวงปู่เมตตาหลวงอ่ะ เอาขึ้นสูงกว่านั้นสักหน่อยก็ไม่ได้ชน พอดีกับชนยอดภูเขานั้นไปอย่างแรงขนาดไหนไอพ่น เอฟ ๕ หรือ เอฟอะไร อืม ไม่ใช่ธรรมดา มันไปอย่างแรง ก็เลยไม่รู้สึกตัว ตายไม่รู้สึกตัวเลยอย่างงั้นน่ะ เลย...เงียบไปเลย หากระดูกไม่เห็น หาอะไรไม่เห็นนู้นล่ะ มันแหลก มันชนภูเขาของแข็งชนของแข็ง อันนั้นเขาเรียกว่า ไม่ใช่ประมาทหรอก ธรรมดา อากาศไม่เอื้ออำนวย มันมืด

อากาศมองไม่เห็นยอดภูเขา แน่ะ มันมืด บินก็บินเร็วเกินไป จะหลบไปยังไงอ่ะ หลบไม่ทันแล้ว แป๊บเดียวเท่านั้นมันอยู่ข้างหน้า เอ้ อ่ะ จ๊ะเอ๋ มันบอกมันจ๊ะเอ๋ ทีบึ้มพร้อมกันเลย เรียกว่าตายอย่างสบาย พวกนั้นตายอย่างสบาย อ้า อืม ไม่ได้เจ็บได้ป่วยอะไรเลย ตายเลยก็เลยไม่เห็น ไปหาเก็บเศษกระดูก เศษร่างของนักบินทั้งหลายหาไม่เจอเลย มันเป็นแรง แหลกไปเลย มันชนภูเขาแล้วก็เกิดไฟสิปะเนี่ย เกิดไฟไหม้ปะเนี่ย

อันนี้พูดเรื่องความทุกข์

ทุกขัง อะนิจจัง อะนัตตา

มันห้ามไม่ฟัง ไปไหนเครื่องบิน ไปเหนือเมฆก็จริง แต่ว่าอันตรายอยู่เหนือเมฆขึ้นไปยังมีอีกภูเขา ยอดภูเขาอีก ถ้าบินได้ระดับอยู่ แต่มันไปชนภูเขาซะก่อน นี่ยังไม่ได้ถึงกรุงเทพฯ ถึงแค่ อ้า ทิ้งร่างอยู่เขาใหญ่นี่เอง นี่เอาไปฟัง อืม ความตายนี่แขวนคอทุกบาดย่าง อ้า เวลาถึงคราวถึงคาดมาตายได้ทุกวัน ตายได้ทุกวัน ผู้ที่พูดอยู่นี้ก็เหมือนกัน หายใจน้อยอยู่ บางทีก็กลัวตายอยู่

เอ้า เขายิงระเบิดกันอยู่ใกล้ๆ โรงพยาบาลนี่แหละ เอาระเบิดข้ามไปหาสำนักงานนายกรัฐมนตรี สำนักงาน ที่ประชุมเขาอยู่หลังโรงบาลติดกันเนี่ย ไปยิงข้ามไปใส่ที่โน้นเลย แต่ไม่เป็นอันตรายมากมาย ข้าศึก มันไม่ใช่ข้าศึก ผู้ก่อการร้าย แอ้ อยู่ที่ปลอดภัยขนาดนั้น ก็ยังไปก่อการร้ายกัน ถ้าเกิดไฟไหม้บ้านมาทำยังไง โรงพยาบาลนั่นก็เรียบหมดกันล่ะว่ะ มันไฟไหม้ติดไปเลย แถวนั้นเรียบหมดเลย การก่อการร้าย มันไม่รู้จัก เมตตาปรานีหรือยังไงกันเลย

เพราะฉะนั้น อย่าประมาท พวกเราไปไหนมาไหนอย่าประมาท ให้ภาวนา บริกรรมภาวนา หายใจเข้าให้รู้ระลึกว่า พุท หายใจออกรู้ระลึกว่า โธ

หายใจเข้า พุท หายใจออก โธ

เขาเรียกว่ามีสติ ตายในขณะนั้น เพิ่นว่าไม่ไปตกนรก ตายในขณะที่ภาวนาระลึกรู้อยู่ไม่มีตกนรกเพิ่นว่า ไปสุคติแน่นอนน่ะ เพราะฉะนั้น ขอฝากพุทธบริษัททุกคน จงอย่าได้ประมาท เราเป็นนักปฏิบัติซะด้วย นักภาวนาซะด้วย ได้ปฏิบัติธรรมมาแล้วกี่ปี ที่มีโอกาสได้นิมนต์มาวันนี้ ก็ตั้งใจมานานแล้ว นิมนต์ก็นิมนต์พระกล้วยๆ มาเว้ย เออ พระนักเทศน์เพิ่นจริงๆ มี แต่ว่ามันเราพระขี้หมูราขี้หมาแห้ง เออ บ้านอยู่บ้านนอก ไม่รู้จักอะไรเลย ก็ขอเตือนแค่นี้ เตือนผู้ปฏิบัติธรรมทั้งหลาย อย่าประมาท ร่างกายของเรา มัน มันเป็นของอนิจจัง เป็นของไม่เที่ยง เจ็บป่วยมันก็มีได้ทุกคน ทุกเพศ ทุกวัย เป็นพระก็เจ็บป่วย เป็นโยมก็เจ็บป่วย ป่วยไข้ได้เหมือนกัน เพราะฉะนั้น อยู่ด้วยความไม่

ประมาทคือภาวนา ภาวนา พุทโธ พุทโธ แค่นั้นล่ะ นี่เรียกว่าไม่ประมาท ตายก็ตายด้วยพุทโธ ผู้ภาวนาเก่งขนาดไหน ก็ตายเหมือนกัน พระบรมศาสดาถึงวันจะปรินิพานแล้ว บอกหมู่ บอกพวก เตือนหมู่ เตือนพวก ผมอยู่ต่อไปไม่ได้แล้ว อยู่ต่อไปไม่ได้แล้วถึงคราวแล้ว จะ จะละสังขารแล้ว ในวันเพ็ญเดือน ๖ บ่ฮึเนี่ยแหละเป็นวันละสังขารเราเพิ่นบอกมา ไม่ได้ประมาท แล้วสั่งว่าภิกษุองค์นั้นภิกษุองค์นี้ เออ ปล่อยตามใจเธอเน้อ เธอเอาแต่ใจตัวเอง ไม่ปฏิบัติธรรม พระอะไร อืม เป็นผู้ประมาท หมู่บอกอบรมยังไงก็ไม่เอา เอาแต่ใจตัวเอง หาว่าตัวเองไม่เป็นตามวัตรมากมายหรอก เออ เอาใจตัวเอง เพิ่นทำ...บอกปล่อยเธอเถอะ ปล่อยเธอซะ อ้า บอกพระ ผู้เป็นพระอาจารย์หรือว่าพระอริยเจ้าหมู่ทั้งหลาย ปล่อยเธอซะ ตามเรื่องของเธอ ปล่อยเธอตามเรื่องซะ จะเป็นจะตายยังไงก็เรื่องของเธอ แนะนำให้มาประพฤติปฏิบัติในดีไม่เอา อืม เอาแต่ความเห็นของตัว เพราะฉะนั้น คณะสงฆ์ก็ควรวางซะ วางพระองค์นั้นซะ อืม ให้เธอทำตามใจชอบเธอซะ จะไปตกนรกหมกไหม้ยังไงเรื่องของเธอ ไม่เตือนเธอ เธอก็ไม่เอา...

(หลวงปู่ฉันน้ำชา)

เพิ่นรู้ทุกอย่าง พระพุทธเจ้าเพิ่นรู้หมดทุกอย่าง ใครจะทำอะไรๆ เพิ่นเตือนกันซะก่อน พระอริยเจ้าทั้งหลายเพิ่นเตือนกันซะก่อน ถ้าทำอย่างงี้ๆ มันไปติดตกนรกหมกไหม้นะ ไปถึงทุคตินะ ไม่ได้ไปสวรรค์กับเขานะ เพิ่นก็บอกหมดแหละ แต่พวกเราทั้งหมดเป็นนักปฏิบัติธรรม อย่าปล่อยอารมณ์ไปตามใจตัว ให้รั้งใจตัวเองไว้ ด้วยคำบริกรรม พุทโธ อยู่เสมอ อยู่กับพุทโธ นั่งอยู่ก็พุทโธ นอนอยู่ยังไม่หลับก็พุทโธ อยู่อย่างงั้นแหละ อยู่กับพุทโธ หลับก็หลับคาพุทโธน่ะ ถ้าตายเวลานั้นน่ะไปสุคติ เพิ่นบอกไว้ เพราะเราถือมั่นในพุทโธ เป็นคำสั่งสอนที่บริสุทธิ์ที่สุด ละเอียด สุขุม คัมภีรภาพ ถ้าใจมันรวมดีแล้วความสุขเกิดขึ้นที่นี่ แน่ะ เกิดขึ้นจากความสงบน่ะ ความสุขเกิดจากความสงบ ถ้าเราทำใจสงบได้ สบาย ยิ้มแย้ม แจ่มใส ยิ้มได้ ไม่หน้าบูด ไม่หน้าบึ้ง

ถ้าภาวนาไม่เป็นไปตาม แต่อยู่กับพุทโธ
แค่นั้นก็พอแล้ว เหลือกินเหลือใช้แล้ว

ความสุขจะเกิดมหาศาลที่นั่นนะ เออ ถ้าใจไม่สงบ เพิ่นก็บอกไว้

สุโข วิเวโก

เออ ความสุขเกิดจากความสงบ ความวิเวก ความสงบ ความสงัด อย่าไปปรุง ไปแต่ง จะไปยึดอันนั้นอันนี้ ว่าเป็นของของเรา ของของเราก็เอาแต่ใจเรานั้นแหละดี ใจเป็นผู้ระลึกได้

ระลึกพุทโธได้ก็ใจ ปฏิบัติตั้งสติก็ใจ เป็นผู้ตั้งสติ นี่แหละ เออ

เอกาหัง ชีวิตัง เสยโย วิริยัง อาระภะติ ฯ

เพิ่นบอกหยังแหละ จิตเป็นหนึ่งเน้อ มีความสุข จิตเป็นหนึ่งได้เน้อ ไม่ไปคว้าน้ำเหลว ตาย ตายด้วยความมีสติ ถ้ามีสติอยู่กับเนื้อกับตัว ถึงตายก็ไม่ขาดทุน ไม่ขาดทุนหรอก ถ้าตายด้วยความละเมอละเวอ ปรุงแต่งอันนั้นอันนี้ ตายอย่างงั้นเรียกว่า เคว้งคว้าง หลงทางแล้ว ไม่เห็นทางเดินของตัวแล้ว ภาวนาพุทโธ อยู่ดีๆ มันเกิดดับขึ้นมา มันจะเป็นยังไง เนี่ยอย่างไฟ ไฟหลายๆ ดวงเนี่ยๆ ถ้าเขาปิดสวิตซ์ปึบ พวกเราก็งมโข่งกันล่ะปะเนี่ย งมโข่งกันน่ะ จะไปทางไหนแล้วออกตรงไหนก็ไม่รู้จัก ไฟฟ้าดับหมดทั้งเมือง จะไปทางไหนก็ไม่รู้จักล่ะปะเนี่ย ดับนำ(ตาม)กัน มืดหมดเหมือนกัน เพราะฉะนั้น อย่าให้ใจมันดับ ให้มีสติอยู่เสมอ นี่ขอเตือนหน่อยเดียวแท้ ให้มีสติอยู่ทุกเมื่อ ทุกลมหายใจเข้าออก หายใจเข้าระลึก พุท หายใจออกระลึก โธ อยู่แค่นั้น หลายคำที่ท่านบอก

มะระณัง ภะวิสสะติ
มะระณัง ภะวิสสะติ

นี่ก็เป็นคำภาวนา ตายเหมือนกันน่ะ ตายแน่ๆ เหมือนกันน่ะ เพราะฉะนั้น ทำจิตให้เป็นหนึ่งให้ได้ ถ้าใจเป็นหนึ่งแล้วมีความสุข นั่งเป็นสุข นอนเป็นสุข

ที่แสดงมาเป็น ปกิณณกนัย เพื่อต้องการให้ท่านทั้งหลาย

นำไปใคร่ครวญพินิจพิจารณาด้วยปัญญาอันชาญฉลาดของตนๆ เองเถิด อัปปมาทธรรม ไม่มีความประมาท ตั้งใจจริงจัง ต่อแต่นั้นก็จะได้ประสบพบเห็นความสุขอันวิเศษ คือ

นัตถิ สันติปะรัง สุขัง

สุขอื่นยิ่งกว่าความสงบไม่มี ถ้าได้รับความสงบแล้วมีความสุขมาก นั่งเป็นสุข นอนเป็นสุข ถ้าไปปล่อยให้ใจฟุ้งซ่านไปทางอื่น ก็เก็บเอาอารมณ์ชั่วๆ มาขบมาคิดกัน อารมณ์ กามารมณ์

อารมณ์รัก อารมณ์ใคร่ อารมณ์อยากได้ อารมณ์ยินดี
หาไปทั้งตาปี ก็ไม่เบื่อเชื่อตัณหา

หลงจริงๆ หลงทางจริงๆ พวกเรามันเป็นคนหลงทาง เพิ่นชี้บอกน้อยๆ ให้พวกเราจำเอาแค่นั้น อย่าไปเอามาหมดทุกอย่าง

หายใจเข้า รู้ หายใจออก รู้ แค่นั้นเน้อ

บริกรรมว่า

หายใจเข้า พุท หายใจออกก็ โธ
รู้นำ(ตาม)แค่นั้น มีเท่านั้น อย่างอื่นเอาไปด้วยไม่ได้

มียวดยานคานหาม มีปราสาทราชวังหลังใหญ่ หลังโต ขนาดไหนก็ตาม เอาไปนำ(ตาม)ไม่ได้ เอาไปด้วยไม่ได้ สักกระแบะ (ชิ้น)เดียว ไม่มีเอาไปได้ เอาได้แต่จิตดวงเดียว จิตดวงเดียวนั้น เอาไปได้ รู้ไปเลย ยองๆๆๆ ไปเลย ไป ไปเลย ว่าเอากันแล้ว จะตายมันก็ เบาไปเลย ยองๆๆๆ ไปเลย เออ เข้ากลีบเมฆไป ไหนพู้น(โน้น)น่ะ ไปเทวโลกที่ไหนว่ะ ไปเลยไม่มีทุกข์อะไร

(หลวงปู่ฉันน้ำชา)

ดังที่แสดงมาเป็น ปกิณณกนัย เพื่อต้องการอยากจะให้พุทธบริษัททั้งหลาย ได้นำไปประพฤติปฏิบัติด้วยตัวเองถึงจะรู้จักหน้าตาของสังขาร ของเที่ยงไม่เที่ยง ตัวเองนั่นแหละจะรู้เอง ให้ผู้อื่นบอกไปเรื่อยๆ ใครจะมานั่งบอกอยู่ตลอด แม้พระพุทธเจ้าเพิ่นก็บอกอยู่อย่างงั้น จนตลอดเวลา จนถึงวาระลมหายใจเฮือกสุดท้ายของท่าน ท่านก็เทศน์อยู่อย่างงั้นน่ะ ใครจะมาบวชใหม่บวชเก่าอะไร ก็เรียกคนนั้นคนนี้ให้เขาเข้ามาซะ มันจะหมดแรงอันนี้หมดแล้ว อืม ลมมันจะหมดแล้ว อืม แอ้

ดังที่แสดงมา ก็ลมก็จะหมดว่ะ มันแหบเข้าๆๆ แล้ว จึงขอสมมติยุติไว้แต่เพียงเท่านี้ ด้วยประการฉะนี้ พอแล้ว

(สาธุ)

อ้า

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
วันอาทิตย์ที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๕๗ เวลา ๑๗.๐๐ น.
ณ ห้องประชุมชั้น ๒๒
อาคารศูนย์การแพทย์วิชัยยุทธ
โรงพยาบาลวิชัยยุทธ

(อาราธนาธรรม)

แหม ฟังเสียงอาราธนาแล้ว น่าชื่นใจจังเลย

(สาธุ)

เสียง อาราธนาตามนี้ เจตนางดเว้น ตามธรรมะ ที่ท่านแสดงไป จริงจัง และก็จริงใจ เทวดาก็โมทนาสาธุการแน่นอน ไม่ได้ว่าเล่นๆ ตั้งอกตั้งใจถึงพระพุทธเจ้า ถึงพระธรรม ถึงพระสงฆ์

แล้วก็อาราธนาให้พระเจ้าพระสงฆ์ แสดงธรรมให้ฟัง ธรรมก็เป็นเรื่องของคนแหละ ของคน ท่านมักว่าด้วยเรื่องของคน ความโลภ ความโกรธ ความหลง เนี่ยเป็นเรื่องของเรา ราคะ โทสะ โมหะ มันเป็นเรื่องของเรา ที่จะรับ ที่จะห้ำหั่นกับมัน ปฏิบัติจริงจัง เอาจริงเอาจังกับมันแล้ว มันว่ากลัวเราเหมือนกัน กลัวจะสลัดทิ้งเขาไป ไม่ตั้งอยู่ในกิเลสเหล่านั้น ความโลภมีเราก็ไม่ประพฤติตามมัน ความโกรธมีเราก็ไม่ปฏิบัติตามมัน ความหลงมีก็ไม่เชื่อความหลงนั้นเป็นอันขาด ตั้งอกตั้งใจงดเว้น ละ พยายามละ และก็วางให้ได้ ให้หยุด จากกิเลสทั้งหลาย ทั้งปวงซะ ถ้าเราตั้งใจอย่างงั้น มันก็จะหลุดไปเองทีละน้อยๆ เอาไปเอามาจนกิเลสหมดแล้ว

ไม่มีราคะ ไม่มีโทสะ ไม่มีโมหะ
ไม่มีความโลภ ไม่มีความโกรธ ไม่มีความหลง

เพราะเราไม่ทำตามมัน ทำการ ทำตามความปรุงแต่งเหล่านั้น เรียกว่าตามกิเลสตัวเองไป เมื่อไหร่ล่ะมันจะสิ้นอาสวะ สิ้นกิเลส ถ้าเรายังตามใจมันอยู่ มันจะสิ้นได้ยังไง ต้องต่อต้านเด้ ต่อต้านอย่างเข้มข้นเหมือนกัน

แม้โจรผู้ร้าย มันฮึกเหิมมารุกรานบ้านเมืองของเรา ถ้าเราตั้งใจจริงๆ แล้ว โจรผู้ร้ายก็หมดความสามารถเหมือนกัน ไม่สามารถจะรุก รบกวนชาวบ้านชาวเมืองได้อีกแล้วโจรทั้งหลายได้แต่คนดีๆ อืม อย่างพวกเรามาในที่นี่ทั้งหมด มีแต่คนดีๆ ทั้งนั้น ไม่มีผู้ร้าย ไอ้โจรที่ไหน ไม่มีเจตนาที่จะฉก ที่จะลักของคนโน้นคนนี้ไม่มีเลย เจตนาอย่างงั้นไม่มี ความโลภ ความโกรธ ความหลงเหล่านั้น จะมา

ยุให้รำ ตำให้รั่ว ยั่วให้แตก แยกให้ออก

ได้ยังไง เพราะเราตั้งใจแล้ว อย่ามายุ่ง เออ เพราะว่าเขาว่าภาษาหนึ่ง อย่ามายุ่งน่ะ เวลานี้เราไม่ยุ่งเกี่ยวกับใคร เออ เรื่องโลกก็ดี เรื่องศีลธรรมทั้งหลายทั้งปวงก็ดี เราไม่เล่นด้วย

ไม่ฉก ไม่ลัก ไม่ปล้น ไม่จี้ ไม่โป้ปดมดเท็จผู้ใดเลย

เรางดเว้นจริงๆ แล้วกิเลสมันจะมาอยู่ไหนปะเนี่ย กิเลสมันก็หนีจากเราไป เราก็เป็นคนสบายเอง ถ้ารักษาได้แล้วสบายเอง สบายตัวเอง ในครอบครัวของเราก็สงบสุข ไม่เดือดร้อน เหตุที่มันเดือดร้อนอยู่ ก็เพราะลุอำนาจแก่ความโลภ ลุอำนาจแก่ความโกรธ ลุอำนาจแก่ความหลง

หลงรัก หลงใคร่ หลงอยากได้ หลงยินดี
หลงหาทั้งตาปี ไม่รู้เบื่อเชื่อตัณหา

หลงรัก หลงใคร่ หลงอยากได้ หลงยินดี
หลงรัก (หลง)จูบ (หลง)กอด ตาบอด ใจบ้า
เป็นข้าความรัก เหนื่อยหนักไม่รู้ อดสู้เสียเปล่า
อย่าเดาผิดๆ อย่าคิดเบียดกัน อย่าดันทุรัง

ให้ห้ามปรามตัวเองไว้บ้าง เวลามันโกรธ มันโกรธที่ไหนอ่ะ เกิดที่ใจเราน่ะ โกรธขึ้นมาแล้วไปตาม ทำตามอำนาจของความโกรธแล้วมันจะเป็นยังไง จะพัลวันพัลเกกันหรือเปล่า วุ่นวายหรือเปล่า ในครอบครัวของเรา ถ้าไปลุอำนาจแก่ความโกรธไม่ดีเลย เป็นโทษ แล้วลุอำนาจแก่ความหลง

หลงรัก หลงใคร่ หลงอยากได้ หลงยินดี
หลงหาทั้งตาปี ไม่รู้เบื่อเชื่อตัณหา
หลง รักๆ จูบๆ กอดๆ ตาบอด ใจบ้า
เป็นข้าความรัก เหนื่อยหนักไม่รู้ อดสู้เสียเปล่า
อย่าเดาผิดๆ อย่าคิดเบียนกัน เบียดเบียนกัน อย่าดันทุรัง

ฟังคำพระ เพิ่นสอน ระลึกได้พระ... พระท่านมาสอนก็สอนให้เราเลิกจากความโลภ ความโกธร ความหลงนี่แหละ ท่านจะมาจากเทวโลกไหนก็ตาม ก็มาสอนให้เราละ ระวังอย่างนี้ เออ ระวังได้แล้วเจ้าข้า สมาทานออกมาดูสิ ว่าดูสิ ข้าพเจ้าละได้แล้วของเหล่านี้ ของเป็นกิเลสทั้งหลายทั้งปวงเหล่านี้ ไม่ลุแก่อำนาจแก่มันแล้ว มันก็ยุเราไม่ได้ ละอายเรามันก็หนีจากเราไป ความโลภ ความโกรธ ความหลง ราคะ โทสะ โมหะ มันหนีจากเราไปแล้ว เราสบาย อยู่อย่างสบาย กินสบาย นั่งสบาย นอนสบาย

ตัวอย่างก็มีอยู่ถมไป ตั้งแต่ครั้งพุทธกาล เป็นผู้หญิงก็เสียสละ โลกีย์ทางโลกได้ ได้เป็นภิกษุณี

ตัดกิเลสตาย คายกิเลสหลุด
ถึงวิมุตติ มรรคผล นิพพาน

ไปก็เยอะแยะ เออ นั่น ท่านเอาจริงเอาจังกับมัน เลิกละจากกิเลสทั้งหลายซะ ราคะ โทสะ โมหะ มันก็อายใจแก่ เออ ละอายใจเอง หดหายไปเอง ไม่มีอำนาจที่ได้ลุแก่ความนึกคิด ลุอำนาจแก่มัน มันก็ยอมแพ้เหมือนกัน ความโลภ ความโกรธ ความหลงเหล่านี้ มันเป็นกิเลส

มันทำให้ไปเกิดเหตุทะเลาะ วิวาทบาดถลุง ซึ่งกันและกัน ตีกันหัวร้างข้างแตกก็มี ฉวยได้ไม้ก็ตีไป ฉวยได้มีดก็ตีไป ฟันไป ถ้าไปลุอำนาจแก่ความโกรธ ความโลภ ความหลงทุกครั้ง เราจะอยู่เป็นสุขได้ยังไง เราจะอยู่เย็นเป็นสุข อยู่ร่วมกันอย่างสงบ มีสันติสุขในหัวใจของเรา สบายมาก นอนก็สบาย นั่งก็สบาย ไม่มีใครมารบกวนราวีเราได้เลย เรามีศีล เรามีธรรม คุณพระ คุณเจ้าเพิ่นดูแลอยู่ อย่าไปแตะต้องมัน อย่าไปแหยมกับมัน อ้า

คนคนนั้นเขาเลิกแล้ว เขาละแล้ว เขาละจากความโลภ ความโกรธ ความหลง ความรัก ความชัง เขาก็ละหมดแล้ว อย่าไปยุให้รำ ตำให้รั่ว ยั่วให้แตกเป็นอันขาด อ้า ผู้ปฏิบัติธรรมทั้งหลาย ท่านจะสอนกันอย่างนี้ ให้อยู่ในความสงบเสมอๆ ใครล่ะจะมายุให้เราโกรธ ใครล่ะจะยุให้เราโลภ ใครล่ะจะมายุให้เราหลง

หลงรัก หลงใคร่ หลงอยากได้ หลงยินดี
หลงหาทางตาปี ไม่รู้เบื่อเชื่อตัณหาตัวเอง
หลงรัก (หลง)จูบ (หลง)กอด ตาบอด ใจบ้า
เป็นข้าความรัก เหนื่อยหนักไม่รู้ อดสู้เสียเปล่า
อย่าเดาผิดๆ อย่าคิดเบียนกัน อย่าดันทุรังกัน

ว่าแล้ว ก็ยอมแล้ว ยอมแล้ว อ้า ไม่ว่าอีกแล้ว คำคำนี้หลวงปู่ได้สอนไว้แล้ว เพื่นไม่ให้เกิดการทะเลาะเบาะแว้ง แข่งดีกันไม่มี มีแต่ความสงบสุข นั่งเป็นสุข นอนเป็นสุข หลับก็ฝันดีซะด้วย อ้า เพราะว่าเราถูกต้องปรองดองกัน อยู่ในสนับบังคับข้อคำสั่งคำสอนของครูบาอาจารย์ ตั้งแต่พระพุทธเจ้าเพื่นมา พระพุทธเจ้าองค์ไหนๆ มาตรัสรู้ขึ้นในโลก ท่านก็มาบอกแนะนำให้พุทธบริษัท บริษัท

อย่ามายุให้รำ อย่ามาตำให้รั่ว อย่ามายั่วให้แตก
อย่าให้เกิดแตกแยกขาดจากกัน อย่าดันทุรัง

ว่าแล้วก็สาธุ ถ้ามีผู้มาเตือนก็สาธุ เออ ดีมากๆ กลัวว่ามัน

จะหลงรัก หลงใคร่ หลงอยากได้ หลงยินดี
หลงหาทั้งตาปี ไม่รู้เบื่อเชื่อตัณหา

หลงหลายอย่าง ตามืดตามัว ก็เพราะความหลงนั่นแหละ ถ้าเราตั้งใจมั่นแล้วก็ เออ เด็ดขาด มีความเด็ดขาดอยู่ในตัวแล้วก็เป็นอำนาจอันหนึ่ง เออ เป็นอำนาจในตัวเอง ว่ากิเลสจะชนิดนี้จะมายั่วยุให้เรา เกิดทะเลาะวิวาทบาดถลุงกันเท่านั้น เมื่อยั่วให้เต็มที่แล้ว ตีกันหัวร้างข้างแตกไปแล้ว มันก็อ่อนแรงไปเองปะเนี่ย มันไม่ยุอีกต่อไป อ่อนแรงลงไปๆ เพราะตัวเองก็มีอำนาจ มีอำนาจขึ้นมารักษาตัวเองได้ ไม่ให้ลุอำนาจแก่ความโลภ ความโกรธ ความหลงต่างๆ ไม่ให้มายุให้รำ ตำให้รั่ว ยั่วให้แตก แยกให้ออก จากกัน หนีจากกัน เตลิดเปิดเปิงไปที่ไหน เมื่อมันคิดถึงกันมากก็ โอ้ย จึงเรื่องยุ่งยากขึ้นมา คิดถึงกันแล้ว แน่ะ ทำยังไงจะแสล่นหน้าไปหาใคร ไปขอคืนดีกับเขา ก็หาเขาอยู่ เรียกว่าแพ้แล้ว ยอมแพ้แล้ว ไปขอคืนดีเขา เมตตาปรานีเขาก็อนุโลม คืนดีให้ ไม่ให้พูดอย่างนั้น ไม่ให้ทำอย่างนี้ต่อไป ถ้าจะมาคืน มาอยู่ด้วยกันด้วยความสงบจริงๆ ยินดีต้อนรับ ถ้าจะมายุให้รำ ตำให้รั่ว ยุให้แตก แยกให้ออก เหมือนอย่างแต่เก่าแต่ก่อนน่ะ ไม่เอาๆ อย่างงั้นไม่เอา หาความสงบสุขไม่มีเลย นี่ความประสงค์ของคำสอนที่พระพุทธเจ้าสอนไว้ สอนไว้ให้พวกเราอย่าไปลุอำนาจแก่ความโกรธ อย่าไปลุอำนาจแก่ความหลง อย่าไปลุอำนาจแก่ความมักง่าย

อย่ากินสมอยาก อย่าปากสมเคียด(โกรธ) สมโกรธ
ไวปากเสียศีล ไวตีนตกต้นไม้

เพิ่นว่า มันแตกแยกกันไปหลายคู่แล้ว หนีจากกันโดยไม่ต้องห่วงใยกันเลย อ้า มันไม่ดี ไม่ใช่บ้านของเรานี้หรอก ทางอื่นโน้นมี มันยุให้รำ มันตำให้รั่ว มันยั่วให้แตก มันเป็นการแยกออกจากกันในตัว เป็นการแยกออกจากกันในตัว อยู่คนเดียวดีกว่า มี ๒ แล้วก็ทำให้พลั้งเผลอพูดจาไม่ดีไม่ดีขึ้นมา เป็นโทษแก่ตัวเองอีก เออ เพราะฉะนั้น อย่าลุอำนาจแก่ความโลภ แก่ความโกรธ แก่ความหลง ราคะ โทสะ โมหะ มันมีอำนาจเหนือโลกนะ เหนือโลก ที่รบราฆ่าฟันกันอยู่ทุกวันนี้ ก็เพราะความโกรธ อาฆาตมาดร้ายซึ่งกันและกัน ก็เป็นเหตุให้ระส่ำระสายไม่สงบสุขได้

เพราะฉะนั้น ถ้าพวกเราเอาจริงเอาจังกับมัน เอากับความโลภ ความโกรธ ความหลงเหล่านี้ เอากับมัน มันจะมายุให้เราไปถึงไหน แล้วตั้งแต่เกิดมานี่ โกรธกันแล้วกี่ครั้งแล้ว ทะเลาะกันกี่ครั้งแล้ว อ้า หนีจากกันไป เออ ทำใบหย่าใบเหย่อกันอย่างดี แต่ว่าเมื่อมันใจดีขึ้นมา คิดถึงกัน แล้วก็ขอคืน ขอคืนดี บัดนี้เฒ่าแก่ทั้งหลาย ท่านแข็งตัว เอาเฒ่าแก่ ผู้หลักผู้ใหญ่ พี่น้องผู้หลักผู้ใหญ่ มาเป็นพยาน เจ้าภาพมาขอคืนดี เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน มันเคยตัว ไม่ได้ปรับได้ไหมหรอก อย่าให้เป็นอย่างนี้อีกเป็นอันขาด อย่าให้เกิดแตกร้าวกันสามัคคีกัน อย่างนี้อีกเป็นอันขาด เออ คราวนี้ปรับซะก่อน ปรับเท่าตัวราคาที่แต่งกันมาตั้งแต่ต้น เป็นเงินสินสอดเท่าไหร่ นั่นปรับแค่นั้นล่ะ ไม่ได้ปรับมากหรอก ปรับไหมให้เข็ด ให้หลาบ

ไม่ใช่อื่นไกลหรอกอันนี้ พี่เขยของหลวงปู่เอง อ้า ได้ลูกด้วยกันแล้ว คนหนึ่งแล้ว เอาไงทีนี่ เป็นเชือกผูกมัดอันหนึ่ง มันนั้นก็ยอมหมอบราบคาบหญ้า ยอมขอขมาลาโทษ ผู้เฒ่าผู้แก่ผู้เป็นเจ้าโคตร อ้า เป็นตา เป็นยายก็ดี ขอขมาลาโทษ ยอมรับสภาพคาบหญ้า ไม่ได้ยอมธรรมดา ยอมหมอบราบคาบหญ้า อยากได้เงินเพิ่มพูนไปเท่าไหร่ ก็จะหามาให้ตามเฒ่าแก่ต้องการ เออ ผู้หลักผู้ใหญ่ เพิ่นต้องการอยากได้ค่าสินไหม สินไหมค่า ค่าเลี้ยงลูก เลี้ยงเมียไว้คอย เออ ไม่ให้เป็นอย่างงั้นอีกต่อไป ยอมยอมแพ้ จนมาอยู่กับแม่ใหม่นี่ จนแม่ใหม่ตายก่อน เว้ย แม่ เมียตายซะก่อน ร้องห่มร้องไห้ตามกันเป็นพัลวัน เออ จนใจจะขาดนู้นล่ะ เออ เสียดายกัน ร้องไห้ใส่กัน

ทำยังไงมันเป็นอย่างงั้น มันของ เออ โรคปัจจุบัน ไม่ได้เป็นโรคอะไรหรอก โรคปัจจุบัน โรคความโกรธ ก่อความทะเลาะวิวาทบาดถลุงกันขึ้นมา และก็เกิดโรคหัวใจ เออ โลหิตฝอยแตกในสมอง หมอก็เอาไม่ทัน เลยตายทิ้งเฉยๆ อันนี้ก็ได้ลงไปเผาด้วยกันเหมือนกันล่ะ ไปลงไปเผาให้ ปีนั้นเราได้ ๒๕ พรรษา เออ ไปเผาพี่สาวที่มันโลหิตฝอยแตก แต่ว่าความเห็นของเขาว่า ผี ผีตนนั้น ผีตนนี้ มาทำ มาทำให้ อ้า เกิดอย่างนี้ อย่าไปพูดอย่าไปพูดอย่างงั้นนะ

อันนี้โรคชนิดนี้ มันมีกันอยู่ทุกโรงพยาบาล เรื่องโรคโลหิตฝอยแตก เอาไม่อยู่ แตกแล้วก็มันออกมาทางปากบ้าง ออกมาทางจมูกบ้าง ไหลออกมา โลหิตแตกในสมอง เอาไม่อยู่ อย่าไปโทษหรอก ผีตนนั้นมาทำ ผีตนนี้มาทำ อย่าไปโทษเขา โทษตัวของเราเอง เราใช้ความโมโหโกรธา มากมายก่ายกอง อดกลั้นไม่อยู่ ทำให้ปรุงแต่งมากมาย ถ้าเกิดโลหิตฝอยแตกขึ้นมาปัจจุบันและเอาเข้าโรงพยาบาลไม่ทัน หมดลมซะแล้ว ตายซะแล้ว อันนี้เอามาเป็นตัวอย่างให้ได้ อ้า ความโกรธรุนแรงมากเกินไป ก็ทำให้โลหิตฝอยแตก อ้า โกรธมากก็ไม่ดี ถ้าไปฟังความมัน ฟังความเก่า ฟังความก้ำ(ข้าง) ขาเดียวดูถูก บ่แม่น คิดให้ทั่วๆ ซะก่อน คิดให้ทั่วๆ คิดให้ละเอียดซะก่อน มันไม่ใช่ แต่ว่าความโกรธโมโหโกรธา ถ้าโกรธจัดๆ แล้วก็โลหิตฝอยแตกในมันสมอง หรือว่าในที่ใดที่หนึ่ง แตกแล้วก็เยียวยาไม่ทัน เอายาที่ไหนมาช่วยก็ไม่ทัน เออ เพราะว่าโลหิตมันแตกออกไปแล้ว มันออกมาทางจมูก ออกมาทางปาก แดงหล้าออกมา มาอุดตันส่วนที่มันใช้ได้อยู่แต่ก่อน มันไม่หยุดเด้ปะเนี่ย เพราะฉะนั้นน่ะ ความโลภย่อมเป็นภัย ความโกรธก็เป็นภัย ความหลงก็เป็นภัย ความโลภ โกรธ หลงเหล่านี้ มันยุให้รำ มันตำให้รั่ว มันยั่วให้แตก มันแยกให้ออกไม่สาใจของมัน มันดันเข้าใหญ่ ดันลงไป ความดันในตัว จนโลหิตฝอยแตกในสมอง อ้า ก็พาให้เป็นคนอายุสั้นพลันตาย อย่าไปบ่นว่าผีตนนั้นมาทำ ผีตนนี้มาทำ จึงทำให้แตกขนาดนี้ มันไม่ใช่ๆ จะไปโทษเขาอย่างงั้นไม่ได้เพราะว่าตัวของเราเป็นโรคประจำในตัวเราแล้ว มันก็เกิดความดันขึ้นมาอย่างรุนแรง เออ โลหิตก็ทนไม่ไหวก็มันแตกซะ อ้า โลหิตฝอยแตกในสมอง ในเส้นเลือดในหัวใจ อ้า มันเป็นไปได้ มืดตึบเดียวเท่านั้นล่ะ ไปเลย แอ้

เพราะฉะนั้น ก็อย่าฟังความยุให้รำ ตำให้รั่ว ยั่วให้แตก อย่าไปฟังคำมัน ทำยังไงใจเย็น เคยอยู่ยังไงด้วยกันมา ได้รับความสุข ความสบายยังไง ก็อยู่อย่างงั้นแหละ ขอให้อยู่ด้วยความสันติ สันติสงบสุข อยู่ด้วยความสงบสุข ไม่มีเรื่องแตกร้าวสามัคคี ทำให้ขุ่นข้องหมองใจอย่างนั้น ไม่ๆ ไม่ดี ทำให้โลหิตสู้ไม่ไหว ความโกรธรมาก โลหิตฝอยก็แตกได้ อ่ะ โมโหโกรธาหลาย ก็โลหิตฝอยแตกในสมองได้ เออ แตกแล้วก็หมอเอาไม่ทัน หมอรักษาไม่ทัน มันแตกแล้ว มันหมดแล้ว มันรั่วไปหมดแล้วถังถัง ถังน้ำอยู่ในหัวใจน่ะ หัวใจเป็นถังน้ำใหญ่สำหรับรักษา แล้วก็ส่งโลหิตไปเลี้ยงร่างกายในที่นั้นๆ มันจะเอาเนื้อเอาหนังมาทำเป็นหัวใจ เอามาทำเป็นเส้น เป็นเอ็น โลหิต ถ้าไปดันกันจนเกินไป ก็ทำให้โลหิตแตกได้ แล้วก็ตายได้ แอ้ ดังนี้เป็นตัวอย่างอันนี้พูดมาให้ทุกคน ถ้าไปใช้ความโกรธมากเกินไป ความโกรธก็เป็นอันตรายแก่ตัวเอง แก่สังคม ได้เดือดร้อนไปถึงผู้อื่นด้วยเหมือนกัน เพราะฉะนั้น จงทำความโกรธให้เบาลง เออ

โกธัง ฆัตวา สุขัง เสติ

แอ้ ความโกรธเป็นกิเลสอย่างหยาบเหมือนกัน หนักหนาสาโหดเหมือนกัน ทำให้ตัวเองตายได้เหมือนกัน โลหิตทุกส่วนมันอุดตันได้ แล้วก็มันไม่มีทางไปมันก็แตกดันออกมา ก็แตกโลหิตแตกแล้วทำยังไงปะเนี่ย ความรู้ก็มืดตึบเลย มืด มืดมิดปิดปัญญา ไม่ นึกอะไรไม่ออก แล้วมีแต่ความตายเท่านั้นมาเยือน มาเยือนแล้วทิ้งร่างกายไว้ ให้เป็นธุระ ภาระของพี่น้องทั้งหลาย พ่อแม่ทั้งหลาย ผู้อยู่เบื้องหลังที่จะจัดการให้ เพราะฉะนั้น

อย่าพากันลุความโลภ ลุอำนาจความโกรธ ลุอำนาจความโมโห โกรธาจนเกินไป เพราะว่าของเหล่านี้มันทำให้โลหิตแตกได้

(หลวงปู่ ไอ บ้วนเสมหะ)
เนี่ยสมมติว่า อันนี้มันเป็น อะไร ติดคอ
อ่ะ ปล่อยลงทิ้ง ทิ้งลงในนั้นล่ะ อ้า

อันนี้มันเป็นประจำของเราหรอก เสลดในลำคอ มันมีที่บ่อเกิดของน้ำลาย เออ น้ำลายเกิดขึ้นมา มันก็มาอุดตัน เส้นโลหิตของเรา อ้า ให้หายใจก็ไม่อิ่ม ก็สะเดิด(สะดุ้ง)สะเดอ ไปอย่างงั้นน่ะ เออ ความตายนี้แขวนคอทุกบาดย่าง ถ้าฟังความก้ำ(ข้าง) ขาเดียวดูถูก บ่แม่นเด้ อย่าไปดูถูกมัน มันเป็นของมันเองโดยอัตโนมัติ อ่ะ เพราะฉะนั้น ธรรมที่แสดงมาเรื่องพระไตรสรณคมน์

พุทโธ ธัมโม สังโฆ
พุทธัง ธัมมัง สังฆัง สะระณัง คัจฉามิ

เรายึดเอาพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นสรณะ ที่พึ่งทางใจ ที่จะให้กิเลสมันสงบระงับไปได้ ด้วยการทำความเพียร ทำภาวนา พากเพียรภาวนา ให้มันผ่อนผันสั้นยาวเอาไว้ อ้า อย่าให้มันรุนแรงจนถึงโลหิตฝอยแตกในสมอง เคยมีไหมบ้าง บ้านเรา มันความโกรธ มันเกิดขึ้นแล้วรั้งไว้ไม่อยู่ รั้งไม่อยู่ก็ อืม ก็ถึงออกโคตร ออกเชื้อ ด่าพ่อ ด่าพ่อด่าแม่ โคตรพ่อโคตรแม่ไปถึงโน่น มันถึงขีดแดงขึ้นมาความโกรธ มันถึงขีดแดงขึ้นมาเอาไว้ไม่อยู่ จนโลหิตแตกในสมอง แตกในหัวใจ อันนี้ก็เป็นเหตุให้เป็นถึงแก่ความตายได้ เพราะฉะนั้น อย่าเข้าใจว่า ผีทางอื่นมาทำ ผีฟ้า ผีแถน ผีแนนตาทอก ตีนจุ้มอลินทุม มากระทำให้ถึงกับความตายเกิดขึ้น อย่างนี้ไม่ถูก ตัวเองนั่นแหละปรุงขึ้นมา ตัวเองนั่นแหละแต่งขึ้นมา แต่งความโกรธให้เอาชนะผู้อื่นได้ ด่าให้เจ็บๆ ด่าให้แสบๆ สาใจตัวเอง ถ้าได้ด่าให้เจ็บ ให้แสบสาใจ แล้วก็ว่ามันหยุดแค่นั้น ไม่ใช่ มันก็เดือดร้อนตัวเอง จึงมีโรคอยู่ในหัวใจเราแล้ว โรคอยู่ในหัวใจเรานี่แหละ ถ้าความโกรธจัดๆ อันนั้นล่ะจะพาให้เส้นโลหิตแตก แตกแล้วก็จะเป็นยังไง แตกแล้วมันก็เอาไว้ไม่อยู่ มันรั่ว มันรั่วแล้วมันก็ไหลออกมาอุดตันสายโลหิตต่างๆ ทำให้ตายได้

เพราะฉะนั้น อย่าไปเอามันมาเป็นหัวหน้าใจเลย ความโกรธก็ดี ความโลภก็ดี ความหลงก็ดี ของเหล่านั้นเป็นของมายุให้รำ ตำให้รั่ว ยั่วให้แตกได้ เออ แล้วเกิดแอคซิเด็น(accident อุบัติเหตุ เรื่องไม่คาดคิด) เขาเผื่อว่า แอคซิเด็น(accident อุบัติเหตุ เรื่องไม่คาดคิด)ขึ้นมา โลหิตแตก ตายกะทันหันอย่างนี้ก็มี เห็นเป็นตัวอย่างมาหลายรายแล้ว อ้า เพราะฉะนั้น อย่าปล่อยให้ความโลภ ความโกรธ ความหลง ย่ำยีหัวใจตัวเองมากเกินไป เออ ถ้าให้มันย่ำยีก็สาใจ ให้สาใจ ได้พูดไปแล้วสาใจ ได้ด่ากันไปแล้วสาใจ เอ้า สาใจ สมน้ำหน้า แน่ะ เห็นว่าคนอื่นแพ้เราแล้วก็ ย่ำยีใหญ่ เออ ได้โอกาสก็กัดไม่วาง กัดไม่วางไม่ปล่อย ได้คาบกัดแล้วไม่ปล่อย ไม่วาง เอาจนตายคามือเลย เออ เพราะฉะนั้น ความโลภ ความโกรธ ความหลง เป็นกิเลสเฉพาะตัวใครตัวมัน เกิดขึ้นที่ตัวเราเอง แล้วก็ทำลายตัวเองอย่างเห็นได้ชัด อย่างเกิดโลหิตฝอยแตก ในหัวใจก็มี แตกในสมองก็มี ได้ผ่าปัจจุบันทันด่วน ผ่าสมองปัจจุบันทันด่วน ถ้าหมอเก่งแท้ก็เอาไว้ทัน อาจจะดูดที่มาอุดตันโลหิตอื่นต่อไปได้ ทำให้สว่างไสวขึ้นมา นึกอะไรขึ้นมา แต่ปานนั้นมันก็สะลึมสะลือน่ะ ถ้ามันได้งงขึ้นมา แล้วมันสะลึมสะลือ นึกอะไรไม่ออก ความรู้ที่มีอยู่มืดมิด ปิดปัญญา มันมืดมิด ปิดปัญญาเรา เอาพุทโธดีกว่า เอาภาวนา พุท โธ ดีกว่า ถ้ามันเป็นอย่างั้น เกิดอาการอย่างงั้น เอาๆ เอาลมหายใจเรามาดู กับลมหายใจเรา

หายใจเข้าเป็น พุท
หายใจออกระลึก โธ
หายใจยาวๆ ไป

อย่าให้มันอัดอั้นตันใจ อยู่กับพุทโธนั้น จนสงบระงับแล้วก็จะได้รับความสงบสุขเฉพาะตัวเอง ผู้อื่นไม่รู้หรอก เรารู้ตัวเอง อ้าว อันนี้มันเป็นโรคร้ายชนิดหนึ่ง ทำให้ปวดหัวอย่างแรง เส้นโลหิตแตกในสมอง ก็เป็นอันตรายแน่นอน หากเราระลึกได้อย่างนี้ อย่าไปลุอำนาจแก่มัน แก่กิเลสชนิดต่างๆ เหล่านั้น ให้สงบระงับเอาไว้

นัตถิ สันติปะรัง สุขัง

สุขอื่นยิ่งกว่าความสงบไม่มี สุขใดๆ ในโลกนี้ สุขอื่นจะดีกว่าความสงบไม่ได้ ถ้าหากปล่อยให้มันกำเริบเสิบสาน จนมีอาการคั่งในตัวโลหิตฝอยจะแตก เออ ให้ ให้ระลึกไว้ ที่โรงพยาบาลนี่ก็มี หลายเรื่อง หลายราวที่มันเกิดปัจจุบันทันด่วนขึ้นมา หมอเอาไว้ไม่ทัน เออ ก็เลยแตกตูมตาย เออ อืม ใจแตกตูมตาย เออ

พรหมณ์ ชูชก ไปขอนางมัทรี ขอกัณหาชาลีได้แล้ว ก็เอากลับบ้านโดยเร็ว เอากลับบ้านตัวเอง เพราะว่าได้คนใช้แล้วจะให้นางอมิตตดาได้รักตัวเองต่อไป เพราะได้คนใช้มาให้แล้ว แต่ว่าเทวดานี้ดูแลรักษา ไม่ให้ไปถึงบ้านซะแล้ว ให้มากลับกิ่งไม้กิ่งนั้น มันที่ชี้ไปที่ ที่เมือง เออ ของชูชก กลับกิ่งไม้ให้หันไปทางเมืองเชตุดร โน้น เมืองเชตุดรเนี่ยเมืองกรุงสญชัย ปู่พระเจ้าปู่อยู่เมืองโน้น เอาไปแล้วพระเจ้าปู่ก็จะดูแล รู้จักหรอก เอาไปส่งเมื่องนี้ซะก่อน ไปแล้ว ยักแย่ยักยันไปเรื่อยๆ เข้าใจว่าไปถูกทาง ที่จริงมันเข้าไปเชตุดรนู้น

เพิ่นเชื่อหมอ เพิ่นก็เชื่อคำหมอ นักพยากรณ์ เออ ถ้าได้ฝันอย่างนี้ พรุ่งนี้เช้าให้พาคนคอยลัดทาง ดูกัณหาชาลี เขาขอได้แล้ว เขาจูงยักแย่ยักยัน มาผิดทาง มาเข้ากรุงสญชัยนี่ซะ อืม ได้เห็นมาจริงๆ โอ้ย นั่น มาแล้วๆๆ เห็นมาแล้ว เออ เขาไปลัดทางมาก็ เฮ้ย นี่ตาแก่ นาย เออ พราหมณ์เอย ตาแก่ไปลักลูกขโมยเขา เขามายังไง ไปเอาลูกเขามายังไง เนี่ยลูกเขานะเนี่ยอ้า หลานพระเจ้ากรุงสญชัยนะ ไปลักเอามาได้ยังไง ไม่ได้ลักข้าพเจ้าไปขอเอากับมือ พอไปถึงหน่อย เพิ่นเมตตาให้ลูกทั้ง ๒ คนมาเพื่อมาเป็นข้าทาสบริวาร รับใช้นางอมิตตดา จำนอง เออ ถ้างั้นมาตรค่าไม่เท่าไหร่ เวสสันดรมาตรค่าราคาไว้เท่าไหร่ ที่ให้หลานหนีมา ช้าง ๑๐๐ ม้า ๑๐๐ วัวอุสุ(ภราช) วัวอุสุภราชก็ ๑๐๐ เอามาถ่าย จึงจะได้เป็นไท ถ้าอย่างงั้นก็เป็นทาสเขาอยู่อย่างงั้นล่ะ เอาอย่างงี้ก็แล้วกัน ตกลง โอเค อยากจะได้วัวเท่าไหร่ ช้างเท่าไหร่ ควายเท่าไหร่ ช้างเท่าไหร่ ม้าเท่าไหร่ เราให้หาให้ได้ โอเค ตกลง ก็มาเลี้ยงพราหมณ์นั่นซะ เลี้ยงเต็มที่ เออ พราหมณ์ก็หิวมาตั้งหลายวัน หลายเดือนแล้ว หิว หิวมาก ปะเนี่ยก็มาจับ เห็นอาหารเยอะแยะ กินเอาอย่างสาใจ เก็บขาหมูใส่ลี่ล้ายลี่ล้าย เก็บขาไก่ใส่ลี่ลังลี่ลัง แซบ(อร่อย) อะไรก็แซบ(อร่อย)หลาย อาหารแซบ(อร่อย)ซ้อย กินแต่น้อยก็อิ่มหลาย บ่หายอย่างงั้น เก็บใส่จนสาใจ กินลงไปๆ หายใจก็ไม่ออกปะเนี่ย ท้องพังก็แตกตูมตาย หงายข้างอยู่จาดดาด(เฉียดๆ) ในข้างประสาทเมืองแก้วมาเซไซ อันนี้เป็นภาษาเมืองลาว เขาเอาไปเทศน์กันอยู่ เทศน์พระเวสสันดร โอ้ ตายเพราะความกินมาก กินหลาย กินเข้าไปเท่าไหร่ก็ไม่พอใจ กลืนเข้าไปก็ไม่พอใจ กระเพาะมันขยายตัวไม่ทัน ท้องก็ไข่อึ่งลึ่งๆ (การขึ้นอืดบวม)ขึ้นมา

ตาเหลือกตาค้างขึ้นมา หน่อยบ่นาน(อีกไม่นาน) ท้องพราหมณ์ก็แตกตูมตาย หงายข้างอยู่จาดดาด(เฉียดๆ) ในข้างประสาทเมืองแก้วมาเซไซ เออ นั่น ถ้ากินมาก

ถ้ากินสมอยาก ปากสมเคียด(โกรธ)
ไวปากเสียศีล ไวตีนตกต้นไม้

(หลวงปู่ ไอ มีเสมหะ)

ให้รั้งไว้บ้าง อย่าให้กินสมอยาก อย่าให้ปากสมโกรธ

มันจะเป็นโทษแก่ตัวเอง ดังนั้น ไม่ให้ปรุง ให้แต่งมันขนาดนั้นล่ะ

(เติมน้ำร้อน ยาแก้ไอ)
นี่อะไร เอายามาอีก เอาๆ บ่แตก บ่ท้อง บ่แตก หวา

อืม อันนี้ว่าความโกรธก็ดี ความโลภก็ดี ความหลงก็ดี ที่มันยุให้รำ ตำให้รั่ว ยั่วให้แตก อย่าไปฟังคำของมันนะ ให้หยุดยั้งไว้ซะก่อน ให้สงบระงับไปซะก่อน จึงค่อยพูดจากันด้วยด้วยศีล ด้วยธรรม แล้วก็จะค่อยสงบระงับ ไม่ถึงกับท้องแตกตูมตาย เหมือน เออ กรุงสญชัย ก็หรืออย่างพราหมณ์น่ะ

อืม อันนี้เป็นคติไว้สอนคน ในภาคอีสาน มีการแสดงธรรมเทศนา พระเวสสันดรชาดก ตั้งแต่เริ่มต้นมา แต่นางมัทรี กับพระเวสสันดรถูกขับไล่ออกจากบ้าน จากเมือง หนีไปอยู่ป่า

ได้โอกาสก็เลยบวชถือศีล พระเวสสันดรเกิดบวชเป็นฤาษี นางมัทรีก็บวชเป็นดาบสินี สัญญากันว่าไม่ให้ใกล้กัน อยู่คนละห้อง อยู่คนละกุฏิ อ้า นี่เป็นนิทานชาดก โบร่ำโบราณ แต่ครั้งพระพุทธเจ้าเสวยพระชาติเป็นเวสสันดร ตั้งแต่ครั้งโน้น ไปจนตายแล้ว หนีจากนั้นแล้ว หนีไปเกิดอยู่เทวโลก มากลับมาคราวนี้ มาเป็นสีธัต... สิทธัตถะราชกุมาร แล้วเข้าป่าเหมือนกันแหละ เข้าป่าเข้าดงเหมือนกันแหละ จะไปภาวนาในป่า ในเขาที่ไหน ให้กิเลสเบาบางได้ เป็นการ... ตัวเองอยู่พอแรง อืม เอาจนตาย เอาตายสู้ทำอะไรท่านทำจริง ไม่ได้ทำเล่นๆ เกิดชาติไหน ภพไหนก็ทำจริงกับความต้องการอยากเป็นพระพุทธเจ้าองค์หนึ่งต่อไป เพิ่นเอาจริงเอาจังกับการบำเพ็ญตน เพื่อทรมานกิเลสให้มันเบาบาง ถ้าไม่ได้ตรัสรู้ ก็ให้มันตายซะในชาตินี้ ก็เลยหนีจากนางพิมพา อ้า ปล่อยให้เลี้ยงลูกกำพร้าอยู่ทางบ้าน ไปขึ้นมาแล้วจึงหนีเลย เนาะ(นะ) อืม เอ้า

เทศน์มาหลายๆ เพื่อต้องการให้ท่านผู้ฟังทั้งหลายได้น้อมนึกเอาพระบรมครูมาเป็นตัวอย่าง เพื่อต้องการขัดเกลาจิตใจของตนให้เบา ให้บางลง ได้ตรัสรู้ เป็นพระอนุตรสัมมาสัมโพธิญาณขึ้นในโลก พระโคดมอ่ะน่ะ เป็นพระโคดมบรมครู นั่นเพิ่นเอาจริงเอาจังขนาดนั้นนะ ดังที่แสดงมา เห็นว่าสมควรแก่เวลา จึงขอสมมติยุติไว้แต่เพียงเท่านี้ เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้

(สาธุ สาธุ สาธุ)

หลวงปู่ท่อน ญาณธโร
ชมรมกลุ่มพุทธธรรมลานทอง
วันเสาร์ที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๗ เวลา ๑๘.๐๐ น.
ณ ที่พักสงฆ์ หมู่บ้านลานทอง
อ.ปากเกร็ด จ.นนทบุรี

เนี่ย เพิ่นอาราธนาเทศน์แล้วหรือปะเนี่ย เทศน์ก็เทศน์แหละ มันจะไปยังไงล่ะ เว้ยเนาะ(นะ)

นะโมตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโมตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
นะโมตัสสะ ภะคะวะโต อะระหะโต สัมมาสัมพุทธัสสะ
กัมมัง วิชชา จะ ธัมโม จะ สีลัง ชีวิตะมุตตะมัง
อิมัสสะ ธัมมะปะริยายัสสะ อัตโถ
สาธายัสมันเตหิ สักกัจจัง ธัมโม โสตัพโพติ

อนุสนธิพระสุทธิธรรมเทศนา มีบุพพาประ สืบเนื่องมาจากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นผู้ค้นเห็น เป็นผู้รู้แจ้งแทงตลอดในศีล ในธรรม เพิ่นเห็นว่าถ้าไม่มีศีลก็เหมือนดั่ง อ้า สัตว์อื่น เขาไม่มีศีล ไม่มีเจตนาที่จะรักษา อ้า อุโบสถศีล หรือว่ารักษาศีล ๕ ศีล ๘ เหล่านี้ไม่ ไม่มีสัตว์อื่น มีแต่มนุษย์นี่ล่ะ ตั้งใจเป็นพิเศษ ว่าจะเว้นจากการฆ่าสัตว์ เว้นจากการลักทรัพย์ เว้นจากการประพฤติผิดในกาม เว้นจากกล่าวมุสาวาท เว้นจากการดื่มกินสุราเมรัยเครื่องดองของเมาทุกชนิด

เราจะเว้น ไม่เอาแล้ว ไม่กิน ไปคบค้าสมาคมกับใครก็ไม่เอาทั้งนั้นแหละ ถ้าสมาคมชั้นสูงๆ เป็นเจ้าเป็นนาย สมาคมกันแล้วก็เอาเหล้ามาแบ่งกัน มาแบ่งกันกิน อย่างนั้นเรียกว่าย่ำยีคำสั่งคำสอนของพระพุทธเจ้า เรามีเจตนาจะงด จะเว้น จะละจริงจังแล้ว ใครอย่ามาบังคับเราให้ดื่ม ให้กินสุราเมรัย ยาเสพติดให้โทษทุกชนิด เราก็เว้นให้ได้ ถ้าเราเว้นได้แล้ว ไม่ต้องไปว่าอีก ร่ำไรหรอก เป็นศีลเป็นธรรมขึ้นในหัวใจของเรา ศีลธรรมมันคือความละอาย ละอายต่อการกระทำบาป เป็นผู้จำศีลจำธรรม

แล้ว เมาเหล้าแอ่นหน้าแอ่นหลังไป ล้มฟุบล้มฟาดไป พอหลับพอนอนที่ไหนก็นอนได้ เออ มันก็ดีอย่างหนึ่งล่ะ นอนตามป่าป่าไม้ ป่าหญ้า ป่าอะไรๆ ก็หลับเลย เรื่องยุงจะกัด ริ้นจะขบจะกัดยังไงก็ไม่ห่วงแล้ว มันง่วงเต็มที่แล้ว ก็เลยหลับซะเลยอย่างเนี่ย อย่างนั้นเรียกว่าไม่มีเจตนาในการจะสังวรระวังรักษาศีล รักษาศีลก็กับๆ รักษาใจ ก็อันเดียวกันนั่นแหละ ตัวเดียวกันแหละ รักษาใจไม่ให้มันคิดนอกลู่นอกทางไป อ่ะ หาเรื่องวุ่นวายอีกเป็นยังไง

(ขยับหมอน) เอามาเทิ้ง(หมอนสามเหลี่ยม)เด้ อ้า เอามันจะหลับอยู่นี้แหละ มันจะได้นอนดีๆ นั่งดีๆ แล้ว

ต้องมีเจตนา มีเจตนางดเว้นจากบาป บาปธรรมทั้งหลายทั้งปวง ไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ลักทรัพย์ ไม่ประพฤติผิดในกาม ไม่กล่าวโป้ปดมดเท็จ หลอกลวงอำพรางผู้อื่น ไม่ดื่มกินสุราเมรัย มีเจตนาแน่วแน่อย่างนั้นเรียกว่า

สิกขาปะทัง สะมาทิยามิ

เป็นการงดเว้นอย่างเด็ดขาด ความพร้อมด้วยเจตนาในใจงดเว้นได้แล้วก็เป็นศีลเป็นธรรมขึ้นมาในโลก ไม่หลอกลวงไม่ได้ตกอยู่ในการหลอกลวงผู้อื่น ถ้ายังฆ่าสัตว์ตัดชีวิตอยู่ลักฉกจกฉ้อ อะไรต่ออะไรเหล่านั้นอยู่ ยังประพฤตินอกลู่นอกทาง ชื่อว่ารับแต่ปาก ไม่มีเจตนาที่จะงดเว้นและละจริงจังต้องมีใจแน่วแน่ ให้มันเลิกละจากอบายภูมิทั้งหลาย

อบายมุข

อบายภูมิเกิดขึ้นที่นี่ เกิดขึ้นที่การไม่สังวรระวัง อืม ตัวเอง แม้ตั้งแต่เล่นการพนันก็ยังผิดกฎหมายอีก เป็นอบายมุข เป็นหนทางแห่งความฉิบหาย ปากแห่งความฉิบหายมันเกิดขึ้นในตัวของเรา ไม่รู้ตัว เผลอไผลไปเล่นการพนันกับเขา ก็ผิดศีลผิดธรรมเหมือนกัน เป็นการล่วงละเมิดต่อคำสั่งคำสอนของพระบรมศาสดา เป็นการโกหก โป้ปดมดเท็จกันต่อไปได้อย่างสบาย ถ้าเราสังวรระวังได้แล้วก็มีความละอายในใจ ถ้าจะทำสิ่งหนึ่งสิ่งใด มีความละอายอยู่ในใจ ไม่สามารถที่จะล่วงเกินได้ ถ้าล่วงเกินไปแล้วนิดหน่อยก็เสียใจ และทำให้สมาธิไม่ตั้งมั่น เป็นสมาธิ

ศีล สมาธิ ปัญญา

มันจะเกิดขึ้นก็เพราะความตั้งใจงดเว้นละ ในอบายมุขทั้งหลายทั้งปวง ก็เป็นคนอยู่สบาย ไม่ได้เสียหายไปในทางอื่นเลย มีศีลอยู่ตลอดเวลา มีคุณธรรมเต็มเปี่ยมอยู่ในหัวใจ ไม่ได้ละเลยทางศีลธรรม ไม่ได้ล่วงเกิน เออ ให้มันเป็นบาปเกิดขึ้นแก่ใจตัวเอง เพิ่นว่าอบายมุข ว่างั้นน่ะ

อบายมุข

ปากแห่งความฉิบหาย แอ้ ถ้าไป เออ ทำอย่างงั้น เป็นปากแห่งความฉิบหาย เป็นสิ่งที่ทำให้ความฉิบหายไหลเข้าหาตัวเอง หลายอย่าง

ฆ่าสัตว์ ลักทรัพย์ ประพฤติผิดในทางกาม
กล่าวมุสาวาท ดื่มกินสุราเมรัย

หมดแล้ว ถ้าไปทำทุกข้อๆ เนี่ย หมดศีล หมดธรรมในใจแล้ว เป็นคนไม่มีหิริ เป็นคนไม่มียางอายต่อบาปแล้ว จะทำยังไงก็ทำไปตามชอบใจ มันเป็นบาป อืม

บาป

แปลว่าเศร้าหมอง เรื่องเศร้าหมองเกิดขึ้นทางใจเรา ทำให้เราเป็นคนหลง หลงทาง ไม่อยู่กับศีลกับธรรม ถ้าเราตั้งใจสมาทานศีลธรรมจริงๆ ก็อย่าให้มันขาดตกบกพร่อง อย่ามัน

ด่างมันพร้อยได้ ให้แจ๋วแหววอยู่อย่างงั้น นั่งสมาธิภาวนา มันก็เห็น เห็นบาปเห็นบุญขึ้นชัดแจ้ง ไม่ต้องอธิบายอีกหรอก โอ้ เราเลิกละได้แล้ว เราสบายเว้ย เออ สบาย เลิกจากอบายมุขทั้งหลายทั้งปวงได้แล้ว เราสบายใจเรา เรื่องเงินเรื่องทองมันไหลมาเทมา ก็เพราะเรามีศีลมีธรรมนั่นเอง

สีเลนะ สุคะติง ยันติ

เพิ่นบอกว่า ความสุขจะไหลเข้ามาหัวใจเรา ก็เพราะ

ศีล ภาวนา

ด้วย ทำใจให้สงบระงับจากบาปทั้งหลายทั้งปวงด้วย ก็เลยเป็นของดีขึ้นมา อ๋อ มันดีจริงๆ เว้ย ความศีลไม่ขาด ไม่ได้ล่วงเกินศีลด้วยเจตนา เป็นคนสังวรระวัง รักษากายวาจาใจไม่ให้ออกนอกลู่นอกทาง ไปหาอบายมุขที่มันเป็นบาป ทำให้เศร้าหมองขุ่นมัว อบายมุข

มันเป็นเครื่องปิด ปิดกั้น ปิดกั้นบาปทั้งหลายไม่ให้ไหลเข้ามาหาหัวใจเรา หัวใจเราก็แจ๋วแหววขึ้นมา นั่งสมาธิก็เห็นข้ออรรถข้อธรรมขึ้น เห็นบาปเป็นบาป เห็นบุญเป็นบุญขึ้นในใจ โอ้โฮ อย่างนี้นี่เอง ท่านเรียกว่า

สีเลนะ สุคะติง ยันติ
สีเลนะ โภคะสัมปะทา

ขึ้น ที่ไหลมาแห่งศีลแห่งธรรม ไหลมาแห่งโภคะสมบัติทั้งหลาย ไหลเข้ามาหาตัวเรา มันมีหมู่ดึงดูด ดึงดูดทรัพย์ทั้งหลายทั้งปวงให้เข้ามา รวมอยู่หัวใจที่บริสุทธิ์อันเดียว เป็นคนสบายมาก อืม ถ้าเลิกละจากอบายมุขได้แล้วก็เป็นคนมีความสุข มีความสบายกายวาจาใจ เป็นคนน่าเคารพนับถือ น่าเชื่อฟังคำพูดคำจา คำใดออกมาเป็นศีลเป็นธรรมกันทั้งนั้น นั่นแหละเรียกว่า

สีเลนะ โภคะสัมปะทา
สีเลนะ นิพพุติง ยันติ

เพราะเหตุดังนั้น เราจะต้องสังวรรักษาศีลให้บริสุทธิ์ อย่าให้มันด่างมันพร้อยออกไป อ้า พระพุทธเจ้าเพิ่นห้ามไว้แล้ว มันเป็นอบายมุข เป็นปากแห่งความฉิบหาย อืม ถ้ายัง ไปๆ นึกไปๆ ไปอยากอยู่ อยากทำอย่างงั้น อยากเล่นอย่างนี้ อยากดื่มกินสุราเมรัย อยากเล่นการพนันต่างๆ เหล่านี้ ก็เอาความอยากไปใช้ทางอื่น เอาความอยากของเราคืนมา ไม่ให้ ไม่ให้ล่วงเกินธรรมวินัย คำสั่งคำสอนที่พระบรมศาสดาโปรดไว้แล้ว ให้ซื่อสัตย์

ต่อพระพุทธเจ้า ซื่อสัตย์ต่อครูบาอาจารย์ ซื่อสัตย์ต่อพระเจ้า พระสงฆ์อย่างจริงจังและก็จริงใจ ภูตผีปีศาจอาฮัก หลักคุณปู่ตาย่าบ้าน ผีฟ้า ผีแถน ผีแนนตาทอก ตีนจุ้มอลินทุม เหล่านั้นเขาก็เกรงกลัวเรา เกรงอำนาจใจของเรา เป็น เป็นคนมีใจจริง มีความเชื่อมั่นในบาปบุญคุณโทษ เขาเรียกว่า มันเป็นบ่อเกิดแห่งทรัพย์ ทรัพย์ทั้งหลายทั้งปวงมันจะไหลเข้ามา ก็เพราะมีศีลมีธรรมซะก่อน ไหลเข้ามาเอง เป็นเอง ไม่ได้เรียกร้องต้องการอะไรหรอก แต่ว่ามันไหลเข้ามาหาตัวของเรา ตัวผู้มีศีลมีธรรม ไม่เล่นการพนัน ไม่ดื่มกินสุราเมรัยเครื่องดองของเมา อันเป็นหนทาง เออ ตรัสรู้คุณธรรมอื่น ให้ได้เห็นคุณธรรม เห็นความสุขทางใจด้วยใจตัวเอง อย่างนี้ก็เรียกว่านำความสุขมาให้

เพราะฉะนั้น เราต้องสังวรระวัง อย่าให้มันเผอเรอ และออกจากหนทางอันนี้เป็นอันขาด อ้า เพราะฉะนั้น นี่ๆ เบื้องต้นพูดแค่นี้ซะก่อนก็ได้ เบื้องต้นของอุบาสก อุบาสิกา ผู้นับถือพุทธเจ้า นับถือพระศาสนาของพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นเบื้องต้นของการปฏิบัติธรรมอย่างถูกต้อง ไม่แวะเวียนไปทางอื่น อยู่ในศีลอยู่ในธรรม อยู่ในกรรมบถ ๑๐ ทั้งหลายทั้งปวง ศีล ๕ ก็ได้ ศีล ๘ ก็ได้ ก็ดีอีก อ้า กล่าวไม่ถึงศีล ๑๐ หรอก เป็นโยมศีล ๕ ศีล ๘ พอแล้ว ศีล ๑๐ ศีล ๒๒๗ เป็นเรื่องของพระ เป็นเรื่องของเณร ที่จะต้องสังวรระวังอีกเหมือนกัน ต้องรักษาให้มันเป็นศีลเป็นธรรม แน่วแน่อยู่ในกรรมฐานบทหนึ่งบทใดก็ได้ อืม

กัมมัฏฐานัง ปะวักขามิ ฯ

เพิ่นบอกไว้ กรรมฐาน ฐานที่ตั้งของบุญทั้งหลาย คือ ศีล ๕ ศีล ๘ ศีลอุโบสถเหล่านี้ เรารักษาได้ก็ชื่อว่าเป็นอุบาสกสมบรูณ์แบบ ไม่ได้นอกลู่นอกทางไปทางอื่นน่ะ อยู่กับศีลนะ อยู่บ้านเราก็รักษาศีลอยู่บ้านเรา ไม่ต้องเข้าวัดเข้าวาก็ได้ ไปเข้าวัดเข้าวาก็ยิ่งโป้ปดมดเท็จเก่ง เออ ยังหลอกลวงอำพรางผู้อื่นได้ดีอยู่ อย่างนี้ชื่อว่ายินดีในการกระทำบาป ทำให้ใจเศร้าหมองขุ่นมัวได้

(หลวงปู่ฉันน้ำชา)

พอเข้าใจนะ คุณยายหูดีหรือเปล่า หูดีอยู่เปล่า น่ะ หูดีตาดี นั่นเป็นสมบัติของศีล

สมบัติของศีล มีหูดี ตาดี ไม่หูหนวก ไม่ตาบอด มองอะไรก็ออก รู้ว่าเป็นบาปแน่นอน สิ่งนี้เป็นบาปแน่นอน เราไม่พึงกระทำเป็นอันขาด เออ เว้นให้ได้ เออ เหล่านี้ก็ยังมีอีกมากมายเรื่องธรรมะธัมโม รักษาเบื้องต้นแค่นี้ให้มันบริสุทธิ์ สะอาดหมดจด ไม่เศร้า ไม่หมอง ไม่ขุ่น ไม่มัว นึกอะไรก็สว่างไสวออกมาได้ เป็นศีลเป็นธรรมไปหมดทุกอย่าง ไม่มีบาปมาปนเปื้อนทำบุญสิ่งใดลงไป ก็เรียกว่าไม่มีศัตรูที่มาเป็นข้าศึกแก่บุญของเรา เพราะเราไม่ได้ลุอำนาจแก่บาปทั้งหลายทั้งปวงนั่น ไม่ได้กินเหล้า ไม่ได้เมาสุรา ไม่ได้ฆ่าสัตว์ตัดชีวิต อยู่อย่างพระ ไม่ฆ่าสัตว์ไม่ตัดชีวิตใดๆ ให้ตายด้วยเจตนาของตน อืม ไม่โมโหให้เขาแมลงหวี่ แมลงวันมาตอมหูตอมตา ก็ทนไม่ไหว ตบมันซะ อ้า ยุงมากวน

(หลวงปู่ทำเสียงตบ) ก็ตบมันซะ ขยี้มันให้ตายซะเลย อย่ามากวน อ่ะ แล้วเราจะมีศีลมีธรรมตรงไหนไหม ศีลธรรม แปลว่าข้องดเว้นทั้งหลายทั้งปวง ไม่ฆ่าสัตว์ไม่ตัดชีวิต ไม่ลักฉกจกฉ้อเอาของผู้อื่น เป็นคนบริสุทธิ์ เลี้ยงชีวิตและครอบครัว ก็เลี้ยงด้วยความบริสุทธิ์ ไม่ได้ฆ่าสัตว์ตัดชีวิตมาทำบุญ ไม่ได้เบียดเบียนสัตว์อื่น มาต้มยำทำแกง อ้า ให้มันเป็นบาปใส่ตนเฉยๆ อ้า ถ้าระลึกได้อย่างนี้เสมอๆ ก็ชื่อว่า ศีลช่วยธรรมช่วย ให้เราถึงความบริสุทธิ์ผุดผ่องได้ อืม

บวชก็เคยบวช เรียนก็เคยเรียน ฟังเทศน์ก็เคยฟัง แต่ยังล่วงละเมิดอยู่อย่างนี้ มันก็เหนื่อยใจผู้เทศน์ เหนื่อยใจผู้แสดงนำออกมาแสดงให้ฟัง อ้า มันเหนื่อยใจ ข้ารู้อยู่แล้วล่ะ เออ เจ้าข้ารู้อยู่แล้วล่ะขอรับ เออ ไม่ ไม่มีเจตนาที่จะล่วงเกินไปอย่างนั้น

ไม่มีเลย สาธุ เทวดาทั้งหลายโมทนาสาธุการ ไม่ได้ว่าเล่นๆ นะ เทวดามองเห็น ทำอะไรผิดศีลผิดธรรม เทวดารู้อยู่ โอ้

ใจยังไม่ถึงธรรมะธัมโม เว้ย
ใจยังไม่ถึงศีลถึงธรรม เว้ย

ยังมีเจตนาฆ่าสัตว์ตัดชีวิตอยู่ ทำให้เดือดร้อน อืม ในอนาคตของชีวิต มันจะไปตรงไหนละ ตกอบายภูมิล่ะปะเนี่ย อบายภูมิ แปลว่าเครื่องฉิบหาย เครื่องฉิบหายที่จะนำเข้ามาหาตัวเอง ถ้าเราระลึกได้อยู่ตลอดเวลา เป็นผู้มีสติ เป็นผู้มีสตังเป็นผู้ที่มีกำลังจิตกำลังใจ สามารถยินดีในการรักษาศีลได้ ถึงความบริสุทธิ์ผุดผ่องได้ นั่นเป็นคนดี ถ้ายังขาดตกบกพร่องอยู่เรื่อยๆ โกหกผู้ให้ศีล มันก็ไม่ไหวเว้ย อ้า เหนื่อย มาเดี๋ยวก็มา

มะยัง ภันเต วิสุง วิสุง รักขะณัตถายะ
ติสะระเณนะ สะหะ
ปัญจะ สีลานิ ยาจามะ

อ้า ข้าพเจ้าขอตั้งใจสมาทานศีล ขอพระคุณเจ้าจงให้ศีลของข้าพเจ้าให้สะอาดหมดจดกว่านี้ จะได้นั่งสมาธิภาวนา ใจรวมเป็นหนึ่งลงได้ ใจรวมเป็นหนึ่งแล้ว มันไม่มีอะไรมารบกวนเราหรอก ใจรวมเป็นหนึ่งได้ไม่มีอะไรมารบกวน ทำให้ใจแตก ทำให้ใจฟุ้งซ่าน รำคาญจิต เพราะฉะนั้น ขอให้ทุกคนสังวรระวังศีลของตัวเองที่สมาทานไปแล้วนั้น อย่างเอาชีวิตแลก อืม ตายเป็นตาย ตายเป็นตายเราจะไม่ล่วงเกินอีกต่อไป อยู่อย่างงั้นแหละ

นั่นเป็นศีลแท้ เทวดา เทวบุตรเทวดาสาธุการ อ้า นิยมชมชอบ ดลบันดาลให้เราเป็นคนรวยขึ้นมา

รวยศีลรวยธรรมก่อน

มีศีลมีธรรมประจำใจตัวเองก่อน เออ แล้วก็ศีลธรรมทั้งหลายก็ไหลเข้ามาหาตัวเรา เป็นที่พึ่งของผู้อื่นด้วย ถ้าเรามีศีลมีธรรมบริสุทธิ์ผุดผ่องแล้ว มี ภูตผีปีศาจอาฮัก หลักคุณปู่ตาย่าบ้าน ผีฟ้า ผีแถน ผีแนนตาทอก ตีนจุ้ม อลินทุมเหล่านั้นจะมาใกล้กราย มาข้องกาย ร่างกายของเราไม่มีอีกแล้ว ไม่มีอีกหรอก มีแต่ศีลเท่านี้เป็นของบริสุทธิ์ผุดผ่อง เราอยู่ในศีลในธรรม

ดังที่แสดงมาเป็น ปกิณณกนัย เพื่อต้องการท่านผู้มีปัญญาทั้งหลาย ได้นำเอาศีลธรรมไปประจำชีวิตของตัวให้เคร่งครัดปฏิบัติถูกต้อง แล้วก็เป็นศีลเป็นธรรมขึ้นมา แล้วก็มีความสุขกายสุขใจ รักษาตนให้พ้นจากทุกข์ภัยทั้งสิ้นเทอญ

(สาธุ สาธุ สาธุ)

นี่ๆ พูดตรงๆ กันไป ไม่ได้พูดอ้อมแอ้ม พูดตรงๆ เลย ถ้าชกมวยก็ถูกหมัดตรง ปัง เข้าไปใส่ปาก ใส่ที่ไหน ตรงๆ